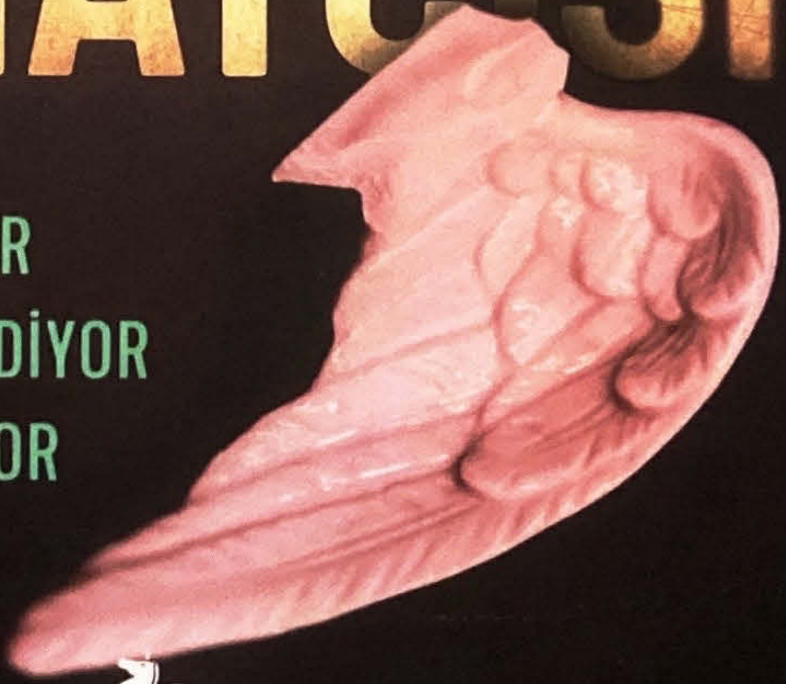
ULUSLARARASI ÇOKSATAN

CHRIS CARTER

ÖLÜM SANATÇISI

HEDEF ALIYOR
İŞKENCE EDİYOR
ÖLDÜRÜYOR

PEGASUS

GERİLİM

ÖLÜMÜ SANATA DÖNÜŞTÜREN BİR KATİL

Henüz öğrenci olan bir hemşire, hastası Savcı Derek Nicholson'ın, yatağında korkunç bir biçimde öldürülmüş olduğunu görünce dehşete düşer. Nicholson ölümcül bir hastalığa yakalandığından ve birkaç haftalık ömrü kaldığından bu cinayet çok anlamsız görünmektedir. Los Angeles Soygun ve Cinayet Birimi dedektiflerinden Robert Hunter'ı en çok şaşırtan şey ise katilin ardında bıraktığı "imza"dır.

Hunter katilin polisle iletişim kurmaya çalıştığından emindir fakat kullandığı yöntem, dedektifin daha önce gördüğü hiçbir şeye benzemez. Katilin vermek istediği gizli mesaj nedir? Tam Hunter ve ortağı Garcia yeni bir ipucu yakaladıklarını düşündüklerinde ikinci bir ceset bulunur, katil bir imza daha bırakmıştır. Görünüşe bakılırsa ilk kurban ile ikinci kurban arasında hiçbir bağlantı yoktur ve dedektiflerin kaydettikleri tüm ilerleme âdeta ellerinden kayıp gitmiştir.

Kendine son derece güvenen araştırmacı Alice Beaumont'la birlikte hareket etmek zorunda kalan Hunter'ın yapbozun parçalarını birleştirmek için acele etmesi gerekir; Ölüm Sanatçısı'nın, eserine son dokunuşları yapması an meselesidir...

Pegasus Yayınları: 2682

Ölüm Sanatçısı
Chris Carter
Özgün Adı: The Death Sculptor

Editör: Gökçe Güngör
Düzelti: Yeşim Aydoğan
Sayfa Tasarımı: Ezgi Gültekin

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık
Sertifika No: 45121
Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A
Bayrampaşa/İstanbul
Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Şubat 2025
ISBN: 978-625-410-560-9

Türkçe Yayın Hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2025
Copyright © Chris Carter, 2012

Bu kitap ilk kez 2012 yılında Büyük Britanya'da Simon and Schuster UK Ltd. tarafından yayımlanmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.'den izin alınmadan fotokopi dâhil, optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz, çoğaltılamaz, basılamaz, yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No: 45118

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.
Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han
No: 11/9 Taksim / İSTANBUL
Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46
www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

pegasusyayinevi pegasusyayinlari pegasusyayinlari pegasusyayinlari_resmi

CHRIS CARTER

ÖLÜM SANATÇISI

Robert Hunter Serisi - 4

İngilizceden çeviren:
Ömer Mülazım

PEGASUS YAYINLARI

Bu roman, bu kitapta bir karakter olmak için yarışan tüm okurlara ve özellikle de bu yarışmayı kazanan Sheffieldlı Alice Beaumont'a ithaf edilmiştir. Umarım hepiniz beğenirsiniz.

Teşekkür

Yazarlık pek çok kişi tarafından yalnızlığa mahkûm bir meslek olarak görülür ancak ben yalnız değilim. Bazı inanılmaz insanların yardımına, desteğine ve dostluğuna sahip olduğum için çok şanslıyım. Bir yazarın isteyebileceği en iyi temsilci ve dostum olan Darley Anderson. Basit bir taslağı tekrar bitmiş bir romana dönüştürmeme yardımcı olan Camilla Wray. İşini bu kadar harika yaptığı ve ilk kelimeden son kelimeye kadar tüm desteği, önerileri ve rehberliği için Simon & Schuster'daki muhteşem editörüm Maxine Hitchcock. Uzman görüşü ve tavsiyeleri için Emma Lowth. Bana kulak verdiği ve yanımda olduğu için Samantha Johnson. Yayıncılık dünyasının her alanında yoğun emek harcayan Darley Anderson Literary Agency'deki herkes. Ian Chapman, Suzanne Baboneau, Florence Partridge, Jamie Groves ve Simon & Schuster'daki (Birleşik Krallık) herkes, hepiniz harikasınız. Ayrıca tüm okurlara ve başından beri beni ve romanlarımı fevkalade şekilde destekleyen herkese teşekkür ederim.

Bir

"Aman Tanrım, geç kaldım," dedi Melinda Wallis yorgun gözleri komodinin üzerindeki dijital saate bakarken yataktan fırlayarak. Dün gece 03.30'a kadar uyumamış, üç gün sonraki Klinik Farmakoloji sınavına çalışmıştı.

Uyku sersemi bir halde, beyni önce ne yapması gerektiğini çözmeye çalışırken odanın içinde ağır aksak dolaştı. Aceleyle banyoya girdi ve aynadaki yansımasına bir an için gözü takıldı.

"Kahretsin, kahretsin, kahretsin."

Makyaj çantasına uzanıp yüzünü pudralamaya başladı.

Yirmi üç yaşında, bir altmış iki boyundaki Melinda, birkaç gün önce kuşe kâğıtlı bir dergideki makalede boyuna göre biraz kilolu olduğunu okumuştu. Uzun kahverengi saçlarını yatarken bile her zaman atkuyruğu şeklinde arkadan bağlar, sivilceli yanaklarını gizlemek için yüzüne fondöten sürmeden dışarı çıkmazdı. Dişlerini fırçalamak yerine geceden kalma tattan kurtulmak için ağzına hızlıca bir miktar diş macunu sıktı.

Odaya döndüğünde çalışma masasının yanındaki sandalyede düzgünce katlanmış kıyafetlerini buldu: beyaz bluz, çoraplar, diz boyu beyaz etek ve düz tabanlı beyaz ayakkabılar. Hızlıca giyinerek küçük misafirhaneden çıktı ve ana binaya doğru koşmaya başladı.

UCLA'de Hemşirelik ve Bakıcılık bölümünde üçüncü yılını okuyan Melinda iş deneyimi programını tamamlamak için her hafta sonu evde bakım hemşiresi olarak çalışıyordu. Son on dört

haftadır Batı Los Angeles, Cheviot Hills'te Bay Derek Nicholson için çalışmaktaydı.

Melinda işe alınmadan iki hafta önce Bay Nicholson'a ileri derecede akciğer kanseri teşhisi konmuştu. Mürdüm eriği büyüklüğündeki tümör onu hızla yiyip bitiriyordu. Yürürken acı çeken Bay Nicholson bazen solunum cihazının yardımına ihtiyaç duyuyor ve güç bela duyulabilen bir sesle konuşuyordu. Kızlarının yalvarmalarına rağmen kemoterapi tedavisine başlamayı reddetmişti. Günlerini bir hastane odasında geçirmek yerine kalan zamanını kendi evinde geçirmeyi tercih ediyordu.

Melinda ön kapıyı açıp ferah giriş holüne adım attıktan sonra geniş ama seyrek mobilyalı oturma odasına geçti. Bay Nicholson'ın odası birinci kattaydı. Her zaman olduğu gibi, sabahleyin eve ürkütücü bir sessizlik hâkimdi.

Derek Nicholson yalnız yaşıyordu. Karısı iki yıl önce vefat etmişti ve kızları her gün onu görmeye gelseler de onların da kendi hayatı vardı.

"Özür dilerim, geciktim," diye seslendi Melinda alt kattan. Tekrar saatine baktı. Tam kırk üç dakika gecikmişti. "Kahretsin!" diye söylendi kendi kendine. "Derek, uyanık mısın?" diye seslendi merdivene doğru ilerleyip basamakları ikişer ikişer çıkarak.

Derek Nicholson, evdeki ilk hafta sonunda Melinda'dan kendisine adıyla hitap etmesini istemişti. "Bay Nicholson" şeklindeki resmiyetten hoşlanmıyordu.

Melinda yaşlı adamın odasına yaklaşınca içeriden güçlü, mide bulandırıcı bir koku geldiğini fark etti.

Kahretsin, diye düşündü. Belli ki ilk tuvalet ihtiyacı için geç kalmıştı.

"Pekâlâ, önce seni bir temizleyelim..." dedi kapıyı açarak, "... sonra da sana kahvaltını getiri..."

Tüm vücudu kaskatı kesilen Melinda'nın gözleri dehşet içinde büyüdü ve sanki aniden uzaya fırlatılmış gibi ciğerlerindeki hava çekildi. Midesi ağzına gelirken kapının yanına kustu.

"Yüce Tanrım!" Melinda titreyen dudaklarını oynatırken bu sözleri sarf etmek niyetindeydi fakat ağzından hiç ses çıkmadı. Dizlerinin bağı çözülüp başı dönmeye başlayınca dengesini sağlamak için iki eliyle kapının çerçevesine tutundu. Tam o sırada, dehşete düşmüş yeşil gözleri uzaktaki duvara takıldı. Gördüklerini idrak etmesi biraz zaman aldı, ilkel korku ve panik bir fırtına gibi yüreğini kapladı.

İki

Melekler Şehri'nde yaz daha yeni başlamış olsa da sıcaklık otuz dereceye ulaşmıştı bile. Los Angeles Soygun ve Cinayet Birimi'nden Dedektif Robert Hunter, şehir merkezinin güneydoğusunda kalan Huntingdon Park'taki apartmanına vardığında saatinin kronometresini durdurdu. Otuz sekiz dakikada on bir kilometre. *Fena değil*, diye düşündü fakat kan ter içinde kalmıştı ve dizleri fena halde ağrıyordu. Belki de biraz ısınma hareketi yapması gerekiyordu. Hatta spordan önce ve sonra, özellikle de uzun bir koşudan sonra ısınma hareketi yapması gerektiğini biliyordu fakat çok üşeniyordu.

Hunter üçüncü kata merdivenlerden çıktı. Asansörlerden hazzetmezdi ve oturduğu binadakine "sardalya tuzağı" denmesinin bir nedeni vardı.

Tek odalı dairesinin kapısını açıp içeri girdi. Daire küçük ve rahattı fakat mobilyalar insanda ikinci el mağazasından alınmış izlenimi uyandırıyordu: siyah deri kanepe, birbiriyle uyumsuz sandalyeler, bilgisayar masası görevi de gören çizik kahvaltı masası ve aşırı kalabalık raflarının ağırlığı altında her an çöküverecekmiş gibi görünen eski kitaplık.

Hunter tişörtünü çıkarıp alnındaki, boynundaki ve gövdesindeki teri sildi. Nefes alıp verişi çoktan normale dönmüştü. Mutfakta buzdolabından bir sürahi buzlu çay alıp büyük bir bardağı doldurdu. Hunter, Emniyet Müdürlüğü binasından ve SCB

genel merkezinden uzakta olaysız bir gün geçirmeyi dört gözle bekliyordu. Pek fazla izin günü yoktu. Belki Venice Sahili'ne gidip biraz voleybol oynardı. Yıllardır voleybol oynamamıştı. Ya da belki bir Lakers maçına gitmeyi deneyebilirdi. O akşam maçları olduğuna emindi. Ama önce bir duş alması ve çamaşırhaneye gitmesi gerekiyordu.

Hunter buzlu çayını bitirdi, banyoya girdi ve aynadaki aksine baktı. Tıraş olması da gerekiyordu. Tıraş jeli ve tıraş bıçağına uzandığı sırada yatak odasındaki cep telefonu çaldı.

Hunter komodinin üstünden telefonu alıp ekrana baktı, arayan ortağı Carlos Garcia'ydı. Cevapsız aramaları gösteren ekranın üstündeki küçük kırmızı oku ancak o zaman fark etti. On cevapsız araması vardı.

"Aman ne güzel!" diye fısıldadı telefonu açarak. İzin günlerinde on cevapsız aramanın ve günün bu erken saatinde ortağının telefonda olmasının ne anlama geldiğini çok iyi biliyordu.

"Carlos," dedi Hunter telefonu kulağına götürerek. "N'aber?"

"Tanrım! Neredesin yahu? Yarım saattir seni arıyorum."

Her üç dakikada bir arama, diye düşündü Hunter. Bu hiç hayra alamet değildi.

"Dışarıdaydım, koşuyordum," dedi Hunter sakince. "İçeri girdiğimde telefona bakmadım. Cevapsız aramaları şimdi gördüm. Durum nedir?"

"Tam bir felaket. Hemen buraya gelsen iyi olur, Robert. Hiç böyle bir şey görmedim." Garcia kısa süreliğine durakladı. "Daha önce kimsenin böyle bir şey gördüğünü sanmıyorum."

Üç

Pazar sabahı olmasına rağmen Hunter'ın Huntingdon Park ile Cheviot Hills arasındaki yirmi dört kilometrelik yolu katetmesi neredeyse bir saatini aldı.

Garcia telefonda Hunter'a fazla ayrıntı vermemişti fakat sesindeki bariz şaşkınlık ve hafif tedirginlik kesinlikle alışılmışın dışındaydı.

Hunter ve Garcia, SCB bünyesindeki küçük özel bir birimin parçasıydılar: Cinayet Özel Büro ya da kısa adıyla CÖB. Bu birim yalnızca seri, yüksek profilli ve kapsamlı soruşturma süresi ile uzmanlık gerektiren cinayet vakalarıyla ilgilenmek üzere kurulmuştu. Hunter'ın suçlu davranışı psikolojisi alanındaki geçmişi onu daha da uzmanlaşmış bir gruba dâhil ediyordu. Failin aşırı vahşet ya da sadizm uyguladığı tüm cinayetler teşkilat tarafından "AŞİ" (aşırı şiddet içeren) olarak nitelendiriliyordu. Robert Hunter ve Carlos Garcia bu AŞİ birimine dâhil olduklarından dolayı kolay kolay sarsılmazlardı. Bu dünyada başka hiç kimsenin görmediği şeylerden paylarına düşenden fazlasını görmüşlerdi.

Hunter, Batı Los Angeles'taki iki katlı evin önüne park etmiş birkaç siyah beyaz ekip arabasının yanına yanaştı. Basın çoktan gelmiş, küçük sokağı doldurmuştu ama bu hiç şaşırtıcı değildi. Genellikle olay yerlerine dedektiflerden önce giderlerdi.

Eski Buick LeSabre'ından inen Hunter sıcak hava dalgasıyla karşılaştı. Ceketinin düğmesini açıp rozetini kemerine taktıktan

sonra yavaşça etrafına bakındı. Ev sakin bir mahallede, tenha bir sokakta olmasına rağmen polis çemberinin gerisinde toplanan meraklı kalabalık şimdiden hatırı sayılır bir sayıya ulaşmıştı ve hızla büyüyordu.

Hunter dönüp eve baktı. Koyu mavi çerçeveli pencereleri ve kırma çatısıyla hoş görünümlü, iki katlı, kırmızı tuğlalı bir binaydı. Ön bahçesi geniş ve bakımlıydı. Evin sağında iki arabalık bir garaj vardı fakat araba yolunda polis araçları dışında araba yoktu. Adli tıp minibüsü birkaç metre ötede park edilmişti. Hunter evin ön kapısından çıkan Garcia'yı hemen fark etti. Klasik beyaz başlıklı tulumlardan giyiyordu. Bir seksen beşlik boyuyla Hunter'dan beş santim daha uzundu.

Garcia verandadan aşağı inen birkaç taş basamağın yanında durdu ve başlığını çıkardı. Uzun, koyu renk saçlarını geriye doğru atkuyruğu şeklinde bağlamıştı. O da hemen ortağını gördü.

Hareketli gazeteci ordusunu görmezden gelen Hunter, rozetini polis çemberinin kenarında bekleyen memura gösterdi ve sarı suç mahalli şeridinin altından eğilerek geçti.

Los Angeles gibi bir şehirde, suç hikâyeleri ve muhabirler söz konusu olduğunda suç ne kadar korkunç ve acımasızsa muhabirler de o kadar heyecanlanırdı. Çoğu Hunter'ı ve ne tür vakalara baktığını biliyordu. Onu soru bombardımanına tuttular.

"Kötü haberler hızlı yayılır," dedi Garcia, Hunter yanına geldiğinde başıyla kalabalığı işaret ederek. "Potansiyel olarak iyi bir hikâye ise daha hızlı yayılır." Ortağına kapalı bir plastik torbanın içinde yeni bir tulum verdi.

"Ne demek istiyorsun?" Hunter plastik torbayı aldı, yırtıp açtı ve tulumu giymeye başladı.

"Kurban bir avukatmış," dedi Garcia. "Derek Nicholson diye biri, Kaliforniya Eyaleti Bölge Savcılığı'nda savcıymış."

"Aman ne harika."

"Ama artık çalışmıyormuş."

Hunter tulumunun fermuarını çekti.

"İleri derecede akciğer kanseri teşhisi konmuş," diye devam etti Garcia.

Hunter ona meraklı gözlerle baktı.

"Zaten bir ayağı çukurdaymış. Oksijen maskesi kullanıyor, güçlükle ayakta durabiliyormuş... Doktorlar en fazla altı ay ömür biçmişler ki bu dört ay önceymiş."

"Kaç yaşındaymış?"

"Elli. Adam zaten ölüyormuş. Onu neden bu şekilde öldürsünler ki?"

Hunter durakladı. "Öldürüldüğü kesin mi?"

"Evet, kesin."

Garcia, Hunter'ı eve götürüp giriş holünden geçirdi. Kapının yanında bir güvenlik alarmı tuş takımı vardı. Hunter ortağına baktı.

"Alarm çalmamış," dedi Garcia. "Anlaşılan alarmı aktif hale getirmek pek sık yaptıkları bir şey değilmiş."

Hunter yüzünü buruşturdu.

"Biliyorum," dedi Garcia, "kullanmayacaksan niye taktırırsın, değil mi?"

Yollarına devam ettiler. Oturma odasında iki adli tıp görevlisi arka duvardaki merdivende parmak izi aramakla meşguldü.

"Cesedi kim bulmuş?" diye sordu Hunter.

"Kurbanın özel hemşiresi," dedi Garcia ve Hunter'ın dikkatini doğu duvarındaki açık kapıya yöneltti. Kapı geniş bir çalışma odasına açılıyordu. İçeride, eski model deri bir Chesterfield kanepede beyazlar giymiş genç bir kadın oturuyordu. Saçları arkadan bağlanmıştı. Ağlamaktan kan çanağına dönen gözleri şişmişti. Dizlerinin üzerinde iki eliyle tuttuğu bir fincan kahve duruyordu. Bakışları donuk ve dalgın görünüyordu. Hunter kadının, vücudunu hafifçe ileri geri salladığını fark etti. Belli ki şoktaydı. Odada onunla birlikte üniformalı bir polis memuru vardı.

"Onunla konuşmayı deneyen oldu mu?"

"Ben denedim," dedi Garcia başını sallayarak. "Ondan bazı temel bilgiler almayı başardım ama psikolojik olarak kendini kapatıyor ve buna şaşırmadım. Belki daha sonra sen de denersin. Bu işlerde benden daha iyisin."

"Pazar günü burada mıymış?" diye sordu Hunter.

"Sadece hafta sonları buradaymış," dedi Garcia. "Adı Melinda Wallis. UCLA'de Hemşirelik ve Bakıcılık okuyormuş. Bu, iş deneyimi programının bir parçasıymış. Bay Nicholson'a hastalık teşhisi konulduktan bir hafta sonra işe başlamış."

"Peki ya haftanın geri kalanında?"

"Bay Nicholson'ın başka bir hemşiresi daha varmış." Garcia tulumunun fermuarını açıp göğüs cebinden not defterine uzandı. "Amy Dawson," dedi. "Melinda'nın aksine Amy öğrenci değilmiş. Profesyonel hemşireymiş. Hafta boyunca Bay Nicholson'a o bakıyormuş. Ayrıca adamın iki kızı da her gün onu ziyarete geliyormuş."

Hunter'ın kaşları kalktı.

"Onlara henüz haber verilmedi."

"Yani kurban burada yalnız mı yaşıyormuş?"

"Evet. Yirmi altı yıllık karısı iki yıl önce araba kazasında ölmüş." Garcia defterini cebine geri koydu. "Ceset üst katta." Merdivenleri işaret etti.

Hunter basamakları çıkarken adli tıp görevlilerinin işine engel olmamaya özen gösterdi. Birinci kat sahanlığı bir bekleme odasını andırıyordu: iki sandalye, iki deri koltuk, küçük bir kitaplık, küçük bir raf, küçük bir dergilik ve şık resim çerçeveleriyle kaplı bir konsol. Loş bir koridor onları evin derinliklerine, dört yatak odası ve iki banyoya götürdü. Hunter'ı sağdaki son kapıya götüren Garcia odanın önünde durdu.

"Daha önce pek çok hastalıklı şey gördüğünü biliyorum, Robert. Tanrı biliyor ya, ben de gördüm." Lateks eldivenli elini kapının koluna koydu. "Ama bunu... kâbuslarımda bile görmedim." Kapıyı iterek açtı.

Dört

Hunter geniş yatak odasının açık kapısının yanında duruyordu. Gözleri önündeki manzarayı algılıyor ama mantıklı zihni bunu kavramakta zorlanıyordu.

Kuzey duvarının ortasında ayarlanabilir çift kişilik bir yatak vardı. Sağında ahşap bir komodinin üzerinde küçük bir oksijen tüpü ile maske görülebiliyordu. Yatağın ucundaki boşluğu bir tekerlekli sandalye kaplıyordu. Ayrıca yatağın karşısındaki duvarda antika görünümlü bir şifonyer, maun bir yazı masası ve büyük bir raf ünitesi bulunuyordu. Ünitenin ortasında düz ekran bir televizyon vardı.

Hunter nefesini verdi fakat ne hareket etti ne gözünü kırptı ne de tek kelime etti.

"Nereden başlıyoruz?" diye fısıldadı Garcia.

Her yer kanla kaplıydı: yatak, zemin, halı, duvarlar, tavan, perdeler ve mobilyaların çoğu. Bay Nicholson'ın cesedi yatağın üzerindeydi. Ya da en azından ondan geriye kalanlar. Hasta adamın vücudu parçalanmıştı. Her iki bacağı ve her iki kolu bedeninden koparılmıştı. Kollarından biri eklem yerlerinden kesilerek küçük parçalara bölünmüştü. Her iki ayağı da bacaklarından ayrılmıştı.

Ancak odaya giren herkesi asıl şaşırtan, heykeldi.

Pencerenin yanındaki küçük sehpanın üzerinde, kurbanın koparılan ve kesilen vücut parçaları bir araya getirilerek kanlı, çarpık, anlaşılmaz bir şekle sokulmuştu.

"Şaka yapıyor olmalısın," diye fısıldadı Hunter kendi kendine.

"Sormayacağım bile. Çünkü daha önce böyle bir şey görmediğini biliyorum, Robert," dedi Doktor Carolyn Hove odanın uzak köşesinden. "Hiçbirimiz görmedik."

Doktor Hove, Los Angeles Adli Tıp Kurumu'nun adli baştabibiydi. Uzun boylu, ince yapılı ve yeşil gözlü, bakışları insanı delip geçen bir kadındı. Uzun, kestane rengi saçları beyaz tulumunun başlığının altına, dolgun dudakları ve minik burnu ise cerrahi maskesinin altına gizlenmişti.

Hunter'ın dikkati önce birkaç saniyeliğine ona, sonra da yerdeki büyük kan birikintilerine kaydı. Bir an tereddüt etti. Üzerlerine basmadan odanın içine girmenin imkânı yoktu.

"Sorun yok," dedi Doktor Hove onu ve Garcia'yı eliyle içeriye çağırarak. "Zeminin tamamı fotoğraflandı."

Yine de Hunter kan birikintilerinden kaçınmak için elinden geleni yaptı. Yatağa ve Bay Nicholson'ın cesedinden geriye kalanlara yaklaştı. Yaşlı adamın yüzü kanla kaplanmıştı. Sanki son dehşet çığlığını atamadan donup kalmışçasına gözleri ve ağzı ardına kadar açıktı. Yatak örtüleri, yastıklar ve şilte çeşitli yerlerinden yırtılıp parçalanmıştı.

"Yatakta öldürülmüş," dedi Doktor Hove, Hunter'ın yanına gelerek.

Hunter gözlerini cesetten ayırmadı.

"Sıçrama izlerine ve ortamdaki kan miktarına bakılırsa," diye devam etti doktor, "katil, kurbanın ölmesine izin vermeden önce ona olabildiğince çok acı çektirmiş."

"Katil onu diri diri mi kesmiş?"

Doktor başıyla onayladı. "Ve küçük, hayati tehlike teşkil etmeyen parçalarla başlamış."

Hunter kaşlarını çattı.

"Tüm ayak parmakları ve dili kesilmiş." Doktor bakışlarını tekrar iğrenç vücut parçası heykeline çevirdi. "Bana kalırsa önce şunu yapmış, sonra adamı doğramış."

"Evde yalnız mıymış?"

"Evet," dedi Garcia. "Alt katta gördüğün öğrenci hemşire Melinda hafta sonlarını burada geçiriyormuş ama ön tarafta gördüğün garajın üstündeki misafirhanede kalıyormuş. Dediğine göre, Bay Nicholson'ın kızları her gün gelip onunla birkaç saat, bazen daha fazla vakit geçiriyorlarmış. Dün akşam dokuz sularında gitmişler. Melinda, adamı yatırıp işlerini bitirdikten sonra on bir civarında evden ayrılmış. Misafirhaneye dönüp gece üç buçuğa kadar sınavına çalışmış."

Hunter için hemşirenin neden bir şey duymadığını anlamak zor değildi. Ön tarafta bulunan garaj, ana binadan yaklaşık yirmi metre uzaktaydı. Şu an içinde bulundukları oda ise evin arka tarafında, koridorun sonundaydı. Pencereleri arka bahçeye bakıyordu. Burada parti verilse hemşire kız duymazdı.

"Panik düğmesi yok mu?" diye sordu Hunter.

Garcia odanın köşesindeki kanıt torbalarından birini işaret etti. İçinde, ucunda bir düğme olan bir parça elektrik kablosu vardı. "Kablo kesilmiş."

Hunter'ın dikkati yatağın, mobilyaların ve yanlarındaki duvarın her tarafına sıçrayan kan lekelerine kaydı. "Silah bulundu mu?"

"Hayır, henüz bulunamadı."

"Geniş bir alana sıçrayan kan izleri ve açılan yaraların tırtıklı kenarları katilin bir tür elektrikli testere kullandığını gösteriyor," dedi Doktor Hove.

"Elektrikli testere mi?" dedi Garcia.

"Evet."

Hunter başını iki yana salladı. "Elektrikli testere fazla gürültülü olur. Çok riskli. İşini bitirmeden birilerini uyandırmak katilin isteyeceği en son şey olurdu. Ayrıca elektrikli testere kontrol

etmesi zor bir alettir, özellikle de hassasiyet kaygın varsa." Cesedi ve yatağı bir süre daha inceledikten sonra oradan uzaklaşıp sehpaya ve ürkütücü heykele yaklaştı.

Bay Nicholson'ın her iki kolu da bilek eklemlerinden tuhaf şekilde bükülerek iki farklı, anlamsız şekil oluşturulmuştu. Ayakları kesilerek kolları ve elleriyle tuhaf bir şekilde birleştirilmişti. Bütün bunları ince ama sağlam metal tel parçaları bir arada tutuyordu. Tel ayrıca kesilmiş ayak parmaklarından birkaçını iki parçanın kenarına tutturmak için de kullanılmıştı. Yan yana düz bir şekilde yerleştirilen bacaklar heykelin kaidesini oluşturuyordu. Her şey kanla kaplıydı.

Hunter heykelin etrafında yavaşça dönerek her ayrıntıyı kavramaya çalıştı.

"Bu her ne ise," dedi Doktor Hove, "birkaç dakikada yapılabilecek bir şey değil. Zaman almıştır."

"Ve katil bunu yapmak için zaman ayırdığına göre," diye ekledi Garcia yaklaşarak, "bunun bir anlamı olmalı."

Hunter birkaç adım geri çekilerek dehşet verici heykele uzaktan baktı. Onun için hiçbir şey ifade etmiyordu.

"Sence laboratuvarında bunun gerçek boyutlu bir kopyasını yapabilirler mi?" diye sordu Hunter doktora.

Doktor Hove cerrahi maskesinin altından ağzını sağa sola oynattı. "Yapabilirler herhalde. Fotoğrafı zaten çekilmişti ama fotoğrafçıyı çağırıp tüm açılardan bir kez daha fotoğraflamasını isterim. Laboratuvarın, isteğini yerine getirebileceğine şüphem yok."

"Pekâlâ," dedi Hunter. "Bu işi burada çözemeyeceğiz nasılsa." Uzak duvara döndü ve donup kaldı. Duvar o kadar kana bulanmıştı ki az kalsın fark etmiyordu. "Bu da ne böyle?"

Garcia'nın bakışları önce Hunter'a, sonra duvara kaydı. Derin bir iç çekti.

"Bu... herkesin en kötü kâbusu."

Beş

Doktor Hove cerrahi maskesini indirip Garcia'ya döndü. "Bilmiyor mu?"

Hunter'ın kaşları kalktı.

Garcia tulumunun fermuarını açıp bir kez daha cebindeki not defterine uzandı. "Sana bildiklerimi anlatacağım ama olayı tam olarak anlayabilmen için seni dün öğleden sonraya götürmem gerekiyor."

"Tamam." Hunter meraklanmıştı.

Garcia okumaya devam etti. "Bay Nicholson'ın en büyük kızı Olivia saat beş sularında, küçük kızı Allison ise ondan yarım saat sonra gelmiş. Babalarıyla birlikte akşam yemeği yiyip dokuza kadar ona eşlik etmişler, sonra da gitmişler. Daha sonra hemşire Melinda, Bay Nicholson'ı banyoya götürmüş ve ardından her akşam yaptığı gibi yatırmış. Uykuya dalması yarım saat sürmüş. Genç kız yanından hiç ayrılmamış." Garcia yatağın öbür tarafındaki sandalyeyi gösterdi. "Şurada oturuyormuş. Yanında kitaplarından bazıları varmış." Defterin sayfasını çevirdi. "Melinda daha sonra ışıkları söndürmüş, alt kattaki bulaşık makinesini boşaltmış ve on bir sularında misafirhanedeki odasına çekilmiş."

Başını sallayan Hunter dikkatini tekrar duvara çevirdi.

"Oraya geliyorum," dedi Garcia. "Melinda mutfaktaki arka kapı da dâhil olmak üzere bütün kapıları kilitlediğini hatırlıyor ama pencereler için aynı şeyi söyleyemiyor. Bu sabah erken saat-

lerde buraya geldiğimde alt kattaki pencerelerden ikisi, çalışma odasındaki ile mutfaktaki açıktı. Los Angeles Polis Teşkilatı (LAPD) ilk müdahale ekibi hiçbir şeye dokunmamış."

"Yani büyük ihtimalle bütün gece açıktılar," dedi Hunter.

"Muhtemelen evet."

Hunter sürgülü cam balkon kapılarına baktı.

"Onlar da aralık bırakılmış," dedi Garcia. "Görünüşe göre bu oda özellikle yaz aylarında biraz havasız kalabiliyormuş. Bay Nicholson klimadan pek hazzetmezmiş. Balkon arka bahçeye ve yüzme havuzuna bakıyor. Sorun şu ki dışarıdaki duvarın tamamı, muhtemelen bildiğin gibi, Kaliforniya'daki en yaygın sarmaşık bitkisi olan gündüzsefasıyla kaplı. Ve bu bitkiyi taşıyan ahşap kafes bir insanın tırmanabileceği kadar güçlü. Arka bahçeden bu odaya girmek pek de zor olmaz."

"Adli tıp, evin içini bitirir bitirmez arka bahçe ile balkonu da inceleyecek," diye ekledi Doktor Hove.

"Gece yarısı civarında," diye devam etti Garcia hâlâ not defterinden okuyarak, "Melinda ders kitaplarından birini burada, odada unuttuğunu fark etmiş. Eve geri gelmiş, ön kapıyı açmış ve merdivenden üst kata çıkmış." Garcia, Hunter'ın sonraki birkaç sorusunu tahmin ederek o sormadan cevap verdi. "Evet, ön kapı kilitliymiş. Anahtarla açtığını hatırlıyor. Ve hayır, eve geri döndüğünde garip bir şey fark etmemiş. Ses de duymamış."

Hunter başını salladı.

"Melinda tekrar üst kata çıkmış," diye sözlerini sürdürdü Garcia, "Bay Nicholson'ı rahatsız etmek istemediği ve ders kitabını tam olarak nerede bıraktığını bildiği için..." Duvara dayalı maun yazı masasını işaret etti. "... ışıkları açmamış. Parmak uçlarında yürüyerek odaya girmiş, kitabını alıp yine parmak uçlarında yürüyerek odadan çıkmış."

Hunter'ın bakışları tekrar yatağın yanındaki kanlı duvara kaydı ve Garcia'nın anlattıkları nihayet anlam kazanmaya başladığında kalp atışları hızlandı.

"Melinda bu sabah alarmı duymayıp uyuyakalmış," diye devam etti Garcia. "Kalkmış, olabildiğince hızlı bir şekilde hazırlanıp koşarak buraya gelmiş. Ön kapıyı sabah 08.43'te açmış. Saatine bakmış." Garcia not defterini kapatıp cebine geri koydu. "Doğruca yukarı çıkmış, odaya girdiğinde hem bu manzarayla hem de odada her kim var idiyse onun mesajıyla karşılaşmış." Tekrar duvarı gösterdi.

Bütün o kan lekelerinin arasında büyük kanlı harflerle şöyle yazılmıştı: "İYİ Kİ IŞIKLARI AÇMADIN."

Ayışığı Kitaplığı

Altı

Odayı garip bir sessizlik kapladı. Hunter duvara doğru birkaç adım atarak uzun bir süre kelimeleri ve yazıları inceledi.

"Katil bunu yazmak için ne kullanmış, kana batırılmış bez parçası mı?" diye sordu.

"Benim tahminim de bu yönde," dedi Doktor Hove. "Ama adli tıp laboratuvarı bir iki gün içinde daha iyi fikir sahibi olacaktır." Yüzünü duvardan tekrar yatağa çevirdi. Sesi üzüntüden titriyordu. "Bu inanılır gibi değil, Robert. Şimdiye kadar üzerinde çalıştığım tüm vakaların ötesinde. Katil burada saatler geçirmiş; kurbana önce işkence etmiş, sonra da onu parçalara ayırmış. Bu da yetmemiş, ardından şu şeyi yapmış." Kanlı heykeli gösterdi. "Ve her şeye rağmen ardında böyle bir mesaj bırakacak zamanı da bulmuş." Garcia'ya baktı. "Şu kız kaç yaşında demiştin? Öğrenci hemşire olan?"

"Yirmi üç."

"Bu olayı atlatmak için aylarca, belki de yıllarca psikolojik tedavi görmesi gerekeceğini herkesten iyi sen biliyorsun, Robert, o da atlatabilirse tabii. Kitabını almak için geri geldiğinde katil buradaymış. Eğer o ışık düğmesine uzanmış olsaydı şimdi elimizde iki ceset olacaktı ve muhtemelen o da o iğrenç şeyin bir parçası olacaktı." Tekrar heykeli gösterdi. "Hemşirelik kariyeri daha başlamadan bitti, psikolojisi bozuldu. Kaldı ki kâbuslar

ve uykusuz geceler daha başlamadı bile. Ve sen bunun ne kadar yıkıcı olabileceğini ilk elden biliyorsun."

Hunter'ın uykusuzluğunu bilmeyen yoktu. Yedi yaşındayken kanser onu annesinden ayırdıktan hemen sonra başlamıştı uykusuzluğu.

Hunter, Güney Los Angeles'ın yoksul bir mahallesi olan Compton'da işçi sınıfı bir ailenin tek çocuğu olarak dünyaya gelmişti. Babasından başka kimsesi olmayan Hunter için annesinin ölümüyle başa çıkmak çok zor olmuştu. Onu o kadar çok özlüyordu ki fiziksel olarak acı çekiyordu.

Cenazeden sonra rüyalarından korkmaya başlamıştı. Gözlerini her kapattığında annesinin yüzünü görüyordu. Onun ağladığını, acıdan kıvrandığını, yardım için yalvardığını, ölmek için dua ettiğini görüyordu. Bir zamanlar zinde ve sağlıklı olan bedeninin tükendiğini, yattığı yerde kendi gücüyle doğrulamayacak kadar narin ve zayıf hale geldiğini görüyordu. Bir zamanlar çok güzel olan, hayatında gördüğü en muhteşem gülümsemeye sahip yüzünün son birkaç ay içinde tanınmaz bir hal aldığını görüyordu. Ama yine de sevmekten asla vazgeçmediği bir yüzdü bu.

Uyku, kaçmak için her şeyi yapabileceği bir hapishaneye dönüşmüştü. Korkusuyla ve geceleri gelen korkunç kâbuslarla başa çıkmak için vücudunun bulduğu en mantıklı çözüm uykusuzluk olmuştu. Bu, basit bir savunma mekanizmasıydı.

Hunter'ın Doktor Hove'a verecek bir cevabı yoktu.

"Kim böyle bir şeyi yapabilir ki?" Doktor başını iki yana tiksintiyle salladı.

"İçi nefretle dolu biri," dedi Hunter sessizce.

Alt kattan gelen bağırışlarla herkesin dikkati başka yöne çevrildi. Bir kadın sesi hızla histerik bir hal alıyordu. Hunter endişeyle Garcia'ya baktı.

"Kızlardan biri," dedi ve hızla kapıya doğru ilerlemeye başladı. "Bu kapıyı kapalı tut." Odadan çıktı, koridoru kısa sürede

aşarak aşağı inen merdivene ulaştı. Merdivenin dibinde, iki polis memuru tarafından engellenen otuzlarının başında bir kadın duruyordu. Serbest bıraktığı dalgalı sarı saçları sırtının ortalarına kadar uzanıyordu. Kalp şeklinde bir yüzü, açık yeşil gözleri, çıkık elmacık kemikleri ve küçük, sivri bir burnu vardı. Yüzündeki ifade saf çaresizlikti. Hunter, kadın polislerden kurtulmayı başaramadan ona ulaştı.

"Sorun yok," dedi sağ elini kaldırarak. "Bundan sonrasını ben hallederim."

Polis memurları kadını bıraktı.

"Neler oluyor? Babam nerede?" Sesi korku ve endişeyle titriyordu.

"Ben Los Angeles Emniyeti'nden Dedektif Robert Hunter," dedi Hunter çıkarabildiği en sakin sesiyle.

"Kim olduğunuz umurumda değil. Babam nerede?" dedi kadın Hunter'ın yanından geçmeye çalışarak.

Hunter çaktırmadan geri adım atarak kadının yolunu kesti. Bir an göz göze geldiler ve Hunter nazikçe başını iki yana salladı. "Üzgünüm."

Kadın yaşlı gözlerini kapatıp elini ağzına götürdü. "Ah, Tanrım. Baba..."

Hunter kadına biraz müsaade etti.

Kadın durakladı ve aniden kafasına dank etmiş gibi Hunter'a baktı. "Neden buradasınız? Polis neden burada? Neden her yerde olay yeri şeridi var?"

Derek Nicholson'ın doktorları dört ay önce hastalığını teşhis ettiğinden beri, ailesi bir bakıma kendilerini onun ölümüne hazırlıyordu. Nicholson'ın ölümü beklenen bir şeydi ve kızı için sürpriz olmamıştı. Ama diğer her şey bir sürprizdi.

"Affedersiniz, adınızı duyamadım," dedi Hunter.

"Olivia, Olivia Nicholson."

Hunter kadının yüzük parmağındaki soluk, beyaz deri parçasını çoktan fark etmişti. Ya yeni dul kalmıştı ya da yeni boşanmıştı. Amerika'daki dulların çoğu alyanslarını çıkarmaya ve kocalarının adını hemen bırakmaya isteksizdi. Kaldı ki bir tür felaket gerçekleşmediyse, Olivia dul olmak için fazla genç görünüyordu. Hunter'ın tahmini kadının dul olduğu yönündeydi.

"Daha sakin bir yerde konuşabilir miyiz, Bayan Nicholson?" dedi Hunter oturma odasını göstererek.

"Burada konuşalım," dedi Olivia meydan okurcasına. "Burada neler oluyor? Bütün bunlar da ne?"

Hunter'ın bakışları merdivenin dibinde can kulağıyla onları dinleyen iki polis memuruna kaydı. İkisi de hemen mesajı aldı ve ön kapıya doğru uzaklaştı. Hunter dikkatini tekrar Olivia'ya çevirdi.

"Babanız hastalığından ölmedi." Devam etmeden önce Olivia'nın, sözlerini tamamen özümsemesini bekledi. "Öldürülmüş."

"Ne? Bu... çok saçma."

"Lütfen bir yere oturalım," diye ısrar etti Hunter.

Olivia gözleri tekrar yaşarırken nefesini verdi. Sonunda pes ederek Hunter'ın peşinden oturma odasına geçti. Hunter onun genç hemşireyle aynı odada bulunmasını istemiyordu.

Olivia pencerenin yanındaki açık kahverengi koltuğa oturdu. Hunter karşısındaki kanepeye yerleşti.

"Bir bardak su ister misiniz?" dedi.

"Evet, lütfen."

Bir memur onlara iki bardak su getirirken Hunter kapıda bekledi. Sulardan birini Olivia'ya uzattı, o da büyük yudumlarla hepsini içti.

Hunter tekrar yerine oturup sakin bir sesle gecenin geç saatlerinde birinin eve ve Bay Nicholson'ın odasına girdiğini söyledi.

Olivia titremesini ve ağlamasını durduramıyor, her şeyi sorguluyordu ki bu gayet anlaşılırdı.

"Babanızın neden öldürüldüğünü bilmiyoruz. Failin eve nasıl girdiğini bilmiyoruz. Şu anda elimizde bir yığın soru var ama hiç cevap yok. Ama o cevapları bulmak için elimizden geleni yapacağız."

"Başka bir deyişle, burada ne olduğuna dair en ufak bir fikriniz yok," diye öfkeyle çıkıştı Olivia.

Hunter sessizliğini korudu.

Olivia ayağa kalkıp odada dolaşmaya başladı. "Anlamıyorum. Kim babamı öldürmek ister ki? Kanserdi. Zaten ölüyordu." Gözleri bir kez daha yaşlarla doldu.

Hunter hâlâ bir şey söylemiyordu.

"Nasıl?" diye sordu Olivia.

Hunter ona baktı.

"Nasıl öldürülmüş?"

"Ölüm nedenini kesin olarak tespit etmek için adli tabibin otopsi incelemesini beklememiz gerekecek."

Olivia kaşlarını çattı. "Öyleyse öldürüldüğünü nereden biliyorsunuz? Vurulmuş mu? Bıçaklanmış mı? Boğulmuş mu?"

"Hayır."

Kadının kafası karışmıştı. "Peki nasıl anladınız?"

Hunter ayağa kalkıp ona yaklaştı. "Anladık işte."

Olivia'nın gözleri tekrar merdivene kaydı. "Odasına çıkmak istiyorum."

Hunter elini nazikçe onun sol omzuna koydu. "Lütfen bana güvenin, Bayan Nicholson. O odaya girmek kafanızdaki soruların hiçbirini cevaplamayacak. Acınızı da hafifletmeyecek."

"Neden? Ona ne olduğunu bilmek istiyorum. Bana söylemediğiniz şey nedir?"

Hunter bir an tereddüt etti fakat kadının bilmeye hakkı olduğunun farkındaydı. "Vücudu parçalanmıştı."

"Aman Tanrım!" Olivia iki elini de ağzına götürdü.

"Sizin ve kız kardeşinizin dün akşam burada olduğunuzu biliyorum. Babanızla akşam yemeği yediniz, değil mi?"

Olivia o kadar şiddetli titriyordu ki zar zor başını sallayabildi.

"Lütfen," dedi Hunter. "Babanızla ilgili son anınız o yemek olsun."

Olivia çaresizce hıçkırıklara boğuldu.

Yedi

Hunter ve Garcia öğleden sonra Batı 1. Cadde'deki Emniyet Müdürlüğü binasının beşinci katındaki ofislerine geri döndüler. Emniyet Müdürlüğü binası, LAPD'nin yaklaşık altmış yıllık Parker Center binasının yerini alan yeni yönetim merkeziydi.

Haberi duyan Başkomiser Barbara Blake de izin gününde çıkıp gelmişti ve iki dedektife sormak istediği yığınla soru vardı.

"Duyduklarım doğru mu?" diye sordu kapıyı arkasından kapatarak. "Biri kurbanı parçalara mı ayırmış?"

Hunter başını sallarken Garcia ona bir deste fotoğraf uzattı.

Barbara Blake son üç yıldır Soygun ve Cinayet Birimi'nin başkomiseriydi. Eski başkomiser William Bolter tarafından seçilen ve dönemin Los Angeles belediye başkanı tarafından da onaylanan Blake'in saçmalığa prim vermeyen, demir yumruklu bir başkomiser olarak ün kazanması uzun sürmemişti. İlginç bir kadın olan Blake şık ve çekiciydi, çoğu insanı basit bir bakışıyla ürpertebilecek soğuk koyu gözleri ve uzun siyah saçları vardı. Kolay kolay gözü korkmaz, kimseden çekinmez ve işin yapılması uğruna üst düzey politikacıları ya da hükümet yetkililerini karşısına almaktan kaçınmazdı.

Başkomiser Blake fotoğrafları karıştırdı, yüzündeki ifade her fotoğrafta daha da endişeli bir hal aldı. Sonuncusuna geldiğinde duraklayıp nefesini tuttu.

"Tanrı aşkına, bu da ne?"

"Bir tür... heykel," dedi Garcia.

"Kurbanın... vücut parçalarından mı yapılmış?"

"Evet."

Sonraki birkaç saniye boyunca odada sessizlik hüküm sürdü.

"Bir anlamı var mı?" diye sordu Başkomiser Blake.

"Evet, bir anlamı var," dedi Hunter. "Sadece henüz ne olduğunu bilmiyoruz."

"Bir anlamı olduğuna nasıl bu kadar emin olabiliyorsunuz?"

"Çünkü birini öldürmek istediğinde yanına gidersin ve onu vurursun. Bir anlamı olmasa, böyle bir şeyi yapmak için onca zaman ayırıp riske girmezsin. Ve genellikle bir fail arkasında anlamlı bir şey bıraktığında muhtemelen iletişim kurmaya çalışıyordur."

"Bizimle mi?"

Hunter omuz silkti. "Biriyle. Bunu öğrenmeden önce heykelin anlamını çözmemiz gerek."

Başkomiser Blake dikkatini tekrar fotoğrafa yöneltti. "Yani bu rastgele bir eylem değil miydi? Katil bu şeyi bir anda gelen sadistçe bir ilhamla yapmadı mı?"

Hunter başını iki yana salladı. "Pek olası değil. Bana kalırsa katil, Derek Nicholson'ı öldürmeden önce vücut parçalarıyla ne yapacağını çok iyi biliyordu. Tam olarak hangi vücut parçalarına ihtiyacı olduğunu biliyordu. Ve tamamlandığında dehşet verici eserinin tam olarak neye benzeyeceğini biliyordu."

"Aman ne harika." Durakladı. "Peki *bu* ne anlama geliyor?" Başkomiser onlara duvara bırakılan kanlı mesajın fotoğrafını gösterdi.

Garcia ona tüm hikâyeyi anlattı. Bitirdiğinde Başkomiser Blake ne diyeceğini şaşırmıştı ki bu pek alışıldık bir şey değildi.

"Neyle karşı karşıyayız, Robert?" dedi sonunda fotoğraf destesini Garcia'ya geri vererek.

"Emin değilim, başkomiserim." Hunter masasına yaslandı. "Derek Nicholson yirmi altı yıl boyunca Kaliforniya eyaletinde savcılık yapmış. Pek çok insanı parmaklıklar ardına göndermiş."

"Bunun misilleme olabileceğini mi düşünüyorsun? Hapishaneye kimi göndermiş ki? İblis ile Teksas testere katliamı çetesini mi?"

"Bilmiyorum ama başlangıç noktası burası olmalı." Hunter, Garcia'ya baktı. "Nicholson'ın parmaklıklar ardına koyduğu herkesin bir listesine ihtiyacımız var; katiller, cinayete teşebbüs edenler, tecavüzcüler, kim olursa. Geçmişte..." biraz düşündü, "son on beş yılda serbest bırakılan, şartlı tahliye edilen ya da kefaletle salınanlara öncelik verelim. Ayrıca suçun ağırlığına da bakalım. Herhangi bir sadist suçtan hapse attığı herkes listenin en tepesinde yer alacak."

"Araştırma ekibini görevlendiririm," dedi Garcia, "ama bugün pazar. Yarın akşama kadar bir şey öğrenemeyebiliriz."

"Sorun değil. Ayrıca bulduğumuz isimleri yakın aile üyeleri, akrabaları, çete üyeleri ya da her neyse, başkası adına intikam almak için Derek Nicholson'ın peşine düşebilecek kişilerin listesiyle karşılaştırmamız gerekecek. Bunun dolaylı bir misilleme olma ihtimali var. Belki de Nicholson'ın hapse gönderdiği kişi hâlâ içeridedir... belki hapiste ölmüştür ve dışarıdaki biri intikam için peşine düşmüştür."

Garcia başını salladı.

Hunter fotoğraf destesine uzanıp onları masasının üzerine yaydı. Bakışları heykelin olduğu fotoğrafa takıldı.

"Fail bu şeyi nasıl yapmış?" diye sordu başkomiser, Hunter'a masasının yanında katılarak.

"Parçaları bir arada tutmak için tel kullanmış."

"Tel mi?"

"Evet."

Başkomiser eğilip fotoğrafı tekrar inceledi. Ani bir ürperti bütün vücudunu kapladı. "Peki bu şeyin ne anlama geldiğini nasıl çözeceğiz? Ona baktıkça daha da ürkütücü ve anlaşılmaz görünüyor."

"Adli tıp laboratuvarı bizim için bire bir kopyasını yapacak. Bir iki sanat uzmanı getirtip bundan bir şey çıkarıp çıkaramayacaklarına bakabiliriz."

Başkomiser Blake polis teşkilatında geçirdiği onca yıl boyunca katiller söz konusu olduğunda akla hayale gelmeyecek şeyler görmüştü fakat böylesini ilk defa görüyordu. "Buna benzer bir suç mahalli gördünüz ya da duydunuz mu hiç?" diye sordu.

"Katilin kurbanın kanını bir tuval oluşturmak için boya olarak kullandığı bir vaka biliyorum," dedi Garcia, "ama bu bambaşka bir şey."

"Böyle bir şeyi daha önce ne duydum ne de gördüm," diye itiraf etti Hunter.

"Kurban rastgele seçilmiş olabilir mi?" diye sordu Başkomiser Blake, Garcia'nın tuttuğu notlara göz gezdirerek. "Yani katil için en önemli şey kurbanın kendisi değil, eylemin sadistliği ve şu iğrenç şeyin ortaya çıkarılmasıymış gibi geliyor bana. Katil, Nicholson'ı kolay bir hedef olduğu için seçmiş olabilir." Garcia'nın not defterindeki bir sayfayı çevirdi. "Derek Nicholson ölümcül kanser hastasıymış. Zayıf ve neredeyse yatalakmış. Tamamen savunmasızmış. Katil ona megafon verse bile yardım isteyemezmiş. Ve evde yalnızmış."

"Başkomiser haklı," dedi Garcia başını yana eğerek.

"Ben öyle düşünmüyorum," dedi Hunter masasından uzaklaşıp açık pencereye yaklaşarak. "Derek Nicholson kolay bir hedefti, kabul ediyorum ama Los Angeles gibi bir şehirde daha kolay hedefler de var: dilenciler, evsizler, uyuşturucu bağımlıları, fahişeler... Eğer katil için kurban önemli değilse neden Los Angeleslı bir savcının evine girme riskini göze alsın ve orada saatler geçirsin

ki? Kaldı ki kurbanımız evde *o kadar* da yalnız değildi. Hemşiresi garajın üstündeki misafirhanedeydi, unuttunuz mu? Ve bildiğimiz gibi..." duvardaki mesajı gösteren fotoğrafa dokundu, "... hemşire katilin işinin ortasında odaya girdi. Neyse ki ışıkları açmadı." Hunter dönüp odaya baktı. "İnanın bana, başkomiserim, bu katil bu kurbanı istiyordu. Derek Nicholson'ın ölmesini istiyordu. Ve son nefesini vermeden acı çekmesini istiyordu."

Sekiz

Hunter, Venice Sahili'nde voleybol oynamak ya da Lakers maçına gitmek yerine gününün geri kalanını tüm olay yeri fotoğraflarını inceleyerek geçirdi ve aklında sürekli tek bir soru dönüp durdu.

O heykel ne anlama geliyordu?

Derek Nicholson'ın evine geri dönmeye karar verdi.

Ceset, ürkütücü heykelle birlikte adli tıbba götürülmüştü. Geride kalan tek şey keder, hüzün ve korku dolu, cansız bir evdi. Derek Nicholson'ın hayattaki son birkaç saati odasının her yerine dağılmıştı ve tüm bunlar tek bir şeyi ifade ediyordu: korkunç bir acıyı.

Katilin duvarda bıraktığı mesaja bakan Hunter, içinde bir boşluğun büyüdüğünü hissetti. Katil, Derek Nicholson'ın canını alırken üç kişinin daha hayatını mahvetmişti: Nicholson'ın iki kızı ile genç hemşirenin.

Adli tıp ekibi evden en az dört farklı parmak izi almıştı fakat analizleri bir iki gün sürecekti. Ayrıca üst kattaki odadan birkaç saç ve iplik örneği de alınmıştı. Saatler süren incelemelere rağmen arka bahçe ve Derek Nicholson'ın odasının dış duvarındaki kafesten de bir sonuç çıkmamıştı. İçeri zorla girildiğine dair hiçbir iz yoktu. Hiçbir pencere kırılmamış, hiçbir mandal hasar görmemiş, hiçbir kapı ya da kilit kurcalanmamıştı fakat yine de hafta sonu hemşiresi Melinda Wallis arka kapıyı kilitleyip kilitlemediğini hatırlamıyordu. Alt kattaki pencerelerden ikisi gece

boyunca açık kalırken Bay Nicholson'ın odasına açılan balkon kapısı aralık bırakılmıştı.

Hunter, Melinda Wallis'le konuşmayı denemişti fakat Garcia haklıydı, genç kadın psikolojik olarak kendini kapatıyordu. Beyni, Derek Nicholson'ın cesedini kana bulanmış bir odada bulmanın şokuyla başa çıkmakta zorlanıyordu fakat bundan da öte, zihni onu ölümden kıl payı kurtulduğu bilgisinden korumak için elinden geleni yapıyordu.

Hunter eve döndüğünde tüm zamanını üst kattaki odayı inceleyerek ve daha önce gözden kaçırmış olabileceği ipuçlarını arayarak geçirdi. Adli tıp ekibinin buldukları dışında yeni bir şey bulamadı fakat olay yerindeki vahşet rahatsız ediciydi. Sanki katil odanın her tarafına kan sıçratmaya özellikle dikkat etmiş gibiydi.

Duvarda bırakılan mesaj orijinal planın bir parçası değil, son dakika yapılan ukalaca bir meydan okuma hareketiydi. Tüm olay yeri katilin öfkesini ve duygusuzluğunu sergileyen bir vitrine benziyordu ve bu, Hunter'ı rahatsız ediyordu.

Hunter dairesine döndüğünde hava çoktan kararmıştı. Kapıyı arkasından kapatıp yorgun vücudunu kapıya yasladı. Gözleriyle karanlık ve ıssız oturma odasını tarayıp zihninde bu gece evde kalmanın iyi bir fikir olup olmadığını sorguladı.

Yalnız yaşayan Hunter'ın karısı ya da sevgilisi yoktu. Hiç evlenmemişti ve yaşadığı ilişkiler de o kadar uzun sürmemişti. İşinin getirdiği baskılar ve gerektirdiği özveri çoğu kişinin anlayamayacağı kadar fazlaydı. Tek başına olmayı dert etmiyordu. Yalnız yaşamak da onu rahatsız etmiyordu. Ancak günün büyük bir bölümünü ölümle ve kana bulanmış duvarlarla çevrili olarak geçirdikten sonra ihtiyacı olan son şey küçük dairesinin ıssızlığıydı.

Los Angeles gece hayatı, en ünlü isimlerin takıldığı lüks ve gözde gece kulüplerinden temalı barlara ve ucubelerin eğlenmeye geldiği köhne, kalitesiz yer altı mekânlarına kadar uzanan bir yelpazede dünyanın en canlı ve heyecan verici gece hayatlarından

biriydi. Nasıl bir ruh halinde olursanız olun, Los Angeles'ta buna uygun bir yer bulacağınıza emin olabilirdiniz.

Hunter, evinden sadece iki blok ötede bulunan Jay's Rock Bar'a doğru yola çıktı. Burası harika viski seçenekleri, rock müzikle dolup taşan müzik kutusu ve güler yüzlü, hayat dolu çalışanlarıyla en sevdiği içki mekânlarından biriydi.

Hunter bara oturdu ve iki buzlu, on iki yıllık duble GlenDronach sipariş etti. Tek malt İskoç viskisi onun en büyük tutkusuydu ve birkaç kez aşırıya kaçmış olsa da sadece sarhoş olmak yerine içkinin aromasının ve kalitesinin tadını çıkarmayı biliyordu.

Hunter viskisinden bir yudum alarak yumuşak fındık ve mayhoş tadının ağzına tamamen yayılmasına izin verdi. Bar oldukça kalabalıktı ve bugün gördüklerinden sonra gülüp eğlenen insanların arasında olmaktan memnundu.

Hunter'a en yakın masada oturan dört kadın şimdiye kadar kendilerine yöneltilen en kötü tavlama repliklerinden konuşuyordu.

"Bir gece Santa Monica'da bir bardaydım," dedi kısa saçlı sarışın olan, "kel kafalı bir adam yanıma gelip," kadın bariton bir sesle devam etti, "'Bebeğim, ben Fred Çakmaktaş değilim ama çakmağım çok iyi çakar!' dedi."

İki saniyelik şaşkın sessizliğin ardından gruptan kahkahalar yükseldi.

"Ne kadar ezikçe," dedi içlerinden en genç görüneni. "Ama bende daha beteri var. Geçen hafta sonu Sunset Bulvarı'ndaydım ve biri güpegündüz, yolun ortasında yanıma gelip şöyle dedi: 'Tatlım, adın Gillette olmalı çünkü sen bir erkeğin sahip olabileceği en iyi şeysin.'"

Kadınlar tekrar güldü.

"Tamam, tamam," dedi uzun saçlı kumral, "madalyayı bu almalı kesinlikle. Hayatımda bu kadar kötüsünü duymamıştım."

Kadınla hemfikir olan Hunter kendi kendine gülümsedi. Bütün gün ilk kez gülümsemişti.

"Bir tane daha?" Porto Rikolu genç barmen Emilio boş kadehine bakarak Hunter'a sordu.

Hunter'ın dikkati dört kadından Emilio'ya, oradan da kadehine kaydı. Kendini yorgun hissediyordu fakat şimdi eve dönse uyuyamayacağını biliyordu. Zaten çok az uyuyordu, uykusuzluğu sağ olsun.

"Elbette, neden olmasın?"

Emilio bir duble daha doldurup kadehine bir de buz attı. Hunter açık kahverengi sıvıyla temas eden buzun çatırdamasını izledi. Barın sonunda oturan yıpranmış gri takım elbiseli adam sigara öksürüğü gibi boğuk boğuk öksürünce Hunter'ın aklı Derek Nicholson'a ve vakaya gitti. Zaten akciğer kanserinden ölmekte olan birini insan neden öldürürdü acaba? Zaten böylesine acı dolu bir ölüme mahkûm olmuş birini? Bir, bilemedin iki ay sonra kanser zaten onun işini bitirecekti. Fakat katil bunun olmasına izin veremezdi... vermemişti de. Ölümcül darbeyi indiren, kendisi olmak istiyordu. Öldüğünde Nicholson'ın gözlerinin içine bakan kişi. Tanrı'yı oynayan kişi.

Hunter içkisinden bir yudum alıp gözlerini kapattı. Bu vakaya dair içinde kötü bir his vardı. Gerçekten kötü bir his.

Dokuz

Los Angeles gibi bir şehirde şiddet suçları oldukça yaygındı. Hatta neredeyse olağan bir durumdu. Los Angeleslı adli tabiplerin yıl boyunca ortalama olarak herhangi bir acil servis doktoru kadar meşgul olması şaşırtıcı değildi. İşler biriktikçe birikir, her şeyin bir programa uyması gerekirdi. Acil olmasına rağmen Doktor Hove'un Derek Nicholson'ın cesedinin üzerinde otopsiye başlayabilmesi için bir gün beklemesi gerekti.

Hunter sadece dört saat uyuyabilmişti. Sabah gözleri kan çanağına dönmüştü ve uykusuzluktan dolayı baş ağrısının eli kulağındaydı. Deneyimleri ona bundan kurtulmak için yapabileceği hiçbir şey olmadığını söylüyordu. Otuz yılı aşkın bir süredir hayatının parçası haline gelmişti bu.

Hunter, Emniyet Müdürlüğü binasına gitmek için hazırlanırken Doktor Hove aradı ve Derek Nicholson'ın otopsisini nihayet bitirdiğini söyledi.

Sabah 07.30'da, dairesi ile Kuzey Mission Yolu'ndaki Los Angeles Adli Tıp Kurumu arasındaki on kilometrelik yolu tam on yedi dakikada katetti. Ondan sadece bir dakika önce gelen Garcia otoparkta Hunter'ı bekliyordu. Tıraş olmuştu ve saçları duştan çıktığı için hâlâ ıslaktı fakat gözlerinin altındaki torbalar zinde görüntüsüyle çelişiyordu.

"O binaya girmek için can attığımı söyleyemeyeceğim," dedi Garcia arabasından inen Hunter'ı selamlayarak.

Hunter ona meraklı gözlerle baktı. "O binaya girerken can attığın oldu mu ki hiç?"

Garcia eski bir hastaneden dönüştürülen morga baktı. Bina mimari açıdan etkileyiciydi. Dış cephesi kırmızı tuğla ile açık gri lentoların şık bir birleşimiydi. Ana girişe çıkan görkemli merdivenler, geleneksel bir Avrupa üniversitesi binasını andıran yapıya ayrı bir zarafet katıyordu. Bu kadar çok ölümü barındıran bir bina için güzel bir kabuktu.

"Doğru dedin," diye itiraf etti Garcia.

Doktor Hove iki dedektifi binanın sağ tarafındaki personel giriş kapısında karşıladı. İpeksi siyah saçları muhafazakâr görünümlü bir topuzla arkadan bağlanmıştı. Makyaj yapmamıştı ve gözlerinin akında iyi bir uyku çekmediğini gösterecek kadar kırmızılık vardı.

Birbirlerini basitçe başlarını sallayarak selamladılar ve Hunter ile Garcia doktoru uzun ve parlak ışıklı bir koridora kadar sessizce takip ettiler. Sabahın o saatinde etrafta kimsecikler yoktu, bu da donuk beyaz duvarlar ve tertemiz vinil zeminle birleşince mekânı çok daha tekinsiz gösteriyordu.

Koridorun sonunda bodrum katına inen basamakları kullanarak daha kısa ve pek de iyi aydınlatılmamış bir koridora çıktılar.

"Özel otopsi odamızı kullandım," dedi doktor sağdaki son kapıya geldiklerinde.

Bir numaralı özel otopsi odası genellikle, şu ya da bu nedenle hâlâ bir tür kamu tehdidi oluşturabilecek cesetlerin ölüm sonrası muayeneleri için kullanılırdı: yüksek derecede bulaşıcı viral hastalıklarla enfeksiyon, radyoaktif maddelere ve/veya yerlere maruz kalma, kimyasal savaş ajanı yayılmaları vb. Odanın kendine ait ayrı bir veri tabanı sistemi ve soğuk depolama ünitesi vardı. Ağır kapısı altı haneli bir elektronik kilit kombinasyonuyla korunuyordu. Hassas bilgilerin basına ve diğer istenmeyen kişilere ulaşmasını daha iyi engellemek için bir güvenlik önlemi olarak, oda bazen

yüksek profilli cinayet soruşturmaları sırasında da kullanılıyordu. Hunter bu odaya pek çok kez girmişti.

Doktor Hove duvardaki metal klavyeye şifreyi tuşladı ve ağır kapı vızıldayarak açıldı.

Hep birlikte büyük ve kış gibi soğuk bir odaya girdiler. İçerisi tavan boyunca uzanan iki sıra floresan ışıkla aydınlatılmıştı. Ortada biri sabit, diğeri tekerlekli iki çelik masa bulunuyordu. Mavi bir hidrolik vinç, küçük, kare biçimli, ayna gibi parlak kapıları olan soğutuculardan oluşan bir duvarın yanında duruyordu. Her iki otopsi masası da beyaz çarşaflarla örtülmüştü.

Doktor Hove yeni bir çift lateks eldiven takarak kapıya uzak olan masaya yaklaştı.

"Pekâlâ, size ne bulduğumu göstereyim."

Garcia sabırsızlıkla ayaklarının üzerinde kıpırdanırken Hunter bir cerrahi maskeye uzandı. Bulaşıcı hastalıklardan korkmuyordu fakat sanki çürümüş bir şey güçlü bir dezenfektanla temizlenmiş gibi, otopsi odalarına sinen o tuhaf kokudan nefret ediyordu. Mezardan çıkıp hayattakilere dadanan bayat bir kokuydu bu.

"Resmî ölüm nedeni kalp yetmezliği..." dedi Doktor Hove beyaz çarşafı kaldırıp Derek Nicholson'ın parçalanmış gövdesini ortaya çıkararak, "... kan kaybından ve muhtemelen şiddetli acıdan kaynaklı. Ama bir süre dayanmış."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Garcia.

"Deri ve kas travması, kalbi durmadan önce el ve ayak parmaklarını, dilini ve en azından bir kolunu kaybettiğini gösteriyor."

Derin bir nefes alan Garcia boynunu saran rahatsız edici ürpertiden silkinerek kurtuldu.

"Organları kesmekte kullanılan testere benzeri alet konusunda haklıymışız," diye devam etti doktor. "Kesinlikle tırtıklı kenarları olan çok keskin bir şey. Ama bıçağın dişleri sandığımız kadar ince değilmiş. Ayrıca aralarındaki mesafe de klinik am-

pütasyonlar için tahsis edilen aletlerle kıyaslandığında kesinlikle normalden daha fazlaymış."

"Taşınabilir marangoz testeresi olabilir mi?" dedi Garcia.

"Sanmıyorum." Doktor başını iki yana salladı. "Kesikler fazlasıyla düzgün. Bazı düzensizlikler var ama bunlar çoğunlukla kesici alet kemiğe çarptığında oluşmuş ki kurbana sakinleştirici verilmediği düşünülürse bu hiç şaşırtıcı değil. Toksikoloji kurbanın kanında herhangi bir uyuşturucu madde olup olmadığını inceleyecek ama bu bir iki gün sürebilir. Ama anestezi uygulanmadan acı muhtemelen dayanılmaz olmuştur. Sımsıkı tutulsa bile kurban çığlık atıp sürekli kıvranırdı ki bu da ampütasyon işini çok daha zorlaştırırdı."

Garcia sıkılı dişlerinin arasından soğuk havayı içine çekti.

"Ama katilin derdi kurbanı öldürmek değilmiş. İstese kollarını ve bacaklarını kesebilirdi."

"Ama kesmedi," dedi Hunter.

"Kesmedi," dedi Doktor Hove. "Katil kurbanın mümkün olduğunca uzun süre hayatta kalmasını istiyordu. Acı çekmesini istiyordu. Kesikler doğru ve yerinde yapılmış."

"Tıbbi bilgisi mi var?" diye sordu Hunter.

"Günümüzde internette birkaç saat geçiren herkesin bir ampütasyonun nasıl yapılacağına dair ayrıntılı talimatlar ve çizimler bulabileceği gerçeğine rağmen katilin en azından tıbbi prosedürler ve anatomi hakkında temel bilgiye sahip olduğunu söyleyebilirim, evet." Bakışları ikinci otopsi masasına odaklandı. "Adam ne yaptığını kesinlikle biliyormuş. Şuna bir bakın."

On

Doktor Hove'un tavrında ve ses tonunda her iki dedektifi de endişelendiren bir şeyler vardı. Peşinden ikinci otopsi masasına gittiler.

"O odada olan her şeyin önceden çok iyi planlanmış olduğuna hiç şüphem yok." Beyaz örtüyü çekti. Katilin geride bıraktığı ürkütücü heykel sökülmüştü. Derek Nicholson'ın kesilmiş vücut parçaları şimdi soğuk metal levhanın üzerine dikkatle dizilmişti. Hepsi üzerlerini kaplayan kandan arındırılmıştı. "Merak etme," dedi doktor, Hunter'a, endişesini fark ederek. "Laboratuvar istediğin replikayı yapmak için yeterince fotoğraf çekti ve ölçü aldı. Bir iki güne elinde olur."

Hunter ve Garcia'nın bakışları vücut parçalarında kaldı.

"Heykelden bir anlam çıkarabildin mi, doktor?" diye sordu Garcia.

"Hiçbir anlam çıkaramadım. Ve o şeyi kendim sökmek zorunda kaldım." Boğazını temizlemek için öksürdü. "Tırnaklarının altını inceledim. Saç ya da deri yoktu. Sadece normal kir ve dışkı vardı."

"Dışkı mı?" Garcia yüzünü buruşturdu.

"Kendi dışkısı," dedi Doktor Hove. "Anestezi olmadan yapılan bir ampütasyondan kaynaklanabilecek türden muazzam bir acı sırasında, kişi şüphesiz mesane ve bağırsaklarının kontrolünü kaybeder. Ve tuhaf olan da bu."

"Neymiş o?" dedi Garcia.

"Adam temizdi," dedi Hunter. "Olay yerine vardığımızda yatak örtüsünün idrar ve dışkıyla kaplı olması gerekirdi. Ama öyle değildi."

"Hastalığı ve hareket kabiliyetinin kısıtlı olması nedeniyle tuvalete gitmek artık o kadar sıradan bir iş değildi," dedi Doktor Hove tekrar söz alarak, "hemşireleri ona yardım ediyormuş ama onlar yokken yetişkin bezi takıyormuş."

"Evet, çekmecelerden birinde paketi gördük," dedi Garcia.

"Adli tıp alt kattaki çöp tenekesinin içinde plastik torbaya sarılmış kirli bir bez buldu."

Garcia'nın gözleri fal taşı gibi açıldı. "Katil onu temizlemiş mi?"

"Pek temizlemiş diyemeyiz, daha çok kirli bezi çıkarıp atmış."

Birkaç saniye boyunca kimse bir şey söylemeyince Doktor Hove devam etti. "Katilin tıbbi prosedürler hakkında bilgi sahibi olduğuna inanmamın sebebi bunları bulmuş olmam." Kesik kollardan birinin üst kısmını, kesiğin yapıldığı yerin çevresini gösterdi. "Bunları kol ve bacaklardaki kanları yıkadıktan sonra gördüm."

Hunter ve Garcia yaklaştılar. Lastik gibi görünen derinin üzerinde siyah keçeli kalemin belli belirsiz izleri görülebiliyordu. Bu izler tam kesiğin yapıldığı yerde kolun etrafını saran yarım bir daire oluşturuyordu.

"Kesi noktasının çok dikkatli belirlenmesi gereken ampütasyon gibi karmaşık tıbbi prosedürlerde, doktorların ya da ameliyatı yapan kişinin doğru yeri bir kalemle işaretlemesi alışılmadık bir durum değildir."

"İyi ama dediğin gibi, bu bilgiyi bir kitaptan ya da internetten bulan biri de bu işaretlemeyi yapabilir pekâlâ," diye itiraz etti Garcia.

"Bu da doğru," dedi doktor, "ama şuna bir bakın." İlk otopsi masasına ve Derek Nicholson'ın gövdesine doğru yürüdü. Hunter

ve Garcia da onu takip etti. "Ampütasyon sırasında, kollardaki brakiyal arter ve bacaklardaki femoral arter gibi tüm ana kan damarlarının uygun şekilde bağlanması hayati önem taşır, aksi takdirde hasta kısa sürede kan kaybından ölür."

"Bağlanmamışlardı," dedi Hunter daha iyi görebilmek için eğilerek. "Olay yerinde kontrol ettim. Ne dikiş ne düğüm vardı."

"Çünkü katil çoğu doktorun yapacağı gibi kan akışını durdurmak için iplik kullanmamış. Sağ koldaki brakiyal arter kıskaçla tutturulmuş. İzler mikroskop altında görülebiliyor. Katil cerrahi pens kullanmış."

Hunter vücudunu dikleştirdi. "Sadece sağ kolda mı?"

Doktor Hove cerrahi başlığını düzeltti. "Evet. Bunun nedeni de muhtemelen katilin başka bir yerini kesemeden kurbanın kalbinin durmuş olması. İşin aslı şu ki Robert, katil kurbanın hayatını ve duyduğu acıyı uzatabildiği kadar uzatmış. Ama kendisine yardım edecek cerrahi ekip olmadan bunu yapabilmek için kesikleri olabildiğince hızlı ve temiz bir şekilde yapması ve kanamayı mümkün mertebe durdurması gerekiyordu," diye sözlerini tamamladı Doktor Hove.

"Peki burada morgda kullanılanlar gibi profesyonel bir testere kullanmış olma ihtimali olmadığına emin misin?" diye sordu Garcia.

"Eminim," dedi doktor arkasındaki tezgâhta duran otopsi testeresine uzanarak. "Taşınabilir otopsi testereleri son derece ince dişli, küçük, dairesel bıçaklar kullanır." Onlara aleti gösterdi. "Bıçağın dişleri ne kadar ince olursa kesim de o kadar hatasız olur ve ölüm katılığı gerçekleştikten sonra kemik ve kas gibi daha sert yüzeyleri kesmek de bir o kadar kolay olur."

İki dedektif hemen testereyi ve bıçağını inceledi.

"Ama otopsi bıçağı yeterince geniş değil. Kesilecek vücut parçasının tüm genişliğini aşan bir şeye ihtiyacınız var. Ayrıca

dairesel testereler çoğundan daha pürüzsüz, çok belirgin kesik izi bırakır."

"Ve bizdeki bu değil," diye tahmin etti Hunter.

"Evet, değil. Bizdekinde sürtünme izi var. Zıt yönlerde ileri geri giderek testere hareketi yapan, çok keskin yan yana iki bıçak."

Hunter otopsi testeresini doktora geri verdi. "Yani... elektrikli et bıçağı gibi bir şey mi?"

"Şaka yapıyorsun," diye araya girdi Garcia.

"Katilin tam olarak bunu kullandığını düşünüyorum," dedi Doktor Hove. "Büyük ve güçlü bir elektrikli et bıçağı."

"Bunlar kemiği kesebilir mi?" diye sordu Garcia.

"En güçlü olanları donmuş sığır etini kesebilir, özellikle de yeni bıçaklarla," dedi doktor.

"Kurbanın evinde bunlardan var mıydı peki?" diye sordu Garcia.

"Eğer katil bunu kullanmışsa," dedi Hunter, "bıçak kurbanın mutfağından gelmemiştir. Katil yanında getirmiştir."

"Nereden biliyorsun?"

"Çünkü kesi aletini yanında getirmemesi kesiklerin plansız olduğunu ve katilin eve hazırlıksız geldiğini düşündürür."

"Ama katilimiz kesinlikle öyle biri değil," dedi Doktor Hove. "İyi hatırlattın. Katil, heykelin parçalarını bir arada tutmak için sadece metal tel kullanmamış, süper yapıştırıcı gibi çabuk kuruyan bir tutkal da kullanmış."

"Süper yapıştırıcı mı?" Garcia az kalsın gülüyordu.

Doktor başını salladı. "Aslında bu iş için biçilmiş kaftan; kullanımı kolay, saniyeler içinde kuruyor, deriye kolayca yapışıyor ve çok iyi tutuyor. Ama beni asıl düşündüren, bunun tamamen anlamsız bir cinayet gibi görünmesi."

"Hepsi öyle değil mi zaten?" dedi Hunter.

"Doğru ama benim demek istediğim, bu kurbanı öldürerek eline pek fazla bir şey geçmediği." Batı duvarında maktulün bey-

ninin, kalbinin, akciğerlerinin, karaciğerinin, böbreklerinin ve dalağının ağırlıklarını gösteren bir tabloya doğru yürüdü. Tablonun yanındaki tezgâhta kurbanın birkaç organıyla doldurulmuş plastik bir torba vardı. Uzanıp onu kaldırdı. "Kanser akciğerlerini neredeyse yok etmiş. Muhtemelen bir, bilemedin iki hafta daha yaşardı. Ve bu tür bir akciğer hasarı çok fazla acı demektir. Adam zaten ölüyormuş ve akla hayale gelmeyecek acılar çekiyormuş. O zaman neden onu bu şekilde öldürdü?"

Kimse bir şey demedi.

Kimse ne diyeceğini bilmiyordu.

On Bir

Los Angeles Bölge Savcısı Dwayne Bradley, kanunları çiğnemeyi aklından bile geçiren kişilere hoşgörü göstermeyen, çetin ceviz bir adamdı. Altmış bir yaşındaydı, otuz yıldır savcılık yapıyordu ve 2000 yılında seçildiğinden beri de Los Angeles bölge savcısıydı. Yemin edip göreve başladıktan sonra, çalışanlarına suç unsurlarının peşine düşmekten korkmamalarını, her zaman ve her ne pahasına olursa olsun adaleti gözetmelerini söylemişti. Dwayne Bradley bu kurala göre yaşardı.

Sadece şakaklarını örtecek kadar beyaz saçı kalan Bradley kısa boylu ve tıknazdı. Ne zaman bir görüşü savunsa tombul yanakları pembeleşir ve şiddetle sallanırdı. Çabuk sinirlenir, çok fazla el kol hareketi yapardı. Kısacası, suç dünyasından elini eteğini çekmeye karar vermiş aşırı heyecanlı bir mafya babasına benziyordu.

O sabah, West Temple Caddesi'ndeki ofisine gitmek yerine Emniyet Müdürlüğü binasının ve Başkomiser Blake'in ofisinin yolunu tuttu. Beş dakikadır oradaydı ki Hunter kapıyı çaldı.

"Gel," diye seslendi başkomiser masasından.

Hunter ofise girip kapıyı arkasından kapattı. "Beni mi görmek istemiştiniz?"

"Seni görmek isteyen bendim," dedi Bradley odanın köşesinden.

Hunter savcının orada olmasına şaşırdıysa da bunu belli etmedi. "Bölge Savcısı Bradley," dedi Hunter adamı kibarca başıyla selamlayarak ama tokalaşmadı.

"Dedektif." Bradley aynı şekilde karşılık verdi.

Hunter'ın bakışları birkaç saniyeliğine Başkomiser Blake'e kayıp sonra tekrar savcıya döndü.

"Buraya ne senin zamanını ne de kendi zamanımı saçmalıklarla boşa harcamaya geldim," dedi Bradley doğrudan konuya girerek. "Hepimiz çok meşgulüz ve bunun farkındayım." Sözlerinin etkisini göstermesi için durakladı, alışkanlıktandı. "Derek Nicholson. Cinayet soruşturmasına sorumlu dedektif olarak atandın. Ve bu soruşturmayı *bizzat* takip edeceğim." Başıyla Başkomiser Blake'in masasının üstünde duran dosyayı işaret etti. "İlk raporunu okudum, dedektif. Ayrıca olay yeri fotoğraflarını da gördüm." Bradley odada dolaşmaya başladı. "Otuz yıllık savcılık hayatımda hiç böyle bir şey görmedim ve inan bana çok iğrenç şeyler görmüşümdür. Bu cinayet değil. Bu emsali olmayan bir vahşet. Kendine insan deme hakkı bile olmayan bir pisliğin korkak, dengesiz ve akılalmaz bir şiddet eylemi. Ben kendi adıma o adi herif için idam cezası istiyorum. Hatta sırf bu aşağılık herif için giyotini bile getirmeye hazırım. Kellesi yere düştüğünde etrafa gülücükler saçıyor olacağım." Yanakları pembeleşmeye başlıyordu. "Ayrıca arkasında bıraktığı şu tuhaf şey de neydi öyle?"

Kimse cevap vermedi.

"Şimdi, olay yeri fotoğrafları, muazzam boyutlarda bir öfke patlamasıyla tutarlı, tamamen kaotik bir sahne ortaya koyuyor. Ama senin raporunda her şeyin önceden planlanıp düşünülmüş olduğu yazıyor. Katilin, kontrolü kaybetmeyi planladığını mı söylüyorsun?"

"Kaybetmedi ki," dedi Hunter.

Bradley kaşlarını çattı. "Neyi?"

"Kontrolü."

Bradley bekledi ama Hunter başka bir şey söylemedi. "Konuşma bozukluğun mu var? Tam cümle kurabiliyor musun?"

"Evet."

"Evet ne?" Bradley, Başkomiser Blake'e, *soruşturmanın başına getirdiğin kişi gerçekten bu mu*, der gibi baktı.

"Evet, tam cümle kurabiliyorum."

"O halde lütfen dök içini. İstediğin kadar cümle kur ve az önceki cümleni tamamla."

"Hangi cümleydi o?"

"Benimle kafa buluyorsun herhalde." Bölge Savcısı'nın ağzının kenarlarında tükürükler birikmeye başlamıştı. "Katilin, kontrolünü kaybetmediğini söylediğin cümle."

Hunter omuz silkti. "Fail, kurbanı parçalamak için alışılmadık bir silah kullanmış, muhtemelen evlerde kullanılan elektrikli et bıçağı. Bunu yapmadan önce ise keçeli kalemle kurbanın bacaklarındaki ve kollarındaki kesi çizgilerini işaretlemiş. Ampütasyonlardan en az birinin ardından katil, atardamarları bağlayıp kanamayı durdurmak için kıskaç ya da pens kullanmış ve kurbanın yaşamını birkaç dakika uzatmış. Heykeli yapmak için birkaç parça metal tel ve süper yapıştırıcı kullanmış. Ayrıca o oda dışında evin başka hiçbir yerinde kan yoktu." Hunter imasının havada asılı kalmasına izin verdi.

Savcı Bradley hâlâ yüzünde *ne demek istediğini anlamıyorum* ifadesiyle ona bakıyordu.

"Fail tüm o ekipmanları yanında getirmiş," diye açıkladı Başkomiser Blake. "Bu işi yapmak için o eve tamamen hazırlıklı şekilde girmiş. Ayrıca olay yerindeki muazzam kan dağılımına bakılırsa failin işini bitirdiğinde tamamen kana bulanmamış olması mümkün değil. Evin başka hiçbir yerinde kan izine rastlanmaması, katilin yatak odasından çıkmadan önce üzerini değiştirdiğini gösteriyor. Muhtemelen kana bulanmış giysilerini plastik bir torbaya koymuştur." Bir tutam saçını kulağının arkasına attı. "Olay yerinin kaotik durumuna rağmen katilimizin kaotik hiçbir yanı yok, Dwayne. Her şey en ince ayrıntısına kadar planlanmış."

Derin bir nefes alan Bradley elini ağzının üzerinde gezdirdi. "Derek hem dostum hem de meslektaşımdı." Ses tonu bir anda değişmişti. Şimdi açılış konuşmasında jüriye hitap ediyormuş gibi konuşuyordu. "Onu yirmi yılı aşkın süredir tanıyordum. Birçok kez birbirimizin evinde yiyip içtik. Karısını tanıyorum. Kızlarını tanıyorum. Resmî kimlik teşhisi için morga giderken onlara ben eşlik edeceğim." Çenesinde bir kas gerildi. "Ve hâlâ babalarının cinayetindeki sadistik detayları bilmiyorlar. Heykeli bilmiyorlar. Ve bilmeleri gerektiğinden de emin değilim. Bu onları içten içe mahveder." Bakışları odada dolaştıktan sonra Hunter'a döndü. "Derek mükemmel bir savcı ve sadık bir aile babasıydı. Sadece birkaç ay önce ölümcül akciğer kanseri teşhisi konduğunda hepimiz çok üzüldük ve olağanüstü bir insandan koparıldığımızı hissettik ama bu..." Başkomiser Blake'in masasındaki dosya ve fotoğraflara kaçamak bir bakış attı. "Bu inanılır gibi değil."

Savcı Bradley birilerinin yorum yapmasını bekliyorduysa hayal kırıklığına uğradı.

"Barbara bana ilk soruşturma hamlenizin Derek'in yıllar içinde içeri attığı tüm suçluları araştırmak olduğunu söyledi," dedi kısa bir duraklamadan sonra.

"Öyle bir şeyler," dedi Hunter.

"*Ben* de tam olarak aynısını yapardım, bu durumda kafan belki de biraz çalışıyordur." Bradley ceketinin düğmesini açıp iç cebine uzandı ve Hunter'a bir kart uzattı. "Bu benim en iyi araştırmacım."

Hunter kartın üzerindeki ismi okudu: Alice Beaumont, Los Angeles Bölge Savcılığı Soruşturma Bürosu.

"Söz konusu birinin hayatını araştırmak olduğunda kimse eline su dökemez. Bir bilgisayar dehasıdır. Tüm arşivlerimize ve daha fazlasına erişimi var. Alice, Derek'in davalarından herhangi biriyle ilgili istediğin dosyayı bulmana yardımcı olabilir."

Hunter kartı cebine koydu.

"Umarım kendisinden daha zeki bir kadınla çalışmaktan çekinenlerden değilsindir." Savcı Bradley gülümsedi.

Hunter da gülümsedi.

"Şimdi, beni en çok endişelendiren şey," dedi Bradley yine o aşırı ciddi ses tonuyla, "Derek yıllar içinde pek çok pisliği içeri attı. Birçoğunu siz yakaladınız." Bakışları Hunter'dan Başkomiser Blake'e kaydı. "Ya da senin bölümünden başka bir dedektif, Barbara. Süreç basit. Siz onları yakalarsınız. Biz dosyayı hazırlarız. Onları mahkemeye çıkarırız. Bir yargıcın başkanlığında on iki kişilik jüri karar verip mahkûm eder. Ne demek istediğimi anlıyor musunuz?"

Başkomiser Blake hiçbir şey söylemedi.

Hunter başını salladı. "Derek Nicholson'ın öldürülmesi bir intikam hikâyesiyse o zaman o, uzun bir zincirin sadece bir halkasıdır."

"Doğru." Savcının parlak alnında boncuk boncuk ter damlaları oluşmaya başlamıştı. "Bu vaka, Derek'in eski bir davada savcı olmasının misillemesiyse, o zaman bu manyağı bir an önce yakalasanız iyi edersiniz. Çünkü yakalamazsanız... daha fazla ceset görebiliriz."

On İki

Güneş, bulutsuz mavi gökyüzünde şehri kavururken klima 105 numaralı otoyoldan batıya dönen metalik gümüş Honda Civic'in içine soğuk hava üflüyordu. Yolculuk normalde yirmi beş dakikadan fazla sürmemeliydi fakat Hunter ve Garcia otuz beş dakikadır dur-kalk trafiğinde ilerlemekteydi ve varış noktalarına daha en az yirmi dakika vardı.

Derek Nicholson'ın hafta içi hemşiresi olan Amy Dawson kocası, iki genç kızı ve Screamer adında gürültücü bir köpekle birlikte tek katlı, üç odalı bir evde yaşıyordu. Ev, Los Angeles'ın güneybatısında bulunan Lennox'ta bir dizi mağazanın arkasındaki sakin bir sokakta yer alıyordu.

Amy, Nicholson'ın hastalığının teşhis edilmesinden sadece birkaç gün sonra onun hemşiresi olarak işe alınmıştı.

Garcia nihayet Amy'nin sokağına saptığında gösterge panelindeki termometre dışarıda sıcaklığın otuz bir derece olduğunu gösteriyordu. Arabayı Amy'nin evinin karşısına park ettikten sonra iki dedektif güneşin yüzlerini yaktığı nemli ve havasız bir güne adım attı.

Ev eski görünüyordu. Yağmur ve güneş ışığı, pencerelerin ve ön kapının kenarlarındaki boyanın solup çatlamasına neden olmuştu. Konutu çevreleyen demir örgü çit paslanıp yer yer yamulmuştu. Küçük ön bahçenin biraz ilgi istediği kesindi.

Hunter kapıyı üç kez çaldı, hemen ardından evin iç taraflarından gelen bir havlama sesiyle karşılaştı. Bir hırsızı korkutup kaçıracak türden güçlü, vahşi havlamalar değildi bunlar; daha ziyade insanın birkaç dakika içinde başını ağrıtabilecek türden cırtlak, sinir bozucu havlamalardı. Hunter'ın başı zaten ağrıyordu.

"Kapa çeneni, Screamer," diye seslendi içeriden bir kadın. Köpek isteksizce havlamayı kesti. Kapıyı yuvarlak yüzlü, kedi gibi gözleri olan ve kafası balıksırtı örgülü siyahi bir kadın açtı. Bir altmış beş boylarındaydı ve tombul vücudu yazlık elbisesinin kumaşını gerdiriyordu. Amy elli yaşındaydı fakat nazik yüzü daha uzun yaşamış ve payına düşenden daha fazla acı çekmiş birinin izlerini taşıyordu.

"Bayan Dawson?" dedi Hunter.

"Buyurun?" Kadının ince okuma gözlüğünün ardındaki gözleri kısıldı. "Ah, siz telefonda konuştuğumuz polis olmalısınız?" Sesi boğuk ama narindi.

"Ben Dedektif Hunter, bu da Dedektif Garcia."

Kadın belgelerini kontrol edip kibarca gülümsedikten sonra kapıyı ardına kadar açtı. "Lütfen içeri geçin."

Onlar içeri girerken Screamer masanın altından tekrar havlamaya başladı. "Sana bir daha söylemeyeceğim, Screamer. Kapa çeneni ve içeri gir." Amy oturma odasının en ucundaki kapıyı işaret etti ve minik köpek hızla kapıdan geçerek küçük bir koridorda gözden kayboldu. Mutfaktan gelen taze pişmiş kekin kokusu tüm evi sarmıştı. "Lütfen rahatınıza bakın." Küçük ve karanlık oturma odasını işaret etti. Hunter ve Garcia nane yeşili püsküllü kanepeye otururken Amy de hemen karşılarındaki koltuğa yerleşti.

"Buzlu çay ister misiniz?" diye sordu Amy. "Dışarısı çok sıcak."

"Harika olur," dedi Hunter. "Çok teşekkürler."

Mutfağa giden Amy birkaç dakika sonra üzerinde alüminyum sürahi ile üç bardak bulunan bir tepsiyle geri döndü.

"Birinin Bay Nicholson'a zarar vermek isteyebileceğine inanamıyorum," dedi içecekleri servis ederken. Sözleri hüzünle kaplıydı.

"Olanlar için çok üzgünüz, Bayan Dawson."

"Lütfen bana Amy deyin." İki dedektife cılız bir şekilde gülümsedi.

Hunter da gülümsedi. "Bizimle konuşmaya zaman ayırdığın için minnettarız, Amy."

Amy bardağına baktı. "Kim bir ölümcül kanser hastasına zarar vermek ister ki? Bu hiç mantıklı değil." Hunter'a baktı. "Bana bunun bir hırsızlık olayı olmadığı söylendi."

"Değildi," dedi Hunter.

"Çok iyi ve nazik bir adamdı, şimdi çok daha emin ellerde." Yukarıya, tavana doğru baktı. "Huzur içinde yatsın."

Hunter, Amy'nin perişan görünmemesine şaşırmamıştı. Cinayetin korkunç ayrıntılarından haberi yoktu. Hunter onun geçmişini de kontrol etmişti. Yirmi yedi yıldır hemşirelik yapan Amy bunun on sekiz yılını ölümcül kanser hastalarına yardım etmeye adamıştı. İşini elinden geldiğince iyi yapıyordu fakat kaçınılmaz olarak tüm hastaları ölüyordu. Ölümle başa çıkmaya alışkındı ve duygularını dizginlemeyi uzun zaman önce öğrenmişti.

"Hafta içleri Bay Nicholson'ın hemşiresiydin, doğru mu?" diye sordu Garcia.

"Pazartesiden cumaya, doğru."

"Hafta sonları senden görevi devralan hemşire Melinda Wallis'le aynı odayı mı kullanıyordun?"

Amy başını iki yana salladı. "Hayır, hayır. Mel garajın üstündeki misafirhaneyi kullanıyordu. Bense evin içindeki misafir odasını kullanıyordum. Bay Nicholson'ın odasından iki kapı ötede."

"Bize Bay Nicholson'ın kızlarının onu her gün görmeye geldiği söylendi."

"Doğru, en az iki saatliğine. Bazen sabahları, bazen öğleden sonraları, bazen akşamları."

"Bay Nicholson'ın son zamanlarda başka ziyaretçisi oldu mu?"

"Son zamanlarda olmadı."

"Peki herhangi bir zamanda?" dedi Garcia.

Amy bir an düşüncelere dalmış gibi göründü. "İlk başladığımda, evet. Evdeki ilk birkaç haftamda sadece iki ziyaretçi geldiğini hatırlıyorum. Ancak şiddetli belirtiler kendini göstermeye başlar başlamaz ziyaretçi gelmez oldu. Çünkü Bay Nicholson kimseyi görmek istemiyordu. Ayrıca kimsenin onu o halde görmesini de istemiyordu. Çok gururlu bir adamdı."

"Bu ziyaretçiler hakkında bize biraz daha fazla bilgi verebilir misin?" diye sordu Garcia. "Kim olduklarını biliyor musun?"

"Hayır. Ama avukata benziyorlardı, anlarsınız ya, takım elbiseleri falan çok güzeldi. Muhtemelen iş arkadaşlarıydı."

"Ne hakkında konuştuklarını hatırlıyor musun?"

Amy, Garcia'ya kızgın bir ifadeyle baktı. "Ben odada değildim, ayrıca başkalarının konuşmalarını dinlemem."

"Özür dilerim, kastettiğim bu değildi," dedi Garcia lafı çevirmeye çalışarak. "Sadece Bay Nicholson sana bir şeyler söylemiş olabilir mi diye merak etmiştim."

Amy, Garcia'ya cılız bir tebessümle karşılık vererek özrünü kabul etti. "Gerçek şu ki ziyaretçiler kanser hastalarını görmeye geldiğinde pek fazla konuşulmaz. İnsanlar ne kadar konuşkan olurlarsa olsunlar, hastalığın arkadaşlarına ya da aile üyelerine yaptıklarını görünce sohbet etme yeteneklerini kaybederler. Genellikle orada öylece durur, çoğunlukla sessiz kalarak güçlü görünmeye çalışırlar. Birinin ölmekte olduğunu bildiğinizde doğru kelimeleri bulmak zordur."

Hunter konuşmadı ama Amy Dawson'ın ne demek istediğini çok iyi biliyordu. Annesine birincil beyin kanserinin en agresif türü olan glioblastoma multiforme teşhisi konduğunda sadece yedi yaşındaydı. Doktorlar hastalığı keşfettiğinde tümör çoktan ilerlemişti. Birkaç hafta içinde güler yüzlü, hayat dolu annesi bir

deri bir kemik kalarak tanınmaz hale gelmişti. Hunter babasının onun yatağının başında gözleri yaşlı bir şekilde durup tek kelime edemediği görüntüsünü asla unutmayacaktı. Söyleyebileceği hiçbir şey yoktu.

"İsimlerini hatırlıyor musun?" diye üsteledi Garcia.

Amy uzun uzun düşündü. "Hafızam artık pek iyi değil, biliyor musunuz? Ama ilk gelenin gerçekten önemli bir adam olması gerektiğini düşündüm diye hatırlıyorum. Büyük bir Mercedes'le, şoförüyle falan gelmişti."

"Onu tarif edebilir misin?"

Amy başını yana eğdi. "Tombul yanaklı, yaşlı ve tıknaz bir adam. Çok uzun boylu değildi ama çok iyi giyinmişti. Kollarını çok fazla hareket ettiriyordu."

"Savcı Bradley mi?" dedi Garcia, Hunter'a bakarak, o da *muhtemelen* anlamında başını salladı.

"Evet," dedi Amy hafif bir gülümsemeyle. "Sanırım adı buydu, Bradley."

"Peki ya ikinci ziyaretçi, onun hakkında bir şey hatırlıyor musun?"

Amy hafızasını yokladı. "Daha zayıf ve uzun boyluydu." Hunter'a baktı. "Senin boylarındaydı sanki, aynı yaşlarda da olabilir. Oldukça çekiciydi. Gözleri koyu kahverengi, güzeldi."

Garcia not alıyordu. "Onun hakkında hatırlayabildiğin başka bir şey var mı?"

"Galiba kısa bir adı vardı. Ben, Dan ya da Tom gibi bir şeydi." Duraksayıp derin bir nefes aldı. "Evet, öyle bir şeydi ama emin olamıyorum."

"Amy," dedi Hunter öne doğru eğilip boş buzlu çay bardağını aralarındaki sehpanın üzerine koyarak. "Eminim Bay Nicholson'la birçok kez sohbet etmişsinizdir, özellikle de onunla epey zaman geçirdiğin düşünülürse."

"İlk başlarda bazen ediyorduk," dedi Amy. "Ama haftalar geçtikçe nefes alıp verişi kötüleşti. Konuşurken zorlanıyordu. Çok az konuşuyorduk."

Hunter başını salladı. "Bize faydası olabileceğini düşündüğün bir şey söyledi mi? Hayatıyla ilgili? Vakalarıyla ilgili? Herhangi biriyle ilgili?"

Kaşlarını çatan Amy başını iki yana salladı. "Ben sadece onun hemşiresiydim. O kadar insan varken neden bana açılsın ki?"

"Son birkaç hafta içinde onunla herkesten daha fazla zaman geçirdin. Kızlarından bile fazla. Aklına hiçbir şey gelmiyor mu?"

Hunter insanların birbirleriyle konuşmak için duydukları içsel ihtiyacı anlıyordu. Konuşmanın psikolojik olarak ruhu arındırıcı bir etkisi vardır ve kişi öleceğini bildiğinde bu ihtiyaç katlanarak artardı. Onunla çok fazla zaman geçirdiği ve Derek Nicholson'a bakıcılık yaptığı için Amy Dawson hasta adamın gözünde bir nevi eski dost gibiydi. Konuşabileceği biri. Güvenebileceği biri.

Amy bir an için başını çevirip bakışlarını Hunter'ın sağındaki pencereye odakladı. "Bir keresinde beni düşündüren bir şey söyledi."

"Peki neydi o?"

Bakışları hâlâ penceredeydi. "Hayat çok tuhaf demişti. Ne kadar iyilik yaptığının ya da kaç kişiye yardım ettiğinin bir önemi yok. Hataların ölene kadar peşini bırakmıyor."

Hunter da Garcia da cevap vermedi.

"Ona hatasız insan yoktur dedim. Gülümseyip bunu bildiğini söyledi. Sonra da vicdanını rahatlatmak ve birine gerçeği söylemekle ilgili bir şeyler geveledi."

"Ne gerçeği?" dedi Garcia koltuğun kenarına doğru kayarak.

"Söylemedi. Ben de sormadım. Bana düşmezdi. Ama kesinlikle onu içten içe kemiren bir şeydi. Çok geç olmadan vicdanını rahatlatmak istiyordu."

On Üç

Hunter o öğleden sonra Bay Nicholson'ın kızlarıyla görüşme ayarlamıştı. Bay Nicholson'ın evinde tanıştığı büyük kız Olivia, ondan Westwood'daki evine gelmesini istemişti. Kız kardeşi Allison onlarla orada buluşacaktı.

Hunter ve Garcia 16.35'te oraya vardılar. İki katlı ev Westwood standartlarına göre mütevazıydı fakat yine de çoğu Los Angeleslının sahip olmayı umabileceğinden daha büyük ve pahalı görünüyordu. Evin önündeki kırmızı tuğlalı birkaç basamaktan çıkarak yaz çiçeklerinin açmaya başladığı bakımlı ön bahçedeki kısa patikayı takip ettiler. İki arabalık garajın önünde iki araba vardı: kırmızı bir BMW 3 serisi ve yepyeni görünen, smokin siyahı bir Ford Edge.

Hunter kapı zilini çaldı. Neredeyse bir dakikalık beklemenin ardından kapıyı Olivia açtı. Kolsuz, dizlerine kadar inen siyah bir elbise ve siyah ayakkabı giymişti. Saçlarını düzgün ve geleneksel bir atkuyruğu şeklinde arkadan bağlamıştı. Yüzü ağır bir makyajla gizlenmişti fakat yine de geceyi uykusuz ve ağlayarak geçirdiği her halinden belliydi.

Hunter ve Garcia'yı görünce gözleri yine yaşlarla doldu fakat biraz çabayla ağlamamayı başardı.

"Bizimle bu kadar kısa süre içinde görüşmeyi kabul ettiğiniz için teşekkür ederiz," dedi Hunter.

"Sana söylemiştim," dedi Olivia cesur bir gülümseme takınarak. "Bana Olivia de. Lütfen içeri geçin."

Genç kadının peşinden zevkli ve zarif bir şekilde döşenmiş antreye girdiler. Vazolar, çiçekler ve mobilyalar bir araya gelerek huzurlu bir karşılama alanı yaratmıştı. Olivia onları sağdaki ilk odaya, çalışma odasına yönlendirdi. Oda genişti ve güney duvarının tamamını yerden tavana kadar uzanan bir kitaplık kaplıyordu. Buradaki dekorasyon da antredeki kadar zarifti fakat açık gökyüzü ile güneşin herkesin yüzüne bir tebessüm kondurduğu dışarının aksine içeriye kasvetli bir hava hâkimdi. Kapalı pencerelerin ve perdelerin de yardımıyla oda karanlık ve boğucuydu. Tek ışık kaynağı, köşelerden birindeki lambaderdi.

Heybetli bir masanın yanında yirmili yaşlarının sonlarında bir kadın duruyordu. O da siyah giyinmişti. İki dedektif de odaya girdiğinde dönüp onlara baktı.

Allison Nicholson zayıf olmasına rağmen dikkat çekici biriydi. Omuzlarına kadar inen düz siyah saçları ve yaşına göre çok daha bilgili, çok koyu, duygu yüklü gözleri vardı. Onunkiler de ağlamaktan kızarmıştı.

"Kardeşim Allison," dedi Olivia.

Allison'ın gözleri Hunter'dan Garcia'ya kaydı ama yerinden kıpırdamadı. El sıkışma girişiminde bulunmadı.

"Tanıştırayım, Dedektif Hunter ve Dedektif Garcia," dedi Olivia kardeşine yaklaşarak.

"Kaybınız için çok üzgünüz," dedi Hunter. "Bunun ikiniz için de ne kadar zor olduğunu biliyoruz ve zaman ayırdığınız için minnettarız. Fazla vaktinizi almayacağız." Siyah defterini almak için cebine uzandı. "Size kısa birkaç soru sorabilir miyiz?"

Sessiz kalmaları Hunter'ı devam etmeye teşvik etti.

"Geçen cumartesi ikiniz de babanızı ziyarete gittiniz, doğru mu?"

"Evet," dedi Olivia.

"Oraya kaçta vardığınızı ve oradan kaçta ayrıldığınızı hatırlıyor musunuz?"

"Ben Ally'den önce gittim," dedi Olivia. "Öğleden sonra yapacak birkaç işim vardı. Yeni bir dükkân açıyoruz da."

Hunter, Olivia'nın Healthy Eats adlı, şehir merkezinde ve Los Angeles'ın çeşitli yerlerinde şubeleri olan bir sağlıklı gıda mağazaları zincirinin sahibi olduğunu biliyordu. Allison ise babasının izinden gitmiş, savcı olmuştu.

"Oraya dört buçuk beş gibi vardım," diye devam etti Olivia. "Ally de..."

"Beş on beş gibi de ben vardım," dedi Allison.

Hunter bekledi.

"Her zaman yaptığımız gibi babamla oturup sohbet ettik ya da etmeye çalıştık," diye devam etti Allison. "Hafta sonları Levy genelde yemek yapar." Başıyla ablasını işaret etti. "Ben bazen yardım ediyorum." Başını iki yana salladı. "Mutfakta pek iyi değilimdir."

"Cumartesi günü yemek yaptın mı?" diye sordu Hunter, Olivia'ya.

"Evet. Sonra da hep birlikte yedik."

"Peki ya hemşire Melinda Wallis?" dedi Garcia

"Mel hep bizimle yerdi. Çok hoş, çok şefkatli biridir."

"Evden kaçta ayrıldınız?"

"Levy benden birkaç dakika önce çıktı," dedi Allison. "Ben dokuz sularında çıktım."

Olivia başını salladı.

"Sokakta, evinizin çevresinde herhangi birini gördünüz mü, hatırlıyor musunuz? Dikkatinizi çeken biri ya da bir şey oldu mu?"

"Ben bir şey gördüğümü hatırlamıyorum," dedi Allison önce.

"Ben de," dedi Olivia.

"Bu öğleden sonra Amy Dawson'la konuştuk. Yaklaşık üç buçuk ay önce babanızın iki ziyaretçisi olduğundan bahsetti.

Babanız bu konuda bir şey söyledi mi? Kim olduklarını biliyor musunuz?"

Olivia ve Allison bir an için birbirlerine baktılar.

"Babam ilk hastalandığında Savcı Bradley'nin onu ziyarete geldiğini biliyorum," dedi Allison.

"Evet, bunu biliyorduk," dedi Garcia. "Ama görünüşe bakılırsa başka biri daha varmış." Hızlıca notlarına baktı. "Zayıf, bir seksen iki boylarında, babanızla yaşıt, kahverengi gözlü... bu size birini çağrıştırıyor mu?"

Olivia başını iki yana salladı.

"Savcılıktaki erkek savcıların yarısı bu tanıma uyabilir," dedi Allison.

"Babanız birkaç hafta önce birinin onu ziyarete geldiğinden bahsetmedi mi?"

"Bana bahsetmedi," dedi Allison.

"Bana da," dedi Olivia, "ki bu garip çünkü babam Savcı Bradley'nin ziyaretinden bahsetmişti."

Hunter not defterini cebine koydu. "Bayan Dawson ayrıca bize babanızın vicdanını rahatlatmak, birine bir konuda gerçeği söylemekle ilgili bir şey söylediğini de anlattı."

İki kadın da kaşlarını çattı.

"Bu konuda bilginiz var mı?"

"Ne hakkındaki gerçekmiş bu?" diye sordu Allison.

Garcia omuz silkti. "Biz de bunu öğrenmek istiyoruz."

"Geçmişte baktığı bir dava hakkında mı?"

"Bilmiyoruz. Elimizdeki tek bilgi bu."

Birkaç saniye boyunca içeriye sessizlik hâkim oldu.

"Babamın vicdanını rahatlatmakla ilgili bir şey dediğini hatırlamıyorum," dedi Olivia. "Amy onun böyle söylediğine emin mi?"

Hunter ve Garcia başlarını salladılar.

Olivia, Allison'a baktı.

"Babam bana da bir şey demedi."

Hunter'ın sormak istediği bir soru daha vardı fakat kelimelerini dikkatli seçmesi gerekiyordu. "Babanız modern sanatla ilgilenir miydi?"

Yüzlerindeki ifadeye bakılırsa Hunter bundan daha şaşırtıcı bir soru soramazdı.

"Heykel gibi mesela," diye ekledi.

İki kardeşin bakışlarındaki şaşkınlık daha da arttı.

"Hayır," dedi Olivia, Allison'a bakmadan önce. Sonra ikisi birlikte aynı şeyi söyledi.

"Ama annemiz ilgilenirdi."

Ayışığı Kitaplığı

On Dört

Hunter'ın sorusu Allison ve Olivia'yı ne kadar şaşırttıysa onların cevabı da kesinlikle Hunter üzerinde aynı etkiyi yaratmıştı.

"Neden sordun?" dedi Olivia gözlerini kısarak.

Hunter ona baktı. İyi bir cevap uydurmalıydı. Bay Nicholson'ın kızlarının katilin geride bıraktığı heykelden haberi yoktu ve bu bilginin getireceği psikolojik travma onları sonsuza dek rahatsız ederdi.

"Babanın odasında bulduğumuz bir şeyden ötürü," dedi ciddi bir tavırla. "Kırık bir heykel parçası ya da onun gibi bir şey olabilir diye düşünüyoruz."

"Babamın odasında mı?"

Hunter başını salladı. "Kasten orada bırakılmış olabilir."

Bu sözler âdeta odadaki tüm oksijeni alıp götürdü. İki kadın da gerildi.

"Katil tarafından mı?" diye sordu Allison.

"Evet."

Olivia'nın gözlerine bir kez daha yaşlar doldu.

"Nasıl bir şey?" dedi Allison. "Görebilir miyiz?"

"Şu anda adli tıp laboratuvarında. Birkaç testten geçiriliyor," dedi Hunter sakin ve inandırıcı bir şekilde. "Ama annenizin heykelleri sevdiğini söylemiştin. Modern sanat heykelleri miydi?" Konuyu hemen istediği tarafa çevirdi.

"Evet," dedi Olivia yanağındaki bir damla yaşı silerek. "Öyle de denebilir sanırım. Annem çömlekçilikle uğraşmayı severdi. Son yıllarında edindiği bir hobiydi." Sehpanın üstündeki, içinde beyaz ve sarı çiçeklerden oluşan bir buket bulunan orta boy bir vazoyu gösterdi. "Bunu o yapmıştı. Tıpkı girişlekiler gibi."

İki dedektif de başını salladı.

"Ama annem heykel yapmayı da severdi." Bu kez konuşan Allison'dı. Döndü ve kitap raflarından birinde duran bir eseri işaret etti. Yaklaşık yirmi beş santim yüksekliğindeydi ve androjen görünümlü iki figürü tasvir ediyordu. İlki bacaklarını iki yana açmış, ayakta duruyordu. İki kolu da vücudunun önünde uzanmış, aşağıyı gösteriyordu. Birincisiyle aynı şekle sahip olan ikinci figür, diğerinin tam önündeydi ama geriye doğru düşüyormuş gibi görünüyordu. Katı vücudu kırk beş derecelik açıyla eğilmişti. Onun kolları da vücudunun önünde uzanıyor, birinci figürün kollarına tutunuyordu.

"Bakabilir miyiz?" diye sordu Hunter.

"Elbette."

Hunter heykeli eline alıp inceledi. Kilden yapılmıştı, tabanı ahşaptı.

"Güven," diye fısıldadı Hunter.

"Ne?" Garcia'nın gözleri heykelden Hunter'a kaydı.

"Güven," dedi tekrar. "Düşersen seni tutarım."

Olivia ve Allison şaşkınlıkla ona baktı. "Kesinlikle doğru," dedi Allison. "Annem bundan bana da bir tane yapmıştı. Babamda da bir tane var. Bu birbirimize her zaman güvenebileceğimiz anlamına geliyor. Ne olursa olsun birbirimizin her zaman yanında olacağımız anlamına geliyor."

"Çok güzel bir heykel." Hunter onu tekrar rafa yerleştirdi.

"Babamın odasında bulduğunuz şu parça," dedi Olivia, "neden yapılmıştı?"

"Bir tür ince metal alaşımdan," diye yalan söyledi Hunter yine. "Ağırlıklı olarak bronz olabilir."

Garcia dudağını ısırdı.

"O zaman annemin heykellerinden biri değildir. O sadece kil kullanırdı."

"Çok heykel yapmış mıydı?"

"Birkaç vazo var. Altı tane de heykel sanırım." Olivia teyit için Allison'a baktı. O da başını salladı. "Ally'nin de dediği gibi, dairesinde benimkinin aynısından var. Diğer dördü babamın çalışma odasında."

On Beş

Hunter, Olivia ve Allison'ın yas süresinden daha fazla çalmanın bir yararı olmayacağını düşünüyordu. Ama açıklamaları merakını uyandırmıştı ve gün bitmeden Derek Nicholson'ın evine geri dönüp çalışma odasına ve Derek'in ölen karısı Lindsay Nicholson'ın diğer dört heykeline bakmak istiyordu.

"İçerideki ifadesiz suratın çok etkileyiciydi," dedi Garcia arabasına dönerlerken. "Katilin bıraktığı, bir tür heykele ait olabilecek ince metal parçası mı? Çok yaratıcıydı. Az kalsın ben bile inanıyordum. Peki sana şunu sorayım, ya anneleri metal heykeller de yapmış olsaydı?"

"Büyük ihtimalle yapmamıştı," dedi Hunter kemerini bağlayarak.

"Nereden biliyorsun?"

"Çoğu heykeltıraş, özellikle de amatör olanlar eserlerini yaparken aynı malzemeye bağlı kalmayı tercih eder. Rahat ettikleri bir şeye. Bir maddeden diğerine geçen çok az kişi, kil gibi yumuşak bir maddeden metal gibi sert bir maddeye çok nadiren geçer. Bu, farklı bir şekillendirme tekniği gerektirir."

Garcia ortağına baktı ve yüzünde şaşkın bir ifade belirdi. "Sanata meraklı olduğunu bilmiyordum."

"Değilim zaten. Sadece çok okuyorum."

Hunter, Derek Nicholson'ın çalışma odasına çok kısa süreliğine girmişti. Dün sabah eve ilk kez geldiğinde Melinda Wallis'in

oturduğu oda da orasıydı. Akşam olay yerine tekrar gittiğinde tüm dikkatini üst kattaki odaya verecekti.

Olivia'nın Westwood'daki evinden Cheviot Hills'e gitmeleri sadece on dakika sürdü. Kapıyı açtılar ve Hunter'ın bir zamanlar mutlu bir aileye ev sahipliği yaptığına emin olduğu eve adım attılar. Artık o bina vahşi bir cinayetin izleriyle sonsuza dek lekelenmişti. O duvarların bir zamanlar barındırdığı her bir mutlu anı, akılalmaz bir kötülük tarafından tamamen silinmişti.

Evin içindeki hava ılık ve köhneydi, nahoş kokuların belirgin bir karışımını taşıyordu. Burnunu ovuşturan Garcia boğazını birkaç kez temizleyip ortağının yolu göstermesine izin verdi.

Hunter'ın kapısını açtığı uzun, ahşap panelli odanın iki duvarında kitap rafları sıralanmıştı. Büyük bir ikiz masa, rahat koltuklar ve eski, deri ciltli kitapların küflü kokusuyla mekân, bir yargıcın odasını andırıyordu. Olivia'nın sözünü ettiği dört heykeli hemen fark ettiler. İkisi kitap raflarında, biri Derek Nicholson'ın masasında, biri de viski rengi bir deri koltuğun yanındaki sehpadaydı. Ne kadar alışılmadık görünseler de hiçbiri katilin bıraktığı tuhaf heykele zerre kadar benzemiyordu.

"En azından katilin bunlardan herhangi birini taklit etmeye çalışmadığını biliyoruz," dedi Garcia elinde tuttuğu heykeli sehpaya geri koyarak. "*Ne* yapmaya ya da *neyi* taklit etmeye çalıştığını Tanrı bilir."

Bütün heykellere bakan Hunter şimdi de raflardaki kitapları inceliyordu. Neredeyse hepsi ceza hukukuyla ilgiliydi fakat bir kısmı çömlekçilik ve seramikle alakalıydı. İki tanesi modern heykeltıraşlık üzerineydi. Hunter raftan bir kitap alıp ilk birkaç sayfasını karıştırdı.

"Sence Bay Nicholson'ın öldürülmesi hemşiresine söylediklerileyle bağlantılı olabilir mi gerçekten?" diye sordu Garcia. "Ya da vicdanını rahatlatmak ve ona bir konuda gerçeği söylemekle ilgili bir şeyle?"

"Emin değilim. Ama biliyorum ki hepimizin sırları var ve bazıları diğerlerinden daha önemli. Derek Nicholson'ın sırlarından biri onun için o kadar önemliydi... onu o kadar rahatsız ediyordu ki bazı şeyleri açıklığa kavuşturmadan, 'vicdanını rahatlatmadan' bu dünyadan göçmek istemiyordu." Hunter sözünü vurgulamak için parmaklarıyla havada tırnak işaretleri çizdi.

"Ve bunun bir anlamı olmalı, değil mi?" dedi Garcia.

"Bir anlamı vardır," dedi Hunter. "Ama vicdanını rahatlattı mı rahatlatmadı mı bilmiyoruz."

"Hemşiresine göre, bu *vicdanını rahatlatma* işinden hemşirenin buradaki birinci ve ikinci haftası arasında bir zamanda bahsetmiş. O zamandan beri, hafta sonu hemşiresi ve iki kızı dışında yalnızca iki kişiyle konuşmuş gibi görünüyor."

Hunter başını salladı. "Savcı Bradley ve şu gizemli, bir seksen iki boyunda, kahverengi gözlü ziyaretçimiz." Kitabı rafa yerleştirip heykel üzerine ikinci kitaba uzandı. "Belki savcı onun kim olduğunu biliyordur. Yarın onunla konuşmaya çalışırım."

"Hafta içi hemşiresi üst kattaki odayı kullanıyordu," dedi Garcia. "Ama Melinda dışarıda garajın üstündeki yeri kullanıyordu. Katilin cinayet için hafta sonunda bir geceyi seçmesi tesadüf olamaz, değil mi?"

"Evet." Hunter'ın gözleri durup dururken önce tavana, sonra da duvarlara kaydı. "Katil bir şekilde bu evin alışkanlıklarını biliyordu. İnsanların ne zaman gelip gittiğini biliyordu. Derek Nicholson'ın kızlarının her gün birkaç saatliğine onu ziyaret edip gittiklerini biliyordu. Onun ne zaman yalnız kalacağını ve saldırmak için en uygun zamanı biliyordu. Hatta hırsız alarmının genellikle kapalı olduğunu ya da Derek Nicholson'ın klimayı sevmediğini ve odasına açılan balkon kapısının yılın bu zamanında muhtemelen kilitli olmayacağını bile biliyordu belki de."

"Bu da demek oluyor ki katil evi gözetlemiş," dedi Garcia. "Hem de sadece bir gün de değil."

Hunter, Garcia'nın sözlerini düşünüyormuş gibi başını hareket ettirdi.

"Bundan fazlası olduğunu düşünüyorsun, değil mi?" diye sordu Garcia.

Hunter başıyla onayladı. "Bence katil buraya daha önce geldi. Bence katil aileyi tanıyordu."

On Altı

"Peki sorunun ne olduğunu biliyor musunuz?" Andrew Nashorn orta boy yelkenlisinin kamarasındaki içten takmalı motorun üzerine eğilmiş olan tamirciye sordu.

Elli bir yaşındaki Nashorn açık kahverengi saçlıydı, göğsü ve kolları kalındı, ayrıca yumruk yumruğa bir kavgada nasıl ayakta kalacağını bildiğini herkese belli eden bir edası vardı. Sol kaşının üstündeki yara izi ile yamuk burnu boks yaptığı günlerden kalmaydı.

Nashorn bütün yılı, yazın resmî olarak başlamasını bekleyerek geçirmişti. Los Angeles'ta ve Kaliforniya'nın büyük bölümünde yazın neredeyse sonsuz bir mevsim olduğu doğruydu ancak bu ilk birkaç hafta birçok tekne sahibi tarafından yelken için en ideal dönem olarak kabul edilirdi. Rüzgârlar daha yumuşaktı ve neredeyse hiç durmazdı. Okyanus her zamankinden daha durgundu. Su daha berraktı ve bulutlar birkaç haftalığına gökyüzünü başka bir yerde farklı renklere boyuyor gibiydi.

Nashorn iki haftalık tatili için her zaman yılın başında başvuruda bulunurdu. Zamanı hep aynıydı, yazın ilk birkaç haftası. Son yirmi yıldır böyle yapıyordu. Ve son yirmi yıldır tatili de tamamen aynıydı; birkaç giysi, biraz erzak ve olta takımını yanına alır, on dört günlüğüne Pasifik'te kaybolurdu.

Nashorn balık yemez, tadını sevmezdi. Sırf eğlencesine ve onu rahatlattığı için balık tutardı. Yakaladığı balıkları oltasından

çıkarır çıkarmaz suya geri atardı. Balıklara fazla zarar vermediği için sadece yuvarlak kancalar kullanırdı.

Birçok arkadaşı olmasına rağmen Nashorn denize hep yalnız açılırdı. Vaktiyle, yirmi yıl kadar önce evliydi. Karısı Jane, o dışarıda çalışırken bir öğleden sonra mutfakta kalp krizi geçirmişti. Her şey o kadar çabuk olmuştu ki kadıncağız telefona ulaşamamıştı. Sadece üç yıl evli kalmışlardı. Nashorn karısının kalp rahatsızlığı olduğundan bile habersizdi.

Jane'in ölümü onu mahvetmişti. Nashorn'a göre o, hayatının aşkıydı. Tanıştıkları günden beri onunla birlikte yaşlanmak istediğini biliyor ya da en azından öyle umuyordu. Ölümünden sonraki ilk iki yıl işkence gibiydi. Nashorn tekrar Jane'le birlikte olabilmek için birden fazla defa hayatına son vermeyi bile düşünmüştü. Bu durum için özel bir mermi –.38'lik çukur uçlu bir mermi– bile ayırmıştı fakat o gün hiç gelmedi. Nashorn yavaş yavaş karanlık depresyonundan çıkmayı başardı. Ama bir daha evlenmedi ve o günden beri Jane'i düşünmediği tek bir gün bile olmadı.

Yaz resmî olarak dün başlamıştı ve Nashorn bu öğleden sonra yelken açmayı planlamıştı fakat yirmi dokuz beygir dizel motorunu çalıştırmayı denediğinde motor birkaç kez öksürürcesine ses çıkarıp sarsıldıktan sonra durmuştu. Tekrar denedi ama motor çalışmadı. Bazı denizciler ölü bir motorla denize açılmayı düşünebilirdi –ne de olsa bir yelkenliydi– ama bu, büyük tedbirsizlik olurdu ki Nashorn tedbirsiz biri değildi.

Yine de şanslıydı. Her zamanki tamircisi Warren Donnelly'yi aramak üzereyken hemen yandaki teknenin bakımını yeni bitirmiş olan başka bir tamirci motorun can çekişen bir köpek gibi öksürdüğünü duyunca Nashorn'a yardıma ihtiyacı olup olmadığını sormuştu. Bu, Nashorn'a birkaç saat, belki de daha fazla zaman kazandırmıştı.

Tamirci yaklaşık beş dakikadır küçük motoru inceliyordu.

"Ee," dedi Nashorn tekrar, "çok mu kötü? Bugün tamir edilebilir mi?"

Tamirci başını kaldırmadan parmağıyla bir dakika daha süre istedi.

Nashorn yaklaşarak tamircinin omzunun üzerinden bakmaya çalıştı.

"Yağ pompanızda çatlak var," dedi sonunda tamirci sakin bir ses tonuyla. "Tekneniz bir iki gündür yağ kaçırıyormuş. Bir kısmı yakıt enjeksiyon memesine damlayarak burayı tıkamış."

Nashorn boş bir ifadeyle tamirciye baktı. Motorlar hakkında çok az bilgisi vardı. "Tamir edebilir misiniz?"

"Yağ pompası onarılamaz, çatlak çok büyük. Yeni bir taneye ihtiyacınız var."

"Ah, şaka yapıyor olmalısınız."

Tamirci gülümsedi. "Neyse ki bu, piyasadaki en yaygın yağ pompalarından biri. Normalde o kadar kolay çatlamaz ama arada olur böyle şeyler. Sanırım çantamda yedek bir tane olacaktı."

"Bu harika olur." Nashorn'un dudakları yarım bir tebessüme dönüştü. "Bir bakar mısınız?"

"Elbette." Tamirci motor çukurundan çekildi ve basamakların yanındaki büyük alet kutusuna baktı. "Sanırım bugün şanslı gününüz. Bir tane varmış. Yeni değil ama iyi durumda ve kesinlikle işinizi görecektir."

Nashorn'un yarım tebessümü tam bir tebessüme dönüştü.

"Ama pompayı değiştirmeden önce yağ tabakasını temizlemem ve yakıt enjeksiyon memesini açmam gerekiyor. En fazla on, bilemediniz on beş dakika sürer."

Nashorn saatine baktı. "Harika olur. Gün batımından önce açılabilirim."

Tamirci motor çukuruna döndü ve lekeli bir bezle yakıt hattına damlayan yağın bir kısmını temizlemeye başladı.

"Ee, uzağa mı gidiyorsunuz?"

Nashorn buzdolabına doğru yürüyüp iki bira aldı. "Henüz bilmiyorum. Aslında pek plan yapmıyorum. Kendimi rüzgâra bırakıyorum. Bira?"

"Hayır, sağ olun. Hafta sonu yeterince içtim."

Nashorn şişelerden birini açıp bir yudum içti ve diğerini buzdolabına geri koydu. "Yıl içinde yaptığım tek tatil bu. Her şeyden uzakta iki hafta."

"Başlamak için sabırsızlanıyorsunuz, değil mi? Ne demek istediğinizi çok iyi biliyorum. Ben epey zamandır tatil yapmadım diyebilirim..." Tamirci bir an durakladı, sonra hüzünle güldü. "Vay canına, en son ne zaman tatil yaptığımı bile hatırlamıyorum."

"Bakın işte ben bunu yapamam. Kafayı yerdim herhalde. Bu iki haftayı kendime ayırmaya ihtiyacım var."

"Kahretsin!" dedi tamirci aniden geriye doğru sıçrayarak. Motordan havaya ve zemine sıvı fışkırdı.

"Ne oldu?" Nashorn öne doğru ilerledi, endişeli görünüyordu.

"Yüksek basınçlı yakıt enjeksiyon hatlarından biri koptu."

"Bu hiç de iyi bir şey olmasa gerek."

Tamirci bir şey arıyormuş gibi hızla etrafa bakındı. "Yerine sabitlemek için bir kelepçe bulmalıyım. Ben bir basınç kelepçesi alıp gelene kadar bu hortumu bu şekilde tutar mısınız?"

"Elbette." Nashorn birasını bıraktı ve tamircinin gösterdiği gibi hortumu tuttu.

"Sakın bırakmayın, hemen döneceğim."

Nashorn parmağını ve dikkatini ince, koyu kauçuk hortumdan ayırmadı. Tamircinin, arkasındaki alet kutusunu karıştırdığını duyabiliyordu. "Bu, motoru onarmanızı geciktirmeyecek, değil mi?"

Cevap yoktu.

"Karanlık çökmeden açılmayı çok isterim."

Ses gelmedi. Karıştırma sesi kesilmişti.

"Orada mısınız?.." Nashorn arkasına bakmak için vücudunu tuhaf şekilde döndürdü.

Tam o anda tamirci metal bir İngiliz anahtarını beyzbol sopası gibi savurdu. Nashorn için zaman ağır çekime girdi. İngiliz anahtarı tüyler ürpertici bir çatırdama sesiyle yüzüne çarptı. Çenesi bir, iki, üç yerden kırıldı. Derisi soyuldu ve etle kemik ortaya çıktı. Dört bir yana kan sıçradı. Nashorn'un kırılan dişlerinden üçü şiddetle duvara fırladı. Kırılan çenesinden kopan büyük bir kemik parçası, artık yerinde olmayan birinci azı dişinin hemen altındaki diş etini delerken ucu, kayıp dişin orada ortaya çıkardığı sinire değdi. Nashorn'un acıdan gözleri karardı. Darbe o kadar güçlü ve isabetliydi ki Nashorn'un vücudu geriye doğru savruldu. Sırtı motora, kafası da motorun üstündeki ahşap panele çarptı.

Nashorn'un görüşü anında bulanıklaştı. Ağzına dolan kan boğazına doğru akarak solunum yolunu tıkadı ve nefessiz kalmasına yol açtı. Konuşmaya çalıştı fakat tek çıkarabildiği, acınası bir guruldama sesiydi. Bilincini kaybetmeden hemen önce tamircinin elinde İngiliz anahtarıyla tepesinde durduğunu gördü.

"Seninle..." dedi tamirci şeytani bir gülümsemeyle. "Çok eğleneceğim."

On Yedi

Hunter sabah 08.33'te, Garcia'dan birkaç dakika sonra Emniyet Müdürlüğü binasına geldi.

"Lanet olsun, sen de mi yakalandın?" dedi Garcia.

"Dışarıdaki gazetecileri mi kastediyorsun?"

Garcia başını salladı. "Dışarıda kamp falan mı kurmuşlar? Arabamdan iner inmez üç kişi bana bağırarak sorular sormaya başladı."

"Kurbanımız, üç gün önce ölüm döşeğindeyken kendi evinde parçalara ayrılan bir savcıydı. Televizyon dizileri böyle olaylardan beslenir, Carlos. Vaka üzerinde çalışan birinden bilgi alan ilk kişi olmak için birbirlerini öldürebilirler. Bunlar iyi günlerimiz."

"Evet, biliyorum." Garcia köşedeki makineden Hunter'a ve kendine büyük birer kahve doldurdu. "Bunlardan bir şey çıktı mı?" diye sordu ortağına kahveyi uzatıp başıyla kolunun altındaki kitapları işaret ederek.

Hunter dün akşam Derek Nicholson'ın çalışma odasında bulabildiği tüm modern sanat ve heykelcilik kitaplarını yanına almıştı.

"Çıkmadı." Hunter kitapları masasına koyup kahveyi aldı. "Sağ ol. Ayrıca geceyi internette Los Angeleslı heykeltıraşlar hakkında bulabildiğim her şeyi okuyarak geçirdim. Orada da bir şey bulamadım. Katilimizin zaten var olan bir eseri taklit etmeye çalıştığını sanmıyorum."

Garcia masasına geri döndü. "Ben de."

"Bugün savcı Bradley'nin ofisine uğrayacağım," diye devam etti Hunter. "Nicholson'ın ölmeden önce vicdanını rahatlatmak istemesi hakkında bir şey bilip bilmediğini ve onu ziyaret eden diğer adamın kim olduğuna dair bir fikri olup olmadığını sormak istiyorum."

"Aramak daha kolay değil mi?"

Hunter "belki" der gibi bir yüz ifadesi takındı fakat hattın diğer ucunda kim olursa olsun telefonda soru sormaktan nefret ediyordu. Yüz yüze görüşmeler, konuştuğu kişinin hareketlerini, tepkilerini ve yüz ifadelerini gözlemlemesini sağlıyordu ki bir cinayet masası dedektifi için bu çok değerliydi.

Hunter'ın masasındaki telefon çaldı. Saatine baktıktan sonra ahizeyi kaldırdı.

"Dedektif Hunter."

"Robert, az önce laboratuvardan ilk sonuçları aldım," dedi Doktor Hove. Sesi her zamankinden biraz daha boğuk geliyordu.

Hunter bilgisayarını çalıştırdı. "Dinliyorum, doktor."

"Öncelikle laboratuvarın istediğin şu replikada harika iş çıkardığını söylememe izin ver."

"Hazır mı?"

"Evet, gece boyunca çalıştılar. Şu anda yolda, size doğru geliyor."

"Harika."

"Pekâlâ," diye devam etti Doktor Hove. "Adli tıp, olay yerinden ve evin diğer yerlerinden –mutfaktan, banyodan, merdiven tırabzanından– beş farklı parmak izi aldı... süreci biliyorsun. Beklendiği gibi bir şey çıkmadı. Parmak izlerinin iki hemşireye, kurbanın iki kızına ve kurbanın kendisine ait olduğu doğrulandı."

Hunter bir şey demedi. Onlardan bir şey çıkmasını beklemiyordu zaten.

"Parmak izleriyle aynı yerlerden alınan saç telleri de aynı beş kişiyle eşleşti," diye sözlerini sürdürdü Doktor Hove. "Onları DNA testine tabi tutmamız gerekeceğini sanmıyorum. Bulunan bazı ipliklerin analizi hâlâ devam ediyor. Analizi tamamlananlar pamuk, polyester ve akrilik olarak tespit edilmiş... günlük kıyafetlerde bulunan en yaygın iplikler. Sizi hiçbir yere götürmez."

Hunter dirseğini masasına dayadı. "Toksikoloji sonuçları geldi mi, doktor?"

"Evet ama biraz bastırmam gerekti. Laboratuvarda işler çok yoğun." Çok kısa bir an için durakladı. "İşte burada işler ilginçleşiyor. Ve de şeytanileşiyor."

Hunter hızlı bir el hareketiyle Garcia'nın dikkatini çekerek önündeki telefondan konuşmaya dâhil olmasını işaret etti.

"Test sonuçları ne diyor, doktor?" diye sordu Hunter.

"Pekâlâ, kurbanın ızdırabını uzatmak için katilin kesilen sağ kolun brakiyal arterini tıbbi pensle kıstırarak kurbanın kan kaybından ölmesini engellediğini biliyoruz. Ama yine de başından beri kafamı karıştıran bir şey vardı."

Hunter masa sandalyesini çekip oturdu. "Kurbanın kırılgan durumu." Bunu bir soru olarak ifade etmemişti.

"Doğru. Kurban zaten ölümcül akciğer kanserinin çok ileri safhalarındaydı. Vücudu doksan yaşındaki bir adamınki kadar zayıftı. Acıya karşı direnci, dayanıklılığı, olması gerekenin çok altına inmişti. Bu koşullardaki bir insanın bir parmağını kaybettikten sonra şoktan ölmesi gerekirdi. Halbuki adamcağız ölmeden önce beş el, on ayak parmağını, dilini ve bir kolunu kaybetmiş."

Hunter ve Garcia birbirlerine endişeyle baktılar.

"Beklediğim gibi," diye devam etti doktor, "kurban uyutulmamış ama boğazına kadar ilaç almış. Toksikoloji birkaç ilacın kanında yüksek miktarda bulunduğunu tespit etti fakat kurbanın sağlık durumu nedeniyle bu beklenen bir sonuçtu. Ancak bazı yüksek miktardaki ilaçlarda bir terslik var."

"Ne gibi?"

"Pekâlâ, kurbanın kanında yüksek miktarda propafenon, felodipin ve karvedilol bulduk."

Garcia, Hunter'a bakıp başını iki yana salladı. "Dur biraz, doktor. Kimya jargonuna fazla girmesen iyi olur. Okuldayken kimya en iyi dersim değildi ve okulu bitireli çok oldu. Nedir onlar?"

"Propafenon bir sodyum kanalı engelleyicisidir. Kalp kasına sodyum iyonlarının akışını yavaşlatarak çalışır. Felodipin bir kalsiyum kanalı blokörüdür ve yüksek tansiyonu kontrol etmede çok etkilidir. Karvedilol bir beta blokördür. Norepinefrin ve epinefrinin beta-adrenoseptörlere bağlanmasını engeller. Ayrıca bu üç ilacın birleşimi kesinlikle vücudun adrenalin üretimini engelleyecektir."

Garcia'nın kaşları öylesine çatılmıştı ki alnı kuru eriğe benziyordu. "Kimyanın okuldaki en iyi dersim olmadığını söylediğimi duydun, değil mi doktor? Tamam, biyolojim de iyi değildi. Yedi yaşında bir çocuk olduğumu düşünerek tüm bunları bana tekrar anlat."

"Özetle bu, herhangi birinin kalp atış hızını düşürmek, kan basıncını kontrol etmek ve böbrek üstü bezleri tarafından adrenalin salgılanmasını önlemek için uygulanmış çok güçlü bir ilaç karışımı. Bildiğiniz gibi, adrenalin kişi tehlike hissettiğinde salgılanır. Korku ve acı hormonudur. Kalp atışını hızlandırır ve hava kanallarını genişleterek kişiyi savaş ya da sıvış durumuna getirir."

Garcia hâlâ biraz şaşkın görünüyordu.

"Yani katil kurbanın kan dolaşımını yavaşlatmış ve adrenalin salgılanmasını engellemiş," dedi Hunter.

"Çok doğru," dedi Doktor Hove. "Vücut bir tehlike sezdiğinde ya da acı hissettiğinde, örneğin kişinin el, ayak parmağı ya da dili kesildiğinde, adrenalin salgılanır ve hızlanan kalp etkilenen bölgeye, beyne ve kaslara daha fazla kan pompalar. Ama o ilaçlar bunun olmasına izin vermedi. Kalbi yavaşlatmasalar dahi en

azından dinlenme hızında tuttular. Bu şekilde daha az miktarda kan kurbanın vücuduna dağıldı. Yani beklenenden çok daha az kan kaybetti. Ama bu ilaçların hiçbirinin uyuşturucu etkisi yok."

"Yani kurban bütün acıyı hissetti," dedi Garcia. "Ama daha uzun süre dayandı."

"Doğru," dedi doktor. "Kurban ciddi bir şekilde yaralandığında ama hayati organları zarar görmediğinde ölüm başlıca iki şekilde gerçekleşir. Ya kan kaybından ölür ya da aşırı çalışan kalp iflas eder. Bu katil, alışılmışın dışında bir yöntemle, ilaç kombinasyonuyla bu iki sorunu da çözmüş. Kurbanın çok erken ölmesini istememiş. Ve kesinlikle kurbanın dayanabildiği kadar çok acı çekmesini istemiş. Ama kendisine yardım edecek bir cerrahi ekip olmadığından katilin ampütasyonları gerçekleştirebilmek ve kurban kan kaybından ölmeden önce kanamayı durdurabilmek için çok daha hızlı çalışması gerekecekti. Bu konuda hazırladığı ilaç kokteyli ona çok yardımcı olmuş." Durakladı, kendi sözlerinin ağırlığı üzerine düşündü. "Bence tüm bunlar katilin tıp bilgisi olduğuna dair şüphelerimizi güçlendiriyor, Robert. Ve hafife alınmayacak bir bilgisi olduğunu da söylemeliyim."

On Sekiz

Hunter ve Garcia telefonlarını aynı anda kapattılar. Hunter parmaklarını birleştirdi, dirseklerini sandalyesinin koluna dayadı ve arkasına yaslandı.

"Pekâlâ," dedi ortağına dönerek. "Bunun düşük bir ihtimal olduğunu biliyorum ama toksikolojinin bulduğu ilaçların üçü de sadece reçeteyle satıldığı için eczaneleri ve eczacıları araştırıp üçünü birden satan biri olup olmadığını öğrenelim. Yani hepsi aynı reçeteyle tek kişiye. Kim bilir, belki şansımız yaver gider."

Garcia çoktan Doktor Hove'dan aldıkları e-postayı okumaya başlamış, üç ilacın isimlerini not ediyordu.

"Nicholson'ın içeri attığı suçlular listesinde ne durumdayız?" diye sordu Hunter.

"Henüz elimize geçmedi fakat ekip üzerinde çalışıyor."

"Ona öncelik vereceğimizi ekibe söyle. Listede daha önce tıp eğitimi almış, hastanede, bakımevinde, hatta spor salonunda çalışmış biri olup olmadığını kontrol et."

Garcia'nın kaşı seğirdi.

"Spor salonu eğitmenleri ve kişisel antrenörler ilk yardım bilmelidir," diye açıkladı Hunter. "Listedeki kişilerden yara bandı yapıştırmayı dahi bilen biri varsa bilmek istiyorum."

Kapı çalındı.

"Gelin," diye seslendi Hunter masasından.

Kapıyı koyu renk takım elbiseli, ufak tefek ve çok güzel bir kadın açtı. Uzun, düz, boyalı saçları ve koyu kahverengi gözleri vardı. Sağ elinde siyah deri bir evrak çantası taşıyordu. Avukat olduğuna ya da bir avukat için çalıştığına şüphe yoktu.

"Dedektif Hunter?" dedi genç kadın doğrudan ona bakarak.

"Evet, yardımcı olabilir miyim?" Hunter ayağa kalktı.

Kadın öne çıkıp elini uzattı.

"Adım Alice Beaumont. Los Angeles Bölge Savcılığı'nda çalışıyorum. Doğrudan Savcı Bradley'nin kendisiyle. Derek Nicholson soruşturmasında yardımıma ihtiyacınız olabileceğini söyledi." Hunter'ın elini kararlı ve kendinden emin bir şekilde sıktı.

Garcia kaşlarını çattı.

Hunter bir an için karşısındaki kadını inceledi. Kadının gözlerinden zekâ fışkırıyordu, hem akademi hem sokak zekâsı. Hunter genç kadının, bakışlarını ustalıkla ve çaktırmadan odada gezdirdiğini fark etti. Etrafını süzmesi iki saniyeden kısa sürdü. Onda belli belirsiz tanıdık gelen bir şey vardı.

"Savcı Bradley bana kartınızı verdi," dedi Hunter. "Ama belki de onu yanlış anlamışımdır. Yardımınıza ihtiyacımız olursa sizi aramamı söylemişti sanki."

"İnanın bana, dedektif, yardımıma ihtiyacınız var." Sesi de duruşu kadar kendinden emindi. Dönüp Garcia'ya baktı. "Siz de Dedektif Garcia olmalısınız."

"Efsanenin ta kendisi," dedi Garcia espri yollu, kadının elini sıkarak.

Alice gülmedi, onun yerine Hunter'ın masasına doğru yürüdü, evrak çantasını masaya koydu, kapağını açtı ve zımbalanmış birkaç kâğıt çıkardı.

"Bu, Derek Nicholson'ın yıllar içinde hapse yolladığı ya da yollanmasına yardım ettiği bütün faillerin listesi." Listeyi Hunter'a uzattı. "Listede gerçekten çok kötü insanlar var. Suçun şiddetine göre öncelik sıralaması yapıldı, aşırı şiddet yanlısı ve sadist

olanlar önce geliyor. Ayrıca yakın zamanda serbest bırakılanlar, şartlı tahliye olanlar ya da kefaletle serbest kalanlar da listenin üst sıralarında yer alıyor." Bakışları Hunter'dan Garcia'ya kaydı. "Çoktan kontrol ettim. İçeri tıktığı şiddet suçlularından hiçbiri şartlı tahliyeyle ya da başka bir şekilde serbest bırakılmamış. Kaçan da yok. Küçük suçlar işlemiş ve cezalarını çekmiş ya da herhangi bir nedenle erken tahliye edilmiş olanların dosyaları, böyle bir suç işleyebilecek türden insanlar gibi görünmüyor."

"İnsanların neler yapabildiğini bilseniz şaşarsınız," dedi Garcia listeye bakmak için Hunter'ın yanına doğru ilerleyerek. "Özellikle de öyle görünmeyenlerin."

"Bu dosyaları okudunuz mu?" diye sordu Hunter.

"En önemli olanları, evet."

"Önem düzeylerini kim belirledi, siz mi?"

Alice cevap vermedi.

Hunter bir süre daha göz temasını sürdürdükten sonra sayfaları çevirdi. Listede dokuz yüzden fazla isim vardı. "Bu listedeki şiddet suçlularından hiçbirinin yakın zamanda serbest bırakılmadığını söylediniz. Ne kadar yakın zamandan bahsediyoruz?"

"Son bir yıl kadar."

"Bundan daha geriye gitmemiz gerek," dedi Hunter karşı çıkarak.

"Sorun değil. Ne kadar geriye gitmek istersiniz?"

"Başlangıç olarak beş yıl, belki on."

"Bana hızlı internet bağlantısı olan bir bilgisayar ve birkaç dakika verin tamamdır."

"Bu listedeki her bir kişinin ne için kovuşturulduğunu bilmem gerekiyor."

"İsimlerinin ve yaşlarının yanında yazıyor," dedi Alice sesinde belli belirsiz bir huysuzluk tınısıyla, listeyi başıyla işaret ederken.

Hunter gözlerini kadının yüzünden ayırmadı. "Burada *cinayet, ağırlaştırılmış cinayet, silahlı soygun* ve benzeri şeyler yazıyor.

Tam olarak ne yaptıklarını ve nasıl yaptıklarını bilmemiz gerek. Hangi silahları kullandılar? Olay yeri kanlı mıydı? Fail kontrolünü kaybettiği için mi yoksa bundan zevk aldığı için mi şiddete başvurdu? Gerçek ayrıntılara ihtiyacımız var."

"Sorun değil. Bana bir bilgisayar verin yeter."

"Ayrıca bu listedeki isimleri, dışarıda olan ve mahkûm adına intikam alacak kadar çılgın olan herhangi bir aile bireyi, akraba veya çete üyesiyle çapraz karşılaştırmamız gerekiyor."

"Sorun değil."

Hunter'ın gözleri önce listeye, sonra Garcia'ya, sonra tekrar Alice'e kaydı. "Kendinize çok güveniyorsunuz. O kadar iyi misiniz gerçekten?"

Kadının yüzünde bir tebessüm belirdi. "Daha da iyisiyim," dedi hiç tereddütsüz. "Bana bir bilgisayar verirseniz hemen işe koyulurum." Hunter'ın elindeki listeyi gösterdi. "Ama şimdilik başlangıç olarak bu bize yeter."

Bir an için kimse konuşmadı.

"Bize derken?.." dedi Garcia.

"Savcı Bradley size elimden geldiğince yardımcı olmamı istiyor. Bu durumda bir nevi ekip oluyoruz, değil mi?" Bakışlarını Hunter'a çevirdi.

"Bayan Beaumont," dedi Hunter listeyi masasına koyarak. "Biz Soygun ve Cinayet Birimi'ne bağlı Cinayet Özel Büro'yuz. Burası tatil köyü değil. Savcı Bradley'nin netice almak istediğini biliyoruz, bunu biz de istiyoruz. Yardımınız için minnettarız ve bu liste bize avantaj sağlayabilir, haklısınız. Ancak başkomiserime danışmadan bu soruşturmaya kimseyi dâhil etme yetkim yok. Öncelikle kendisi sivillerin teşkilattaki herhangi bir soruşturmaya dâhil olmasına pek sıcak bakmaz."

Alice gülümsedi ve tüm suç mahalli fotoğraflarının asılı olduğu fotoğraf panosuna doğru yürüdü. Yürüyüşü şehvetliydi.

Sanki erkeklerin onu izlemekten hoşlandığını biliyormuş gibi yavaş ve sakindi.

"Bu kadar mütevazı olmayın, dedektif. Dilediğiniz kişiyi ekibinize katma yetkiniz var," dedi Alice saldırgan olmayan bir şekilde. "Kontrol ettim. Burada sizin sözünüz geçiyor ve herkes sizi dinliyormuş. Ama her halükârda, Savcı Bradley, Emniyet Müdürü Martin Collins'le ve o da sizin 'sivillere pek sıcak bakmayan' başkomiserinizle konuştu. Fazla seçeneği yoktu. Maalesef sizin de yok. Savcı Bradley her zaman istediğini alır."

Hunter karşı çıkmanın zerre kadar etkisi olmayacağını bilecek kadar tecrübeliydi. İnsanların, soruşturmalarına burnunu sokmasından, neyi yapıp neyi yapmayacağını dikte etmesinden nefret ederdi ki prosedüre her zaman sadık kalmaması da bundan kaynaklanıyordu ancak LAPD'de bir emir komuta zinciri vardı ve o bu zincirin epey sonlarında yer alıyordu. Bazen köprüyü geçmek için ayıya dayı demek gerekiyordu ve bu kesinlikle o zamanlardan birine benziyordu. Hiçbir şey söylemedi.

Alice'in gözleri bir an için panodaki fotoğraflara takıldı. "Aman Tanrım," diye fısıldadı zayıf bir nefesle ve hemen arkasına döndü.

Hunter'ın bakışları ona sabitlenmişti.

"Derek'i iyi tanırdım," dedi Alice daha yumuşak bir sesle. "Ona onlarca davada yardım ettim. O listedeki pek çok ismi içeri tıkmasına yardım ettim. Bunların hiçbirini hak etmeyen iyi bir adamdı. Yardım etmek istiyorum. Yardım edebileceğimi de biliyorum çünkü yaptığım işte en iyisiyim. Derek'e bunu yapan pisliği yakalamanıza yardım etmem için bana bir şans verin lütfen."

On Dokuz

Hunter bir şey söyleyemeden kapı tekrar çalındı.

"Bu sabah burası epey yoğun," dedi Garcia. Sonra da, "Gelin," diye seslendi.

"Özür dilerim efendim," dedi dışarıdan bir erkek sesi. "Ellerim dolu, açar mısınız?"

Odadaki herkesin kaşları çatıldı. Garcia kapıya yaklaşıp açtı.

Yirmili yaşlarının başında, çaylak bir polis memuru poşetinden yeni çıkmış polis üniformasıyla kapının önünde duruyordu. Koli bandıyla yapıştırılmış kalın siyah plastik örtülerle kaplı büyük bir paketi ellerinde tutuyordu.

"Adli tıp laboratuvarı bunu az önce sizin için bıraktı, dedektif."

"Tamam, teşekkürler. Bundan sonrasını ben hallederim," dedi Garcia pakete uzanarak. Paket göründüğünden çok daha hafifti. Tabanı düz ve tutması kolaydı. "Panonun yanına mı koyayım?" diye sordu Garcia, Hunter'a, kapının arkasından kapanmasına izin verdikten sonra.

"Olur." Hunter küçük bir masanın üstünde yer açıp masayı fotoğraf panosuna yaklaştırdı. Garcia paketi dikkatle üzerine koydu.

"Nedir o?" diye sordu Alice diğer tarafa geçerek.

"Bunun gerçek boyutlu bir kopyası," dedi Garcia panodaki fotoğrafı işaret ederek.

Hunter, Alice'in bir an için nefesini tuttuğunu gördü. "Daha önce bir cinayet soruşturma ekibiyle bu kadar yakından çalışmış mıydınız?" diye sordu.

"Hayır," dedi Alice kararlılıkla. Mahcubiyet yoktu.

Hunter cebinden bir çakı çıkarıp paketi açtı. "Daha önce de dediğim gibi, burası tatil köyü değil." Koli bandını ustaca kesti. "İsterseniz kalabilirsiniz. Ama bu iş piknik gibi eğlenceli olmayacak."

"Pikniklerden nefret ederim zaten." Alice geri adım atmadı.

Hunter ve Garcia siyah plastik örtüyü indirdiler. Uzun bir süre odadaki tek ses Garcia'nın masasının arkasındaki ayaklı vantilatörden geldi. Doktor Hove haklıydı, adli tıp kısa süre içinde ürkütücü eserin harika bir kopyasını çıkarmıştı. Beyaz alçıdan yapılmış, hafif ahşap bir taban üzerine dökülmüş replikaya renkli cila uygulanmamıştı fakat yine de Garcia'nın tüylerini diken diken etmiş, Alice'in nefesini kesmişti.

Hunter gözlerini replikadan ayırmakta zorlanıyordu. Gerçek heykelin görüntüleri birkaç saniyede bir patlayan havai fişekler gibi zihninin arka tarafında belirdi. Bununla birlikte, bilinçaltı iki gün önce o olay yerine ilk kez girdiğinde yaşadığı hisleri geri getirdi. O odanın keskin kokusunu alabiliyordu. Duvarlara ve yerlere sıçrayan kanı ve insan eti heykelinden aşağı doğru süzülen kanı görebiliyordu. Bir an için uzak duvara yazılmış kanlı kelimeleri bile gördü: "İYİ Kİ IŞIKLARI AÇMADIN."

"Kendime bir bardak su alabilir miyim?" dedi Alice sonunda sessizliği bozarak. Sözleri bir tür grup transını yarıda kesmiş gibiydi. Hunter ve Garcia neredeyse aynı anda gözlerini kırpıştırdı.

"Elbette," dedi Hunter kollarını göğsünde kavuşturarak. Dikkati hâlâ replikanın üzerindeydi. Farklı bir açıdan bakmak için diğer tarafa doğru yürüdü.

Garcia sanki daha büyük bir resmi görmeye çalışırmış gibi birkaç adım geri gitti.

Orada hiçbir şey yoktu. Heykel daha önce gördükleri hiçbir şeye benzemiyor, ikisinin de zihninde hiçbir şeyi tetiklemiyordu.

"Bu, hayatımda gördüğüm en iğrenç şey herhalde," dedi Alice içindeki yangını söndürmek istercesine bir bardak suyu kafasına diktikten sonra. "Ve ikinizin ona bakış şekline bakılırsa ne olduğuna dair hiçbir fikriniz yok, değil mi?"

"Üzerinde çalışıyoruz," dedi Hunter.

Alice bardağını tekrar doldurdu. "Ben yardım edebilecek birini tanıyorum."

Yirmi

Silver Lake, Hollywood'un doğusunda ve Los Angeles şehir merkezinin kuzeybatısında yer alan engebeli bir mahalleydi. Burada çeşit çeşit etnik ve sosyoekonomik gruplar ikamet ediyor ancak en çok, burada yaşayan hippi ve yaratıcı tiplerden oluşan seçme topluluğu ve hatırı sayılır LGBT varlığıyla tanınıyordu. Mahalle aynı zamanda Kuzey Amerika'nın en ünlü modernist mimarilerinden bazılarına da ev sahipliği yapıyordu ki Hunter ve Alice de tam olarak buraya gitmekteydi.

Alice'in kırmızı bir Corvette'i vardı ve onu kendini kanıtlamaya çalışan bir yarışçı çocuk gibi kullanıyordu; sinyal vermeden şerit değiştiriyor, diğer arabaların önüne kırıyor ve trafik ışığı her sarı yandığında bir tsunamiden kaçmaya çalışır gibi hızlanıyordu. Hunter yolcu koltuğunda onun yanında oturuyordu. Emniyet kemeri bağlıydı.

"Bayan Beaumont, biraz daha hızlı gidersek zamanda geriye gidebiliriz," dedi Hunter, Alice Batı Sunset Bulvarı'na saparken.

Alice gülümsedi. "Sizi korkutuyor muyum?"

"Sürüş tarzınız Michael Schumacher'i bile korkuturdu."

Bir kez daha gülümsedi. "Bak ne diyeceğim, bana Bayan Beaumont demeyi bırakıp Alice dersen yavaşlarım."

"Anlaştık, *Alice*. Şimdi 1842 yılına dönmeden önce ayağını gazdan çek lütfen."

Silver Lake'e on beş dakikadan kısa bir sürede ulaştılar.

"Sakın telaşlanma," dedi Alice, Jalmar Sanat Galerisi'nin önüne park ederken. "Miguel biraz farklıdır."

Hunter adli tıp laboratuvarının yaptığı replikayı arka koltuktan alıp Alice'in peşine takıldı.

Sanat koleksiyoncusu ve galeri sahibi olan Miguel Jalmar konu modern heykeller olduğunda olağanüstü bir uzmandı. Çok küçük yaşlardan itibaren sanata tutkuyla bağlanmış ve daha bir delikanlıyken koleksiyon yapmaya başlamıştı.

"Alice, tatlım," dedi Miguel tiz bir sesle, Alice ve Hunter galeriye girer girmez okumakta olduğu kitabı bırakıp sandalyesinden fırlayarak.

Kırklarının ortasındaki Miguel uzun boylu ve zayıftı, gece yarısı siyahı saçları göğsüne kadar iniyordu. Kusursuz bir D&G takım elbise giymişti, üç günlük şık bir sakalı vardı ve pahalı bir parfüm kokuyordu. Alice'e uzun zamandır kayıp olan kız kardeşini görmüş gibi sarıldıktan sonra onu iki yanağından öptü.

"Bu kadar kısa sürede bizi kabul ettiğin için teşekkürler, Miguel," dedi Alice, Miguel'in kollarından kendini koparark. "Gerçekten minnettarız."

"Tatlım, senin için her şeyi yaparım, biliyorsun." Sesindeki tizlik kaybolmuştu fakat kadınsılığı duruyordu. Gözleri Hunter'a kayınca kaşları meraklı bir edayla kalktı. "Peki bu kim? Daha da önemlisi, onu nerede saklıyordun?"

"Bu Robert Hunter. Bir arkadaşım."

Hunter gülümseyip Miguel'i başıyla selamladı.

"Robert Hunter?.. İşte bu güçlü ve erkeksi bir isim. Beğendim. Tanrım, şu geniş omuzlara ve pazılara bak. Bahse girerim vücut geliştirmeci gibi çalışıyorsundur."

Demek Alice'in "farklıdır" derken kastettiği buymuş, diye düşündü Hunter.

"A," Miguel'in bakışları Hunter'ın taşıdığı pakete kaydı, "bakmamı istediğin parça bu mu?"

"Evet, bu."

"Pekâlâ, beni ofisime kadar takip edin."

Miguel'in ofisi âdeta çağların bir çatışmasıydı. Modern sanat ve antika eserleri uyumlu bir şekilde birbirine karışmıştı. Her şekil ve boyuttaki heykeller her yeri kaplıyordu. Duvarlarda maskeler, yerde zebra desenli halılar, kaplan desenli örtüsü ve leopar desenli yastıklarıyla siyah bir deri kanepe vardı.

"Şuraya koyalım," dedi Miguel bir sehpayı işaret ederek. Üzerindeki iki heykeli kaldırdı. Hunter paketi koyup üzerindeki siyah plastik örtüyü indirdi.

"Aman Tanrım!" Miguel gözlüğünü almak için takım elbisesinin cebine uzandı. "Vay canına. Bu..." Duraklayıp Hunter'a soran gözlerle baktı. "Bunu sen mi yaptın, tatlım?"

"Hayır, ben yapmadım."

"Tamam, o zaman tek kelimeyle iğrenç." Miguel etrafında dolaşarak replikayı her açıdan inceledi. Duraklayıp ürperdi. "Bunlar insan vücut parçalarını mı temsil ediyor?"

Alice başını salladı. "Sanırım."

"Hayatımda bu kadar marazi ve korkunç bir şey daha görmedim. Ama kesin olan bir şey var... çok yaratıcı. Sanatçıya hakkını teslim etmeliyim. Bu, Londra'da Turner Ödülü'nü kazanabilecek o çılgın, 'Bu da ne?' dedirtecek eserlerden biri. O jüri üyelerinin ne aradığını Tanrı bilir."

"Daha önce böyle bir şey gördünüz mü?" diye sordu Hunter.

"Sadece kâbuslarımda, tatlım." Miguel çömelmiş, başını yana eğmişti. Kenardaki ayaklardan birine bakıyordu. "Sanatçı kim?"

"Ona böyle hitap edebileceğimize emin değilim," dedi Alice ama anında pişman oldu.

Miguel ona baktı.

"Bilmiyoruz," diye lafa girdi Hunter, "ama öğrenmeyi çok isterim."

"Koleksiyoncu musunuz?"

"Sanırım öyle de diyebilirsin," dedi Hunter ciddi bir ifadeyle. "Ama daha yeni başlıyorum."

"Belki de bir akşam bir araya gelip sanat ve... diğer şeyler hakkında konuşabiliriz." Miguel gülümsedi. "Bu çok hoşuma gider. Sana memnuniyetle birkaç tüyo verebilirim."

"Çok ilgi çekici bir parça," dedi Hunter konuyu değiştirerek. "Senin deneyimlerine göre Miguel, sence sanatçı ne söylemeye çalışıyor?"

Miguel dikkatini tekrar esere verdi. "Yani aslında kararsızım. Ama şunu söyleyebilirim, sanatçı her kimse bu onun ilk eseri değil."

"Neden?"

"Parçaların bir araya getiriliş şekli, çılgın hayal gücü ve yaratıcılığı bana... sanatçının heykeltıraşlık konusunda oldukça tecrübeli biri olduğunu düşündürüyor. Başkalarının ne düşündüğünü umursamayan, kimi rahatsız ederse etsin sanatını sergilemekten çekinmeyen biri. Ama öte yandan, heykel alçıyla yapılmış ki bu da amatörlük kokuyor. Artık kimse alçıyla bir şey yapmıyor. Ayrıca bunu satmak istiyorsa biraz renk eklemeyi düşünebilir. Belki temayla uyumlu olması için kan kırmızısı." Miguel ayağa kalktı, birkaç adım geri attı ve ellerini beline koydu. "Ama gelenekleri yıkmaktan korkmayan, cesur ve meydan okuyan bir sanatçı. Ve bu hoşuma gitti. Burada bize açıkça bir şey söylüyor."

"Peki o şey ne sence?" dedi Alice.

Miguel gözlüğünü cebine geri koydu. "Sanatçının insan bedeniyle oynaması, onu kendi tarzında yeniden düzenlemesi, yaratılışa meydan okuyor." Omuz silkti. "Hatta bu o kadar cüretkâr ki yaratıcının kendisine bile meydan okuyor olabilir."

Alice ürperdiğini hissetti. "Miguel, bu sanatçının kendini Tanrı sandığını mı söylüyorsun?"

Miguel başını salladı. Gözlerini tuhaf eserden ayırmadı. "Bu heykel bana tam olarak bunu söylüyor, tatlım. 'Ben Tanrı'yım ve ne istersem yapabilirim.'"

Yirmi Bir

Hunter, Emniyet Müdürlüğü binasına dönerken West Temple Caddesi'ndeki Los Angeles Bölge Savcılığı'na uğradı. Şanslıydı, Savcı Bradley bir grup avukatla üç saat süren toplantıdan yeni çıkmıştı.

Bradley'nin ofisi küçük bir apartman dairesi büyüklüğündeydi. Duvarların ikisinde uzun, muntazam kitap rafları sıralanmıştı. Diğer ikisi ise diplomalar, ödüller, sertifikalar ve savcının politikacılar ve ünlülerle el sıkışırken, baro toplantılarında avukatlarla poz verirken, konuşmalar sırasında kürsünün arkasında dururken ve benzeri her türlü önemli şeyi yaparken resmedildiği çerçeveli fotoğraflarla kaplıydı.

Hunter, onun şık ve dar bir siyah takım elbise giymiş, çok genç ve çekici bir kumral olan asistanı tarafından savcının ofisine götürüldü. Bradley heybetli maun ayaklı bir masanın arkasında oturmuş, muhtemelen üç kişiyi doyurabilecek bir sandviçin paketini açıyordu.

"Dedektif," dedi Bradley, Hunter'a masasının önündeki kaliteli üç deri koltuktan birine oturmasını işaret ederek. "Konuşurken karnımı doyursam olur mu? Bugün öğle yemeği yemedim de."

"Beni rahatsız etmez." Hunter başını iki yana sallayarak soldaki koltuğa oturdu.

Bradley sandviçinden devasa bir ısırık aldı. Mayonez, ketçap ve hardal paketin üzerine damladı.

"Hoş biri, değil mi?" Bradley çiğnerken konuşmuştu.

"Efendim?"

"Alice," dedi Bradley. "Sana gönderdiğim kız. Çok güzel bir kız, değil mi? Ayrıca kafası da zehir gibi. Bugünlerde bulunması zor bir kombinasyon. Ama sakın aklına farklı bir şey gelmesin. Sen onun dengi değilsin."

Hunter hiçbir şey söylemeden savcının ağzının kenarındaki hardal lekesini kâğıt peçeteyle silmesini izledi.

"Ee," dedi Bradley, "neler buldun, dedektif? Ve lütfen tam cümleler kur."

"Denerim. Size birkaç sorum var."

Savcı, Hunter'a baktı. Beklediği cevap kesinlikle bu değildi.

"Bazı parçaları bir araya getiriyoruz."

"Tamam, sor bakalım, dedektif." Bradley sandviçinden bir ısırık daha alıp ağzı açık çiğnedi.

"Bana Bay Nicholson'ı birkaç ay önce, hastalığına teşhis konduktan sonra evinde ziyaret ettiğiniz söylendi."

"Doğru. Ofisten çıktıktan sonra arabayla evine gittim. Bir şeye ihtiyacı olursa bana güvenebileceğini bilmesini istedim. Yirmi yılını bu makama vermişti. En azından bu kadarını yapayım dedim."

"Bu tam olarak ne zamandı hatırlıyor musunuz?"

Bradley bir gazlı içeceğin kapağını açtı ve büyük yudumlarla yarısını içti. "Bunu kolayca öğrenebilirim." Hunter'a şüpheyle baktı.

"Öğrenir misiniz lütfen?"

Bradley masa telefonunun diyafonuna uzandı. "Grace, birkaç hafta önce Derek Nicholson'ın evine uğramıştım. Programımda bir kayıt var mı? Kontrol edip bana hangi gün olduğunu söyler misin?"

"Elbette, Savcı Bradley." Kısa bir duraklama oldu, klavyenin tıkırtısı duyuldu. "Bay Nicholson'ı 7 Mart'ta ziyaret etmişsiniz. Mesai saatinden sonra."

"Teşekkür ederim, Grace." Hunter'a başını salladı.

Hunter tarihi not defterine yazdı. "Aynı dönemde başka biri daha Bay Nicholson'ı ziyaret etmiş. Bu konuda bir bilginiz var mı? Sizin personelinizden biri miydi, yakın arkadaşlarından biri miydi biliyor musunuz?"

Savcı Bradley kıkırdadı. "Dedektif, emrimde çalışan üç yüzden fazla donanımlı savcı ve bir o kadar da savcılıkta çeşitli görevlerde hizmet veren insan var."

"Yaklaşık bir seksen iki boylarında, Bay Nicholson'la aynı yaşlarda, kahverengi saçlı... sizin makamınızdan biriyse size söylemiş olabileceğini düşündüm."

"Kimse bana Derek'i ziyaret ettiğini söylemedi ama kolayca araştırıp öğrenebilirim." Bradley bir kaleme uzanıp kâğıda bir şeyler yazdı. "Derek iyi ve düzgün bir insandı, dedektif. Herkes onunla iyi geçinirdi. Yargıçlar onu severdi. Ve arkadaş çevresi bu ofisin sınırlarını aşardı."

"Anlıyorum ama eğer diğer ziyaretçi sizin ofisinizden biriyse ona birkaç soru sormak isterim."

Bradley, Hunter'ı uzun bir süre süzdükten sonra alaycı bir şekilde güldü. "Bu ofisten birinin şüpheli olabileceğini düşündüğünü mü söylüyorsun, dedektif?"

"Bilgi olmadan herkes şüphelidir," dedi Hunter. "Dedektifliğin el kitabında öyle yazar. Bilgi toplarız ve bunu şüpheli listesindeki kişileri elemek için kullanırız. Bu işler genelde böyle yürür."

"Ukalalık etme. Bu saçmalıklar senin ahmak dostlarına komik gelebilir ama bana hiç komik gelmiyor. Bu lanet soruşturmayı ben yürütüyorum, o yüzden biraz saygı göstersen iyi olur çünkü göstermezsen bir sonraki işinde K9 birimindeki köpekleri dışkılarını yaptırmak için dolaşmaya çıkarırsın, duydun mu beni?"

"Duydum ama yine de Bay Nicholson'ı ziyaret eden diğer kişinin bu ofisten biri olup olmadığını bilmek isterim."

"Peki," dedi Bradley yeni bir duraklamanın ardından. "Kontrol edip sana haber veririm. Başka bir şey var mı, dedektif?" Saatine baktı.

"Son bir şey daha. Bay Nicholson size vicdanını rahatlatmakla ilgili bir şeyden bahsetti mi hiç? Birine bir konuda gerçeği söylemekle ilgili bir şeyden?"

Çenesinde bir kası seğiren Bradley bir an için çiğnemeyi bıraktı. "Birine bir konuda gerçeği söylemek mi? Ne demek istiyorsun?"

Hunter savcıya Amy Dawson'ın dediklerini anlattı.

"Sen de birkaç ay önce onu ziyaret eden adamın söz konusu kişi olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Bu bir olasılık."

Bradley elini ve ağzını yeni bir peçeteyle sildikten sonra deri döner koltuğunda arkasına yaslandı ve bir süre Hunter'a baktı. "Derek bana hiçbir şey demedi. Ne vicdanını rahatlatmakla ilgili ne de herhangi birine bir konuda gerçeği söylemekle ilgili."

"Neyi kastetmiş olabileceğine dair bir fikriniz var mı?"

Bradley'nin gözleri önce duvar saatine, sonra tekrar Hunter'a kaydı. "Berbat bir dünyada yaşıyoruz, dedektif. Bunu herkesten iyi sen biliyorsun. Eyalet savcıları olarak bizler, toplumumuzda düzeni sağlamak için elimizden gelenin en iyisini yapmaya, toplumda yaşamaya uygun olmayan bireylerin hapse atılmasını sağlamaya çalışıyoruz. Senin gibi dedektifler, adli tıp uzmanları ve teknisyenleri, kendi soruşturmacılarımız, tanıklar vs. tarafından bize verilen kanıtlarla çalışıyoruz. Ancak bizler de insanız ve bu nedenle hata yapmamız kaçınılmaz. Sorun şu ki bu hatalar meydana geldiğinde, yaptığımız işin doğası gereği bu hatalar genellikle ciddi sonuçlar doğuruyor."

Hunter koltuğunda kıpırdandı. "Yani ya yanlış kişi hapse giriyor ya da doğru kişi serbest kalıyor."

"Asla bu kadar basit değildir, dedektif."

"Peki Bay Nicholson bu tarz 'hatalar' yaptı mı hiç?"

"Bu soruya cevap veremem."

Hunter öne doğru eğildi. "Veremez misiniz yoksa vermez misiniz?"

Bradley'nin bakışları daha sert bir ifade takındı. "Verememçünkü cevabı bilmiyorum."

Hunter, Bradley'nin ifadesiz suratını inceledi.

"Ama sana şunu söyleyebilirim ki yeterince uzun süre savcılık yapan herkes bu durumlardan en az birini yaşamıştır. Suçlu olduğu gün gibi ortada olmasına karşın teknik bir hata, laboratuvardaki bir beceriksizlik ya da tutuklama sırasında çuvallayan veya olay yerinde delilleri tahrif eden bir çaylak polis yüzünden serbest kalan pisliklerin sayısını unuttum."

Hunter bu durumla pek çok kez karşılaşmıştı fakat tam tersinin de doğru olduğunu biliyordu. Masum bir insanın yapmadığı bir şey yüzünden hapis yattığı ya da daha kötüsü, ölüm cezasına çarptırıldığı durumlar hep olurdu.

"Hepimiz o yollardan geçtik, dedektif. Ve Derek Nicholson da bir istisna değildi."

Yirmi İki

Hunter günün geri kalanını ofiste geçirdi. Kafasında sorular dönüp duruyordu fakat Miguel Jalmar'ın söylediklerini düşünmeden de edemiyordu.

Bu muydu yani, diye düşündü. Katilin o heykelle onlara anlatmaya çalıştığı şey bu muydu? Kendini Tanrı sanacak kadar kibirli, hayalperest olabilir miydi? İstediği her şeyi yapabileceğini mi düşünüyordu?

Hunter bu sorunun cevabının kocaman bir "evet" olduğunu biliyordu. Bu, çoğu suçlu davranışı psikoloğunun sandığından çok daha sık oluyordu. Kimileri buna "cinayete meyilli Tanrı kompleksi" diyordu. Çoğu vakada, katilin genellikle sadece Tanrı'ya atfedilen bir güce sahip olduğunu fark ettiği an tetikleniyordu. Kimin yaşayıp kimin öleceğine karar verme gücü. Ölüme hükmetme gücü. Ve bu güç bütün uyuşturuculardan bin kat fazla bağımlılık yapabiliyordu. Sık sık zarar gören egolarını hayal bile edemedikleri noktalara çıkarabiliyordu. Ve o anda onları Tanrı'yla eşitliyordu. Bir kez müptelası oldular mı daha fazlasını istemeleri çok muhtemeldi.

Heykel tekrar fotoğraf panosunun yanındaki yerini almıştı, Hunter dikkatini bir dakikadan fazla ondan ayıramıyordu. Heykel zihniyle oynamaya başlamıştı.

Alice bir köşeye çekilmiş, dizüstü bilgisayarında çalışıyordu. Görevi, Derek Nicholson'ın içeri tıktığı faillerin listesini birkaç

ayrı kategoriye ayırmaktı. Savcı Bradley'yle yaptığı görüşmeden sonra Hunter ondan yeni bir liste hazırlamasını istemişti: Derek Nicholson'ın kazanması gereken ama birinin teknik bir hata ya da tutuklama veya delillerin toplanmasıyla ilgili yaptığı hata yüzünden kaybettiği tüm davalar. Kurbanların kimler olduğunu, davayı kaybettikleri için Nicholson'ı suçlayıp suçlamadıklarını ve herhangi bir misilleme yapabilecek durumda olup olmadıklarını bilmesi gerekiyordu.

Garcia bütün gününü eczanelerle konuşarak geçirmişti. Şimdiye kadar hiçbiri katilin Derek Nicholson'ın kalp atış hızını düşürmek için kullandığı üç ilacı da içeren bir reçete satmamıştı. Sorun şuydu ki bu ilaçlardan herhangi birini yasa dışı internet satış noktalarından temin etmek şeker sipariş etmek kadar kolaydı.

Hunter saatine baktı. Vakit geç oluyordu. Ayağa kalktı ve heykele belki de yüzüncü defa yaklaştı. "Carlos, dijital kameran hâlâ yanında mı?"

"Evet." Garcia üst çekmecesini açıp çok ince, cep telefonu boyutunda bir fotoğraf makinesi çıkardı. "Neden?"

"Bilmem. Heykelin farklı açılardan fotoğrafını çekmek istiyorum." Hunter başıyla heykeli işaret etti. "Bakalım bir şey çıkacak mı?"

"Uzmanın söylediklerine pek ikna olmadın mı?"

"Belki haklıdır. Belki katil Tanrı olduğunu sanacak kadar hayalcidir. Ne de olsa Derek Nicholson'ın hayatına son vermek Tanrı'nın değil, onun kararıydı. Ve bu, kabullenmesi çok zor bir güç. Ama ben hâlâ bir yerlerde bir şeyleri gözden kaçırdığımızı düşünüyorum. Sorun şu ki bu şey baktıkça daha anlamsız geliyor. Belki de kamera gözü yardımcı olabilir."

"Denemekten zarar gelmez herhalde," dedi Garcia panoya doğru ilerleyerek.

"Tamam, buradan başlayalım," dedi Hunter tam heykelin önündeki bir noktayı işaret ederek. "Üç fotoğraf çekelim, biri

ayakta aşağıya doğru bir açıyla, biri heykelin hizasında, biri de çömelmiş pozisyonda yukarı doğru açıyla. Sonra sola bir adım atıp aynısını tekrar yap. Etrafında bir tur atalım."

"Tamam." Garcia fotoğraf çekmeye başladı, kamera flaşının ışığı birkaç saniyede bir odayı aydınlatıyordu.

Alice masasında ansızın irkildi.

Hunter bunu fark etti. "İyi misin?"

Alice cevap vermedi.

"Alice, iyi misin?" diye üsteledi Hunter.

"Evet, iyiyim. Kamera flaşları beni biraz rahatsız eder de."

Hunter bunun birazdan fazla olduğunu görebiliyordu. Alice sarsılmış görünüyordu fakat sormamaya karar verdi.

Garcia yaklaşık on yedi fotoğraf çekmişti ki Hunter nefesini kesen ve onu ürperten bir şey gördü.

"Dur," dedi elini kaldırarak.

Alice gözlerini dizüstü bilgisayarından kaldırdı.

Garcia fotoğraf çekmeyi bıraktı.

"Kıpırdama," dedi Hunter. "Tam o pozisyonda bir fotoğraf daha çek, bir santim bile kıpırdama."

"Ne?.. Neden?"

"Çek sen, Carlos. Güven bana."

"Tamam." Garcia bir fotoğraf daha çekti.

Adrenalin damarlarında hızla dolaşırken Hunter'ın kalbi küt küt atmaya başlamıştı. "Yok artık," diye fısıldadı.

Alice ayağa kalkıp onlara yaklaştı.

"Bir tane daha, Carlos."

Garcia fotoğraf makinesini heykele doğrultup tuşa bastı.

"Tanrım!"

"Neler oluyor, Robert?"

Hunter duraklayıp ortağına baktı. "Katilin o heykelle bize ne anlatmak istediğini az önce anladım sanırım."

Yirmi Üç

Andrew Nashorn'un tüm gücünü toplayıp açmaya zorladığı göz kapakları ağır çekimde kıpırdadı. Oda sadece mumlarla aydınlatılmasına rağmen ışık sersemletici bir el bombası gibi gözlerini yakıyordu. Hiçbir şeklin anlamı yoktu, her şey kocaman bir bulanıklıktan ibaretti.

Dili damağı kurumuştu. Öksürünce çenesinden yayılan acı kafasını bir mengene gibi sıkıştırırken başı sanki çatlayacaktı. O kadar susuz kalmıştı ki dudakları çatlamıştı ve salgı bezleri artık neredeyse hiç tükürük üretemiyordu. Tıpkı çocukken yaptığı gibi dilinin ucunu damağına bastırarak dilinin altındaki bezleri sıkıştırmaya çalıştı. Nasıl yapıldığını unutmamıştı ve karşılığını birkaç damlayla aldı. Damlalar boğazına ulaştığında sanki bir ağız dolusu kırık cam yutuyormuş gibi hissetti. Tekrar öksürdü, bu seferki çaresiz bir kuru öksürüktü; boğazındaki ve çenesindeki ağrı, bir ateş topuna dönüşerek başının tamamına yayıldı. Göz kapakları titreyen Nashorn bayılacağını sandı ama içinden bir ses bayılırsa gözlerini bir daha açamayacağını söyledi.

Acıyla var gücüyle savaştı ve bir şekilde bilincini kaybetmemeyi başardı.

Ah, çok susamıştı. Kendini hiç bu kadar güçsüz ve cansız hissetmemişti.

Nashorn ne kadar zamandır uyanık olduğunu bilmiyordu fakat nihayet her şey yeniden belirginleşmeye başlamıştı. İki

sandalyeli küçük bir formika masanın ve köşedeki duvara sabitlenmiş L şeklinde küçük bir bankın ana hatlarını seçebiliyordu. Eski ve çökmüş iki minder arkalık görevi görüyordu.

"Ah?.." Nashorn'un kırık çenesinin acısıyla çıkarabildiği tek ses buydu. Nerede olduğunu biliyordu, hem de avucunun içi gibi. Kendi teknesinin içindeydi.

Hareket etmeye çalıştı fakat hiçbir şey olmadı. Kolları da bacakları da tepki vermiyordu. Aslında hiçbir şey tepki vermiyordu. Vücudunu hissetmiyordu.

İçini çaresiz bir panik kaplamaya başladı. Nashorn kendini konsantre olmaya zorladı; parmaklarında, ellerinde, kollarında, ayak parmaklarında, ayaklarında, bacaklarında, gövdesinde bir şey hissetmeye çalıştı.

Hiçbir şey yoktu.

Hissedebildiği tek şey, beynini parça parça kemiren mide bulandırıcı baş ağrısıydı.

Pes eden Nashorn başının aşağı düşmesine izin verdi. Ancak o zaman çıplak olduğunu ve tahta bir sandalyede oturduğunu fark etti. Kolları yan tarafında gevşekçe sarkıyordu. Bağlı değillerdi. Bacakları da bağlı görünmüyordu fakat dizleri hafifçe geriye doğru bükülmüş olduğundan ayaklarını göremiyordu, bacaklarının dizden aşağısı sandalyenin oturağının altında kalmıştı. Ancak sandalyenin altındaki kan gölünü gördüğünde dehşete kapıldı. Ayakları onun içinde yüzüyor gibiydi. Bacaklarına bakabilmek için vücudunu öne doğru hareket ettirmeye çalıştı fakat çabası sonuç vermedi. Bir milim bile yerinden oynamadı. Vücudundaki hiçbir şey komutuna yanıt vermiyordu.

Nashorn göz ucuyla bir hareket görünce nefesini tuttu.

Gölgelerin arasından biri çıktı, sandalyenin etrafından dolaştı ve tam önünde durdu.

Nashorn'un bakışları bu kişinin yüzünü buldu. Gözleri bir an için sorgulayıcı bir şekilde kısıldı. Karşısındakinin kim olduğunu

anlaması sadece bir saniye sürdü. Arızalı motoruna bakmaya gelen tamirciydi.

"Kendi vücudunu hissedememek gerçekten tuhaf olmalı," dedi tamirci, doğrudan Nashorn'un gözlerinin içine bakarak.

Nashorn soluğunu boşalttı ve istemeden de olsa boğazında düğümlenen dehşet dolu ama zayıf iniltiyi salıverdi.

Tamirci gülümsedi.

"Ah, ağğhh." Nashorn konuşmaya çalıştı fakat çenesini oynatacak gücü olmadığından ancak anlaşılmaz sesler çıkarabildi.

"Çenen için üzgünüm. Kırmak istememiştim. Aslında kafanın arkasına vuracaktım ama son anda arkana döndün. Yine de benim kaybım çünkü artık konuşamıyorsun ve ben konuşmanı çok istiyordum."

Eğer korkunun bir kokusu varsa Nashorn o kokuya bulanmıştı.

"Sana bir şey göstereceğim. Ne düşündüğünü merak ediyorum."

Nashorn yutkunmaya çalıştı. O kadar korkuyordu ki bu kez acıyı fark etmedi.

Tamirci, Nashorn'un görüş alanının biraz solundaki küçük barın üzerindeki bir şeyi örten kirli bez parçasını işaret etti.

Nashorn dikkatini ona kaydırdı.

"Hazır mısın?" diye sordu tamirci ve sırf gerilimi artırmak için birkaç saniye bekledi. "Tabii ki değilsin. Bunun için kimse hazır değildir."

Hızlı bir hareketle kirli bez yere düştü.

Nefesi kesilen Nashorn'un gözleri dehşetle büyüdü.

Barın üzerinde tamamen kanla kaplı bir çift insan ayağı duruyordu.

Tamirci duraklayıp anın tadını çıkardı. "Onları tanıdın mı?"

Nashorn'un gözleri korku ve gözyaşıyla doldu.

"O zaman sana yardım edeyim." Tamirci barın arkasından yetmiş beşe elli santimlik bir ayna çıkarıp havaya kaldırdı ve onu Nashorn'un bacaklarının aynadaki yansımasını görebileceği kadar eğdi.

Nashorn sandalyesinin altında neden o kadar çok kan olduğunu sonunda anlamıştı.

Yirmi Dört

Alice gözlerini kısarak heykelin replikasına bakıyordu. Yüzündeki ifade kafa karışıklığı ile şaşkınlığın karışımıydı. Hunter'ın ne gördüğüne dair hiçbir fikri yoktu.

Garcia hâlâ hareket etmemişti. Sorgulayan gözleri replikadan Hunter'a, oradan da kamerasının arkasındaki dijital ekran penceresine kaymıştı. Çektiği son üç fotoğraf arasında ileri geri gidip geliyor, her birine dikkatle bakıyordu. Farklı bir şey göremedi.

"Pekâlâ, resmen kafam karıştı," dedi. "Ne gördün, Robert?" Alice'e bakınca onun da yüzündeki şaşkınlığı gördü. "Bizim görmediğimiz ne gördün?"

"Bunu kendin görmelisin. Sana göstereyim." Hunter masasına doğru yürüdü ve LAPD'nin dağıttığı standart el fenerini alıp Garcia'nın hâlâ durmakta olduğu yere gitti. Feneri açtı, bel hizasında tuttu ve heykele doğrulttu.

Garcia ve Alice dönüp baktılar. Kafa karışıklıkları biraz daha arttı.

"Tamam, ne olmuş?" dedi Alice.

"Heykele bakmayın," dedi Hunter. "Arkasındaki duvara bakın. Gölgesine."

Garcia ve Alice aynı anda duvara baktılar.

Kafa karışıklığının yerini şaşkınlık aldı.

Alice'in şaşkınlıktan ağzı bir karış açık kaldı.

"Şaka yapıyorsun," dedi Garcia.

Heykelin üzerine belirli bir açıdan ışık tutulduğunda ortaya çıkan gölge iki farklı şekil oluşturuyordu. İki farklı gölge kuklası.

"Köpek ile kuş mu?" dedi Alice yaklaşarak. Dönüp replikaya tekrar baktı. "Bu da ne böyle?" Durduğu yerden, bir araya getirilmiş vücut parçaları ne köpeğe ne kuşa benziyordu. Daha önce kimsenin görmemiş olmasına şaşmamalıydı.

Hunter el fenerini hemen arkasındaki kitap rafına yerleştirdi, ışığının yüksekliğini ve açısını korudu. Gölgeler biraz değişti fakat hâlâ oradaydı. Daha iyi görebilmek için duvara yaklaştı.

"Katil gölge kuklaları yaratmak için mi kurbanı parçalara ayırdı yani?" dedi Garcia. "Şimdi daha da anlamsız geliyor."

"İletişim kuruyor, Carlos," dedi Hunter. "Bu imgelerin arkasında gizli bir mesaj olmalı."

"Yani... bilmece içinde bilmece gibi mi? Önce heykel, şimdi de gölge kuklaları... kim bilir sırada ne var? Bize bir yapboz mu verdi yani?"

Hunter başını salladı. "Ve bizden parçaları birleştirmemizi istiyor." Gözleri bir süre daha gölgeleri inceledi. Sonra dönüp alçıdan yapılmış replikaya baktı ve fotoğraf panosuna doğru yürüyüp orijinal heykelin iki olay yeri fotoğrafını aldı. Onları uzun süre inceledikten sonra bir kez daha duvara döndü. "Sence bu ne tür bir kuş?" dedi.

"Ne?.. Bilmem. Muhtemelen bir güvercin," dedi Alice.

Hunter başını iki yana salladı. "Güvercinlerin gagaları öyle değil. Bu daha uzun ve daha yuvarlak. Bu daha büyük bir kuş."

"Ve sen bunun kasıtlı olarak yapıldığını düşünüyorsun?"

Hunter tekrar heykele baktı. "Katil bu şeyi bir araya getirmek için çok uğraşmış. Bu parmağı tam eklem yerinden nasıl kestiğini görüyor musunuz?" Önce replika üzerinde, sonra da fotoğrafta gösterdi. "Sonra da sırf bu gagayı oluşturmak için belli bir şekilde bükmüş. Bu tesadüf değil."

"Güvercin muhtemelen bir insanın oluşturabileceği en kolay gölge kuklasıdır," dedi Garcia. "Muhtemelen herkesin ilk öğrendiği şeydir. Ben bile nasıl yapılacağını biliyorum." Başparmaklarını birbirine kenetledi, parmaklarını sıkıca bir arada tutarken ellerini dışa doğru açtı ve onları kanat gibi çırptı. "Gördün mü? Robert haklı. Bu bir güvercin değil."

Alice duraklayıp gölge kuklasını birkaç saniye inceledi. "Tamam, gaga konusunda haklıysan o zaman bu bir kartal ya da şahin de olamaz. Her ikisinin de gagası uçtan aşağıya doğru kanca gibi keskin bir şekilde kıvrılıyor."

"Doğru," diye onayladı Hunter.

"Karga olabilir," dedi Garcia.

"Ben de öyle düşünüyordum," dedi Hunter. "Karga, kuzgun, hatta cüce karga."

"Peki kuşun türü önemli mi sence?" diye sordu Alice.

"Önemli."

"O zaman belki de o köpek de bir köpek değildir," dedi Alice. "Bir şeye doğru uluyor sanki. Aya doğru olabilir mi?"

Köpek görünümlü gölge kuklasının kafası yukarı doğru kalkık, ağzı yarı açıktı.

"Doğru. Köpek, kurt ya da çakal olabilir... henüz bilmiyoruz. Ama o iki figürün orada olmasının bir nedeni var ve ne manaya geldiklerini anlamak için tam olarak ne olduklarını öğrenmemiz gerek. Katilin bize ne anlatmaya çalıştığını anlamak için."

Herkes dikkatini duvara ve gölge imgelerine çevirdi.

"Derek Nicholson'ın arka bahçesine bakmıştın, değil mi?" diye sordu Hunter, Garcia'ya.

"Evet, baktığımı biliyorsun."

"Köpek kulübesi görmüş müydün, hatırlıyor musun?"

Garcia alt dudağını sıkarken bir an için başını çevirdi. "Hayır, görmedim."

"Ben de görmedim," dedi Hunter ve saatine baktı. Masasına geri döndü, üzerindeki çeşitli notları ve kâğıt parçalarını karıştırmaya başladı. Aradığı şeyi bulması bir dakikasını aldı. Cep telefonuna uzandı, elindeki kâğıt parçasında yazan numarayı tuşladı.

"Alo," dedi yorgun bir kadın sesi.

"Bayan Nicholson, ben Dedektif Hunter. Rahatsız ediyorsam özür dilerim, olabildiğince kısa tutacağım. Size babanızla ilgili bir soru sormam gerekiyor."

"Buyurun," dedi Olivia, sesi biraz daha canlı geliyordu.

"Babanızın köpeği var mıydı?"

"Efendim?.."

"Babanızın evcil bir köpeği var mıydı?"

Olivia soruyu düşünürken iki saniyelik bir duraklama oldu.

"Şey, hayır... yoktu."

"Eskiden var mıydı peki? Belki siz küçükken ya da annenizin vefatından sonra?"

"Hayır. Hiç köpeğimiz olmadı. Annem kedileri köpeklerden daha çok severdi."

"Peki kuşunuz var mıydı?" Hunter neredeyse Olivia'nın kaşlarını çattığını duyabiliyordu.

"Kuş mu?.."

"Evet, herhangi bir kuş."

"Hayır, hiç kuşumuz da olmadı. Hatta evimizde hiç evcil hayvan beslemedik. Neden?"

Hunter kaşlarının arasındaki noktayı parmağının ucuyla ovuşturdu. "Sadece birkaç şeyi kontrol ediyorum, Bayan Nicholson."

"Eğer yardımı olacaksa, babamın şehir merkezindeki ofisinde içinde birkaç balık olan bir akvaryumu vardı."

"Balık mı?"

"Evet. Onları yüzerken izlemenin psikolojik olarak onu rahatlattığını söylerdi. Büyük bir duruşma öncesinde, duruşma esnasında ve duruşma sonrasında onu sakinleştirirmiş."

Hunter bu cümleye katılıyordu. "Pekâlâ, yardımınız için çok teşekkür ederim, Bayan Nicholson. Sakıncası yoksa yakında tekrar arayabilirim."

"Elbette."

Hunter telefonu kapattı.

"Bir şey çıkmadı mı?" dedi Garcia.

"Ne köpeği ne kuşu ne de başka evcil hayvanı varmış. Sadece hukuk bürosundaki akvaryumda birkaç balık beslemiş. Bağlantı başka bir yerde."

Tam o sırada Başkomiser Blake ofisin kapısını açtı. Kapıyı çalmamıştı. Hiç çalmazdı. O kadar acelesi vardı ki duvardaki gölge kuklalarını fark etmedi.

"İnanmayacaksınız ama yine yaptı."

Herkes kaşlarını çattı.

Başkomiser başıyla replikayı işaret etti. "Bunlardan bir tane daha bulduk."

Yirmi Beş

Marina Del Rey, Venice Sahili'nden çok kısa bir uzaklıkta, Ballona Deresi'nin ağzına yakındı. ABD'deki en büyük insan yapımı küçük tekne limanlarından biriydi ve on dokuz marinaya ev sahipliği yapıyordu. Beş bin üç yüz tekne kapasitesi vardı.

Gecenin o saatinde bile, sirenler ve yanıp sönen polis ışıklarına rağmen trafiği aşıp Emniyet Genel Müdürlüğü binasından limana gitmek kırk beş dakika sürdü. Direksiyonda Garcia vardı.

Tahiti Yolu'ndan sola döndüler ve dördüncü sağa saparak New World Cinema'nın hemen arkasındaki otoparka ulaştılar, burada birkaç polis aracı Marina Limanı'ndaki A-1000 rıhtımına giden yürüyüş yolunu kapatmıştı. Polis çemberinin etrafında büyük bir kalabalık toplanmıştı bile. Haber minibüsleri, muhabirler ve fotoğrafçılar her yerdeydi. Garcia yaklaşabilmek için arabaların etrafında yavaşça zikzaklar çizmek ve birkaç yayaya sirenini çalmak zorunda kaldı.

Olay yeri şeridinin altından eğilerek geçerlerken görevli polis memuru onlara yaklaştı.

"Cinayet masasından mısınız?" Memur kırklı yaşlarının sonlarında, yaklaşık bir yetmiş iki boylarında, kafası tıraşlı ve gür bıyıklıydı. Soğuk algınlığıyla mücadele ediyormuş gibi, boğuk bir sesle konuşuyordu.

Hunter ve Garcia başlarını sallayıp memura kimliklerini gösterdiler. Memur kimliklerini doğruladıktan sonra yürüyüş

yoluna doğru döndü. "Beni takip edin. Söz konusu tekne soldaki en son tekne." Ona doğru yürümeye başladı.

Hunter ve Garcia onu takip ettiler.

Uzun yürüyüş yolunu aydınlatan elektrik direklerinin sayısı az ve araları çok açık olduğundan yolun tamamı gölgelerle örtülüydü.

"Ben Batı Bürosu'ndan Memur Rogers. Ortağım ve ben olay yerine ilk gelenlerdik," diye devam etti memur. "911 çağrısı üzerine geldik. Görünüşe göre biri uzunca bir süre müzik setinin sesini sonuna kadar açıp yüksek sesle heavy metal dinliyormuş. Komşu tekneden biri müziğin sesini kısmasını istemeye gelmiş. Kadın kapıyı çalmış, cevap alamayınca tekneye çıkmış. Işıklar kapalıymış ama kamarayı aydınlatan birkaç mum yanıyormuş. Romantik bir akşam yemeği için ortam hazırlamak gibi, anlarsınız ya?" Rogers başını iki yana salladı. "Zavallı kadın, hayatının en kötü kâbusuyla karşılaşmış." Duraklayıp bıyığını sıvazladı. "Bir insan neden başka bir insana böyle bir şey yapar? Bu hayatımda gördüğüm en iğrenç şey ve şunu söyleyeyim, hayatımda çok iğrenç şeyler gördüm."

"Kadın mı?.." diye sordu Hunter.

"Efendim?"

"Zavallı *kadın* hayatının en kötü kâbusuyla karşılaşmış dediniz."

"Ah, evet. Adı Leanne Ashman, yirmi beş yaşında. Erkek arkadaşı şuradaki yatın sahibi." Büyük mavi beyaz bir tekneyi gösterdi. Teknenin bordasında *Sonhador* yazıyordu. Son tekneyle arasında iki teknelik boşluk vardı.

"Erkek arkadaş buralarda değil mi?" dedi Hunter.

"Artık burada. Kadınla birlikte yatında. Merak etmeyin, yanlarında bir memur var."

"Onunla konuştunuz mu?"

"Evet ama sadece ne olduğunu anlamak için. Bu tür şeyleri siz cinayet masası elemanlarına bırakmayı tercih ederim."

"Kadın, erkek arkadaşının teknesinde yalnız mıymış yani?" dedi Garcia.

"Evet. Romantik bir akşam yemeği hazırlıyormuş. Mum ışığı, şampanya, hafif müzik, neden bahsettiğimi anlıyorsunuz, değil mi? Erkek arkadaş daha sonra gelecekmiş."

Son tekneye ulaştılar. Olay yeri şeridi tekneye giden yürüme yolunun girişini kapatmıştı. Diğer üç polis memuru etrafta dolanıyordu. Hunter yüzlerindeki ifadeyi saf öfke olarak okudu.

"Müziği kim kapattı?" diye sordu Hunter.

"Efendim?"

"Yüksek sesli heavy metal müzik çalıyordu dediniz. Şu anda çalmıyor. Kim kapattı?"

"Ben kapattım," dedi Rogers. "Müzik setinin kumandası kamara kapısının yanındaki sandalyenin üzerindeydi. Merak etmeyin, elimle dokunmadım. Düğmeye basmak için el fenerimi kullandım."

"Bravo."

"Bu arada, şarkı döngüye alınmıştı, CD'deki üç numaralı şarkı. Kapatmadan önce fark ettim."

"Şarkı döngüye mi alınmıştı?"

"Doğru, tekrar tekrar çalıyordu."

"Ve tüm CD değil de sadece bir şarkı olduğuna eminsiniz?"

"Ben de öyle dedim. Üç numaralı şarkı." Rogers başını iki yana salladı. "Rock müzikten nefret ederim. Bana sorarsanız şeytanın müziği."

Garcia, Hunter'a bakıp hafifçe omuz silkti. Ortağının rock müzik dinlemeyi ne kadar sevdiğini biliyordu.

Rogers şapkasını düzeltti. "Peki buraya kimi almamızı istersiniz?"

Hunter ve Garcia kaşlarını çattı.

"Adli tıp tabii ki ama başka kimse var mı? Başka dedektifler?"

Hunter başını belli belirsiz iki yana salladı. "Anlayamadım."

"Yakında burası öfkeli polislerle dolup taşacak."

İki dedektifin de yüzünde hâlâ şaşkınlık ifadesi vardı.

"Kurban," dedi Rogers. "Adı Andrew Nashorn. Bizden biriydi. LAPD polisiydi."

Yirmi Altı

Hunter ve Garcia yepyeni bir çift lateks eldiven takıp galoş giydiler. İskele tahtasından tekneye geçmeden önce el fenerlerini çıkardılar. Tekneye bindiklerinde Hunter durup güvertede etrafına bakındı. Ayak izi ya da kan damlası, hiçbir boğuşma izi görmedi.

Garcia çoktan merkezi aramış, Andrew Nashorn'la ilgili özet bir dosyanın cep telefonuna gönderilmesini istemişti. Daha ayrıntılı dosya sonrayı bekleyebilirdi.

Hunter durduğu yer olan sancak tarafından, yanıp sönen ışıklarıyla otoparka gelen polis araçlarını görebiliyordu. Rogers haklıydı, Birleşik Devletler'de bir polis memurunu polis katilinden daha fazla sinirlendirecek hiçbir şey yoktu. Los Angeles polis büroları arasında farklılıklar, hatta bazen küçük bir rekabet bile vardı. Bazı bölümler birbirlerini pek sevmez, bazı dedektifler ve memurlar da birbirleriyle anlaşamazlardı. Ancak her polis, her bölüm, her büro, rozetli biri öldürüldüğünde yakın bir aile gibi bir araya gelirdi. Öfke, Hollywood'daki magazin dedikoduları gibi Los Angeles'taki bütün polis karakollarına yayılırdı.

"Bu gerçekten aynı katilse," dedi Garcia cep telefonunu kapatırken, "işler fena boka saracak, Robert. Önce savcı, şimdi de polis mi? Bu katil her kimse resmen yürek yemiş."

Garcia haklıydı. Hunter da soruşturmanın ve kendi üzerlerindeki baskının, bazı cevaplara duyulan ihtiyacın katbekat

artacağını biliyordu. Teknenin kamarasına dönerken dışarıdaki ahşap platformdan gelen ayak seslerini duydu.

"Mümkün olduğunca hızlı geldim," dedi Doktor Hove borda iskelesinin dibindeki üç memura kimlik belgelerini göstererek. Tekneye binmeden önce o da lateks eldiven takıp galoş giydi. "Elimizde ne var? Gerçekten de aynı failin işine mi benziyor?" Kestane rengi saçlarını geriye atıp atkuyruğu topladıktan sonra çantasından çıkardığı cerrahi başlığın altına soktu.

Bir olay yerindeki ilk öncelik her zaman adli soruşturmaydı fakat Doktor Hove, Hunter'ın her fırsatta, herhangi bir müdahale yapılmadan önce cesedi *bulunduğu yerde* görerek suç mahalli hakkında fikir edinmek istediğini biliyordu.

"Henüz kamaraya inmedik," dedi Hunter. "Geleli daha iki dakika olmadı."

Tıpkı Hunter gibi Doktor Hove da durakladı ve güvertede etrafına bakındı. Elinde kendi el feneri vardı. "Tamam, gidip bakalım şuna."

Dar, ahşap beş basamak onları teknenin küçük kamarasına götürdü. Kapı açıktı ve içerideki zayıf ışık altı çubuk mumdan geliyordu. Hemen hemen tamamen yanmışlardı.

Kimse içeri girmedi. Üçü de kamaraya inen son iki basamakta toplandı.

Birkaç saniye boyunca kimse tek kelime etmedi. Gözlerinin önündeki korkunç tabloyu süzdüler. İlk suç mahallinde olduğu gibi nereden başlayacaklarını bilmek zordu. Her yer kana bulanmıştı. Büyük birikintiler zeminin çoğunu kaplarken yoğun, akışkan lekeler duvarları ve seyrek mobilyaları örtmüştü. Fakat bu sefer tüm alanın etrafında ayak izi benzeri birkaç leke vardı.

Nahoş ekşi bir koku aynı anda burunlarına hücum etti ve sanki önceden anlaşmış gibi, ellerini yüzlerine götürerek burunlarını kapattılar.

"Yüce İsa adına," diye fısıldadı Garcia. Kırpmadığı gözleri odanın uzak ucuna kilitlenmişti. "Bu sefer kafasını kesmiş."

Yirmi Yedi

Bütün gözler Garcia'nın bakışlarını takip etti. Kamaranın hemen arka tarafındaki mini mutfağın yanında, tahta bir sandalyede çıplak bir erkek cesedi oturuyordu. Başsız, kolsuz ve kan içindeydi. Dizleri hafifçe bükülmüş, bacaklarının dizden aşağısı sandalyenin oturağının hemen altına yerleştirilmişti. Ayakları da bileklerinden kesilmişti.

Kafayı ilk Hunter fark etti. Alçak bir sehpanın üzerinde, bir saksı bitkisinin hemen arkasında duruyordu. Nashorn'un ağzı, sanki son dehşet çığlığını atmak üzereymiş gibi, sonuna kadar açıktı. Beyazlaşan gözleri iyiden iyiye çukura kaçmıştı ki bu da öleli bir saatten fazla olduğunu gösteriyordu. Gözlerinde dalgın, şaşkın ve korkmuş bir ifade vardı. Acı dolu bir şekilde öleceğini bilen birinin bakışlarıydı bunlar. Hunter bakışlarını takip etti. Korktukları şey yine oradaydı. Kurbanın vücut parçalarıyla yapılmış yeni bir heykel. Köşedeki uzun kahvaltı masasının üzerinde duruyordu.

Garcia ve Doktor Hove'un bunu fark etmesi birkaç saniye sürdü.

"Lanet olsun!" diye fısıldadı Garcia el fenerini heykele odaklayarak.

"Az önceki sorumun cevabı 'evet'miş galiba. Aynı failmiş," dedi doktor.

Hunter el fenerini yere doğrulttu ve kan birikintilerinden kaçmaya olabildiğince özen göstererek teker teker içeri girdiler. Hunter havada tuhaf, yakıcı bir koku algıladı. Daha önce de bu kokuyu aldığını biliyordu fakat kamaranın içindeki koku karmaşasından bu kokuyu tanıması imkânsızdı.

"Işıkları açabilir miyiz, doktor?" dedi Garcia.

"Evet." Başını salladı.

Garcia düğmeye bastı.

Tavan lambası iki kez titreştikten sonra yandı. Işığı mumlarınkinden halliceydi.

Doktor Hove kapının yanında çömeldi, dikkatini ilk büyük kan gölüne verdi. İşaret parmağının ucunu kana daldırdı ve kıvamını anlamak için başparmağına sürttü. Kanın güçlü, metalik kokusu burnunu yaktıysa da o irkilmedi bile. Ayağa kalktı; kenardan dolanarak sandalyeye, kafası ve uzuvları kesilmiş cesede doğru yürüdü.

Hunter kafanın bırakıldığı sehpaya doğru ilerledi. Kurbanın yüzüne yoğun, tedirgin edici bir korku kazınmış, sıçrayan kanlar yüzünü savaş boyası gibi süslemişti. Hunter eğilerek ağzını inceledi. İlk kurbanın aksine, Nashorn'un dili kesilmemişti. Neredeyse bademciklere değecek kadar geri çekilmişse de hâlâ oradaydı. Yüzün sol tarafında büyük bir yara vardı. Çenede açık bir kırık görülüyordu; kanla kaplı, bir santim genişliğinde bir kemik deriden dışarı çıkmıştı.

"Ölüm katılığı henüz başlamamış," dedi doktor. "Öleli üç saatten az olmuş diyebilirim."

"Çünkü katil kurbanı bir an önce bulmamızı istiyordu," dedi Hunter.

Doktor Hove ona meraklı gözlerle baktı.

"Olay yerine ilk gelen memur müzik setinin açık olduğunu ve rock müzik çaldığını söyledi."

"Katil mi açık bırakmış?"

"Başka kim olabilir ki?" dedi Garcia. "Dikkatleri tekneye çekmek istemiş. Birilerinin şikâyetçi olacağını ya da tekneye geleceğini biliyordu."

"Doğru." Hunter kamaranın girişine döndü. Tıpkı Memur Rogers'ın dediği gibi, kapının yanındaki sandalyenin üzerinde küçük, siyah bir kumanda duruyordu. "Memur üçüncü şarkının döngüye alındığını söyledi."

"Sadece üçüncü şarkı mı?" Etrafına bakınan doktor arkadaki küçük barın üzerinde müzik setini buldu.

"Öyle söyledi."

"Hadi dinleyelim," dedi doktor.

Hunter üçüncü şarkıyı seçip çal tuşuna bastı.

Son derece yüksek sesli bir müzik tekneyi doldurdu. Önce basgitar, sonra bateri ve onun arkasından da org. Birkaç ölçü sonra vokaller ve elektrogitarlar başladı.

"Kahretsin, sesi çok yüksek," dedi Garcia kulaklarını kapatarak.

Doktor Hove yüzünü buruşturdu.

Hunter sesi kıstı fakat şarkının çalmasına izin verdi.

"Bu şarkıyı biliyorum," dedi doktor kaşlarını çatıp zihnini yoklayarak.

Hunter başını salladı. "Faith No More adında bir rock grubu. Anlaşılan katilimizin mizah anlayışı var."

"Neden?" dedi Garcia.

"Bu onların en meşhur şarkılarından biri," diye açıkladı Hunter. "Epey eski, 1980'lerin sonundan sanırım. Adı 'Falling to Pieces'.[1] Nakaratta birinin parçalara ayrılması ve tekrar bir araya getirilmeyi istemesi anlatılıyor. Mecazi anlamda elbette."

Garcia ve Doktor Hove birbirlerine baktılar.

"İşte geliyor," dedi Hunter. "Kendiniz de dinleyebilirsiniz."

---

1 (İng.) Parçalara ayrılmak. (yay. n.)

Garcia ve Doktor Hove içgüdüsel olarak müzik setine doğru dönüp şarkıyı dinlediler. Nakarat bittiğinde Hunter şarkıyı durdurdu.

Bir an için sessizlik çöktü. "Bunu nereden biliyorsun?" diye sordu doktor. "Sakın bana çok okurum deme."

Hunter omuz silkti. "Rock müziği severim. Eskiden bu albüme bayılırdım."

"Bu adamın akli dengesi bozuk olmalı," dedi Garcia bir adım gerileyerek. "Bir insanın böyle bir şey yapması için epey hasta olması lazım..." ellerini kaldırıp etrafına bakındı, "... bir de bunu alay konusu yapmış."

Hunter da Doktor Hove da tek kelime etmedi.

Yirmi Sekiz

Uzun sessizlik dışarıdan gelen ayak sesleri ve diğer seslerle bozuldu. Hunter, Garcia ve Doktor Hove dönüp kamaranın girişine baktılar. Biraz sonra başlıklı beyaz tulumlar giymiş, metal evrak çantaları taşıyan iki adli tıp uzmanı kapıda belirdi.

"Bize biraz müsaade eder misin, Glen?" dedi Doktor Hove adli tıp uzmanları kamaraya girmeden sağ elini kaldırarak.

Glen Egan ve Shawna Ross basamaklarda durdular.

"Burada kontrol etmek istediğimiz birkaç şey var," dedi doktor. "İsterseniz güverteden başlayabilirsiniz."

"Sorun değil, doktor." İki uzman dönüp güverteye çıktılar.

"Akli dengesi bozuk olsun ya da olmasın," dedi Doktor Hove, "bu katil ne yaptığını biliyor." Dikkatini sandalyede oturan parçalanmış cesede çevirdi. "Bu sefer her iki brakyel arteri kapatıp kanamayı durdurmak için iğne iplik kullanmış ve görünüşe göre iyi de iş çıkarmış." Sandalyenin altına baktı. Nashorn'un her iki bacağı da ayaklarının kesildiği bileklerinden sargılanmıştı. "Ve nedense katil bacak yaralarını sargıyla sarmış."

Hunter daha iyi bakabilmek için yaklaştı. "Bu çok tuhaf," dedi ve birden burnuna bir kez daha o tuhaf, yakıcı koku geldi.

"Evet, çok tuhaf," dedi doktor.

Garcia CD'yi müzik setinden aldı ve plastik kanıt torbasına koydu. CD kutusu diğer CD'lerle birlikte rafta duruyordu. Garcia

hızlıca bir göz attı. Çoğunlukla seksenli ve doksanlı yılların rock gruplarına aitlerdi.

Hunter sonunda yeni heykele doğru ilerledi. İlkinden daha meşum ve ürkütücüydü.

Bu kez kollar vücuttan omuzların hemen altından ve sonra da dirsek eklemlerinden kesilerek dört ayrı parça haline getirilmişti. Her iki ön kol, iç bilek iç bileğe gelecek şekilde telle birbirine bağlanmış ve dik bir pozisyonda yerleştirilmişti. Eller, havadaki bir beyzbol topunu yakalamaya hazır oldukları izlenimini verecek şekilde avuç içleri yukarı doğru çevrilerek tuhaf biçimde dışa doğru açılmıştı. Belli ki kırık olan başparmaklar çarpık şekilde bükülmüştü. Diğer tüm parmaklar kesilmişti. Eklem yerlerinden kesilmiş, dört ayrı parça oluşturacak şekilde tel ve güçlü bir yapıştırıcı madde kullanılarak ikişer ikişer sıkıca bir araya getirilmişlerdi. Fakat katil, parçaları garip şekillerde oyarak neredeyse aynı görünmelerini sağlamıştı: üstte tıknaz ve yuvarlak, ortada kavisli ve altta ince. Daha sonra kahvaltı masasının üzerine, ellerin yaklaşık otuz santim uzağına yerleştirilmişlerdi. Şekillerin ikisi dik duruyordu. Diğer ikisi ise üst üste yatay vaziyette duruyordu.

"Sence bu sefer ne bıraktı?" diye sordu Garcia yaklaşarak. "Timsah mı?"

Doktor Hove'un kaşları şaşkınlıkla kalktı. "Bu sefer mi?.. İlk heykelin ne anlama geldiğini çözdünüz mü?"

"Henüz anlamını çözemedik," dedi Hunter.

"Ama artık heykelin ne oluşturması gerektiğini biliyoruz," diye ekledi Garcia.

"Oluşturmak mı?.."

Garcia çaktırmadan Hunter'a baktıktan sonra yüzünü buruşturdu. "Heykel duvarda gölge kuklaları oluşturuyor."

"Efendim?"

Garcia başını salladı. "Evet, doğru duydun, doktor," dedi. "Gölge kuklaları. Oldukça da özenli yapılmışlar. İlk olay yerindeki

gölge, duvarda köpek ve kuş gölgesi oluşturuyordu." Durakladı. "Ya da buna benzer bir şey."

Doktor Hove dedektiflerden birinin kahkaha atmasını bekliyormuş gibi görünüyordu.

İkisi de gülmedi.

"Tesadüfen keşfettik," dedi Hunter. "Marinaya gelmemiz için yapılan çağrıdan birkaç dakika önce. Henüz düzgün bir şekilde analiz etme fırsatımız olmadı." Doktor Hove'a ofiste olanları hızlıca anlattı.

"Köpek ve kuşa benziyor, öyle mi?"

"Evet, öyle."

Yeşil gözleri kahvaltı masasının üzerindeki heykele kaydı. "Peki bunun bir tesadüf olmadığına emin misiniz?"

İki dedektif de başını salladı.

"Görüntüler tesadüf ya da rastlantı eseri olamayacak kadar kusursuz," dedi Hunter.

"Yani şimdi bu köpek ve kuşun ne anlama geldiğini bulmanız gerekiyor?"

"Kesinlikle," dedi Garcia. "Katil bizimle sessiz sinema oynuyor, doktor. Bize bilmece içinde bilmece veriyor. Hiçbir anlamı olmayabilecek bir şey. Şu anda bize bir tarafıyla gülüyor olabilir. Scooby-Doo ve Tweety'nin arkasında gerçekten bir anlam olup olmadığını anlamaya çalışan bizleri parmağında oynatıyor olabilir. Bu arada o da insanları parçalamaya devam ediyordur."

"Dur biraz." Doktor Hove elini kaldırdı. "Görüntüler çizgi film gibi mi görünüyor?"

"Hayır," dedi Garcia. "Berbat mizah anlayışım için özür dilerim."

Doktor, Hunter'a bakıp heykeli gösterdi. "Bu durumda, eğer haklıysan bu şey bize başka bir gölge kuklası vermeli."

"Muhtemelen."

Teknenin kamarasında gerilimi ölçebilen bir cihaz olsaydı göstergesi tavan yapardı.

"Pekâlâ, hemen şimdi kontrol edelim o zaman," dedi doktor, merakı o kadar fazlaydı ki neredeyse gözle görülebiliyordu. El fenerini tekrar açtıktan sonra ışık düğmesine gidip ışığı kapattı.

Hunter ve Garcia da el fenerlerini açtılar. Sonraki birkaç dakikayı mide bulandırıcı heykelin etrafında dolanarak, onu her yönden aydınlatarak ve duvara yansıttığı gölgeleri kontrol ederek geçirdiler.

Hiçbir şey bulamadılar. Ne hayvan ne nesne ne kelime.

İşte tam o sırada Hunter'ın bakışları tekrar Nashorn'un sehpanın üzerindeki kafasına gitti. Başın yerleştirilme şeklinde bir tuhaflık vardı. Doğrudan heykele bakıyordu fakat alçak, çapraz bir açıdan, yukarı doğru.

"Bir şey deneyeceğim." Hunter el fenerini tekrar açtı ve konumunu değiştirdi, fenerin ışığını Nashorn'un bakışıyla tam olarak aynı açıdan heykele yöneltti.

"Belki de katil bize nasıl bakacağımızı gösteriyordur."

"Kurbanın kafasını konumlandırarak mı?" diye sordu doktor biraz şüpheli bir ifadeyle.

"Kim bilir? Bu canavarın yapmayacağı şey yok."

Hepsi durdu ve heykelin arkasındaki duvara düşen garip gölgelere baktılar.

Doktor Hove'un tüm vücudu elektrik çarpmış gibi karıncalandı ve tüyleri diken diken oldu.

"Vay canına."

Yirmi Dokuz

Marina Limanı'ndaki New World Cinema binasının arkasındaki arsaya en az bir düzine polis aracı park etmiş olmalıydı. Toplanan meraklı kalabalık artık hatırı sayılır bir boyuta ulaşmıştı ve haber minibüsleri ile muhabirlerin sayısı son bir saat içinde ikiye katlanmıştı.

"Affedersiniz," dedi yirmili yaşlarının ortalarında genç bir kadın, kalabalığın arka tarafında durmuş, polisi ve basın ordusunu sakin sakin izleyen tamirciye. "Burada ne oldu biliyor musunuz?" Orta Batı aksanıyla konuşuyordu. Missouri ya da Wisconsin olabilirdi. "Tekne mi çalınmış?"

Tamirci, kadının saflığı karşısında kıkırdayıp ona döndü.

"Çalıntı bir tekne için bu kadar çok polis ve basın minibüsü görebileceğinizi sanmıyorum. Los Angeles'ta bile."

Kadının gözleri bir parça büyüdü. "Birisi mi öldürüldü?" Sesi heyecanla yükseldi.

Tamirci gerilimi tırmandırmak için bir süre bekledikten sonra başını salladı. "Evet. Rıhtımın sonundaki son teknede."

Kadın tekneyi görebilmek için parmak uçlarında yükseldi. Meraklı kalabalığın kafalarının arkasından başka bir şey göremedi. "Cesedi çıkardılar mı?" diye sordu sağa sola hareket edip bir şeyler görmeye çalışarak.

"Sanmıyorum."

"Uzun zamandır mı buradasınız?"

Tamirci başını salladı. "Sanırım öyle diyebiliriz."

"Tanrım, ne olduğunu çok merak ediyorum."

Tamirci vaktiyle bir yerde ölümün çoğu insanın ilgisini çektiğini okumuştu. Ne kadar korkunç ve dehşet verici olursa o kadar çok bilmek ve görmek istiyorlardı. Bazı bilim insanları bunu, bazılarında uykuda olan ancak birçoğunda oldukça aktif olan şiddetli bir ilkel içgüdüye bağlıyordu. Bazı psikologlar ise bunun insanların ölümü ve sonrasında ne olduğunu anlamaya çalışma takıntısıyla ilgili olduğuna inanıyordu.

"Kurbanın başı kesilmiş galiba," dedi tamirci, kadının hastalıklı merakını test ederek.

"Yok artık." Daha da heyecanlanan kadın, ayak parmaklarının ucunda yükselerek boynunu bir mirket gibi uzatıp kalabalığın ötesini görmeye çalıştı.

"Ben öyle duydum," diye devam etti tamirci. "Teknenin her yeri de kana bulanmış. Anlaşılan epey korkunç."

"Yüce Tanrım," dedi kadın elini ağzına götürerek.

"Evet, Los Angeles'a hoş geldin."

Birkaç saniye tiksinmiş görünen genç kadının gözleri hemen önlerindeki polis memuruna takıldı. Sonra ilk kez Disneyworld'e gideceğini duyan bir çocuk gibi coşkuyla ayak parmaklarının üzerinde zıpladı. "Ah, şurada bir polis var, gidip ona soralım."

"Hayır, gerek yok. Benim buradaki işim bitti. Zaten gitmem lazım."

"Merak etmediğinize inanamıyorum."

"Polisin bana zaten bilmediğim bir şey söyleyebileceğini sanmıyorum."

Kadın bu sözler karşısında kaşlarını çattı ama buna kafa yoramayacak kadar heyecanlı görünüyordu. "Ben yine de soracağım. Bilmek istiyorum."

Tamirci başını sallayıp kalabalığın arasına karıştı.

Genç kadın kalabalığı yararak memura yaklaştı.

Ne o ne memur ne de kalabalıktan başka biri tamircinin pantolonunun paçalarındaki küçük kan lekelerini fark etti.

Otuz

Hunter nihayet dairesine döndüğünde saat gece bire geliyordu. Duş almak için can atıyordu. Tekne kamarasının içinde o kadar çok kan vardı ki koruyucu giysilerine rağmen teni, hatta ruhu bile kana bulanmış gibi hissediyordu.

Gözlerini kapatıp başını beyaz fayanslara yasladı ve güçlü, sıcak duş suyunun boynunun ve omuzlarının gergin kaslarına masaj yapmasına izin verdi. Bir elini yavaşça saçlarında gezdirdi. Parmaklarının ucu ensesindeki derin, çirkin yara izine değince sert, kabarık deriyi hissederek durakladı. Şeytani bir zihnin ne kadar kararlı ve ölümcül olabileceğinin bir hatırlatıcısıydı bu. Hunter'ın hatırlatmaya ihtiyacı da yoktu gerçi. Birkaç yıl önce yaşanmış olmasına rağmen basının Haçlı Katil olarak adlandırdığı canavarla karşılaşması zihninde bir dakika öncesinin anıları kadar tazeydi. Ensesindeki acı verici yara izi Garcia'yla ölüme ne kadar yaklaştıklarını sonsuza dek anımsatacaktı.

Sorun şuydu ki ne yaparsa yapsın, polis ne kadar hızlı ya da çok çalışırsa çalışsın, onları yeterince çabuk yakalayamıyorlardı. Çılgın bir katilin izini bulup onu hapse gönderir göndermez yerini yenileri alıveriyordu. Dengeler tersine dönmüştü. Melekler Şehri'nin ABD'deki diğer tüm şehirlerden daha fazla kötülüğü kendine çekmesi oldukça ironikti.

Hunter orada ne kadar durduğunu bilmiyordu fakat anıyı bir kenara itip suyu kapattığında esmer teni pembeleşmiş, parmaklarının uçları buruş buruş olmuştu.

Vücudunu kurulayıp temiz beyaz bir havluya sarındı ve oturma odasına döndü. İçki dolabı küçüktü fakat etkileyici bir tek malt İskoç viski koleksiyonuna sahipti. Sert ama yatıştırıcı ve rahatlatıcı bir şeye ihtiyacı vardı. Uzun süre araması gerekmedi, gözleri on beş yıllık tek fıçı Balvenie şişesine takılır takılmaz seçimini yaptı.

Hunter kadehine cömert bir miktar doldurup biraz su ekledi ve kendini siyah deri koltuğuna bıraktı. Vakayı düşünmemek için elinden geleni yaptı fakat son birkaç gün içinde gördükleri bir türlü aklından çıkmıyordu. Kafasının içinde dönüp duruyorlardı. İlk heykelin arkasındaki görüntüleri daha yeni keşfetmişlerdi fakat bu görüntülerin gerçek anlamını çözmeye fırsat bulamadan katil onlara ikinci bir kurban, ikinci bir heykel ve ilk bakışta ilkinden bile daha az anlam ifade eden imgeler vermişti. Nereden başlayacağına dair hiçbir fikri yoktu.

Hunter içkisinden büyük bir yudum alıp viskinin güçlü tadına odaklandı. Yüksek alkol oranı viskiye zengin ve meyvemsi tadını etkilemeden biraz daha fazla sertlik katmıştı.

Birkaç dakika ve bir kadeh daha içtikten sonra rahatlamaya başlamıştı ki cep telefonu çaldı.

Gayriihtiyari saatine baktı. "Yok artık." Kapaklı telefonu açıp kulağına götürdü. "Dedektif Hunter."

"Robert, ben Alice."

Hunter'ın alnı kırıştı. "Alice?.. Ne oldu?"

"Bir şeyler içmek ister misin diye soracaktım sadece."

"Bir şeyler içmek mi?.. Saat neredeyse gecenin ikisi."

"Biliyorum."

"Muhtemelen buranın Los Angeles olduğunu ve hemen hemen tüm barların saat ikide kapandığını da biliyorsundur o zaman."

"Evet, onu da biliyorum."

"Peki bu durumda bu saatte içki içme fikrin geçersiz kılınmış olmuyor mu?"

Kısa bir duraklama oldu.

"Belki beni davet edersin ve dairende bir şeyler içeriz, olmaz mı?"

Hunter kaşlarını çatarak telefona baktı. "Daireme gelip bir şeyler içmek mi istiyorsun?"

"Şey, çok yakındayım. İki dakikaya orada olabilirim."

Hunter'ın bakışları istemeden de olsa oturma odasının penceresine kaydı. Kontrol edecek zamanı olmamıştı fakat Alice Beaumont'un şehrin bu taraflarında yaşamadığına emindi. Dairesinden herhangi bir yöne doğru iki dakikalık mesafe hiçliğin ya da çete mahallesinin ortası demekti.

Tereddüt etti.

"Sanırım bir şey buldum, Robert," dedi Alice.

"Ne buldun?"

"Sanırım o gölge kuklalarının ne anlama geldiğini biliyorum."

Otuz Bir

Hunter eski bir kot pantolon ve beyaz bir tişört giydi; pamuklu kumaş geniş omuzlarında geriliyor, gövdesini ikinci bir deri gibi sarıyordu. Oturma odasının hemen her yerine kâğıtlar, dergiler ve kitaplar saçılmıştı. Biraz etrafı toparlamayı düşündü fakat daha başlayamadan kapı çalındı. Heckler & Koch USP .45'lik taktik tabancasına uzandı, emniyetini kontrol edip beline soktuktan sonra kapıya yaklaştı.

Kapıya üç kez daha vuruldu.

"Robert? Benim, Alice," diye seslendi dışarıdan.

Hunter kilidi açıp güvenlik zincirini çözdü ve kapıyı yarısına kadar araladı.

Alice Beaumont elinde siyah deri bir evrak çantasıyla kapının önünde duruyordu. Öğleden sonraki atkuyruğu gitmişti ve serbest kalan sarı saçları Hunter'ın koridorunun loş ışığında bile parlıyordu. Şu anda kesinlikle bir avukata benzemiyordu. Muhafazakâr takım elbisesinin yerine dar bir blucin, önden dekolteli pamuklu siyah bir bluz ve kare topuklu, siyah, diz boyu bir çizme giymişti. Makyajı hâlâ hafifti fakat artık cüretkâr bir havası vardı. Parfümü çiçeksi ve kışkırtıcıydı.

Hunter ona sessizce baktı.

"İçeri girebilir miyim yoksa koridorda mı konuşalım?"

"Gir tabii, özür dilerim." Hunter sağına doğru bir adım atıp genç kadını içeri buyur etti. Dairenin içi yarı karanlıktı. Sadece Hunter'ın kahvaltı masasındaki lamba yanıyordu.

Alice küçük odada etrafına bakındı. Gözleriyle tüm alanı süzmesi uzun sürmedi.

"Güzel... rahat," dedi. Sesinde alaycılık yoktu. "Yine de biraz etrafı toplayabilirsin."

Hunter kapıyı arkasından kapattı ve genç kadının yanından geçti. "Senin uyuyor olman gerekmiyor mu?"

Alice kıkırdadı. "Bugün olan onca şeyden sonra mı? Gölge kuklalarının keşfinden sonra mı? Aynı katilin işlediği olası ikinci bir cinayet için ofisten koşarak çıkmanızdan sonra mı?" Başını iki yana salladı. "Bütün bunları aklımdan çıkarmama olanak yoktu."

Hunter buna itiraz edemezdi. Gözlerini Alice'in yüzünden ayırdı.

Alice bekledi fakat Hunter başka bir şey söylemedi.

"Başkomiseriniz haklıydı, değil mi? Yine yaptı."

Hunter başını salladı.

"Bir heykel daha mı?"

Hunter başını salladı.

Alice nefesini verdi. "Bir içkiye ihtiyacım var." Evrak çantasını yere bıraktı.

"Maalesef fazla çeşidim yok. Viski ya da bira. Tüm seçenekler bunlar."

"Bira olur."

Hunter buzdolabından soğuk bir bira aldı, kapağını açtı ve Alice'e uzattı.

Alice bir süre şişeye baktıktan sonra Hunter'a dönerek, "Bardak alabilir miyim?" dedi.

Hunter lavabonun üstündeki dolabı işaret etti. "Keyfine bak."

Alice dolapta iki kupa, bir uzun Coca-Cola bardağı, dört shot bardağı ve yarım düzine viski kadehi buldu. Uzun bardağa uzandı.

Oturma odasına döndüklerinde Hunter kendine bir kadeh daha viski koydu.

"Gölge kuklalarının ne anlama geldiğini biliyor olabileceğini söylemiştin. Dinliyorum."

Alice birasından bir yudum aldı. "Pekâlâ, sen ve Carlos çıktıktan sonra heykeli ve gölge kuklalarını aklımdan çıkaramadım. Söylediğin şey mantıklıydı, o imgelerin ardındaki anlamı kavramak hangi kuş ve köpek türünü temsil ettikleriyle doğrudan ilişkili olmalıydı."

Hunter başını sallayıp kanepeye oturmasını işaret etti. Alice oturup çantasına uzandı.

Hunter kahvaltı masasının yanındaki çam sandalyelerden birini çekip ters çevirdi ve arkalığı bacaklarının arasına gelecek şekilde oturdu.

"Pekâlâ, siz dışarıdayken ben de boş durmadım," diye devam etti Alice. "İnternette farklı türlerde köpekleri ve orta boy 'tıknaz' kuşları aradım. Tıpkı senin önerdiğin gibi, karga, kuzgun, cüce karga, neyse işte. İmgelerini..." Duraklayıp kendini düzeltti, "... daha doğrusu *silüetlerini* elimizdekilerle karşılaştırdım."

"Peki ne buldun?"

"Bir sürü şey." Çantasını açtı ve birkaç sayfa kâğıt çıkardı. "Tek tek incelediğim hayvanların her birinin birkaç sembolik anlamı var. Araştırdıkça karmaşıklaştı. Farklı kültürlere ve farklı zaman dilimlerine bakmaya başladığımda resmen sembolizme boğuldum."

Hunter'ın kaşları merakla kalktı.

"Örneğin," dedi Alice aralarındaki sehpaya bir kâğıt koyarak, "bazı Kızılderili kabileleri için çakallar ve kurtlar Tanrı'dan kötü bir varlığa, hatta şeytanın ta kendisine kadar her anlama gelebiliyor. Çizgi filmlerden ciddi sanat eserlerine kadar çoğu şeytan çiziminin –Şeytan, Beelzebub, Azazel ya da aklına gelebilecek

herhangi bir şeytani yaratığın– köpek figürlerine benzemesi tesadüf değil."

Hunter kâğıdı alıp üzerindeki bilgileri gözden geçirdi.

"Mısır mitolojisinde Anubis, mumyalama ve *ölümden sonraki yaşamla* özdeşleştirilen çakal başlı tanrıdır."

Hunter başını salladı. "Eski Krallık piramit metinlerinde Anubis ölülerin en önemli tanrısıydı. Daha sonra yerini Osiris aldı."

Meraklı gözlerle bakma sırası Alice'teydi.

Hunter omuz silkti. "Çok okurum."

Alice devam etti. "Dünyadaki birkaç kültürde kuzgunun tıpkı yarasa gibi karanlıktan gelen bir yaratık olduğuna inanılıyor. Bu nedenle gizem, kafa karışıklığı, öfke, nefret, saldırganlık veya genellikle karanlık tarafla ilişkilendirilen her şeyi sembolize ediyor." Sehpanın üzerine ikinci bir kâğıt koydu.

Hunter ona da uzandı.

"Kuzgun ya da kargayla ilişkilendirilen yaygın bir anlam da..." öğrencilerinin merakını uyandırmak isteyen bir öğretmen gibi durakladı, "... ölüm. Bazı kültürlerde düşmana ölüm işareti olarak karga ya da kuzgun gönderilirmiş. Bazen kuşun tamamı, bazen sadece kafası." Derin bir nefes aldı. "Güney ve Orta Amerika'da hâlâ uygulanıyormuş." Hunter'ın elindeki kâğıttaki metinleri gösterdi.

Hunter bunu onaylayıp viskisinden bir yudum daha aldı. Belgenin geri kalanını sessizce okudu.

"Devam etmeden önce sana bir şey sormak istiyorum," dedi Alice.

"Sor."

"Katil o heykeli ve gölge kuklalarını neden yapıyor? Yani iletişim kurmaya çalışıyorsa neden o zavallı hemşireye yaptığı gibi duvara yazılı bir mesaj bırakıvermiyor? Neden sırf bize ipucu

bırakmak için bu kadar zahmete giriyor, böyle bir şey oluşturmak için kendini riske atıyor?"

Hunter boynunu yavaşça soldan sağa çevirdi. Duştan ve birkaç içkiden sonra bile boynunun tutukluğu geçmemişti.

"*Genellikle* suçlular arkalarında kasıtlı olarak bir ipucu bıraktıklarında bunun iki temel nedeni vardır," dedi. "Birincisi: polisle alay etmek ve ona meydan okumak. Kendilerini çok zeki sanırlar. Yakalanmayacaklarına inanırlar. Onlar için bu bir oyundan farksızdır. İpuçları riski artırarak oyunu daha zorlu hale getirir."

"Kendilerini Tanrı mı sanıyorlar?" diye sordu Alice sanat uzmanı arkadaşının söylediklerini hatırlayarak.

"Bazen, evet."

Bu sözler üzerine bir süre kafa yordu. "İkinci temel neden nedir?"

"Polisin kafasını karıştırmak, tabiri caizse hedef şaşırtmak. İpuçlarının bir şeyle ilgisi olmayabilir ama biz bunu bilmiyoruz ve onlar da arkalarında görünüşte önemli bir şey bırakırlarsa polisin araştırmak zorunda kalacağını biliyorlar. Prosedür böyle. Arkalarında bıraktıkları sahte ve gizemli ipuçlarını çözmeye çalışırken değerli zamanımızı boşa harcamış oluruz."

"Ve ne kadar gizemli olursa da polis o kadar zaman kaybeder."

"Evet."

Alice, Hunter'ın yüzündeki ifadeyi okudu. "Ama sen bu teorinin burada geçerli olduğuna inanmıyorsun, değil mi?"

"İkincisi için evet ama bu katilin yenilmez olduğunu, yakalanmayacağını düşünecek kadar hayalci olma ihtimali var. Kendini Tanrı sanıyor olabilir."

"Ama sen buna inanmıyorsun."

"Evet," dedi Hunter hiç tereddütsüz.

"Peki aklından ne geçiyor?"

Hunter önce kadehine, sonra da Alice'e baktı. "Bence bu katil arkasında ipuçları bırakıyor çünkü bunlar onun için önemli.

Çünkü heykelin ve gölge kuklalarının tüm bu olanlar içinde özel ve çok önemli bir anlamı var. Henüz ne olduğunu bilmiyoruz ama öyle olduğuna eminim. Doğrudan katille, kurbanla, eylemin kendisiyle ya da hepsiyle ilgili bir şey. Heykel ve gölge kuklaları sırf eğlence olsun diye, polise meydan okumak ya da hedef şaşırtmak için yapılmadı. Bize katilin ne kadar zeki olduğunu göstermek için yapılmadılar. Yapıldılar çünkü onlar olmadan görev tamamlanmış olmazdı. En azından katil için."

Alice oturduğu yerde kıpırdandı. Bu cümleyle ilgili bir şey onu huzursuz etmişti.

"Peki başka ne buldun?"

Alice sehpanın üzerine üçüncü ve son bir kâğıt koydu. "Çok ilginç bir şey. Ve bence aradığımız cevap bu olabilir."

Hunter öne doğru eğilerek kâğıda göz attı.

"Derek'in mitolojiyle ilgilendiğini hatırladım. Sürekli bu konuda bir şeyler okurdu. Ve sıradan bir sohbet sırasında ya da mahkemede ifade verirken bir benzetme yapma ya da mitolojik bir pasajdan alıntı yapma fırsatını asla kaçırmazdı. Ben de şansımı denemek istedim."

"Sonuç?.."

"*Çakalın* mitolojideki *kuzgun* figürüyle birçok özelliği paylaştığını öğrendim," dedi Alice, "hız, zekâ, gizlilik... ama her iki figür bir araya geldiğinde bunun anlamı genellikle..." Kâğıdın üzerinde gösterdi.

Hunter satırı okudu.

"*Çakal figürü, kuzgun figürüyle birleştirildiğinde, çoğunlukla bir üçkâğıtçıyı, bir yalancıyı, bir düzenbazı... ihanet eden bir yaratığı ya da kişiyi temsil eder.*"

Otuz İki

Hunter'ın oturma odasını kaplayan ürkütücü sessizliği uzaktan gelen bir polis sireni bozdu. Alice, Hunter'ın yüzündeki ifadeyi okumak için elinden geleni yaptıysa da başaramadı.

"Katil bize Derek'le alakalı hislerinden bahsediyor olmalı," dedi Alice. "Galiba bize Derek'i bir yalancı, düzenbaz, hain olarak gördüğünü söylüyor." Hunter cevap vermeden önce elini kaldırdı. "Ne diyeceğini biliyorum. Derek bir avukattı ve pek çok kişi avukatların meslek icabı düzenbaz ve yalancı olduğunu düşünür."

Hunter hiçbir şey demedi.

"Ama Derek Nicholson sıradan bir yükümlülük ya da kişisel yaralanma avukatı değildi. O bir eyalet savcısıydı. Onun *tek bir* müvekkili vardı: Kaliforniya eyaleti. Görevi, LAPD ya da Kaliforniya eyalet polisinin tutukladığı suçluları kovuşturmaktı. Ve maaşı kazanıp kaybetmesine ya da karşı taraftan ne kadar para koparabildiğine bağlı değildi."

Hunter hâlâ bir şey söylemiyordu.

Alice giderek canlanıyordu. "Mesele şu ki katilin kendisini bir düzenbaz olarak nitelendirdiğini sanmıyorum. Derek'e atıfta bulunuyor olmalı ama sırf avukat olduğu için değil. Başka bir şey yüzünden olmalı. Henüz bulamadığımız bir şey."

"Nicholson'ın yıllar içinde kovuşturduğu suçluların listesinde ilerleme kaydedebildin mi?" diye sordu Hunter.

"Henüz bir gelişme yok," dedi Alice ayağa kalkarak. "Serbest bırakılanlar ya da hâlâ içeride olanların yakınları hakkında edinilen hiçbir bilgi bu kadar büyük bir şey yapabileceklerine işaret etmiyor. Ama araştırmaya devam edeceğim. Bir bira daha alabilir miyim?" Mutfağı gösterdi.

"Rahatına bak."

Alice, Hunter'ın buzdolabını açınca ne kadar boş olduğunu görüp şaşırdı. "Vay canına, ne yiyip ne içiyorsun? Protein içecekleri, viski ve..." hızlıca mutfağı taradı, "... hava mı?"

"Şampiyonların diyeti," dedi Hunter. "Nicholson'ın hapse gönderemediklerine ne dersin? Teknik bir hata ya da başka bir şey yüzünden ceza almaktan kurtulanlar? Peki ya sanıkların kurbanları? Devletin görevini yerine getirmediğini düşünenler. Bunlardan herhangi biri misilleme yapabilecek durumda olabilir mi? Bir davayı kaybettiği için Nicholson'ı doğrudan suçlayan var mı?"

Alice birayı bardağına doldurup oturma odasına döndü. "İtiraf etmeliyim ki henüz bunu araştıracak vaktim olmadı. Ama inan bana, Derek'in öldürülmesi ile onun davalarından herhangi biri arasında bir bağlantı varsa onu bulurum."

Hunter bakışlarını Alice'ten ayırmadı. Alice'in doğal ve kendinden emin konuşma tarzındaki bir şey ona onun öz güveninin sadece ukalalık ve gösterişten ibaret olmadığını söylüyordu ki bu da Kaliforniya'daki en ukala, en kendini beğenmiş kanun ofisi olan savcılıkta çalıştığı düşünüldüğünde şaşırtıcıydı. Hayır, kendine güveni sadece sığ sözlerden ibaret değildi. Tam olarak kendine ve yapabileceğini bildiği şeylere olan güvendi bu.

"İkinci kurban..." dedi Alice birasını yudumlarken. "O da avukat ya da savcı mıydı?"

Hunter kalkıp pencereye doğru gitti. "Daha da kötüsü. LAPD polisiydi."

Alice'in beyni sonuçları tartmaya başlarken gözleri şaşkınlıktan fal taşı gibi açıldı.

"Adı Andrew Nashorn'muş," dedi Hunter.

"Dedektif miymiş peki?"

"Sekiz yıl öncesine kadar öyleymiş."

Alice birasından bir yudum alırken durdu. "Ne olmuş?"

"Nashorn, Inglewood'da bir şüpheliyi takip ederken karnından vurulmuş. Bunun sonucunda akciğerleri sönmüş, bir ay hastanede yatmış ve altı ay hastalık izni kullanmış. Sonrasında bir daha sahada görev yapamamış. Güney Bürosu'nun Operasyon Destek Bölümü'nde kalmayı tercih etmiş."

"Peki ne kadar süre dedektiflik yapmış?"

Hunter genç kadının hızlı kavradığını görebiliyordu. "On yıl."

Alice'in yüzü Hunter'ın saatler önce aklından geçirdiği aynı düşünceyle ışıldıyordu.

"O ve Derek aynı vakada çalışmış olabilirler," dedi Alice. "Hatta belki de birden fazla vakada çalışmışlardır. On yıl, suçluları yakalamak için uzun bir süre."

Hunter da aynı fikirdeydi.

"Derek yirmi altı yıl savcılık yaptı." Alice'in zihni tıkır tıkır çalışıyordu. "Muhtemelen şeyin tutukladığı en az bir faili kovuşturmuştur... neydi adı?"

"Andrew Nashorn."

"Nashorn'un tutukladığı." Hunter yine aynı fikirdeydi.

"Bu, elimizdeki ilk gerçek bağlantı olabilir. Bakarsın bir dönüm noktası olur. Bir karşılaştırma yapıp neler bulabilirim bir bakacağım."

Hunter saatine baktı. "Tamam ama şimdi değil. İkimizin de biraz uyuması gerek."

Alice başını salladı ama kıpırdamadı. Gözleri Hunter'a sabitlenmişti. "İkinci bir heykel var demiştin."

Hunter sessiz kaldı.

"Kontrol etme fırsatı bulabildiniz mi? O da duvara bir gölge kuklası yansıttı mı?"

"Alice, ne dediğimi duydun mu? Biraz uyumamız lazım. *Senin* de birkaç saatliğine beynini dinlendirmen gerek."

"Yansıttı, değil mi? Elimizde artık başka bir şey daha var. Katilden yeni bir ipucu. Yeni bir gölge kuklası. Nedir o?"

"Henüz bilmiyoruz," diye yalan söyledi Hunter.

"Elbette biliyorsunuz," diye meydan okudu Alice. "Neden bana söylemek istemiyorsun?"

"Çünkü söylersem evine gidip bilgisayarının başına geçeceksin ve bir şeyler bulana kadar internette araştıracaksın. Oysaki *bizim biraz uyumamız lazım*. Yani *senin* de uyuman lazım. Kes şunu. Beynini birkaç saat dinlendir yoksa *tükenirsin*."

Alice, Hunter'ın oturma odasında birkaç fotoğraf çerçevesinin özenle yerleştirildiği büfenin önünde durdu. Arkadaki çerçeveye uzandı: üniversite mezuniyet cübbesi giymiş genç ve güler yüzlü bir Hunter. Babası yanında duruyordu. Yüzündeki ifade, o gün ondan daha gururlu bir baba olmadığını tüm dünyaya haykırıyordu. Alice fotoğrafa gülümseyip onu yerine koyduktan sonra tekrar Hunter'a döndü. "Beni hiç hatırlamıyorsun, değil mi?"

Otuz Üç

Kılı bile kıpırdamayan Hunter, tek kelime etmedi. Bakışları Alice'e odaklanmıştı. Zihni bir anıyı kovalıyordu fakat onu nerede bulacağına dair hiçbir fikri yoktu.

Alice'i ilk kez dün sabah gördüğünde bir şeyler ona tanıdık gelmişti fakat tam çıkaramamıştı. Dün her şey o kadar hızlı gelişmişti ki onu kontrol etmeye fırsat bulamamıştı. Olabildiğince sakin davranmaya çalıştı.

"Hatırlamalı mıyım?"

Alice saçlarını yana savurdu.

"Sanırım hayır. Hiçbir zaman pek akılda kalıcı olmadım."

Kendini acındırmaya falan çalıştıysa Hunter ona istediğini vermemişti.

"Dâhi bir çocuktun," dedi Alice. "Üstün yetenekli çocuklar için özel bir okul olan Mirman'a gittin. Yanlış hatırlamıyorsam senin için 'IQ'su normalin çok üstünde,' diyorlardı. Dâhi bir çocuk için bile fazlaydı."

Hunter pencereye yaslandı, tabancasının beline baskı yaptığını hissetti.

Çok küçük yaşlardan beri Hunter'ın farklı olduğunu görmek kolaydı. Her şeyi herkesten çok daha hızlı çözebiliyordu ve ortalama bir öğrenci ortaokuldan on dört yaşında mezun olurken Hunter on birinci yaş gününde tüm hazırlık okulu ve ortaokul müfre-

datını bitirmişti. Çok geçmeden okul müdürü onu Mulholland Yolu'ndaki Mirman Üstün Zekâlılar Okulu'na yönlendirmişti.

"Ama özel bir okulun müfredatı bile senin için yeterince zor değildi. Dört yıllık liseyi kaç yılda bitirmiştin, iki mi?"

Alice'le ilgili anıları geri geliyordu. "Sen de Mirman'a gittin," dedi.

Alice başını salladı. "İlk başladığında senin sınıfındaydım." Gülümsedi. "Ama sen fazla kalmadın. Birkaç ay içinde bütün yılın programını tamamladın ve seni bir üst sınıfa geçirdiler. Mirman'ın müfredatını o kadar kolay gösterdin ki seni yerleştirmekte zorlandılar. Yani senin için dört yıllık lise iki senede bitti, değil mi?"

Hunter belli belirsiz omuz silkti.

"Biliyorum çünkü babam orada öğretmendi."

Hunter onu izledi. Genç kadının gözlerine hüzün çöktü.

"Felsefe derslerine giriyordu."

"Bay Gellar mı?" dedi Hunter. "Bay Anton Gellar?" Birden aklına ufak tefek, tombul, siyah saçlı, yanakları çilli, dişlerinde parlak teller olan o kızın net görüntüsü geldi. On dört on beş yaşındayken onunla birkaç kez konuştuğunu hatırlıyordu. Çok utangaç ama zeki ve tatlıydı.

"Ta kendisi," dedi Alice. "Bay Gellar babamdı. Onu hatırlıyor musun?"

"Harika bir öğretmendi."

Alice ayaklarına baktı. "Biliyorum."

"Saçını değiştirmişsin."

Alice güldü. "On beş yıldır sarışınım."

"Çillerin gitmiş."

Hunter'a, *beni gerçekten hatırlıyorsun*, der gibi memnun bir ifadeyle baktı. "Hayır, duruyorlar. Esmer tenimin ve usta bir makyajın altında gizleniyorlar sadece. Ama diş telleri temelli gitti ve epey kilo verdim." Alice birasından bir yudum daha

aldı. "Babam seninle gerçekten gurur duyuyordu. Sanırım onun gelmiş geçmiş en iyi öğrencisiydin."

Hunter hiçbir şey söylemedi.

"Stanford Üniversitesi'ne burslu olarak gittiğini ve onların müfredatlarını da silip süpürdüğünü duydum. Yirmi üç yaşındayken Suçlu Davranışı Analizi ve Biyopsikoloji alanında doktora yaptın."

Hunter hâlâ bir şey söylemiyordu.

"Her ne kadar Mirman öğrencisi olsan da bu çok etkileyici. Babam senin bir gün ABD başkanı ya da bir tür akademisyen olacağını söylerdi. Ünlü biri." Ağırlığını bir bacağından diğerine aktardı. "Ama görüyorum ki psikopatları kovalamanın verdiği heyecanı tercih etmişsin."

Cevap yoktu.

"Ayrıca FBI'a katılman için gelen beş daveti de geri çevirmişsin. Ama doktora tezin Ulusal Şiddet Suçları Analiz Merkezi'nde zorunlu okuma haline gelmiş ve hâlâ da öyle." Duraklayıp Hunter'ın mezuniyet fotoğrafına tekrar baktı. "Mirman'dan sonra MIT'ye gittim."

Çoğu insan bu sözleri büyük bir gururla söylerdi. Massachusetts Teknoloji Enstitüsü, ABD'nin ve muhtemelen dünyanın en prestijli, en ünlü araştırma üniversitesiydi. Alice ise neredeyse mahcup görünüyordu.

"Elektrik Mühendisliği ve Bilgisayar Bilimleri'nde doktora yaptım."

"Sanırım sen de Los Angeles Savcılığı'nda araştırma uzmanı olarak çalışmanın verdiği heyecanı tercih etmişsin," dedi Hunter.

Alice kıkırdadı. "Pes ediyorum! Gerçek şu ki hükümet için sistemleri hack'lemekten bıkmıştım. Öncesinde onlar için çalışıyordum."

"Özel birim mi?"

Sessiz kalma sırası Alice'teydi. Hunter üstelemedi.

"Kendini kandırma," dedi Hunter. "Hâlâ hükümet için çalışıyorsun."

"Sanırım öyle," diye itiraf etti. "Ama farklı bir dava için."

"Daha asil mi?"

Alice bir an tereddüt etti. "Öyle de denebilir sanırım."

"Ama hâlâ sistemleri hack'liyorsun," diye meydan okudu Hunter.

Alice belli belirsiz ama çekici bir şekilde başını yana eğdi. "Bazen. Ve özür dilerim. Senin hakkında bu kadar çok şeyi bu sayede öğrendim. Sen Mirman'dan ayrıldıktan sonra neler yaptığını da. Savcı Bradley bana Robert Hunter adında bir cinayet masası dedektifiyle çalışacağımı söylediğinde Mirman'daki anılarım canlandı. O zamandan beri neler yaptığını öğrenmem gerekiyordu."

"FBI veri tabanına mı girdin?" dedi Hunter. FBI'a katılmak için tam *beş* daveti geri çevirdiği gerçeğinin kamuya açık bir bilgi olmadığını biliyordu.

"Tüm dosyalar en güvenli şifreleme algoritmaları tarafından korunmuyor," dedi Alice. "Aslına bakarsan çok azı sağlam korunuyor. Ne yaptığını biliyorsan herhangi bir sisteme girmek o kadar da zor değil. İçeri girdikten sonra bütün mesele nasıl bir rota izleyeceğini bilmek."

"Ve tahminimce rota konusunda oldukça iyisindir."

Alice omuz silkti. "Hepimiz bir şeylerde iyiyizdir."

Hunter viskisini bitirdi. "Baban nasıl?"

Alice'in gözleri hüzünlendi. "Artık aramızda değil."

"Başın sağ olsun."

"On yıl oldu ama yine de teşekkür ederim." Bakışları yeni bir çerçeveye kaydı: Hunter on on bir yaşlarında küçük bir çocuktu muhtemelen. Şort, sıska bacaklar, beyaz tişört, incecik kollar ve gereğinden fazla uzun saçlar. Tıpkı onu hatırladığı gibi. "Eskiden bayağı inektin ve çöp adam kadar sıskaydın. Lakabın da şeydi..."

"Kürdan," dedi Hunter ona yardım ederek.

"Doğru. Tanrım, Hulk gibi olmuşsun." Gözleri göğüs kaslarına takıldı. "Kaç kilo kaldırıyorsun? Bütün salonu mu?"

Hunter bir şey demedi.

"Biliyor musun," dedi Alice hafif bir baş hareketiyle, "polis olma kararına şaşırmadım."

"Nedenmiş o?"

Alice birasından yavaşça bir yudum aldı. "Çünkü insanları savunmayı ve onlara yardım etmeyi hep severdin."

Hunter anlamamış gibiydi.

"Okuldaki en iyi erkek arkadaşım Steve MacKay adında bir çocuktu. Onu hatırlıyor musun? Kalın gözlüklü, sarı kıvırcık saçlı, senden bile daha zayıf ve çekingendi. Okulda ona Gevşek derlerdi."

Hunter başını salladı. "Evet, onu hatırlıyorum."

"Bir gün okuldan sonra onu savunduğunu hatırlıyor musun?"

Cevap yoktu.

"Mirman'dan sadece birkaç blok ötedeki evine doğru yürüyormuş. Üç tane iri yarı sokak çocuğu gelmiş ve onu itip kakmaya başlamış. Yeni tenis ayakkabılarını ve üzerinde ne kadar para varsa almak istemişler. Birden sen ortaya çıkmışsın, birinin suratına yumruk atıp Steve'e kaçmasını söylemişsin."

"Evet, hatırlıyorum," dedi Hunter kısa bir sessizliğin ardından.

Alice tuhaf bir şekilde gülümsedi. "Seni eşek sudan gelinceye kadar dövmüşler. Aklından ne geçiyordu, kendinden daha büyük ve daha güçlü üç çocukla boy ölçüşebileceğini mi sanıyordun?"

"Ama işe yaradı. Plan, ufak tefek çocuğun kaçabilmesi için dikkatleri başka yöne çekmekti."

"Peki sonra?"

Hunter başını çevirdi. "Pekâlâ, kabul ediyorum. Çok iyi düşünülmemiş bir plandı fakat yine de işe yaradı. Ben dayağı kaldırabileceğimi biliyordum. Ama diğer çocuk dayanamazdı."

Alice'in yeni tebessümü şefkat doluydu. "Steve bir arabanın arkasına saklanıp her şeyi izlemiş. Hiç yerde kalmamışsın. Seni yere indiriyorlarmış, sen hemen kalkıyormuşsun. Seni tekrar yere indiriyorlarmış, sen tekrar kalkıyormuşsun. Kanlar içinde kalmışsın. Steve'in dediğine göre, dördüncü ya da beşinci seferden sonra diğer çocuklar pes edip oradan uzaklaşmışlar."

"İyi ki öyle yapmışlar. Daha ne kadar dayanabilirdim bilmiyorum." Hunter başını çevirip Alice'e üst kısmını bükerek sol kulağını gösterdi. "Bu yara izi o dayaktan kalma. Az kalsın kulağımı koparıyorlardı."

Alice, Hunter'ın kulağını çevreleyen kabarık yara izine baktı. "Son sınıftaydın ve çok az tanıdığın biri için dayak yedin. Senden iki alt sınıftaki bir çocuk için. Bunu yapacak başka birini tanımıyorum gerçekten."

Hunter sustu. Alice onun utanıp utanmadığını anlayamadı.

"Biliyor musun," dedi Alice sonunda. "İnek ve sıska olmana ve bir rockçı özentisi gibi giyinmene rağmen Mirman'da pek çok kız sana abayı yakmıştı."

"Peki sen?" Hunter sorgulayıcı bakışlarla onu sıkıştırdı.

Alice alt dudağını ısırıp bakışlarını kaçırdı. "Sanırım haklısın. İkimizin de biraz uyumaya ihtiyacı var." Birasının kalanını uzun bir yudumda bitirdi, evrak çantasını kaptı ve kapıya yöneldi.

"Ofiste görüşürüz," dedi Hunter.

Alice'in cevabı basit bir tebessümdü.

Otuz Dört

Başkomiser Blake, ağzı yarı açık, Garcia'nın yanında durmuş, gözünü kırpmadan duvardaki gölge resimlere bakıyordu. Onları ilk kez görüyordu.

"Bu gerçek olamaz," dedi uzun bir sessizlikten sonra.

Garcia hiçbir şey söylemedi.

"Bana manyak bir katilin Los Angeleslı bir savcının evine girdiğini, onu parçalara ayırdığını, kestiği vücut parçalarını bir araya getirerek, sırf duvara köpek ile kuştan oluşan bir gölge kuklası yansıtabilmek için lanet olası bir heykel yaptığını mı söylüyorsunuz?"

"Çakal ile kuzgun," dedi Hunter içeri girerken. Dört saatten biraz fazla uyumuştu ki bu onun için oldukça yeterliydi.

"Ne?" Başkomiser Blake dönüp ona baktı. "Sen neden bahsediyorsun, Robert? Ayrıca türlerinin ne olduğu ne fark eder?"

"Size de günaydın, başkomiserim."

Önce replikayı, sonra da duvardaki gölge kuklalarını gösterdi. "Bunun aydınlık bir tarafı var mı sence?"

"Çakal ile kuzgun mu?" diye sordu Garcia, gözlerini kısıp gölge kuklalarına bakarak.

Hunter ceketini çıkarıp bilgisayarını açtı.

"Bunu nasıl keşfettin?" dedi Garcia.

"Ben keşfetmedim. Alice keşfetti."

Sanki sözleşmişçesine Alice Beaumont kapıyı açıp ofise adımını attı. Saçlarını bir gün önceki gibi atkuyruğu yapmıştı fakat bu kez görüntüsünü pahalı görünen bir güneş gözlüğüyle tamamlamıştı. Üzerine tam oturan açık gri takım elbise ile beyaz kareli bir bluz giymiş, zarif, beyaz altından bir kolye takmıştı.

Bütün gözler birden ona çevrildi.

Başını kaldırdı ve bakışları üzerinde hissederek durakladı. "Gün... aydın... millet. Yanlış bir şey mi yaptım?"

"Onlara gölge kuklalarının çakal ve kuzgun olduğunu senin keşfettiğini söyledim de az önce," dedi Hunter. "Belki de arkalarındaki gizli manayı açıklayabilirsin."

Alice evrak çantasını derme çatma masasının yanına koydu ve gece keşfettiği her şeyi Başkomiser Blake ile Garcia'ya anlattı. Bitirdiğinde odayı bir an için düşünceli bir sessizlik kapladı.

"Mantıklı," dedi Garcia sonunda.

Başkomiser Blake kollarını göğsünde kavuşturup her şeyi zihninde tarttı.

"Bana kalırsa," diye devam etti Alice, "katil eğer Derek'in yalancı olduğunu ve bu tarz bir intikamı hak ettiğini düşünüyorsa bu, davalarından biri sırasında olan bir şeyle bağlantılı olmalı. Birinin özgürlüğünü kaybetmesine neden olan ya da birini ölüm cezasına mahkûm eden bir yalan iddia olabilir. Katilin, masum olduğunu düşündüğü birinin. Ya da Robert'ın belirttiği gibi, birisinin hak ettiğini düşündüğü adaleti bulamamasına yol açan bir yalan iddia da olabilir. Sistem ve özellikle de Derek tarafından ihanete uğradığını düşünen birisinin."

Başkomiser Blake hâlâ her şeyi düşünüyordu. "Peki elimizde herhangi bir isim var mı? Derek Nicholson'ın hapse attığı ve bu teoriye uyan biri?" Bakışları tekrar Alice'e döndü.

"Henüz yok," dedi Alice başkomiserin sert bakışlarından gözünü kaçırmadan, "ama gün bitmeden bulacağız."

"Öğlene kadar halletseniz iyi olur," dedi Başkomiser Blake ona dönerek. "Savcı Bradley senin, elindekilerin en iyisi olduğunu söyledi; o zaman bunu göster." Hunter'ın masasına bu sabahki *LA Times* gazetesini fırlattı. Manşette şöyle yazıyordu: "DEHŞET HEYKELİ. LAPD POLİSİ ÖLDÜRÜLDÜ VE PARÇALARA AYRILDI."

Hunter makaleye göz gezdirdi. Nashorn'un tekne kamarasının kana bulandığı, başı kesilmiş ve parçalara ayrılmış bedeninin kapıya bakan bir sandalyeye bırakıldığı ve kesilen vücut parçalarının bir tür iğrenç ve mide bulandırıcı bir heykel oluşturmak için kullanıldığı yazıyordu. Haberde ayrıca müzik setinde yüksek sesle heavy metal müzik çaldığı da belirtilmişti. Başka ayrıntıya yer verilmemişti.

"O haberin televizyon versiyonu dün gece geç saatlerde ve bu sabah erkenden haber bültenlerinde yayınlandı," diye homurdandı Başkomiser Blake odada dolaşmaya başlayarak. "Bu sabah uyandığımda bir gazete muhabirinin bir fotoğrafçıyla birlikte evimin önünde resmen kamp kurduğunu gördüm. Lanet olsun, olay yerindeki hangi memurun basına bu tür bir bilgiyi sızdırdığını öğrenir öğrenmez onu geri dönüşü olmayan şekilde en boktan göreve vereceğim."

"Hikâyeyi bir polisin sızdırdığını sanmıyorum, başkomiserim," dedi Hunter.

"Kim yaptı o zaman? Cesedi bulan yan teknedeki kadın mı?"

Hunter başını iki yana salladı. "Dün gece kimseyle konuşamayacak kadar üzgündü. Ondan sadece birkaç parça bilgi koparabilmek bile yarım saatimi aldı. Bilinçaltı, hafızasını engellemeye başlamıştı bile. Aşağı yukarı hatırladığı tek şey kandı. Ve sakinleştirilip uyuyana kadar yanında biri vardı. Gazeteciler onunla konuşmadı."

"Ama biriyle konuşmuşlar."

"Muhtemelen dün gece nöbetçi olan marinanın güvenlik görevlisiydi." Hunter not defterine uzandı. "Elli beş yaşında, Bay Curtis Lodeiro diye biri. Maywood'da yaşıyor. Leanne Ashman panik halinde Nashorn'un teknesinden ayrıldıktan sonra marinanın güvenlik kulübesine koşmuş. O 911'i ararken Bay Lodeiro tekneye bakmaya gitmiş. Suç mahallini kadından daha iyi görmüş."

"Aman ne harika. Bu sabah daha yataktan kalkmadan savcı beni aradı. Onun arkasından Nashorn'un amiri, onun arkasından da Emniyet Müdürü aradı. Basının bu hikâyeye aç köpekler gibi saldırmasıyla birlikte soruşturmanın sonuçlandırılması için üzerimizdeki baskı en üst düzeye çıkmış durumda. Herkes bir an önce bazı cevaplar istiyor. Bu katilin derdi dikkat çekmekse kesin olan bir şey var ki o da şehirdeki bütün polisler artık onun peşinde."

Otuz Beş

Alice, Hunter'ın masasının üzerindeki gazeteye uzanıp haberi okudu.

"Bunlar tamamen spekülasyon," dedi ve odaya çöken sessizliği bozdu. "Bu kadar basit. İki fotoğraf var; biri teknenin dışından bir kare, diğeri de Andrew Nashorn'un renkli bir fotoğrafı. Tanık ya da dedektif ifadesi yok. Röportaj yok. Bütün ayrıntılar, eğer böyle denilebilirse tabii, en iyi ihtimalle dayanaksız."

"Hepimizin bildiği şeyleri belirttiğin için teşekkürler," dedi Başkomiser Blake ters ters bakarak. "Spekülasyon olsun olmasın, hikâyenin gazetelere ve televizyona düştüğü gerçeğini değiştirmez bu. Artık her şey ortada. Bu da insanların paniklemeye başlaması için yeterli. Kanıta ihtiyaçları yok. Gazetede okumaları ya da televizyonda görmeleri yeterli. Şimdi herkes bizlerden bazı cevaplar bekliyor ve her zamanki gibi o cevapları *hemen* istiyorlar."

Alice cevap vermedi. Başkomiserin haklı olduğunu biliyordu. Bunu mahkemelerde pek çok kez görmüştü. Avukatlar jüri üyelerine, karşı tarafın itiraz edeceğini, yargıcın kabul edeceğini ve sonuç olarak da kayıtlardan çıkarılacağını bildikleri sözler söylüyorlardı. Ama hiçbir şey fark etmiyordu. Laf ağızdan bir kere çıkmıştı. Kayıtlardan çıkarılsın ya da çıkarılmasın, jüri üyeleri duymuştu bir kere. Ve düşüncelerinin söz konusu avukata uygun yönde ilerlemesi için gereken tek şey buydu.

Başkomiser Blake, Hunter'a döndü. "Pekâlâ, konuş benimle, Robert. Eğer o gölge kuklaları konusunda haklıysan Nashorn'un teknesi bize yeni bir şey verdi demektir."

Hunter, fotoğraf panosunun yanında durmuş, yeni suç mahalli fotoğraflarını farklı gruplar halinde düzenleyen Garcia'ya baktı.

"Verdi," diye yanıtladı Garcia.

Başkomiser Blake ve Alice yaklaşıp Garcia'nın büyük beyaz panoya yapıştırdığı her fotoğrafı dikkatle incelediler. Fotoğraflarda kamara, duvarlardaki ve yerlerdeki kan, sandalyede bırakılan ceset, Nashorn'un sehpanın üzerindeki kafası ve yüksek kahvaltı masasının üzerinde duran yeni heykel görünüyordu.

"Yüce Tanrım!" dedi Alice parmaklarının ucuyla dudaklarına dokunarak. Yaşadığı dehşete rağmen gözlerini kaçıramayacak kadar büyülenmişti.

Başkomiser Blake'in uzman bakışları bir fotoğraftan diğerine geçerek her ayrıntıyı özümsüyordu. Uzun kariyeri boyunca suçun ve cinayetin sunabileceği her çirkin yüzü gördüğüne emindi fakat son üç günde gördükleri bu fikri paramparça edip çıtayı yeni seviyelere yükseltmişti. Kötülük kendini çok kolay bir şekilde yenileyebiliyordu.

Dikkati sonunda yeni heykeli gösteren fotoğrafların üzerinde yoğunlaştı; kollar, eller, parmaklar ve ayaklar kana bulanmış, parçalara ayrılmış, sonra tamamen tutarsız ve korkunç bir şekilde tekrar bir araya getirilmişti.

"Katil yine tel ve süper yapıştırıcı mı kullanmış?" diye sordu Alice gözlerini kısıp panonun en sağındaki fotoğrafa bakarak.

"Evet," dedi Garcia.

"Ama bu kez duvarda mesaj yok."

"Bunun için bir sebep yoktu," dedi Hunter. "Derek Nicholson'ın duvarında bırakılan mesaj işlenen suçla doğrudan ilgili değildi. O anlık bir davranıştı."

"Tamam, anlıyorum da neden yapsın ki bunu?" diye üsteledi Alice. "Neden böyle bir mesaj bıraksın? Sadece o zavallı kızı psikolojik olarak mahvetmek için mi?"

"O mesaj sadece hemşireye yönelik değildi."

Hunter'ın sözleri Alice'i şaşırttı. "Efendim?"

"O mesajda bize de gönderme vardı."

"Ne?" Başkomiser Blake sonunda panodan başını çevirdi. "Sen neden bahsediyorsun, Robert?"

"Kararlılık, azim, bağlılık," dedi Hunter ama başka bir şey söylemedi.

"Konuşmaya devam et, Zeki Çocuk," diye teşvik etti başkomiser, "seni anladığımızda haber veririm."

Hunter başkomiserin tonlamasındaki yükselmelere alışıktı.

"Bu, katilin bize hiçbir şeyin onu durduramayacağını söyleme şekliydi, başkomiserim," diye açıkladı. "Tamamen masum bir insan ona engel olsaydı ya da herhangi bir biçimde onu amacından uzaklaştırsaydı onu da öldürürdü. Hiç pişmanlık duymadan. Suçluluk duymadan. Tereddüt etmeden."

"Nicholson'ın öldürülmesinin rastgele olmadığını doğruluyor bu," diye söze girdi Garcia. "Robert önemli bir kelime kullandı, *amacı* dedi. Ve katilimizin kesinlikle bir amacı vardı: Derek Nicholson'ı öldürmek ve cesedinin parçalarını kullanarak o ürkütücü heykeli ortaya çıkarmak. Hemşire asla planının bir parçası değildi ve onu amacından uzaklaştırmadı. Ama ışıkları açsaydı işler değişirdi."

"Bu da bize çok önemli bir şey söylüyor," diye tekrar lafa karıştı Hunter. "Bu katil paniklemeye meyilli değil."

"Nasıl yani?" dedi Alice.

"Katil, hemşireyi öldürmediği için." Pencereye doğru yürüdü, giderken de tutulan kollarını ve sırtını esnetti. "Katil o gece hemşirenin eve geri döndüğünü duyduğunda, yaptığı işi bırakıp

Nicholson'ın odasının ışıklarını kapatıp bekleyecek kadar soğukkanlıydı. Hemşirenin kaderi katilin değil, kendi ellerindeydi."

"Oysa üçüncü bir şahıs tarafından gafil avlanan çoğu fail ya paniğe kapılıp ona saldırır ya da başladığı işi bitirmeden olay yerinden kaçardı," dedi başkomiser.

"Doğru. Duvardaki mesaj planlı değildi. Sonradan düşünülmüş bir şeydi. Ama katil bunu, psikolojik olarak yıkıcı doğasına rağmen kararlılığı ve bağlılığı konusunda bizi... uyarmak için bir fırsat olarak gördü." Hunter mandalı çevirerek pencereyi açtı. "Başta bunu fark etmedik çünkü tekrar öldüreceğini bilmemize imkân yoktu."

"Bu adam kendine çok güveniyor ve bununla övünmekten de çekinmiyor," dedi Garcia son fotoğrafı panoya yapıştırarak. "Dün gece, yazılı bir mesaj yerine bize mizah duygusunun da olduğunu göstermeye karar verdi."

"Açık bıraktığı şu heavy metal şarkısı," dedi Başkomiser Blake.

Alice irkildi. "Haberde okumuştum. Nedir o?"

"Katil, Nashorn'un teknesindeki müzik setini son ses açık bırakmış," dedi Garcia. "Sonsuz bir döngüde hep aynı şarkı çalıyordu."

"Peki mizah bunun neresinde?" dedi Alice hafifçe başını iki yana sallayarak.

"Katilin seçtiği şarkı, 'Falling to Pieces' diye eski bir şarkı," dedi Hunter.

"Ve nakarattaki sözlerde, parçalara ayrılan birinin tekrar bir araya getirilmeyi istemesinden bahsediliyor," diye ekledi Garcia.

Alice bir an durakladı.

"Yani bizimle kafa buluyor," dedi Başkomiser Blake, Garcia'nın masasına yaslanarak, sesinde öfke ve gözlerinde çelik gibi parıltıyla. "Bu fail hem bir savcıyı ve bir polisi öldürecek kadar çılgın hem de duvarlara yazdığı mesajlar, çift anlamlı şarkılar, kurbanlarının organlarından yaptığı heykeller ve gölge kuk-

lalarıyla bizimle alay edecek kadar cesur. Adam resmen kendi sirkini kuruyor." Gözlerinden etrafa alevler saçılıyordu. "Bizler de palyaçolarıyız."

Kimse cevap vermedi.

Alice dikkatini tekrar fotoğraf panosuna yöneltmişti. "Buna ışık tuttuğunuzda ne buldunuz?" Yeni heykelin fotoğraflarından birini gösterdi. "Öğrenmek için laboratuvarın başka bir replika yapmasını beklemediğinizi biliyorum. Dün gece kontrol ettiniz, değil mi?"

"Evet."

"Peki ne buldunuz?" Bu kez soran Başkomiser Blake'ti. "Mahşerin Dört Atlısı'nın gölge kuklalarını mı?"

Garcia masasına doğru yürüdü, A4 boyutunda kahverengi kâğıttan bir zarfa uzandı ve içinden tek bir fotoğraf çıkardı. Fotoğrafı çevirip odaya gösterdi.

"Bunu bulduk."

Otuz Altı

Garcia fotoğraf panosuna geçti ve yeni fotoğrafı Andrew Nashorn'un teknesinde bulunan heykelin fotoğraflarının hemen altına yapıştırdı.

Başkomiser Blake ve Alice sanki senkronize bir dans hareketi yapıyormuş gibi aynı anda kafalarını uzatıp gözlerini kısarak baktılar.

"Gölgeleri duvara yansıtmak için yeni heykele adli tıbbın aydınlatma cihazını tuttuk," dedi Hunter. "Gölgeleri bu şekilde fotoğraflamayı başardık. Fotoğraf makinesi flaşına gerek kalmadı. Doğru açıyı bulmak biraz zaman aldı. Aslında tam olarak nasıl bakmamız gerektiğini bize katilin kendisi gösterdi. Bize ipucu bırakmış."

Ne Başkomiser Blake ne de Alice, Hunter'ın sözlerine dikkat ediyor gibiydi. Onlar için son birkaç saniye içinde sanki tüm dünya yok olmuş da geriye yalnızca Garcia'nın az önce tahtaya yapıştırdığı fotoğraf kalmıştı.

İlk konuşan başkomiser oldu. Sözleri ağır ağır, şüpheyle karışık bir şekilde çıktı ağzından. "Bu da ne böyle?"

Hunter kollarını kavuşturdu ve dün gece ilk gördüğü andan itibaren zihnini ele geçirmiş olan görüntüye bir kez daha baktı. "Sizce neye benziyor, başkomiserim?"

Başkomiser Blake derin bir nefes aldı. Andrew Nashorn'un kollarının bir araya getirilme şekli –iç bilekle birleştirilmiş iç

bilek, sanki havadaki topu yakalamaya hazırlanıyormuş gibi dışa doğru açık eller– duvara çarpık bir yüze benzeyen bir silüet yansıtıyordu. Yukarıyı gösteren, kırılmış ve bükülmüş başparmaklar bir kafadan çıkan eğri büğrü boynuzları andırıyordu.

"Boynuzları olan lanet olası dev bir canavar kafası gibi bir şeye benziyor. Belki de bir çeşit şeytan." Gözlerini biraz daha kısarak bakan başkomiser başını iki yana salladı, kesik parmakların ikişer ikişer bir araya getirilmesiyle oluşturulan dört figürün yarattığı gölge görüntülerine bakarken gözlerine inanmakta güçlük çekti.

Katilin –üstte yuvarlak ve tombul, ortada kavisli ve altta ince olmak üzere– figürleri oyma ve sonra da onları ışık kaynağına göre yerleştirme şekli büyüleyiciydi. Hastalıklı bir dehanın eşsiz eseri. Işık belirli bir açıdan tutulduğunda, dik duran iki figürün oluşturduğu gölgeler, profilden bakıldığında ayakta duran iki insana benziyordu. Yatan iki figürün oluşturduğu gölgeler aynı zamanda yerde üst üste yatan iki insana da benziyordu.

"Peki bu şeytan ne yapıyor?" diye sordu Başkomiser Blake. "Dört kişiye mi bakıyor? İkisi ayakta ikisi yerde?"

Hunter omuz silkti. "Siz de tam olarak bizimle aynı şeyi görüyorsunuz, başkomiserim."

Başkomiser Blake huzursuzlanmaya başlıyordu. "Aman ne güzel! Peki tüm bu zırvalar tam olarak ne anlama geliyor?"

"Bir başka bilmece içinde bilmece," dedi Garcia masasına dönerek.

"Henüz bilmiyoruz, başkomiserim," dedi Hunter. "Görüntüyü ve çağrışımlarını analiz edip araştıracak zamanımız olmadı. Bunu daha dün gece bulduk, unuttunuz mu?"

"Boynuzlu kafaya benzeyen gölge, katili temsil ediyor olabilir," dedi Alice fotoğrafı gösterip herkesin dikkatini çekerek. "Bu yüzden de diğer dört görüntüden daha büyük. Boynuz gölgelerini oluşturan ve tüm figürü bir şeytan kafası gibi gösteren çarpık başparmaklar açıkça kötülüğü simgeliyor. Belki de şeytani bir

varlık tarafından ele geçirildiğine inanıyordur." Fotoğrafın geri kalanını düşünürken omuz silkti. "Ve belki de diğer dört figüre tepeden bakmasının nedeni... şeyi temsil etmeleridir..." Sesi giderek alçaldı ve Alice kafasının içinde dönüp duran düşünceden korkarak ürperdi.

"Kurbanlarını," dedi Hunter genç kadının düşüncesini tamamlayarak.

Başkomiser Blake az kalsın boğuluyordu. "Dur bakalım. Yani bu yeni bilmecenin, bu yeni gölge imgesinin katili ve onun planını temsil ediyor olabileceğini mi söylüyorsun?" Sesinde hâlâ sinirli bir ton vardı.

Hunter avuçlarını *kim bilir* anlamında yukarı çevirdi. "Dediğim gibi, henüz bilmiyoruz, başkomiserim."

"Ama mantıklı, değil mi?" dedi Alice ısrarla. "Belki de bu yüzden iki figür yerde yatıyordur, bakın." Yaklaşıp fotoğrafın üstünde gösterdi. "Elimizdeki iki kurbanı simgeliyor olabilirler: Derek Nicholson ve Andrew Nashorn. Belki de bize gözüne en az iki kurbanı daha kestirdiğini söylüyordur. Siz de az önce bundan bahsediyordunuz, öyle değil mi?" Başkomiser Blake'e hitap etti. "Bu katilin mesajlar, şarkılar, heykeller ve gölge kuklaları kullanarak soruşturmayla alay edecek kadar ukala olduğunu söylemiştiniz. O halde neden bize iki kurbanın daha peşinde olduğunu söylemekten çekinsin ki? Kendine güvendiğini biliyoruz. Kendini beğenmiş olduğunu biliyoruz." İşaret parmağıyla boynuzlu kafaya benzeyen şeyin büyük boy fotoğrafının üzerine vurdu. "Durdurulamayacağını düşündüğünü biliyoruz."

Başkomiser, Alice'in daha ileri gitmesini önlemek için elini kaldırdı. "Biraz yavaşla bakalım, Profesör Pürneşe. Daha dün ilk heykelle birlikte, katilin kendini Tanrı sanacak kadar hayalci olup olmadığını tartışıyordunuz. Şimdi ise fikrini değiştirdiğini ve bize şeytan olduğunu söylediğini mi düşünüyoruz? Kötülüğün vücut bulmuş hali olduğunu? Daldan dala atlıyoruz."

"Bunu daha önce de söylediğime eminim," dedi Hunter araya girerek, bu kez sesi daha kararlıydı, "ama o gölge görüntülerinin arkasındaki anlamın ne olduğunu henüz bilmiyoruz, başkomiserim. Tüm bunlar kendi hayal gücümüz ve yorumlarımızdan başka bir şeye dayanmayan birer tahmin sadece. İlk heykelin arkasındaki imgeler hakkında bildiğimizi sandıklarımız bile yanlış olabilir. Emin olmamızın hiçbir yolu yok."

"Öyleyse bir yolunu bulun," diye bağırdı başkomiser kapıya doğru ilerleyerek. "Ve bana lanet olası tahminlerden daha somut bir şey getirin." Alice'e kaşlarını çattı. "Sen de şu isim listesi üzerinde çalışmaya başlasan iyi olur, Bayan Savcının En İyi Araştırmacısı." Kapının arkasından sertçe kapanmasına bilerek izin vererek ofisten çıktı.

Biraz sonra Hunter'ın masasındaki telefon çaldı. Hunter telefona uzandı.

"Dedektif Hunter," dedi ve on saniye kadar dinledikten sonra kaşlarını öyle sert çattı ki az kalsın birbirine değiyorlardı. "Hemen geliyorum."

Otuz Yedi

Meşhur Parker Center binası 1954 yılından bu yana Los Angeles Polis Teşkilatı'nın merkeziydi. 2009 yılında, tüm birimler 150 Kuzey Los Angeles Caddesi adresinde bulunan eski binadan belediye binasının hemen güneyindeki elli bin metrekarelik yeni yerine taşındı. Yeni Emniyet Müdürlüğü binası, Ahlak, Çocuk, Ticari Suçlar, Narkotik ve Soygun ve Cinayet Birimi de dâhil olmak üzere ondan fazla farklı LAPD birimine ev sahipliği yapıyordu. Kabul salonunun her zaman insanlarla –hem sivil hem polis– dolup taşması şaşırtıcı değildi.

Hunter'ın onu fark etmesi uzun sürmedi. Olivia Nicholson binanın yerden tavana kadar uzanan cam giriş kapılarının yanındaki sabit plastik sandalyelerden birinde oturuyordu. Gösterişsiz siyah fırfırlı şifon bir elbise ile siyah ince topuklu ayakkabı giymişti ve etrafındaki nispeten daha kaba görünümlü kalabalıktan parlak bir lazer ışını gibi sıyrılıyordu. Büyük boy güneş gözlüğü küçük ve sivri burnunun üzerine oturtulmuştu.

"Bayan Nicholson," dedi Hunter elini uzatarak.

Kadın ayağa kalktı fakat elini uzatmadı. "Dedektif, konuşabilir miyiz?" Sesi olabildiğince sakindi.

"Elbette." Hunter elini indirip hızla salona göz gezdirdi. "Beni takip edin lütfen, sessiz bir yere geçelim." Hunter genç kadınla birlikte kalabalığın arasından ilerledi ve güvenlik kartını kullanarak manyetik turnikelerden geçip binanın derinliklerine

doğru yürüdü. Asansöre adım attıklarında Olivia güneş gözlüğünü kafasına yerleştirdi ve yüzüne düşen saçlarını geriye attı. Gözleri kan çanağına dönmüştü. Hunter bunu ağlamanın ve uykusuzluğun birlikte yarattığı etki olarak tanımladı. Makyajı gözlerinin altındaki koyu halkaları ustalıkla gizliyordu fakat yine de bitkin görünüyordu. Babasının katilinin kim olduğunu bilmemek onu yiyip bitiriyordu. Her halinden belliydi bu.

Hunter basın toplantısı ve toplantı odalarının bulunduğu birinci katın düğmesine bastı. Fotoğraf panosu, replika heykel ve her yere saçılmış dosyalar nedeniyle ofisi kesinlikle yasak bölgeydi. İkinci kattaki sorgu odaları; metal masaları, soğuk duvarları, büyük çift yönlü aynaları ve penceresiz oluşlarıyla fazla kasvetliydi. Ana basın toplantısı odası ya da daha küçük toplantı odalarından herhangi biri çok daha iyi bir seçenekti.

Sessizlik içinde asansörle yukarı çıktılar ve uzun, geniş ve aydınlık bir koridora adımlarını attılar. Önden giden Hunter sağdaki ilk toplantı odasının kapısını yokladı. Kilitli değildi ve boştu. Işıkları yaktı, Olivia'yı içeri davet etti.

"Size nasıl yardım edebilirim, Bayan Nicholson?" dedi Hunter küçük, dikdörtgen şeklindeki masanın etrafında bulunan beş sandalyeden birini göstererek.

Olivia oturmadı. Onun yerine el çantasının fermuarını açtı, sabah gazetesini çıkarıp masanın üstüne koydu. "Babama olan bu mu?" Alt göz kapakları gözyaşlarıyla dolup taşan barajlara benziyordu ve kapaklarının açılması an meselesiydi. "Onu öldüren kişi vücut parçalarını bir tür hastalıklı heykel yapmak için mi kullanmış?"

Hunter ellerini yan tarafında tutarken sesi de sakindi. "O yazı babanızın cinayetiyle ilgili değil."

"Ama çok benzer bir cinayetle ilgili," diye çıkıştı Olivia sustalı bıçak gibi. "Ve bu makaleye göre, o cinayeti siz soruşturuyormuşsunuz. Doğru mu?"

Hunter bakışlarını kaçırmadı. "Doğru."

"Savcı Bradley, babamın evine giren canavarı adalete teslim etmek için herkesin elinden geleni yaptığına dair bana güvence verdi. Vaka dedektiflerinin teşkilatın en iyileri olduğunu ve *sadece* babamın cinayet soruşturmasıyla ilgilendiklerini söyledi. Bu durumda çıkarılacak tek mantıklı sonuç, bu cinayetlerin birbiriyle bağlantılı olduğu." Hunter'ın yüzünde cevap aradı ama bulamadı. "Lütfen bana ve kız kardeşime geçen gün heykeller hakkında sorduğunuz soruların, babamın evinde bulduğunuz kırık bir heykelin metal parçası yüzünden olduğunu söyleyerek hakaret etmeyin."

Hunter'ın yüzü hiçbir şeyi ele vermiyordu fakat oyunun bittiğini biliyordu. "Lütfen, Bayan Nicholson, oturun." Bu kez genç kadına bir sandalye çekti ve duyguları kontrolü ele geçirmiş biriyle ilgilenmenin en temel ilkelerini uygulamaya karar verdi: *Kaygılarını azaltmak için zorlayıcı olmayan, basit adımlar at. Mümkünse onu oturt, oturmak ayakta durmaktan hem fiziksel hem duygusal olarak daha rahatlatıcıdır.* Bu birinci aşamaydı.

"Lütfen," diye ısrar etti Hunter.

Olivia sonunda oturdu.

Hunter köşedeki soğutucuya yaklaştı, iki plastik bardağa buz gibi su doldurdu, masaya geri dönüp bardakları koyduktan sonra Olivia'nın karşısına oturdu.

İkinci aşama, kişiye içecek bir şey vermekti. Bu, sindirim sisteminin çalışmasını sağlayacak, vücuda kendisini meşgul edecek ve onu yaklaşan panikataktan uzaklaştıracak ilave bir görev verecekti. Sıcak bir günde soğuk bir içecek vücudu serinletirdi ki bu da çok rahatlatıcı bir histi.

Hunter önayak olarak suyundan bir yudum içti. Birkaç saniye sonra Olivia da aynısını yaptı.

"Size ve kız kardeşinize yalan söylediğim izlenimini verdiysem özür dilerim," dedi Hunter göz temasını sürdürerek. "Niyetim gerçekten bu değildi."

"Ama babamın odasında bulunan heykel parçası hakkında yalan söylediniz." Sözlerinin ardında acı vardı.

Hunter başını bir kez salladı. "Bir suç mahallinin ayrıntılarını ya da sosyopatların uyguladığı vahşeti tam olarak bilmek kimsenin acısını hafifletmemiştir. Genellikle tam tersi bir etki yaratır. Bu konuda bana güvenin, Bayan Nicholson. Bunu birçok kez gördüm. O gün sizi ve kardeşinizi sorgulamam sizin için zaten yeterince zordu. Acınıza acı katmam için bir neden yoktu. Size heykel hakkındaki gerçeği söyleseydim bile cevaplarınız değişmezdi."

Olivia suyundan bir yudum daha alıp bardağı masaya koydu ve gözlerini ondan ayırmadan bir sonraki sözlerini düşündü. "Neydi o?" dedi sonunda.

Hunter anlamamış gibi bir yüz ifadesi takındı.

"Heykel neydi? Ne yapılmıştı babamın?.." Cümleyi bitiremedi. Gözlerinde yine yaşlar birikmişti.

"Tanımlanabilir bir şey değildi," dedi Hunter. "Belli bir biçimi yoktu."

"Bir anlamı var mıydı?"

Hunter'ın yapmak isteyeceği en son şey Olivia'nın acısını artırmaktı fakat başka çıkar yol göremiyordu, yine yalan söylemek zorundaydı; soruşturmayı tehlikeye atamazdı, kaldı ki Alice'in keşfettiği şeyin gölge kuklalarının ardındaki gerçek anlam olduğuna dair elinde hiçbir kanıt yoktu. "Varsa bile henüz bulamadık."

Otuz Sekiz

Olivia, Hunter'ın yüzünü inceliyordu. Doğruyu söylediğine karar vermeden önce iri yeşil gözlerini uzun beş saniye boyunca Hunter'ınkilere sabitledi. Bardağına uzandı fakat ağzına götürmedi. Sadece ellerinin titremesini engellemek için gergin bir tepkiydi bu. Ama işe yaramadı.

"Son birkaç gündür uyuyamıyorum," dedi Olivia başını çevirip uzak duvarda bulduğu boş bir noktaya bakışlarını bir süreliğine dikerek. "Gözlerimi kapatıp rüyalarımın bana getirdikleriyle uğraşmaktansa uyanık kalmayı tercih ederim."

Hunter bir şey söylemedi. Kendisinin hayatının büyük bölümünde bu şekilde yaşadığını bilmesinin Olivia'yı teselli edeceğinden şüpheliydi.

"Babamın fazla ömrü kalmadığını biliyorduk ve ne kadar zor olsa da Allison'la kendimizi buna hazırladığımızı sanıyordum." Başını iki yana salladı ve alt dudağı titredi. "Görünen o ki sandığımız kadar hazır değilmişiz. Ama gerçekte neler olduğuna dair ayrıntıları bu şekilde öğrenmek." Gazeteyi Hunter'a doğru itti ve başka bir şey söylemedi.

"Bir kez daha özür dilerim," dedi Hunter gazeteye bakmadan. "Bir karar vermek zorundaydım. Ve bu kararı, cinayet kurbanlarının acılı aileleriyle ilgilenirken edindiğim tecrübelere dayanarak verdim."

Hunter'ın sözleri şefkatli, samimi bir tonda sarf edilmişti ve Olivia bunu fark etti.

"Dün olanlar..." Bakışları hemen masadaki gazeteye kaydı, sonra tekrar Hunter'a döndü. "Arada gerçekten bir bağlantı var mı?"

Olivia'nın sorusu Hunter'ın kaçamayacağı bir konuyu gündeme getirdi.

"Şu ana kadar anladığımız kadarıyla, her iki suçun da aynı kişi tarafından işlendiğine inanıyoruz, evet," dedi ve hemen arkasını getirdi. "Belli ki yazıyı okumuşsunuz." Başıyla gazeteyi işaret etti.

"Okudum."

"Andrew Nashorn ismi size bir şey çağrıştırıyor mu?"

"Hayır," dedi Olivia başını belli belirsiz iki yana sallayarak.

"Gazetedeki fotoğrafı tanıdık gelmedi mi?"

"Bu sabah haberi okuduğumda ben de kendime aynı soruyu sordum, dedektif." Olivia başını iki yana sallayıp tekrar gözlerini kaçırdı. "Adı da yüzü de bana bir şey çağrıştırmıyor. Babam onu tanıyorsa bile ondan bahsettiğini hiç duymadım. Ayrıca onu daha önce herhangi bir yerde gördüğümü de hatırlamıyorum."

Hunter başını hafifçe eğerek bunu kabul etti.

Olivia suyunu bitirip Hunter'a yalvaran gözlerle baktı. "Elinizde fazla bir şey yok, değil mi dedektif?" Kısa bir an durakladı. "Lütfen bana tekrar yalan söylemeyin." Sesi neredeyse boğuk çıkmıştı.

Hunter ne diyeceğini düşünerek bekledi. Olivia'nın yüzündeki endişe neredeyse ürkütücüydü. "Şu anda elimizdeki parçaları bir araya getirmeye çalışıyoruz. Ama gerçekten ilerleme kaydediyoruz," diye güvence verdi ona. "Bundan daha fazlasını açıklayamam. Özür dilerim. Umarım anlıyorsunuzdur."

Olivia uzun ve rahatsız edici bir süre sessizce oturdu. "Hiçbir şeyin babamı geri getirmeyeceğini biliyorum, dedektif ama onu öldüren canavarın hâlâ dışarıda olduğu... öldürmeye devam ettiği... ve asla adalete teslim edilemeyebileceği düşüncesi midemi bulandırıyor. Lütfen bunun olmasına izin vermeyin."

Otuz Dokuz

Vakit öğlene yaklaşıyordu ve bugünün yine muhteşem bir yaz günü olacağından kimsenin şüphesi yoktu. Masmavi gökyüzü parlak ve yakıcı güneş ışığıyla birleşmişti ve vakit henüz erken olsa da sıcaklık neredeyse bunaltıcı hale gelmişti. Hunter'la birlikte Adli Tıp Kurumu'na doğru ilerlerken Garcia'nın arabasının kliması sonuna kadar açıktı. Doktor Hove, Andrew Nashorn'un otopsisini bitirmişti.

Sessizce oturan Hunter dirseğini kapının koluna, çenesini eline dayamıştı. Sabah trafiğinin keşmekeşini izliyor gibi görünse de aklı başka yerdeydi. Olivia'nın acılı sözleri hâlâ kulaklarında çınlıyordu. Kederini en az onun ve kardeşininki kadar hissediyordu.

Hunter Suçlu Davranışı Analizi ve Biyopsikoloji alanında doktorasını tamamladıktan sadece birkaç hafta sonra, Bank of America'nın şehir merkezindeki şubesinde güvenlik görevlisi olarak çalışan babası ters giden bir soygun sırasında göğsünden vurulmuştu. On iki hafta boyunca komada yaşam mücadelesi vermişti. Ve tüm bu süre boyunca Hunter arkadaşlığının, sesinin, hatta belki dokunuşunun bile babasının yeniden savaşacak gücü bulmasına yardımcı olabileceğine inanarak onun yanından hiç ayrılmamıştı. Ama yanılmıştı.

Soyguncular dan ikisi bankada vurularak öldürülmesine rağmen çetenin geri kalanını oluşturan diğer üç kişi kaçmıştı. Ve hiç yakalanamamışlardı.

Babasının katillerinin asla adalete teslim edilmediğini bilmenin acı tadı Hunter'ın ağzında yer etmişti. Ve bu bilgi acısını her yıl canlı tutmuştu. Aynı şeyin Olivia ve Allison Nicholson'ın başına gelmesini istemiyordu.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu Garcia, Hunter'ı düşüncelerinden uzaklaştırarak.

Hunter'ın bakışlarını dışarıdaki trafikten ayırıp ortağına bakması birkaç saniye sürdü. "Evet, evet. Ben sadece..."

"... Dalıp gittin mi?" Garcia başını salladı. "Biliyorum." Gülümseyip anın geçmesini bekledi. "Biliyorsun, bu katil olay yerinde kaldıkça yakalanma riski de artıyor, o yüzden gerekenden bir saniye bile fazla kalmayacağını söyleyebilirim."

Hunter da aynı fikirdeydi.

"Ama o heykeller, o gölge imgeleri, acemi birinin işi değil. Hiç bu kadar karmaşık bir şey görmemiştim. Bu katil vücut parçalarını öylece kesip büküp sonra da ilk seferde istediği sonucu elde etmeyi beklemiş olamaz. Pratik yapmış olmalı, hem de çok."

"Buna hiç şüphem yok."

"Peki nasıl? Manken kullanarak mı?"

"Herhangi bir şey olabilir, Carlos," dedi Hunter. "Telden, kâğıt hamurundan, alçıdan, hatta esnek kolları ve bacakları olan sıradan oyuncak bebeklerden bile modeller yaratabilirsin. Hem de bunların hepsini herhangi bir mağazada bulabilirsin."

"Yani bu adam evinde oturup oyuncak bebeklerle oynadıktan sonra dışarı çıkıyor ve kurbanlarını parçalıyor. Bu şehrin çivisi çıkmış desene."

"Bu *dünyanın* çivisi çıkmış," diye düzeltti Hunter.

"Andrew Nashorn'un dosyası nihayet geldi. Arka koltukta duruyor." Garcia başıyla hızlıca arkayı işaret etti.

"Sen okudun mu?"

"Evet. Okuduğum diğer dedektif öz geçmişleri gibi. Nashorn, Kuzey Kaliforniya'daki San Mateo kentinde yer alan El Granada'da doğmuş ve on iki on üç yaşına kadar falan orada yaşamış. O sırada ailesi Los Angeles'a taşınmış. Babası muhasebeciymiş ve burada daha iyi bir iş teklifi almış. Annesi ise kiliseye giden bir ev hanımıymış."

Kırmızı ışığa geldiler. Hunter uzanıp arka koltuktan dosyayı aldı.

"Nashorn sıradan bir öğrenciymiş," diye devam etti Garcia. "Ne en iyisi ne en kötüsü. Maywood'da yaşamasına rağmen liseyi Bell'de okumuş. Üniversiteye gitmemiş. Liseden sonra birkaç yıl ufak tefek işlerde çalıştıktan sonra teşkilata katılmaya karar vermiş. Dedektif olması biraz zaman almış."

"On iki yıl sürmüş," dedi Hunter dosyadan okuyarak. "Sınavdan dört kere kalmış."

"Dulmuş. Çocuğu yok."

Hunter başını salladı. "Yirmi altı yaşında evlenmiş," dedi dosyadan okuyarak. "Karısı üç yıl geçmeden ölmüş."

"Evet, bunu okumuştum. Kadında olduğunu bile bilmedikleri tuhaf bir kalp rahatsızlığından."

"Kardiyomiyopati," dedi Hunter. "Kalp kası hastalığı. Bir daha evlenmemiş."

"Anladığım kadarıyla iyi bir polismiş," dedi Garcia arabasını vitese takıp sola, North Mission Yolu'na dönerek. "Dedektiflik yıllarında çok sayıda pisliği içeri tıkmış. Sonra her polisin korktuğu şey olmuş. Inglewood'da sefil bir sokak gaspçısını kovalarken görev başında vurulmuş." Garcia başını iki yana salladı. "Zavallı adam. Brezilya'da olsa, poposu toz biberle kaplı güneşe dönük doğmuş derlerdi."

Carlos Garcia, Brezilya, Sao Paulo'da doğmuştu. Brezilyalı bir federal ajan ile Amerikalı bir tarih öğretmeninin oğlu olan

Garcia, annesiyle babasının evliliğinin sona ermesinin ardından on yaşındayken annesiyle birlikte Los Angeles'a taşınmıştı. Hayatının çoğunu Amerika'da geçirmiş olmasına rağmen Portekizceyi tam bir Brezilyalı gibi konuşabiliyordu ve birkaç yılda bir ülkesini hâlâ ziyaret ediyordu.

Hunter ortağına baktı ve yüzünü buruşturdu. "Ne? O da ne demek oluyor?"

"Birinin şanssız doğduğu anlamına geliyor ve Nashorn'un durumunda bence bu geçerli."

"Gerçekten mi? Peki Brezilyalılar birinin şanslı doğduğunu düşündüklerinde ne diyorlar? 'Poposu şekerle kaplı aya dönük doğmuş' mu?"

"Aynen öyle." Garcia etkilenmiş görünüyordu.

"Şaka yapıyorsun?"

"Yapmıyorum, hemen hemen tam tercümesi bu olurdu."

"İlginç bir benzetme." Hunter'ın söyleyebildiği tek şey buydu. Nashorn'un dosyasında sonraki birkaç sayfa Nashorn'un dâhil olduğu son soruşturmaların bir özetiydi.

"Amiri Nashorn'un belli alışkanlıkları olan bir adam olduğunu söyledi," dedi Garcia. "Her zaman yılın aynı vaktinde tatile çıkarmış: yazın ilk birkaç günü. Her zaman iki hafta, denizde tek başına, balık tutarmış. O tekneyi almak için tüm birikimini kullanmış. Amirine göre o tekne onun emeklilik planıymış."

"Kız arkadaşı da partneri de yokmuş." Hunter hâlâ dosyadan okuyordu. "En yakın akrabaları hâlâ El Granada'da yaşayan yengesi ile dayısıymış."

"Evet, amiri onlarla temasa geçecek."

Hunter dosyada Nashorn'un ev adresine baktı, Doğu Los Angeles'ta bir apartman dairesiydi. Bu sabah oraya bir adli tıp ekibi gönderilmişti bile. Dün gece Nashorn'un teknesinde cep telefonu, bilgisayar, adres defteri, günlük ya da bu türden herhangi bir şeye rastlanmamıştı ve amirine göre masasında da bir şey

yoktu. Sabit diskinde kişisel dosya yoktu. İş e-postaları kontrol ediliyordu. Hunter, Nashorn'un ev aramasından bir şeyler çıkmasını umuyordu. Garcia Adli Tıp Kurumu'nun otoparkına girerken dosyayı kapatıp arka koltuğa koydu.

Kırk

Alice Beaumont bir belgenin daha çıktısını alıp yere, orada duran onlarca sayfanın yanına koydu. Hunter ve Garcia ofisten gidince burayı geçici olarak kendi özel araştırma alanına çevirmişti.

İkinci heykelin oluşturduğu gölge görüntüsünün ne anlama gelebileceğini bulmak için hızlı bir girişimde bulundu fakat internette kırk beş dakika araştırma yapmasına rağmen eli boş döndü. İlk gölge kuklalarının aksine, görüntünün tamamına yüklenebilecek mitolojik bir anlam bulamadı. Görüntüyü parçalara ayırdığı takdirde boynuzlu çarpık kafayı istediği herhangi bir şeytan figürüne rahatlıkla bağlayabilirdi fakat bu, Nashorn'un kesilen parmaklarıyla oluşturulan dört küçük gölge figürünü açıklamıyordu.

Alice araştırmaya devam etmek istiyordu fakat şimdilik soruşturmanın önceliğinin Derek Nicholson'ın yıllar içinde hapse attığı faillerin listesi üzerinde çalışmak olduğunun farkındaydı. Eğer Andrew Nashorn'un dedektif ya da Destek Bölümü memuru olarak üzerinde çalıştığı herhangi bir vakayla bir tür bağlantı bulabilirse bu onlara çaresizce aradıkları başlangıç noktasını verebilirdi.

Alice etrafını saran çıktılarla birlikte yere oturdu ve onları ikişer, üçer, dörder, bazen de beşer sayfalık desteler halinde gruplandırıp tekrar okumaya başladı.

Bu sabah kendi dizüstü bilgisayarını yanında getirmişti. Sabit diskinde bulunan güçlü geliştirme uygulamalarından birkaçına ihtiyaç duyacağını hissetmişti. Haklı da çıkmıştı. Hunter ona serbest bırakılmış, kaçmış ya da şartlı tahliye edilmiş failleri ararken beş, belki de on yıl geriye gitmesini söylemişti. Bu durumda okunması gereken çok fazla isim ve dosya ortaya çıkmıştı. Buna bir de Andrew Nashorn'un soruşturmalarından elde ettiği yeni isimlerle dosyalar ve davalarını kaybettiği için Nicholson'ı bizzat suçlayan orijinal mağdurların listesi eklenince hepsini gözden geçirmek için en az bir hafta gerekecekti. Ama tam bu noktada onun uzman bilgisayar becerileri devreye giriyordu.

Hunter ve Garcia gittikten sonra Alice'in yaptığı ilk şey, metin dosyalarını okuyup belli isimleri, kelimeleri ya da ifadeleri arayan hızlı bir uygulama yazmak olmuştu. Uygulama ayrıca çeşitli kriterler kullanarak dosyaları birbirine bağlayabiliyordu. Buradaki tek sorun, tüm dosyaların dijitalleştirilmemiş olmasıydı. Hatta yaklaşık yüzde ellisi hâlâ yalnızca kâğıt üzerindeydi. Yirmi altı yıl geriye gidildiğinde bile, basit bir isim listesi elde etmek kolaydı. Fakat asıl dava dosyaları yaklaşık on beş yıl önce dijital ortama aktarılmaya başlanmıştı. Eski davalar Los Angeles Bölge Savcılığı'nın veri tabanına olabildiğince hızlı şekilde ekleniyordu fakat sayının çok yüksek olması ve personel eksikliği süreci zahmetli ve çok yavaş hale getiriyordu. Aynı durum LAPD ve Andrew Nashorn'un vakaları için de geçerliydi.

Alice elindekilerle gerçekten iyi iş çıkarıyordu. Yazdığı uygulama şimdiden kırk altı belgeyi işaretleyip ilişkilendirmeyi başarmıştı fakat Nashorn'un soruşturmalarını incelemeye henüz başlamamıştı.

Kırk Bir

Hunter cerrahi maskeyi ağzıyla burnunun üzerine çekti ve bir numaralı özel otopsi odasındaki iki otopsi masasından birinin sağında durdu. Garcia hemen arkasındaydı; kollarını göğsünde kavuşturmuş, omuzları sanki dondurucu bir rüzgârdan korunmaya çalışıyormuş gibi öne doğru eğilmişti.

Dışarıdaki sıcak yaz gününe rağmen oda her zamanki gibi çok soğuk, ameliyat ve tavan ışıkları ne kadar parlak olursa olsun çok kasvetli, paslanmaz çelik masaları ve tezgâhları, klinik atmosferi, bal peteğini andıran morg dolapları ve lazer keskinliğindeki kesici aletlerin tüyler ürpertici görüntüsüyle çok ürkütücüydü.

"Maskeye gerek yok, Robert," dedi Doktor Hove dudaklarının kenarında belli belirsiz bir gülümsemeyle. "Hastalık riski yok ve ceset gerçekten kokmuyor." Duraklayıp sözlerini düşündü. "Belki birazcık kokuyordur."

Her kadavra, dokuların doğal olarak parçalanması ve ölümden sonra bakterilerin hızla çoğalması nedeniyle kaçınılmaz olarak koksa da bu koku Hunter'ı asla rahatsız etmezdi. Otopsi incelemesinden önce titizlikle yıkanan cesedin kokusu genellikle neredeyse tamamen kaybolurdu.

"Senin koku alma hissinin kızarmış bir tavuğunki kadar ölü olduğunu biliyorsun, değil mi doktor?" dedi Hunter yepyeni bir çift lateks eldiven takarak.

"Her yemek yaptığımda kocam bana bunu söyler." Doktor tekrar gülümseyip iki dedektifin dikkatini iki otopsi masasına yöneltti. Bunlardan birinde Nashorn'un parçalanmış bedeni, diğerinde ise kesilmiş vücut parçaları bulunuyordu. Doktor Hove vücut parçalarının olduğu masaya yaklaştı.

"Resmî ölüm nedeni, şiddetli kan kaybına bağlı kalp yetmezliği. Tıpkı ilk kurbanımız gibi."

Hunter ve Garcia sessizce başlarını salladılar. Doktor devam etti.

"Kesikleri ilk kurbanınkilerle kıyasladım. Tutarlılar. Katil aynı kesici aleti kullanmış."

"Elektrikli et bıçağı mı?" dedi Garcia.

Doktor başıyla onayladı. "Ama bu defa biraz farklı şekilde yapmış."

"Nasıl yani?" dedi Hunter masanın öbür tarafına geçerek.

"Kanamayı durdurmaya çalışmış. Ayakların kesilmesi, Syme'ın ayak bileği dezartikülasyonunun bütün işaretlerini taşıyor."

"Efendim?" dedi Garcia.

"Adını James Syme'dan alan bir ayak bileği ampütasyon prosedürü," dedi Doktor Hove. "Bin sekiz yüzlü yıllarda Edinburgh Üniversitesi'nde klinik cerrahi profesörüydü. Bugün hâlâ kullanılan bir ayak bileği ampütasyon prosedürü geliştirdi. Her neyse, buradaki kesiler ayak bileği eklemleri boyunca temiz bir şekilde yapılmış. Syme'ın ayak bileği kesme yönergelerine uygun olarak, tüm prosedürün cerrahi bir ekip olmadan bir tekne kamarasında gerçekleştirildiği göz önüne alındığında, atardamarlar tıkanmış ve büyük damarlar mümkün olduğunca bağlanmış. Genellikle küçük kan damarları işlem sırasında elektrikle yakılır ama katil bununla uğraşmamış. Ya ekipmanı olmadığı için ya da..."

"Buna gerek olmadığı için," dedi Hunter. "Kurbanın birkaç saat, belki de dakikalar içinde öleceğini biliyordu. Onun kan kaybından çabucak ölmesini istemiyordu."

"Seninle aynı fikirdeyim," dedi doktor. "İlk kesilen kesinlikle ayaklarmış. Katil, kesik yere pansuman yapıp üzerine çapraz kesilmiş çorap giydirmiş. İyi de iş çıkarmış."

"Yani profesyonelce mi yapılmış?" dedi Garcia.

"Öyle diyebilirim, evet. Ama öncesinde yaralar acı biber tozuyla kaplanmış."

"Acı biber mi?" Garcia'nın alnı kırıştı. Bir an düşündü. "Tanrım!"

Hunter'ın hafızası onu hemen tekneye ve kamarasında aldığı garip, yakıcı kokuya geri götürdü. Kokuyu daha önce aldığını biliyordu fakat o sırada tam çıkaramamıştı. "Biber acıyı artırmak için değildi," dedi Garcia'nın şüphesini fark ederek. "Kanamayı durdurmak içindi."

"Efendim?"

"Robert haklı," dedi Doktor Hove. "Acı biber yıllardır doğal bir ilaç olarak kullanılıyor. Daha doğrusu bir kan pıhtılaştırıcı olarak."

Garcia'nın dikkati Nashorn'un metal masanın üzerinde duran kesik ayaklarına kaydı. "Kahve tozu gibi mi?"

"Evet, kahve tozu da benzer bir etki yaratabilir," dedi doktor. "Her iki toz da kan basıncını dengelemek için vücutla reaksiyona girer, yani normalde olduğu gibi yara bölgesinde ekstra bir basınç artışı olmaz. Basınç dengelendiğinde kan hızla pıhtılaşır. Eski bir numaradır ama her seferinde işe yarar. Sargılar analiz edilmek üzere laboratuvara gönderildi bile."

"Katil sonraki ampütasyonlar için de aynı özeni göstermiş mi?" diye sordu Garcia.

Doktor Hove başını yana eğip ağzını büktü. "Sayılır. Kollardaki arterler ve büyük damarlar da kalın bir iplikle bağlanmış fakat hatırlayacağınız gibi yaralara pansuman yapılmamıştı. Ve ayak ampütasyonlarının aksine, kanamayı durdurmak için acı

biber kullanılmamış. Ancak yapılan şey kurbanın kan kaybından hızla ölmesini engellemiştir."

"Belli ki henüz toksikoloji sonuçları gelmedi, değil mi?" dedi Hunter.

"Henüz gelmedi," dedi doktor. "Bir iki güne gelir. Tahminimce katilin ilk kurbanda kullandığı kalp atış hızını düzenleyen ilaçlarla aynı sonucu alacağız."

Hunter da aynısını düşünüyordu fakat Doktor Hove'un tavrında başka bir şey fark etti. Onu rahatsız eden bir şey var gibiydi. "Başka bir şey var mı?" diye şansını denedi.

Doktor Hove derin bir nefes aldı, ellerini uzun beyaz önlüğünün geniş ceplerine soktu. "Biliyorsun ki uzun yıllardır patologluk yapıyorum, Robert. Ve Los Angeles gibi bir şehirde patologluk yapıyorsan neredeyse her gün insanların elinden çıkabilecek en kötü şeyleri görürsün. Ama sana şunu söyleyeyim, eğer saf kötülük ya da aramızda dolaşan gerçek bir iblis diye bir şey varsa o da bu katildir. Ve bu adamı yakaladığınızda kafasında şeytan boynuzları olduğunu görürseniz hiç şaşırmam."

Bu sözler üzerine Hunter ve Garcia oldukları yerde donup kaldılar ve teknenin kamarasında bulunan heykelin oluşturduğu gölge figürünün görüntüsü, tekrarlayan bir kâbus gibi gözlerinin önüne geldi.

"Dur biraz." Garcia elini kaldırıp Hunter'la tedirgin edici bir bakışma yaşadı. "Neden böyle diyorsun, doktor?"

Doktor arkasına döndü. "Size nedenini göstereyim."

Kırk İki

Alice bir dosyayı daha okumayı bitirip saatine baktı. Üç buçuk saattir bu işle uğraşıyordu ama hâlâ takip etmeye değeceğini düşündüğü bir yol bulamamıştı. Uygulamasının işaretlediği kırk altı belgenin otuz sekizini okumuştu bile.

Masasının üzerindeki dokunulmamış iki dosya kutusunu incelerken başını onaylamaz bir şekilde salladı. Bu sefer çiğneyebileceğinden çok daha büyük bir lokma ısırdığına hiç şüphesi yoktu. Bugünün sonuna kadar bu belgelerin incelenebilmesi için bir okuma ekibine ve belki de bir iki programcıya daha ihtiyacı vardı. Belki de yeni heykelin oluşturduğu gölge imgesine bir anlam aramaya geri dönmeliydi. Belki orada şansı daha yaver giderdi.

Alice kendine taze bir bardak kahve doldurup duvara yaslandı. Gözleri bir an için fotoğraf panosuna takılınca tüm bu vahşet tüylerini diken diken etti. Bir insan nasıl bu kadar kötü olabilirdi? Bu kadar dengesiz? Ve aynı zamanda o heykelleri ve gölge imgelerini tasarlayacak kadar da zeki? Birinin evine ya da teknesine girip saatlerce işkence edecek, onu parçalara ayıracak, sonra da fark edilmeden oradan çekip gidecek kadar zeki nasıl olabilirdi? Polisin bulmasını istedikleri dışında, arkasında hiçbir ipucu bırakmadan?

Alice kendini başka tarafa bakmaya zorlayıp görüntüleri zihninden uzaklaştırmaya çalıştı. Dikkatini tekrar yerdeki belgelere

çevirdi. Kapak sayfalarında dava numarası ve sanık ya da hükümlünün adı yazıyordu. Bir süre onlara baktı, beyni düşüncelerle dolup taşıyor, olasılıkları değerlendiriyordu. Andrew Nashorn'un başdedektif olduğu ve dedektif sıfatıyla ya da destek memuru olarak soruşturmaya dâhil olduğu birkaç davayı taramıştı bile. Neredeyse hepsi çete üyeleri, gaspçılar, hırsızlar ve adi suçlularla ilgiliydi. Ona göre ellerindeki katil olmak için gereken özelliklere sahip olmayan kişilerdi bunlar. Orada bir ilişki bulacağından çok şüpheliydi. Ancak davayı kaybettikleri için Derek Nicholson'ı ve Kaliforniya eyaletini bizzat suçlamış olabilecek mağdurların listesine daha başlamamıştı.

Kahvesini fazla hızlı içince damağı yandı. Birden durakladı çünkü aklına elindeki isim listeleri arasındaki bağlantısızlıktan kaynaklanan bir fikir gelmişti.

Tekrar bilgisayarının başına geçen Alice daha önce yazdığı uygulamanın kod ekranını açtı. Tek ihtiyacı olan, birkaç değişiklik yapmaktı; böylelikle yeni bir arama ve karşılaştırma aracına sahip olacaktı. Gerekli tüm değişiklikleri yapması otuz dakika sürdü. Yeni uygulamasının Los Angeles Bölge Savcılığı'ndaki veri tabanına erişmesini sağlamak için güvenlik izni şifresini kullandı. Hunter ona ayrıca LAPD'ye ve ulusal suçlu veri tabanına bağlanmasını sağlayacak bir şifre de vermişti.

Program arama yaparken Alice dosyalara geri döndü. Uygulamanın iki farklı konumdaki iki farklı veri tabanına bağlanması ve arama yapması gerekiyor, Alice bunun biraz zaman almasını bekliyordu. İlk arama kriterlerini kullanan ilk sonuçlar otuz beş dakika sonra geldi. Otuz dört farklı isim vardı. Alice her birinin ayrı ayrı dava özeti sayfalarını açıp çıktılarını aldı. Kenar boşluklarına notlar alarak okudu. Yirmi dört numaralı arama sonucunun özet sayfasını okumaya başladığında bedenini

bir ürpertinin sardığını hissetti. Sayfayı bıraktı ve kalan sayfaları hızla karıştırarak uygulamasının işaret ettiği eşleşmeyi aradı.

Alice irkilerek nefesini içine çekti ve nefes soğuk bir rüzgâr gibi ciğerlerine doldu.

"Pekâlâ, işte bu çok ilginç."

Kırk Üç

Doktor Hove, Hunter ve Garcia'nın dikkatini tekrar ilk otopsi masasına ve Nashorn'un vücut parçalarına yönlendirdi.

"Başı, vücudundan ayrılan son parçaymış," dedi ve yaklaşıp Nashorn'un başını çevirerek yüzünün sol tarafındaki büyük yarayı gösterdi. "Ama katil kurbanı ilk olarak bu şekilde etkisiz hale getirmiş. Yüze çok güçlü, tek bir darbe. Muhtemelen boru, sopa gibi ağır metal ya da kalın ahşap bir silah kullanmış."

Garcia yakası onu rahatsız ediyormuş gibi boynunu huzursuzca sağa sola döndürdü.

"Çenesi üç yerinden kırılmış," diye devam etti Doktor Hove açıkta kalan alt çene kemiğini göstererek. Hunter'ın teknenin kamarasında tespit ettiği, deriden çıkıntı yapan bir santim genişliğindeki çene kemiği parçasıydı bu. "Kemik kıymıkları ağzının içini kesmiş. Bazıları diş etlerini çivi gibi delmiş. Kurban üç dişini kaybetmiş."

Garcia kimseye fark ettirmeden dilini kendi dişlerinin üzerinde gezdirerek bir ürpertiyi bastırdı.

"Adli tıp üç dişi de teknenin kamarasında buldu," diye belirtti doktor.

"Yani onu bayıltan şey yüzüne aldığı darbe miymiş?" dedi Hunter.

"Buna hiç şüphe yok. Ama yatağa bağlı olan ve katilin sadist isteklerine direnç gösteremeyen ilk kurbanın aksine, eğer uya-

nıksa bu kurban kolayca karşı koyabilirdi. Yaşı ve akciğerlerinden birinin düşük kapasiteyle çalıştığı düşünülürse fiziksel sağlığı iyiymiş." Doktor Hove masanın üzerindeki birbirinden ayrılmış vücut parçalarını gösterdi. "Kollarındaki ve bacaklarındaki kaslar düzenli fiziksel egzersizle uyumlu şekilde oldukça güçlüymüş. Kendine bakıyormuş."

"Ama bileklerinde ya da kollarının herhangi bir yerinde görünür bir bağlama izi yok," dedi Hunter eğilip masanın üstündeki vücut parçalarını biraz daha yakından inceleyerek.

"Doğru," diye onayladı doktor. "Adli tıp da kurbanın bulunduğu sandalyeye ya da başka bir yere bağlı olduğunu gösteren hiçbir şey bulamadı."

"Yani diyorsun ki..." diye araya girdi Garcia, "... tüm işlem boyunca kurbanın bilinci kapalıydı."

"Mantıklı çıkarım bu yönde olurdu."

Hunter doktorun sesinde tereddüt sezdi. "Olurdu derken?"

"Yüzüne aldığı darbe şüphesiz onu bayıltmıştır ama uyutulmadan, katil kesmeye başlar başlamaz acıdan uyanırdı."

"Yani uyutulmuş," dedi Garcia.

"Toksikoloji sonuçları gelene kadar böyle düşünürdüm, eğer ki..." Doktor, masanın üstünde Nashorn'un ayaklarının yanına konmuş olan yedi buçuk santim uzunluğundaki küçük bir kemik parçasını gösterdi.

Kemiğe bakan Hunter biraz endişeyle başını geriye yatırdı. "Omur mu?"

"Boyun omuru," diye netleştirdi Doktor Hove.

"Ne?" Garcia daha yakından bakmak için eğildi.

"Boyun kemiğinin bir parçası," dedi Hunter.

"Peki bu ne anlama geliyor?"

Doktor, Garcia'ya döndü. "Pekâlâ, boyun omuru ve omurilik hakkında uzun bir ders vermeden bunu açıklamaya çalışayım. Bunlar C5'ten C7'ye kadar olan omurlar." Masanın üstündeki

kemik parçalarını gösterdi. "Boyun omuru C1'den C7'ye kadar olan omurlardan oluşur ve omurganın tam tepesinde yer alır." İnsan vücudundaki gerçek konumunu göstermek için Garcia'nın boynunun arkasına dokundu. "C1 en üstteki omurdur, kafatasına değer; C7 ise ense kökünde, üst sırtın başlangıcındadır. Omurganın çok hassas bir parçasıdır ve herhangi bir hasar felce yol açabilir. Ancak bu büyük ölçüde hasarın hangi omurun etrafında olduğuna da bağlıdır. Kafatasına yaklaştıkça omurlar daha hassas ve felç de daha şiddetli olur. Buraya kadar tamam mı?"

Garcia bir okul çocuğu gibi başını salladı.

"Eğer hasar tam tepede, C1, C2 veya C3 omurları civarında ise tetraplejiye, yani boyundan aşağısının felç olmasına ve sinir sisteminin durmasına yol açabilir, boyundan aşağısı tutmaz. Ama aynı zamanda solunum bozukluğuna da sebep olabilir ve solunum cihazı olmadan ölüm çok hızlı bir şekilde gerçekleşir."

Hunter, Doktor Hove'un birazdan açıklayacağı şeyi fark ettiğinde kalp atışlarının hızlandığını hissetti.

"C4 omurunun etrafında, boyun bölgesinin ortasında meydana gelen hasar," Garcia'nın boynunun arkasına tekrar dokunarak yerini gösterdi, "tetraplejiye ve sinir sisteminde uyuşmaya neden olabilir ancak nadiren solunum bozukluğuna yol açar." Sözlerinin ağırlığını tartarak durdu. "Omuriliğin bu küçük bölümünü göstermemin nedeni, kurbanın kafası kesildiğinde kesinin C7 omurundan hemen sonra, ense kökünden yapılmış olması. Kafayı ve boynu incelediğimde boyun bölgesinin C4 omurunun hemen altından koparılmış olduğunu gördüm. Kurbanın boynundan aşağısı bilinçli olarak felç edilmişti. Vücudunun büyük bölümünde bir şey hissetmemiş yani."

Garcia sırtından aşağı soğuk terler akmaya başladığını hissedebiliyordu. "Dur biraz, doktor. Katilin onu felç ettiğini mi söylüyorsun?"

"Aynen öyle yapmış."

"Nasıl?"

"Göstereyim."

Doktor Hove, Nashorn'un kesik kafasını alıp çevirerek herkesin dikkatini ensesine çekti. Kafatasının dibinden yaklaşık dokuz santim aşağıda iki buçuk santim uzunluğunda yeni bir kesik vardı.

"Katil, boynunun arkasından soktuğu keskin bir bıçakla boyun bölgesini kesmiş."

"Şaka yapıyorsun." Garcia'nın midesi kasıldı.

"Maalesef çok ciddiyim. Dediğim gibi, bana göre bu katil şeytanın vücut bulmuş hali, bir insan-şeytan. Bu dünyada böyle bir şey kimin aklına gelir ki?"

"Çöp adam," dedi Hunter.

Herkes ona uzaydan gelmiş gibi baktı.

"Buna çöp adam deniyor," diye devam etti Hunter. "Vietnam Savaşı sırasında sadist askerler tarafından kullanılan bir teknikti. Bu kadar kusursuz yapılmıyordu elbette. Savaş sırasında, askerler kurbanın sırtına bıçak saplayıp omurgasını herhangi bir yerinden keserlerdi. Kişi bazen boyundan aşağı, bazen de sadece belden aşağı felç olurdu, fark etmezdi. Böylelikle kurban karşı koyamazdı."

"Bu katilin Vietnam gazisi olduğunu söylemeye çalışmıyorsun, değil mi?" dedi Garcia.

"Sadece bu tekniğin yeni olmadığını söylüyorum."

"Omuriliğin deri yüzeyine yakınlığı nedeniyle," diye devam etti Doktor Hove, "kesiğin çok derin olması gerekmiyor. Kurbanımızın durumunda, bıçak iki buçuk üç santim daha derine girseydi soluk borusu kesilebilir ve ölüm çok hızlı gerçekleşirdi."

"Vay canına, bu katilin tıp bilgisi olduğuna şüphe yok yani," dedi Garcia bir adım geri çekilerek.

"Bence hiç şüphe yok," dedi doktor. "Solunum sistemini tehlikeye atmadan boyundan aşağı felç yaratmak için boyun bölgesini C4 omurundan kesmesi gerektiğini biliyormuş. Ve tam da böyle

yapmış. Bunu Syme'ın neredeyse kusursuz ayak bileği dezartikülasyon prosedürüne, ampütasyonlardan sonra doğru damarların bağlanmasına ve bacaktaki kesilen yere özenle yapılan pansumana eklerseniz bu adam bir hastanede cerrah çıksa şaşırmam."

Kırk Dört

"Katil kurbanın boyun bölgesini bıçakla ensesinden keserek felç mi etmiş?" Başkomiser Blake, Garcia'nın az önce kendisine uzattığı otopsi raporunun bir kopyasını okurken az kalsın sesi titriyordu.

Hunter başını salladı.

Bölge Savcısı Dwayne Bradley, Başkomiser Blake'in masasının önündeki iki deri koltuktan birinde oturuyordu. Onun da elinde raporun bir nüshası vardı.

"Bir saniye," dedi başını iki yana sallayarak. "Burada yazdığına göre, boyun bölgesinin kesilmesi sinir sistemini de etkileyerek kurbanın uyuşmasına ve acıya karşı duyarsızlaşmasına yol açmış."

"Doğru," dedi Garcia.

"O zaman bunu neden yapmış? Katil kurbanın acı çekmesini istiyorsa hissetme duyusunu neden elinden alsın ki? Neden onu kesmeden bedenini uyuşturursun ki? Bu hiç mantıklı değil." Yanakları şimdiden hafifçe pembeleşmeye başlamıştı.

"Çünkü katil her nedense kurbanın farklı bir acı çekmesini istiyordu," dedi Hunter dirseğini batı duvarındaki kitaplığa dayayarak. "Psikolojik acı."

Bradley bir an tereddüt etti.

"Hiçbir şey hissetmeden, tepki veremeden vücudunuzun parçalara ayrılmasını, kanınızın etrafa sıçramasını izlemek zorunda kaldığınızı düşünün. Kendi ölümünüzü ekrandaki bir filmi izler

gibi izlemek zorunda kaldığınızı. Öldüğünüzü biliyorsunuz ama hissedemiyorsunuz."

Savcı Bradley gözlerini Hunter'dan ayırmadan sözlerini tarttı. "Nasıl dehşet verici bir tablo çizeceğini iyi biliyorsun."

"Bu ne kadar sürmüş?" diye sordu başkomiser. "Yani parçalama, psikolojik işkence?"

"Söylemesi zor. Ama vücut parçalarını kesmek ve kanamayı bu şekilde durdurmak için gereken süreyi göz önüne alırsak bir saati geçer, belki daha da fazla."

"Lanet olsun," dedi Savcı Bradley nefesini boşaltıp raporda sayfayı çevirerek. "Burada ölüm saatinin öğleden sonra dört ile yedi arasında olduğu yazıyor."

"Doğru," dedi Garcia.

"Ceset ise saat sekiz civarında komşu teknedeki bir kız tarafından bulundu, değil mi?"

"Doğru," dedi Garcia.

"Marinadaki güvenlik kameralarından bir şey çıktı mı?" diye sordu Başkomiser Blake. "Girip çıkan insanlar?"

Garcia kıkırdadı. "Bizim de beklentimiz vardı ama hâlâ eski bir sistem kullanıyorlarmış. VHS kasetlere kayıt yapılıyormuş, inanabiliyor musunuz? Ve iki aydır bozukmuş."

"Klasik," dedi Savcı Bradley. "Kapı kapı ya da bizim durumumuzda tekne tekne dolaştınız mı? Kurbanın teknesinden yüksek sesle müzik yayılmaya başladığı sırada o iskeleden ayrılan ya da oraya ait değilmiş gibi görünen birini kimse fark etmemiş mi?"

"Katilin o kadar aptal olduğunu sanmıyorum," dedi Hunter.

"Aptal mı? Ne demek istiyorsun?"

"Doğrulamamızın bir yolu yok ama Nashorn'un teknesindeki müzik setinde bir 'uyandırma' programlama özelliği var. Tahminimce, katil zamanlayıcıyı kendisi ayrıldıktan en az yarım saat sonra müzik setini açacak şekilde ayarladı. Buna bir de insanların yüksek sesli müzikten ancak bir süre devam ettikten

sonra rahatsız olmaya başlayacağı gerçeğini eklerseniz, insanlar durumun farkına varmaya başladıklarında katil çoktan gitmişti."

Başkomiser önündeki raporu kapatıp masasının kenarına itti. "Peki ya kurbanın dairesi? Oradan bir şey çıktı mı? Bilgisayar, cep telefonu?"

"Adli tıp bir dizüstü bilgisayar bulmuş," dedi Hunter. "Biz konuşurken üzerinde çalışıyorlar; dosyalara, fotoğraflara, e-postalara, bulabildikleri her şeye bakıyorlar. Cep telefonu yok ama."

"Nashorn yıllık iki haftalık tatiline çıkmaya hazırlanıyormuş," dedi Garcia. "Yani telefonunu yanına aldığını varsaymak yanlış olmaz. Katilin telefonu ya yanında götürdüğünü ya da suya atarak veya imha ederek ondan kurtulduğunu düşünüyoruz."

"Numarasını alıp hizmet sağlayıcısıyla iletişime geçebilir ve oradan devam edebiliriz," dedi Savcı Bradley.

"Bunu zaten yaptık," dedi Hunter. "Telefon kapalı, yani imha edilmemişse tekrar açılana kadar izi sürülemez. Ama aramalarının baz istasyonu analizini alabiliriz belki."

"*Belki* diye bir seçenek yok," diye karşı çıktı Savcı Bradley. "Alice size baz istasyonu analizini temin eder." Hızlıca saatine baktı.

"Tamam," dedi Hunter. "Ayrıca bugün Amy Dawson'ı tekrar ziyaret edeceğim."

Savcı Bradley ve Başkomiser Blake'in gözleri kısıldı, ikisi de başlarını hafifçe iki yana sallayarak karşılık verdiler.

"Derek Nicholson'ın hafta içi hemşiresi," diye hatırlattı Hunter. "Ona Andrew Nashorn'un fotoğrafını gösterip Savcı Bradley dışında Nicholson'ı evinde ziyaret ettiğini söylediği kişinin o olup olmadığını öğrenmek istiyorum. İkinci ziyaretçinin kim olduğunu hâlâ saptayamadık. Savcı Bradley'den rica ettim ve o da Los Angeles'taki bütün savcılıklara sordurdu. Kimse ortaya çıkmadı, bu yüzden ikinci ziyaretçinin savcılıktan bir çalışan olmadığını varsaymak zorundayız."

Savcı başını salladı.

Düşünce süreci yeni bir boyuta geçerken Başkomiser Blake masasına kalemle vurmaya başladı. "Bir şey soracağım," dedi Hunter'a hitap ederek. "İki cinayetteki yöntem de aynıydı, biliyorum ama Dwayne'in söyledikleri beni düşündürdü. Neden ilk kurbana fiziksel acı çektirirken ikinci kurbana psikolojik acı çektirsin ki? Pek mantıklı gelmiyor."

"Hiçbir zaman mantıklı gelmez zaten, başkomiserim," dedi Hunter.

"Tamam ama aklımı kurcalayan bir şey var. Sence birden fazla fail olma ihtimali var mı? Birlikte hareket eden iki kişi olabilir mi? Biri Nicholson'dan, diğeri Nashorn'dan nefret eden? Belki hapiste tanışmışlardır. Aynı kuruma gönderilmişlerdir ama tamamen alakasız suçlardan. İçerideyken dost olmuşlardır. Böylelikle bu hastalıklı intikam planını yapmak için yıllarca düşünmüşlerdir."

"Başkomiser iyi bir noktaya değindi," dedi Savcı Bradley.

"Kurbanlara yapılanlar düşünüldüğünde bu pek olası değil."

"Nasıl yani?"

Hunter odanın ortasına doğru yürüdü. "Her iki suçta da ortaya çıkan psikozun şiddetini ve eylemin çılgınlığını düşünürseniz iki ayrı saldırgan olmasının neredeyse imkânsız olduğunu görürsünüz. Suç mahalleri, katil tarafından en küçük ayrıntısına kadar hayata geçirilen bir saplantıya işaret ediyor. Heykellere bakın. Psikolojik düzeyde, bunu paylaşmak imkânsızdır. Kurbanlarını öldürmek, bedenlerini parçalara ayırmak ve vücut parçalarından heykel yapmak ona zevk veriyor. İçinde sadece kendisinin anlayabileceği bir şeyi tatmin ediyor. Başka hiç kimse aynı düzeyde bir tatmin yaşayamazdı. Bu tür bir psikolojik rahatsızlık paylaşılamaz. Aynı katil, başkomiserim. İnanın bana."

Kapı çalındı.

"Buyurun," diye seslendi Başkomiser Blake.

Kapı hafifçe aralandı ve Alice Beaumont kafasını içeri uzattı. İnternet üzerinden erişemediği bazı dosyalara bakmak için savcılığa gitmişti. Gözleri şaşkınlıktan fal taşı gibi açıldı ve kıpırdamadan durdu. Hunter ve Garcia'nın morgdan döndüğünü bilmiyordu ve Savcı Bradley'nin de odada olacağından haberi yoktu.

Herkes dönüp Alice'e baktı.

Üç saniyelik sessizlik oldu.

"Böldüğüm için özür dilerim." Bakışlarını odada gezdirerek herkesin dikkatini çektiğine emin oldu. "Ama nihayet bir şey buldum sanırım."

Kırk Beş

Savcı Bradley, Alice'e ofis kendisininmiş gibi içeri girmesini işaret etti. Alice'in kapıyı arkasından kapatmasını bekledi.

"Ee, ne buldun bakalım?" diye sordu otopsi raporunu Başkomiser Blake'in masasının üstüne atarak.

"Bütün sabahı Derek Nicholson'ın kovuşturduğu suçluların isimlerinin yer aldığı listeyi inceleyerek geçirdim." Başıyla Hunter'ı işaret etti. "Bu kez on beş yıl geriye gittim. İki kurban arasında bağlantı aradım. Özellikle de Nashorn'un tutuklayıp sonra da Nicholson'ın kovuşturduğu kişiler." Yanında getirdiği yeşil klasörden dört sayfa kâğıt çıkardı ve odadaki herkese birer tane verdi. "Nashorn'un dedektiflik yaptığı on iki yıl boyunca yakaladığı tüm suçluların otuz yedisini Nicholson kovuşturmuş."

Herkesin dikkati listedeki isimlere yöneldi.

"Otuz yedi mi? Burada sadece yirmi dokuz isim var," dedi Savcı Bradley kaşlarını hafifçe kaldırarak.

"Çünkü ilk otuz yedi isim üzerinde bir ön inceleme yaptım," diye açıkladı Alice. "Sekizi ölmüş. Sorun şu ki otuz yedi kişinin hepsi de sıradan sokak suçlularıymış: silahlı saldırı, gasp, uyuşturucu satıcılığı, seks istismarı, ağır saldırı, çete üyeliği, bu tarz şeyler. Geçmişlerini kontrol ettiğimde parçalanmış yuvalardan ve istismarcı ailelerden gelen okulu bırakmış, eğitimsiz insanlardan başka bir şey bulamadım. Kalıba uymayan, öfkesini kontrol edemeyen insanlar."

"Hangi kalıptan bahsediyorsun?" diye sordu savcı.

"Nicholson'ın otopsisinden çıkan patolog raporu katilin bir tür tıp bilgisine sahip olduğunu söylüyordu," diye açıkladı Alice.

"Nashorn'un bu sabahki otopsisinden sonra bu biraz daha doğrulandı," diye ekledi Garcia.

"Yani bu benim iddiamı destekliyor," dedi Alice. "Bu listedeki suçlular, araştırdığımız türden cinayetleri işleyebilecek eğitim seviyesine sahip değiller. Bir kurbanı parçalara ayırıp heykel yapabilecek bilgiye, sabra ya da kararlılığa sahip değiller."

"Yani bu listedeki hiçbir ismin araştırmaya değer olmadığını mı söylüyorsun?" dedi Başkomiser Blake sesini yumuşatarak. "O zaman bunu bize neden verdin?" Listeyi masasının üstüne özensizce bıraktı.

"Hayır," dedi Alice aynı ses tonuyla. "Demek istediğim, bu benim fikrim. Listeyi benim işim olduğu için derledim. Savcılıkta çalıştığım onca yıl boyunca öğrendiğim bir şey varsa o da her soruşturmada zamanın çok değerli olduğudur. Ama listedeki yirmi dokuz ismin hepsini araştırmak için yeterli kaynağınız ve zamanınız varsa lütfen buyurun."

Savcı Bradley, Başkomiser Blake'e bakarken gururlu bir baba gibi gülümsüyordu. Eksik olan tek şey, "İşte benim kızım," cümlesiydi.

Hunter, başkomiserin çenesinde bir kasın seğirdiğini gördü. "Ama seni heyecanlandıran şey bu değil," diye hemen araya girdi. "Başka bir şey buldun, değil mi?"

Alice'in gözlerinde yeni bir parıltı belirdi. "O listeyi incelemeyi bitirdikten sonra aklıma bir fikir geldi. Bu olaya farklı bir açıdan bakabiliriz belki diye düşündüm."

"Hangi açıymış bu?" Başkomiserin sesi hâlâ duygusuzdu.

Alice başkomiserin masasının kenarına doğru ilerledi. "Ya aradığımız kişi kurbanların ikisiyle birden değil de sadece biriyle bağlantılıysa?"

Herkes bunu bir an için düşündü.

"İyi ama o zaman diğerini niye öldürsün ki?" dedi Garcia.

Alice, *işte kilit soru da bu*, der gibi sağ işaret parmağını kaldırdı.

"Çünkü bağlantı başka bir yerde." Kimsenin sorgulamasına fırsat vermedi. "Bu düşünceden hareketle, savcılığın veri tabanında, özellikle de Nicholson'ın baktığı davalarda arama yapacak bir uygulama yazdım. Uygulama, çıkan sonuçları herhangi bir şekilde Nashorn tarafından yıllar içinde yakalanan suçlularla ilişkilendirmeye çalışacaktı."

"Hangi kriterleri kullandın?" diye sordu Hunter.

Alice başını hafifçe yana eğdi ve omuz silkti. "Sorun da buydu. Kapsam çok geniş olabilirdi, o yüzden Robert'ın daha önce önerdiği gibi basit bir şeyle başlamaya karar verdim; aile ve akrabalara, yakın zamanda serbest bırakılmış ya da şartlı tahliye edilmiş kişilere öncelik verdim." Duraklayıp başını iki yana salladı. "Çok da yakın zaman sayılmaz aslında, ilk başta beş yıl geriye gittim."

"Peki sonuç?.." Başkomiser Blake sağ dirseğini döner koltuğunun koluna dayayıp çenesini eline yasladı.

"Şansım yaver gitmiş olabilir çünkü karşıma çok güçlü bir aday çıktı."

Kırk Altı

Dudaklarının kenarları kıvrılarak belli belirsiz gülümseyen Alice yeşil klasöründen dört adet basılı vesikalık fotoğraf çıkardı.

"Bu, Alfredo Ortega."

Herkese birer kopya verdi. Fotoğraf eski görünüyordu. Fotoğraftaki kişinin kare çenesi, sivri burnu, kafasına göre çok küçük görünen kulakları, çarpık dişleri ve kalın dudaklarıyla asimetrik bir yüzü vardı. Pek çekici bir adam sayılmazdı. Gece yarısı siyahı rengindeki uzun saçları omuzlarına dökülüyordu.

"Tamam," dedi başkomiser. "Pek tekin görünmüyor. Hikâyesi ne?"

"Bay Ortega, Meksika kökenli bir Amerikan vatandaşıymış. Los Angeles'ın güneydoğusundaki bir depoda istifleyici ve forklift şoförü olarak çalışıyormuş. Bir doksan üç boyunda, yüz yirmi kilo ağırlığında, iri yarı bir adammış. Bulaşılmaması gereken türden biri. Yağmurlu bir ağustos günü, kendini pek iyi hissetmiyormuş, yediği bir şey dokunmuş herhalde. Öğleden sonra patronu ona acıyıp günün geri kalanında izin almasını söylemiş. Ortega o zamanlar iki yıllık evliymiş ve çocuğu yokmuş. Eve her zamankinden erken dönünce karısı Pam'i başka bir adamla yatakta bulmuş. Hatta adam içki arkadaşıymış."

Garcia yüzünü buruşturdu. "Lanet olsun, bu hiç iyi görünmüyor."

Alice ağırlığını bir ayağından diğerine verdikten sonra devam etti. "Sinirlenip kontrolünü kaybetmek yerine onları oracıkta bırakmış; birkaç kasaba öteye, karısının ailesinin San Bernardino'daki evine gitmiş; kadının annesini, babasını, büyükannesini ve kardeşini öldürmüş. Köpeğe dokunmamış. Katliamın ardından kafalarını kesmiş ve yemek masasının üstüne koymuş."

Dört çift meraklı göz, fotoğraf çıktısından Alice'e kaydı. O ise gerilimin artmasına izin verdi.

"Ortega daha sonra Los Angeles'a dönerek karısıyla yatan arkadaşının evine gitmiş. O sırada arkadaşı kendi karısı ve henüz beş yaşında olan çocuğuyla birlikte evindeymiş." Alice duraklayıp derin bir nefes aldı. "Hepsini, karısının ailesini öldürdüğü gibi palayla öldürmüş. Kafalarını mutfak tezgâhının üstünde bırakmış. Daha sonra sakince evlerinde duş alıp buzdolaplarından bir şeyler yemiş. Ancak ondan sonra evine dönmüş. Karısıyla seviştikten sonra onun da kafasını kesmiş."

Herkes neredeyse kendinden geçmiş bir halde Alice'e bakıyordu.

"Vay canına... amma *ilham verici* hikâye," dedi Garcia nefesini boşaltarak. "Ne zaman olmuş bu?"

"Yirmi bir yıl önce. Tutuklamaya direnmemiş. Yakalandığında geçici delilik nedeniyle masum olduğunu savunmuş. Bu yüzden jürili mahkeme yapılmış. Derek Nicholson savcıymış."

Şaşkınlıktan kimse konuşmadı.

"Davayı hatırlıyorum," dedi Savcı Bradley.

"Tutuklamayı yapan Nashorn muymuş?" diye sordu Garcia.

"O olamaz," dedi Hunter başını iki yana sallayarak. "Olay yirmi bir yıl önceymiş, Carlos. Nashorn o zamanlar dedektif değildi."

"Durun biraz." Başkomiser Blake çıktıyı masasına bıraktı. "Arama kriterlerinde son beş yıl içinde serbest bırakılmış ya da şartlı tahliye edilmiş kişileri talep ettiğini söylemiştin. Bana bu manyağın serbest bırakıldığını mı söylüyorsun? Nasıl?"

"Hayır." Alice başını iki yana salladı. "Jüri oy birliğiyle karar vermiş. Ortega idam cezasına çarptırılmış. On altı yıl ölüm hücresinde kalmış. Beş yıl önce zehirli iğneyle öldürülmüş."

Herkesin ifadesinde şaşkınlık vardı.

Başkomiser Blake'in sabrı taşmıştı. "Sen benimle kafa mı buluyorsun?" Ayağa kalkarken çıktıyı sertçe masaya çarptı, bakışları Alice ile Savcı Bradley arasında gidip geldi. "Önce araştırmamamız gerektiğini düşündüğün bir isim listesi, şimdi de çoktan ölmüş birinin fotoğrafı. Nedir bu, LAPD'nin vaktini boşa harcama günü mü? Emrinde ne tür moronlar çalıştırıyorsun, Dwayne?"

"Senin teşkilatındaki moronlara pabucunu ters giydirebilecek türden moronlar, Barbara." Savcı Bradley başıyla Hunter ve Garcia'yı işaret etti.

"Nicholson'ın tarafında bulduğum bağlantı Alfredo Ortega," dedi Alice tartışmanın daha fazla kızışmasına izin vermeyerek ve klasöründen yeni bir fotoğraf çıktısı alarak. Yine herkese birer kopya dağıttı. "Şimdi sizleri Ken Sands'le tanıştırayım."

Yeni sabıka fotoğrafı Ortega'nınkinden çok daha yeni gibiydi. Fotoğraftaki adam yirmili yaşlarının ortalarında görünüyordu. Cildi etnik kökenden ziyade yoğun güneşlenmeden kaynaklanan altın sarısı bir renge bürünmüştü. Yanakları muhtemelen gençlik yıllarından kalma sivilce izleri yüzünden sünger gibi çukur çukurdu. Gözleri o kadar koyuydu ki neredeyse siyahtı. Bakışları, damardan uyuşturucu alan birininkiler gibi baygındı fakat o meydan okuyan gözlerde başka bir şey vardı, soğuk ve korkutucu bir şey. Şeytani bir şey. Siyah saçları kısa kesilmişti ve gülümsemesi, bir gün intikam alacağını bilen birininki kadar kendinden emindi.

"Tamam, peki bu Ken Sands'in konumuzla ne ilgisi var?" diye sordu Garcia.

Alice muzipçe gülümsedi. "Çok ilgisi var."

Kırk Yedi

"Sands, Paramount'ta Ortega'yla birlikte büyümüş," dedi Alice yeni belgeden okuyarak. "Yakın dostlarmış. İkisinin de kardeşi yokmuş ve bu onları birbirlerine daha da yakınlaştırmış. İkisi de yoksul ailelerden geliyormuş. Sands'in babası çok içiyormuş, o yüzden evdeki hayatı pek de mükemmel sayılmazmış. Sands evde olmaktan nefret ediyormuş. Babasından ve ondan yediği dayaklardan nefret ediyormuş. Zamanının çoğunu sokaklarda ve Ortega'yla geçiriyormuş. Çok geçmeden uyuşturucuya ve çetelere bulaşmaya, kavgalara karışmaya başlamışlar. Nasıldır bilirsiniz."

Başkomiser Blake masasındaki telefon çalınca uzandı. "Şimdi olmaz." Telefonu kapattı. "Devam et."

Alice öksürerek boğazını temizledi. "Sands ve Ortega birlikte Paramount Lisesi'ne gitmişler. Ortega ortalamanın altında bir öğrenciymiş ama Sands düzene aykırı olmasına karşın çoğu kişinin beklediğinden daha iyi notlar almış. İstese ve imkânı olsa üniversiteye kabul edilirmiş. Ancak sokak yaşantıları çoktan bir suç hayatına dönüşmeye başlamış ve on yedi yaşına geldiklerinde ikisi de araba hırsızlığından ve esrar bulundurmaktan tutuklanmışlar. Bu onlara ıslahevinde bir yıla mal olmuş.

"İçeride geçirdikleri kısa süre Ortega'yı epey sarsmış. O hayata devam etmek istemediğine karar vermiş. Serbest bırakıldıktan kısa süre sonra Pam'le tanışmış. Birkaç yıl sonra da evlenmişler.

Hâlâ uyuşturucu kullanmasına rağmen, dediğim gibi, depoda iş bulmuş ve her şey sokak hayatını geride bıraktığını gösteriyormuş."

"Ama Sands öyle değilmiş," diye tahmin etti Hunter.

Alice başını iki yana salladı. "Sands öyle değilmiş. Serbest bırakıldıktan sonra bir süre daha adi suçlu olarak kalmış ama ıslahevindeyken biraz çevre yapmış. Göz açıp kapayıncaya kadar, büyük çapta uyuşturucu satmaya başlamış."

"Tüm bu bilgilere bu kadar çabuk nasıl ulaştın?" diye sordu Garcia.

"Savcılık, kovuşturduğumuz herkes hakkında kapsamlı dosyalar tutuyor," dedi Alice, başıyla Bradley'yi işaret edip raporda bir sayfayı çevirerek. "Bir gece Sands eve sarhoş ve kafası güzel dönmüş, kız arkadaşı Gina Valdez'le *yine* tartışmış ve işler çığırından çıkmış. Kendini kaybetmiş, eline beyzbol sopasını alıp Gina'yı hastanelik etmiş. Kızın kemikleri kırılmış, kafatası çatlamış ve sol gözünde görme yetisini kaybetmiş."

"Ne hoş bir adam," dedi Garcia.

"Uygulamanın aile ve akrabalar arasında bağlantılar aradığını söylemiştin," diye araya girdi Hunter. "Sands ile Ortega arasında bağlantı kurmayı nasıl başardın?"

"Karısını öldüren Ortega, idam cezasına çarptırıldıktan sonra Ken Sands'i yakın akrabası olarak göstermiş," dedi Alice. "Dediğim gibi, küçükken kardeş gibiymişler. Aile üyelerini, çete üyelerini, dışarıda başkası adına intikam alabilecek herhangi birini aramamızı söylemiştin. Ken Sands kesinlikle bu kategoriye uyuyor."

"Ona şüphe yok," dedi Garcia.

"Ama işte burada işler ilginçleşiyor," diye ekledi Alice. "Andrew Nashorn, Sands'i tutuklayan dedektifmiş."

Odada bir an için statik elektrik boşalmış gibi oldu.

"Kız arkadaşı Gina'nın Sands'ten ödü kopuyormuş. Onu daha önce defalarca dövdüğü ortaya çıkmış. Kadını iyileştiğinde suç duyurusunda bulunmaya ikna etmeyi başaran Nashorn'muş.

Sands birlikte yaşadığı kişiyi ölümcül bir silahla ağır şekilde darbetmekle suçlanmış."

"Kaliforniya Ceza Kanunu 245. Madde'ye göre bu ağır bir suç," diye ekledi Savcı Bradley.

Alice başını salladı. "Buna bir de yakalandığında kafasının güzel olmasını ve bir kilodan fazla eroin taşımasını eklerseniz alın size dokuz buçuk yıl hapis cezası. Lancaster'daki Kaliforniya Eyalet Hapishanesi'ne gönderilmiş."

"Ne zamanmış bu?" dedi başkomiser.

"On yıl önce. Ve görünüşe göre, cezası okunduktan ve mahkeme memurları tarafından götürülmeden önce Sands, savcının hemen arkasında oturan Nashorn'a dönüp, 'Senin için geleceğim,' demiş." Alice raporu Başkomiser Blake'in masasına koydu. "Altı ay önce serbest bırakılmış."

Zaman birkaç saniyeliğine durmuş gibiydi.

"Elimizde adresi var mı?" dedi Hunter.

"Eski ev adresi var. Sands şartlı tahliye edilmemiş, cezasını tamamlamış. Temiz tahliye; şartlı tahliye memuruna, yargıca ya da başka birine rapor vermesine gerek yok. Herhangi bir kısıtlama da yok. İsterse ülkeden bile çıkabilir."

"Tamam," dedi Başkomiser Blake masasında duran çıktıya bakarak. "En kısa zamanda onu bulalım ve biraz sohbet edelim." Alice'e elindeki dosyayı ve raporu uzatmasını işaret etti.

"Onu bulana kadar," dedi Savcı Bradley, "bunu mümkün olduğunca gizli tutalım. Bunun basına ya da başkasına sızdırılmasını istemiyorum." Hunter ve Garcia'ya sanki odadan çıkar çıkmaz yeni bulguyu kamuoyuna duyuracaklarmış gibi baktı. "*Hiç kimse* duymamalı. Bir savcı ve polis öldürüldü. Los Angeles'taki her polis memuru, her kolluk kuvveti, bulacağımız şüpheliyi eline geçirmek için can atıyor. Burada konuştuklarımız duyulursa daha önce hiçbirimizin görmediği büyüklükte bir insan avı başlar. O yüzden kimseye tek kelime etmek yok. Anlaşıldı mı?"

Hunter da Garcia da cevap vermedi. Savcıya bakmakla yetindiler.

"Anlaşıldı mı, dedektifler?"

"Anlaşıldı," diye cevap verdi Hunter.

Kırk Sekiz

Sabahki gelişmenin ardından günün geri kalanı sıkıcı geçti. Başka hiçbir şey olmadı. Beklendiği gibi, Alice'in Ken Sands için dosyaya koyduğu adres güncel değildi ve altı ay önce hapisten çıktığından beri izini bulmaya yardımcı olabilecek hiçbir belge için başvurmamıştı. Ne ehliyet ne pasaport ne ulusal refah kaydı başvurusu vardı. Hiçbir şey yoktu. Sosyal güvenlik kaydında hâlâ eski adresi görünüyordu.

Hunter'ın bir banka hesabının, gaz ya da elektrik faturasının, onları doğru yöne sevk edebilecek herhangi bir şeyin izini sürmeye çalışan bir ekibi vardı. Sands'in eski arkadaşlarını da araştırıyorlardı. Hapse girmeden önce birlikte takıldığı kişiler, hapishanede tanıştığı ve şimdi dışarıda olan kişiler. Ama eski dostlardan ya da hapishane arkadaşlarından bilgi almak göründüğünden çok daha zordu ve Hunter bunu biliyordu. Los Angeles sokak kanunlarına göre, birini gammazlamak, özellikle de polislere gammazlamak ölümle cezalandırılan bir suçtu. Düşmanları bile kolay kolay konuşmazdı.

Hunter, Sands ve Ortega'nın hapishane ziyaret kayıtlarını da talep etmişti fakat Kaliforniya'da özel hayatın gizliliği yasaları yüzünden bir yargıcın bu talebi onaylaması bir iki gün, dosyaların ellerine geçmesi de birkaç gün sürebilirdi.

Ken Sands'in öldüresiye dövdüğü kız arkadaşı Gina Valdez sırra kadem basmıştı. Amerika'da adını değiştirmek çok kar-

maşık bir süreç değildi. Üstelik internet çağında, tüm kimliğini değiştirmek gittikçe kolaylaşıyordu. Gina'nın adını değiştirip değiştirmediğini ya da yeni bir kimlik yaratıp yaratmadığını kimse bilmiyordu. Hâlâ Los Angeles'ta, Kaliforniya'da, hatta ülkede olup olmadığını kimse bilmiyordu. Ama kesin olan bir şey vardı: Kadın bulunmak istemiyordu.

Andrew Nashorn, LAPD dedektifi olarak bazen ortağı Dedektif Seb Stokes'la birlikte çalışmıştı. Stokes'un Ken Sands'in tutuklanmasıyla bir ilgisi yoktu fakat Hunter yine de onu aradı. Yarın sabah ilk iş buluşmak üzere sözleştiler.

LAPD Bilgi İşlem Birimi'nin başındaki Brian Doyle, öğleden sonra Nashorn'un dairesinde buldukları bilgisayardan çıkarmayı başardıklarıyla Hunter'a dönüş yapmıştı. Hunter ve Garcia bir saat boyunca elde edilen tüm e-postaları ve bilgisayarın internet geçmişinden derlenenleri gözden geçirdiler. Nashorn'un, çoğu fetiş, kölelik ve sadomazoşizm hizmetlerinde uzmanlaşmış birkaç eskort ajansını sık sık kullandığı ortaya çıktı. Ayrıca bir dizi porno sitesi de vardı ve birçoğu ekstrem olarak kabul edilebilse de hiçbiri yasa dışı değildi.

E-postalarda şüpheli, tehdit ya da tehdit olarak yorumlanabilecek herhangi bir şey yoktu. Derek Nicholson'ın hastalandıktan sonra evinde onunla konuşan ikinci kişinin kimliğini belirleme konusunda da bir ilerleme kaydedememişlerdi. Nicholson'ın hemşiresinin, Nicholson'ın vicdanını rahatlatma ve birine bir konuda gerçeği söyleme konusunda söyledikleri Hunter'ın hâlâ zihnini kurcalıyordu.

Hunter ve Garcia günün geri kalanını internette araştırma yaparak, Nashorn'un vücut parçalarından yapılan heykelin oluşturduğu yeni gölge imgesine uzaktan da olsa benzeyen herhangi bir şey arayarak geçirdiler. Görüntünün tamamına benzeyen hiçbir şey bulamadılar. Boynuzlu çarpık kafa figürü, çoğu şeytan ya da ifrit simgesiyle kolayca eşleştirilebilirdi. Ve bu, dünyanın dört bir

yanındaki dinler, inanç sistemleri ve kültürler için de geçerliydi. Ancak Yunan tanrısı Pan ya da Apollo ve Zeus gibi mitolojik boynuzlu tanrılar da vardı ve bunların ilk simgeleri boynuzlu adam şeklindeydi.

Şeytan ya da Tanrı, diye düşündü Hunter. *İstediğini seç.*

Bir referans noktası olmadan samanlıkta iğne aramak gibiydi.

Görüntünün ikinci kısmı daha da anlaşılmazdı. İki figür ayakta dururken ikisi neredeyse üst üste yerde yatıyordu. Hunter ve Garcia hiçbir şey bulamadılar ve Hunter, Alice'in haklı olabileceği ihtimalini düşünmeye başlamak zorunda kaldı. Belki de görüntünün hiçbir gizli anlamı yoktu. Ne dinî ne mitolojik. Paralel bir çağrışım da yapmıyordu. Belki de anlamı Alice'in dediği kadar basitti: Şeytani bir katil kurbanlarına tepeden bakıyordu. İkisi gitmiş, ikisi kalmıştı. Bu da tekrar öldüreceği anlamına geliyordu.

Ayışığı Kitaplığı

Kırk Dokuz

Hunter, Lennox'a dönüp Amy Dawson'ın evinin önüne park ettiğinde akşam yemeği vakti geçmişti. Derek Nicholson'ın hafta içi hemşiresi bir kez daha kibar bir gülümsemeyle onu içeri aldı fakat bu kez mutfağa yönlendirdi.

Havaya pişmiş domates, fesleğen, soğan, biber ve baharatların hoş kokusu yayılmıştı.

"Eşim oturma odasında maç izliyor," dedi Amy. "Büyük bir Lakers taraftarı ve heyecanlandığında epey gürültü yapabiliyor. Burada konuşmamızın sakıncası yok, değil mi?"

"Elbette yok," dedi Hunter. "Elimden geldiğince kısa tutmaya çalışacağım."

Amy ince, çiçekli bir elbise ve lastik parmak arası terlik giymişti. Saç örgüsünü bozup atkuyruğu yapmıştı. Hunter'a katlanabilir formika masanın etrafındaki sandalyelerden birine oturmasını işaret etti.

"Biraz daha erken gelseydin bizimle yemek yiyebilirdin."

Hunter gülümsedi. "Çok naziksin, teşekkür ederim. Ama iyi ki daha erken gelmemişim. Şöyle güzel, ev yapımı bir makarna görsem kendimi tutamayabilirdim."

Amy duraklayıp şüpheyle Hunter'a baktı. "Bu akşam makarna yaptığımı nereden bildin?"

"Şey... mutfağındaki ağız sulandırıcı kokudan anladım." Omuz silkti. "Ev yapımı baharatlı domates sosu?"

Amy şaşkınlığını gizleyemedi. "Doğru. Annemin kendi tarifi. Hepimiz bol acılı severiz."

"Ben de." Hunter başını salladıktan sonra oturdu. Amy karşısına oturana kadar bekledi. "Ben sadece Bay Nicholson hastalandıktan sonra onu evinde ziyaret ettiğini söylediğin ikinci kişiyle ilgili konuşmak istiyordum."

"Başka bir şey aklıma gelmedi," dedi Amy gerçekten üzgün görünerek.

"Sorun değil. Senden asıl istediğim, bir fotoğrafa bakman ve fotoğraftaki kişinin o gün Bay Nicholson'ı ziyaret eden kişiyle aynı kişi olup olmadığını söylemen."

"Tamam." Dirseklerini masanın üzerine koyup öne doğru eğildi.

Evin köpeği Screamer mutfak kapısının hemen önünde havlamaya başladı. Amy sinirli bir yüz ifadesi takındı. "Bana bir saniye izin ver, dedektif." Ayağa kalkıp kapıyı açtı fakat köpeği içeri almadı. "Delroy," diye seslendi. "Screamer'ı alıp dışarı çıkarır mısın? Şu anda onunla ilgilenemem."

"Maçı izliyorum," dedi güçlü bir bariton ses.

"Leticia'dan onu yukarı çıkarmasını ister misin o zaman?"

"Leticia," diye seslendi Delroy daha yüksek bir sesle. "Ben boğmadan gel al şu köpeğini."

Amy başını iki yana sallayarak kapıyı kapadı. "Özür dilerim," dedi tekrar yerine otururken. "Bazen bu köpek beni deli ediyor. Tıpkı kocam gibi."

Hunter gülümsedi. "Sorun değil." Amy'nin önüne Andrew Nashorn'un A4 boyutunda bir fotoğrafını koydu. "Sözünü ettiğim kişi bu."

Amy fotoğrafı eline aldı ve uzun uzun inceledi.

"Üzgünüm, dedektif, bu o değil. O adam daha genç ve daha zayıf görünüyordu, eminim." Fotoğrafı masaya geri koydu.

Hunter başını salladı ama fotoğrafı olduğu yerde bıraktı. "Peki bu kişi?" İkinci bir fotoğraf çıkardı. Bu seferki, Ken Sands'in sabıka fotoğrafıydı. Lancaster'daki Kaliforniya Eyalet Hapishanesi'yle temasa geçmiş, Sands'in tahliye edildiği gün çekilmiş daha yeni bir fotoğrafını temin etmeyi başarmıştı. Saçları uzun ve dağınık, gür sakalı bakımsızdı. Yüz hatları pek belirgin değildi.

"Bu, elimizdeki en son fotoğrafı," dedi Hunter. Sands'in bu görünümü kasıtlı olarak yarattığını biliyordu. Orta ve uzun süreli hapis cezalarına çarptırılan pek çok mahkûm benzer bir görünüme sahipti. Bu, sistemin elinde onlara ait doğru ve yeni bir fotoğraf olmasını engellemek için kullanılan yaygın bir numaraydı. Uzun saçlar ve gür sakallar, salıverilmelerinden bir saat sonra kaybolurdu. "Eminim artık yüzünde bu kadar sakal yoktur." Hunter kadına bir fotoğraf daha gösterdi, Sands'in tutuklandığında çekilmiş fotoğrafıydı. "Bu da on yıl önceki hali."

Amy fotoğrafı Hunter'ın elinden aldı. Uzun süre baktı.

Hunter konuşmadan Amy'nin fotoğrafı istediği kadar incelemesine izin verdi.

"Bu o olabilir," dedi Amy nihayet.

Hunter içinde bir ürperti hissetti.

"Ama tabii ki emin olamıyorum. O gün Bay Nicholson'ı ziyaret eden adamın sakalı yoktu ve saçları uzun değildi. Takım elbise giymişti."

"Anlıyorum."

Amy'nin bakışları elindeki fotoğraftan ayrılmadı. "Ama o olabilir."

Elli

Yerdeki ve duvarlardaki kan pıhtılaşıp kurumuştu. Kırmızı kan hücreleri ölüp çürümeye başladıkça tuhaf, metalik koku azalmış, yerini çok daha güçlü bir kokuya bırakmıştı: ekşi sütle karıştırılmış çürümüş et gibi bir şey. Acımasız bir suç mahallinde bulunmuş pek çok kişi, vahşi bir ölümün tam olarak böyle koktuğunu iddia edebilirdi.

Hunter bir kez daha Nashorn'un tekne kamarasının kapısında durdu. Gecenin köründe tek başına suç mahallerine yeniden gitmek onda neredeyse bir saplantı haline gelmişti. Bu, ona rahatsız edilmeden, acele etmeden etrafa bakma ve bir anlığına dahi olsa katille aynı ruh haline girebilme şansı veriyordu. Ama insan anlamsız olanı nasıl anlamlandırabilirdi ki?

Hunter adli tıp ekibinin olay yeri raporunu tekrar tekrar okumuştu. Geçen gün kamaranın zemininde gördüğü çok sayıdaki ayakkabı izi çok tutarsızdı ve belirli bir ayakkabı numarası çıkarılamamıştı. Zeminde o kadar çok kan vardı ki katil ayağını hareket ettirdiği anda daha fazla kan akarak ayakkabının izi kapanmıştı. Bu da adli tıp analizini çok daha zorlaştırmıştı. Olay yerine giden ekibin başındaki adli tıp uzmanı Mike Brindle, Hunter'a ayakkabı izlerinde bir tuhaflık bulduğunu söylemişti. Adımlardaki ağırlık dağılımı eşit değil gibi görünüyordu. Bu da katilin ya topallarmış gibi asimetrik bir anormallikle yürüdüğünü ya da kasten yanlış numara ayakkabı giydiğini göste-

riyordu. Hunter'ın daha önce de karşılaştığı bir numaraydı bu. Adli tıp bir taban kalıbı da tespit edememişti ki bu da katilin ayakkabılarını kalın bir plastik kılıfla ya da o minvalde bir şeyle kapladığını düşündürüyordu. Bu, kamaranın dışında kanlı ayak izine rastlanmamasını da açıklıyordu.

Brindle, Hunter'a ekibinin kamarayı bulduğu haliyle bıraktığını söylemişti. Adli tıp incelemesi için alınan eşyalar Hunter'ın yanındaki belgede belirtilmişti. Diğer her şey yerli yerinde bırakılmıştı.

Hunter tulumunun fermuarını çekip kamaraya girdi. Olay yerini kirletirim diye bir kaygısı yoktu, sadece ayakkabılarının ve giysilerinin kana bulanmasını ya da o mide bulandırıcı kokunun üstüne sinmesini istemiyordu. O koku bir kez kumaşa sindi mi hiçbir yıkama ya da kuru temizleme işleminin o kokuyu yok edemeyeceğini biliyordu. Psikolojik bir şeydi. Beyin, koku çoktan gitmiş olsa bile giysileri kokuyla ilişkilendiriyordu.

Odanın ortasında durdu ve gözlerini yavaşça etrafta gezdirdi.

Nashorn geldiğinde katil çoktan teknede miydi acaba?

Kamaranın kapısında zorla girildiğine dair bir iz yoktu fakat üzerindeki iki kilidi açmak tecrübeli biri için büyük bir engel teşkil etmezdi.

Hunter, hiçbir şeyi gözden kaçırmadığından emin olmak için geçen gün Garcia'yla birlikte yaptıkları hareketlerin aynısını yaptı. Küçük buzdolabına doğru yürüdü ve kapağını açtı. İçi doluydu: birkaç şişe su, peynir, soğuk etler ve bol miktarda bira. Çöp kutusuna tekrar baktı: çikolata ambalajı ve boş bir kurutulmuş et paketi. Bira şişesi yoktu. Küçük mutfakta bardak da yoktu. Nashorn iki haftalığına yelken açmadan hemen önce tekneye birini davet etmişse bu, muhtemelen havadan sudan konuşmak için olmazdı.

Peki o zaman ne olmuştu?

Garcia daha önce katilin Nashorn'a teknenin dışında bir tür silahla yaklaşarak onu kapıyı açmaya zorladıktan sonra yüzüne vurmuş olabileceğini söylemişti. Her iki olay yeri ve Doktor Hove'un katilin tercih ettiği silahın elektrikli et bıçağı olduğu sonucuna varması göz önüne alındığında Hunter bu teoriyi pek olası bulmuyordu. Bu katil ateşli silahlardan hoşlanmıyordu.

Odanın öbür ucuna, kan lekelerinin en yoğun olduğu duvara doğru ilerledi. Nashorn'un cesedinin bulunduğu sandalye adli tıp tarafından götürülmüştü fakat yeri maskeleme bandıyla işaretlenmişti. Hunter kamaranın ortasında durup etrafına bakındı. Saklanacak hiçbir yer yoktu. Kendini gizlemeye çalışan biri cüce değilse anında fark edilirdi. Nashorn kapıdan –banyonun içi hariç ki o da kapısı kapalıysa– kamaranın tamamını görebilirdi. Katil banyoda saklanmışsa iki seçeneği vardı: ya Nashorn banyonun kapısını açana kadar bekleyecek ve hangi silahı kullanmışsa onunla yüzüne vuracaktı ya da kapıyı kendisi açıp Nashorn kamaraya girdikten sonra ona saldıracaktı.

Hunter bu teoride anında iki sorun gördü. Her küçük tekne kamarasında olduğu gibi, banyo pek geniş değildi. Doktor Hove, Nashorn'un yüzüne aldığı tek ve güçlü bir darbeyle bayıltıldığına emindi ve bu darbe sağdan sola doğru savrulan bir hareketle gelmişti. Banyonun içinde dururken bunu yapabilmek imkânsızdı. Yeterli alan yoktu. Nashorn kamaranın neresinde olursa olsun, katil banyodan çıkıp Nashorn'a doğru saldırmış olsaydı böylesine dar bir ortamda katilin kurbanına ulaşması en az iki üç saniye sürerdi. Bu süre Nashorn'un saldırıyı fark etmesi ve en temel savunma pozisyonu olan ellerini yüzünü korumak amacıyla kaldırması için yeterliydi. Kolları vücudundan kesilmiş olsa da ellerinde ya da kollarında herhangi bir savunma yarası yoktu.

Hunter gözlerini odada bir kez daha gezdirirken bakışları iç motor bölümüne açılan küçük kapıda durdu. Kamaranın o tarafındaki çoğu şey gibi burası da kurumuş kanla kaplıydı. Adli

tıp ekibi dün akşam olay yerini incelemeye başlamak için acele ettiğinden, Hunter'ın motor bölmesini ayrıntılı kontrol etme şansı olmamıştı. Yanına çömeldi ve kapağı kaldırdı. Bölme küçüktü, normal bir dolaptan pek büyük değildi. Motorun kendisi alanın çoğunu kaplıyordu. Kan kapaktan içeri sızmış, motorun üzerine ve bölmenin yağ lekeli zeminine damlamıştı. Hunter tam kapağı kapatacaktı ki dikkatini çeken bir şey gördü. Motorun orta kısmında bir kan lekesi vardı. Kapaktan sızıp damlayan kan değil, sıçrayan kandı bu. Hunter bu tür sıçrama izlerini birçok kez görmüştü, genellikle bir saldırganın kurbanın yüzüne dönme hareketiyle vurmasından kaynaklanan yaralanmalarda görülürdü. Darbenin gücü kurbanın boynunun dönmesine neden olur ve açılan yaradan çıkan kan ince bir yay çizerek etrafa fışkırırdı.

Adli tıp raporu dosyasına uzandı ve kanıt fotoğraflarını hızla gözden geçirdi. Aradığı şeyi bulduğunda çarkları dönmeye başlayan beyni bütün olasılıkları hesaplamaya başladı. Aşağı uzandı, başını bölmeye soktu ve bir şey arıyormuş gibi motorun alt tarafını kurcaladı. Elini çektiğinde ince, yapışkan bir sıvıyla kaplanmıştı.

Hunter damarlarındaki kanın ısındığını hissetti. "Zeki herif."

Elli Bir

Sabah saat dokuza geldiğinde, tozlu yollardan yayılan sıcak sanki bir fırının kapağı açılmış hissi veriyordu. Hunter, Seward Caddesi'ndeki Grub Kafe'nin dışarıdaki masalarından birine oturdu. Masanın ortasından çıkan büyük beyaz şemsiye hoş bir gölge sağlıyordu. Kafeyi çevreleyen çapraz desenli ahşap çitleri kaplayan mor çiçeklerle bezeli yeşil çalılıklar, Batı Hollywood'un hemen doğusunda olmasına rağmen mekâna bir taşra havası veriyordu.

Andrew Nashorn'un eski ortağı Dedektif Seb Stokes, orada buluşmayı öneren kişiydi. Hunter'dan birkaç dakika sonra geldi, dış avluya açılan kapının yanında durdu ve kalabalık masaları inceledi. İri yarı bir adamdı. Yıpranmış pantolonu genişleyen belini sıkıca sarıyordu ve ceketi Stokes omuz silkse ya da hapşırsa yırtılıverecekmiş gibi görünüyordu. Seyrelen açık kahverengi saçları, kelini gizlemek için bir tarafa taranmıştı. Aynı işte çok fazla kalmış ve bundan nefret etmeye başlamış biri gibi yılgın görünüyordu.

Daha önce hiç karşılaşmamış olmalarına rağmen Hunter onu hemen tanıdı ve elini kaldırarak dikkatini çekti. Stokes ona doğru yürüdü.

"Sanırım tam bir polise benziyorum, değil mi?" Sesi görüntüsüyle uyumluydu: güçlü ama yorgun.

"Galiba hepimiz öyleyiz," dedi Hunter elini sıkmak için ayağa kalkarak.

Stokes, Hunter'ı baştan aşağı süzerek endamını ve kıyafetlerini inceledi: siyah kot pantolon, kovboy çizmeleri, yenleri kaslı ön kollarında kıvrılmış gömlek, geniş omuzlar ve kare çeneli bir yüz.

"Gerçekten mi?" dedi Stokes alaycı bir sırıtışla. "Polisten çok profesyonel jimnastikçilere benziyorsunuz." Hunter'ın elini sıktı. "Seb Stokes. Herkes bana Seb der."

"Robert Hunter. Bana Robert de."

İkisi de oturdu.

"Pekâlâ, hadi sipariş verelim." Stokes menüye bile bakmadan garsona işaret ederek kahvaltı spesiyalini sipariş etti. Hunter bir fincan sade kahve istedi.

Stokes arkasına yaslandı ve ceketinin düğmelerini açtı. "Demek Andy'nin cinayetini sen soruşturuyorsun." Başını iki yana sallayıp uzaklara baktıktan sonra yorgun gözlerini Hunter'a dikti. "Duyduklarım doğru mu? Parçalara mı ayrılmış? Yani... uzuvları ve kafası mı kesilmiş?"

Hunter başını salladı. "Maalesef."

"Ve vücut parçaları çılgın bir heykel şeklinde masanın üzerine mi bırakılmış?"

Hunter tekrar başını salladı.

"Sence çete işi mi?"

"Buna işaret eden hiçbir delil yok."

"Ne? Tek bir fail mi?"

"Elimizdekilere göre evet."

Stokes sol elinin avuç içiyle parlayan alnındaki teri sildi, Hunter çenesinin öfkeden kasıldığını gördü.

"Bu çok boktan bir durum. Lanet olası ödlek herif. Bir polis böyle ölmemeli. Andy'ye bunu yapan pislikle bir odada yalnız kalmak için neler vermezdim. Bakalım o zaman kim kimi parçalıyormuş."

Hunter bakışlarını Stokes'a dikmiş, onun duygularından beslenmesini izliyordu.

"Bu olayda tüm Los Angeles emniyetinin arkanda olduğunu biliyorsun, değil mi? Hangi birimden neye ihtiyacın olursa istemen yeterli. Kahrolası polis katili. Hak ettiğini bulacak."

Hunter hiçbir şey söylemedi.

"Rastgele bir saldırı değildi, değil mi? Kişiseldi? Yani bir intikam işine benziyor muydu?"

"Muhtemelen."

"Ne için? Andy sahada görev yapmayalı..." Stokes başını iki yana sallayıp gözlerini kıstı.

"Sekiz yıl olmuştu." Hunter yarım kalan cümleyi tamamladı.

"Doğru, sekiz yıl. Operasyon Destek Bölümü'ndeydi..." Birden bunun ne anlama geldiğini fark ederek durakladı. "Dur biraz. Bunun sekiz yıldan daha eskiye, sahada olduğu zamanlara dayanan bir vakanın intikamı olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Eskiden onun ortağıydın, değil mi?"

"Yani tam olarak ortağı sayılmazdım. Birlikte birkaç vakada görev aldık, evet ama Güney Bürosu'ndayken görevlendirildiğimiz soruşturmaların çoğu birden fazla kıdemli dedektif gerektirmiyordu. Genellikle düşük seviyeli soygunla, gaspla, aile içi şiddetle, hırsızlıkla ve bunun gibi vakalarla ilgileniyorduk. Andy ve ben birkaç cinayette birlikte çalıştık, çoğunlukla çetelerle ilgiliydi. Daha yüksek profilli olanlar SCB'deki sizlere gönderilirdi."

Garson kız kahveleri getirdi. Stokes'unkinin üstünde o kadar çok krema vardı ki karla kaplı Noel ağacına benziyordu. Hunter, fincanına üç şeker paketi boşaltan Stokes'u izledi.

"Bu pisliğin Andy ile benim içeri tıktığımız biri olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Şu anda her ihtimali değerlendiriyoruz."

"Vay canına, bu tam saçma sapan, kitabına uygun bir dedektif cevabı." Stokes küçük bir tahta çubukla kahvesini karıştırdı. "Dur bir saniye. Bu pisliğin tekrar saldıracağını mı düşünüyorsun? Lütfen bana dikkatli olmamı söylemek için buraya geldiğini söyleme."

"Hayır, buraya sana bunu söylemeye gelmedim ama tetikte olmanın zararı olmaz."

Stokes yüksek sesle bir kahkaha koyuverdi. Boğuk, gırtlaktan gelen bir kahkahaydı. "Ne yapmamı önerirsin, dedektif? Polis koruması mı isteyeyim? Daha büyük bir tabanca mı alayım?" Göbeğinin elverdiği kadar öne eğildi ve takım elbisesinin ceketini Hunter'ın omuz askısındaki silahını görebileceği kadar açtı. "Bırak gelsin. Ben hazırım." Arkasına yaslandı ve bir süre Hunter'a baktı. "Andy'yle gerektiği kadar iletişim kurmadım. Artık Güney Bürosu'nda değilim. Boşandıktan sonra Batı Bürosu'na, Hollywood Birimi'ne atandım."

"Ne zaman oldu bu?"

"Yedi yıl önce. Andy vurulduktan bir yıl sonra. Ama bir şey soracağım. Andy aktif bir adamdı. Akciğerine saplanan kurşun yüzünden artık sahada görev yapmıyordu ve eskisi kadar zinde de değildi ama o kadar kolay alt edileceğini sanmıyorum. Ayrıca her daim tetikte olan adamlardan biriydi, ne demek istediğimi anlıyorsun, değil mi? Herkese karşı temkinli davranırdı. Ve her zaman hazırlıklı olduğunu biliyorum. Tek bir saldırgan onu nasıl bu şekilde alt edebildi? Teknesinin içinde pusuya mı yatmış?"

Hunter arkasına yaslanıp bacak bacak üstüne attı. "Hayır. Tamirci kılığına girmiş."

Elli İki

Garcia erken kalkan biriydi. SCB'ye her zaman herkesten önce gelirdi fakat bu sabah masasına her zamankinden çok daha erken gelmişti. Hunter gibi uykusuzluk hastası değildi fakat kimse düşüncelerini ya da gözlerini kapattığında bilinçaltının ona neler sunacağını kontrol edemezdi. Dün gece, Garcia'nın göz kapaklarının ardında gizlenen görüntüler gecenin büyük bölümünde uykusunu kaçırmaya yetmişti.

Karısını uyandırmamak için elinden geleni yapmıştı ama sessiz ve hareketsiz yatmasına rağmen Anna kocasının huzursuzluğunu sanki kendi derisinde geziniyormuş gibi hissetmişti. Her zaman hissederdi.

Garcia, Anna Preston'la lise birinci sınıftayken tanışmıştı. Sıra dışı güzelliği çoğu erkeği cezbederken Garcia büyülenmiş, ona hemen âşık olmuştu. Garcia küçükken sessiz ve çok utangaçtı. Bir okul dansında Anna'nın yanına gidip kekeleyerek şu sözleri söylemesi tam on ayını almıştı: "Dans... etmek... is... ister mi... misin?.."

"Evet," diye cevap vermişti Anna dizlerinin bağını çözen bir gülümsemeyle.

"Yani... benimle... dans etmek ister misin?.."

Gülümsemesi genişlemişti. "Evet, çok isterim."

Dans pistinde romantik bir şarkı eşliğinde beceriksizce sallanırken Anna, Garcia'nın kulağına fısıldamıştı.

"Neden bu kadar uzun sürdü?"

Garcia çenesini Anna'nın omzundan kaldırıp ela gözlerine bakmıştı. "Efendim?"

"Beş okul dansı. Bu seneki beşinci okul dansı bu. Beni dansa kaldırman neden bu kadar uzun sürdü?"

Garcia başını yana eğmiş, çekingen bir tavırla konuşmuştu. "Hanımları... bekletmeyi severim?"

İkisi de gülmüştü.

O gece çıkmaya başlamışlardı.

Garcia üç yıl sonra, mezuniyetten hemen sonra evlenme teklif etmişti. LAPD'de dedektif olduğunda mesleğinin onu götürdüğü korkunç dünyadan hiçbir şeyi eve getirmeyeceğine kendi kendine söz vermişti. Gününü Anna'ya asla anlatmayacağına. Kurallara aykırı olduğu için değil, onu çok sevdiği ve düşüncelerini her gün karşılaştığı görüntüler ve gerçeklerle lekelemek istemediği için. Bu sözünü hep tutmuştu.

Dün gece geç vakitte yataktayken Anna, Garcia'ya sokulup kulağına fısıldamıştı.

"Eğer konuşmak istersen. Her zaman yanında olacağımı biliyorsun. Ne olursa olsun."

Garcia ona dönüp bir tutam saçını nazikçe kulağının arkasına götürmüştü. "Biliyorum." Gülümsemişti. "Her şey yolunda." Onu dudaklarından öpmüştü.

Anna başını göğsüne yaslayıp gözlerini yummuştu. "Seni seviyorum."

Garcia onun saçlarını okşamaya başlamıştı. "Ben de seni seviyorum." Bir türlü uyku tutmamıştı.

Garcia fotoğraf panosunun karşısında oturuyordu. Dikkati daha çok ikinci heykelin oluşturduğu gölge imgesinin fotoğrafındaydı. "Bize ne anlatmaya çalışıyor?"

"Ben de bütün gece kendime aynı soruyu sordum," dedi Alice arkasında durarak.

Garcia sandalyesinde sıçradı. Alice'in içeri girdiğini fark etmemişti. "Vay canına," dedi saatine bakarak. "Erken kalkmışsın."

"Geç kalkmış da olabilirim, nasıl baktığına göre değişir." Masasının üstüne birkaç klasör koydu.

"Uyku tutmadı mı?"

"Uyumak istemedim ki. Gözlerimi her yumduğumda beynim yeni bir kâbus üretti."

Garcia onun tam olarak nasıl hissettiğini biliyormuş gibi bir ifade takındı.

Alice yanında getirdiği klasörlerden birini alıp Garcia'ya uzattı.

"Nedir bu?"

"Alfredo Ortega ve Ken Sands'in hapishane dosyaları ve ziyaret kayıtları."

Garcia'nın gözleri büyüdü. "Sahi mi? Talebin onaylandığını bile bilmiyordum."

"Savcı, Los Angeles belediye başkanı ve emniyet müdürünün bir olayın çözülmesini bu kadar çok istemesinin avantajlarından biri de bu. İşler çok daha hızlı ilerler. Bugün sabahın köründe ofisime fakslandılar."

"Onları çoktan inceledin mi?"

Alice iki eliyle saçlarını kulaklarının arkasına attı. "İnceledim, evet."

Garcia'nın bakışları kucağındaki klasörlere kaydı.

"Hızlı okurum." Gülümsedi. "Birkaç noktanın altını çizdim." Sözlerini bir daha düşündü. "Aslında birçok yerin altını çizdim. Mavi klasörden başla, Alfredo Ortega'nın dosyası o. Hatırlayacağın üzere, Ken Sands'ten on bir yıl önce hapse girmişti."

Garcia, Alice'in sesinde yeni bir tuhaflık fark etti. "Sanırım bir şeyler bulmuşsun."

"İki dosyayı da okuyana kadar bekle." Yüzünde memnun bir ifadeyle masasının kenarına oturdu. "İnanmak için okuman gerekiyor çünkü."

Elli Üç

Dedektif Stokes kahvesinden aldığı uzun yudumun ortasında duraklayıp fincanı masaya koydu. Yuvarlak burnunun ucunda gözyaşı damlası şeklinde krema kalıntısı vardı. Neredeyse kusursuz, kabarık beyaz bir bıyık üst dudağını çevreliyordu.

"Tamirci mi?" dedi yüzündeki kremayı peçeteyle silerek. "Güvenlik kamerasında pislik herifi gördün mü?"

"Hayır, güvenlik kameraları çalışmıyordu," dedi Hunter sakin bir sesle.

"İhtiyacın olduğunda hiç çalışmazlar zaten. Katilin tamirci kılığına girdiğini nasıl anladın o zaman?"

"Dün akşam Nashorn'un teknesinin iç motorunda bir çeşit yağ sızıntısı olduğunu keşfettim. Öldürüldüğü gün, her zamanki iki haftalık yelken gezintisine çıkmak üzereymiş. Tahminimce son kontrolleri yaparken sorunu fark etti ve arızalı bir motorla denize açılamayacağını biliyordu. Fazla riskli."

"Evet, bu tam da benim tanıdığım Andy. Her zaman çok titizdi. Ve dikkatsiz olmadığı tek konu da buydu. Marinayla konuştun mu? Ellerinde tamircilerin bir listesi var mı?"

"Konuştum." Hunter kahvesini yudumladı. "Tamirci odaları yok. Sadece tavsiye ettikleri tamircilerin bir listesi var. Nashorn marinanın yönetim ofisiyle irtibata geçip bir tamirci ismi istememiş. Ama çoğu tekne sahibinin zaten güvendiği bir tamircisi vardır."

"Andy'nin de var mıymış?"

Hunter başını salladı. "Warren Donnelly adında bir adam. Dün akşam onunla konuştum. Nashorn'un motor yağı sızıntısı nedeniyle kendisini aramadığını söyledi."

"Yani katilin Andy teknesine gelmeden önce motoru kurcaladığını düşünüyorsun," dedi Stokes, Hunter'ın yüz ifadesini okuyarak. "Belki bir iki gün öncesinden."

"Muhtemelen."

"Sonrasında tek yapması gereken yakınlarda bir yerde takılıp gözlemlemek ve hizmetlerini sunmak için doğru anı beklemekti."

"Üzerinde durduğumuz teori bu," dedi Hunter.

"İyi ama neden teknenin kamarasında saklanıp Andy'nin gelmesini beklemedi ki? Neden bütün bu tamirci saçmalıklarıyla işleri karmaşıklaştırdı?"

"Bilemiyorum," dedi Hunter. "Belki de küçük bir tekne olduğu içindir. Kamara daha da küçüktü. Kimsenin saklanabileceği bir yer yoktu. Nashorn bir yabancının varlığını tekneye binmeden fark ederdi. Katil üstünlüğünü kaybeder, sürpriz unsuru ortadan kalkardı."

"Andy yine de bir polisti," dedi Stokes sandalyesinde arkasına yaslanıp elini guruldayan göbeğinde gezdirerek. "Hem de iyi bir polisti. En ufak bir sorun belirtisinde silahına uzanır ve alarma geçerdi."

Hunter tekrar başını salladı. "Nashorn iri yarı ve güçlü bir adamdı, kendi başının çaresine bakabilirdi. Belki de katil onunla kavgaya tutuşmanın iyi bir fikir olmadığını biliyordu. İşler ters gidebilirdi. Ve bu katil gereksiz riskler almaz."

Stokes alt dudağını çiğnemeye başladı. "Yani katilin kendini tekneye davet ettirmesi gerekiyordu. Böylelikle Andy şüphelenmezdi. Tekneye bindikten sonra Andy'yi etkisiz hale getirme fırsatı kesin gelirdi zaten."

"Kan lekelerine ve Nashorn'un dişlerinin bulunduğu yere bakılırsa, Nashorn motor bölmesinin önünde çömeliyormuş. Belki

de katil ondan bir şeye bakmasını ya da kendisi çantasından bir alet alırken bir şeyi tutmasını istemiştir."

"Diş mi?"

"Nashorn suratına darbe almış. Çenesi parçalanmış ve üç dişini kaybetmiş."

Garson kız Stokes'un kahvaltısını getirdi. "Bir şey istemediğinize emin misiniz?" diye sordu Hunter'a.

"Teşekkürler, istemiyorum."

"Tamam, fikrinizi değiştirirseniz haber verin." Garson kız, Hunter'a göz kırptıktan sonra topukları üzerinde dönerek uzaklaştı.

Hunter sağ pazısındaki kurşun yarası izini usulca kaşıdı. İki yıldan eski olmasına rağmen bazen hâlâ deli gibi kaşınıyordu. "Bu katil her kimse," dedi, "Nashorn'a karşı büyük bir nefret besliyormuş. Ben de bu yüzden buradayım. Sen onunla çalıştın. Aynı bölümün parçasıydın. Birlikte soruşturduğunuz vakalardan aklına gelen, böyle bir şey yapabileceğini düşündüğün biri var mı?"

Stokes İspanyol omletinden bir parça kesti ve onu sanki bir dilim pizza tutarmış gibi tuttu. "Dün akşam telefonda konuştuktan sonra bu sorunun geleceğini biliyordum. Biraz kafa yordum. Aklıma gelen tek pislik Raul Escobedo."

"Kim o?"

"Seri tecavüzcü. Lynwood Park ve Paramount'ta sekiz ay içinde üç kadına saldırmaktan hüküm giydi. Gerçek şu ki ona yakın kadına tecavüz ettiğini düşünüyoruz ancak sadece üçü ifade verdi. Sadist herifin de tekiydi. İşini görmeden önce kadınları bir güzel hırpalıyordu. Onu yakaladık çünkü farkında olmadan bir hata yaptı."

"Ne hatası?" Hunter'ın merakı artıyordu.

"Escobedo burada, Los Angeles'ta doğmuş ama annesiyle babası Meksika'nın Colima diye küçük bir eyaletindenmiş."

"Colima Yanardağı'nın olduğu yer."

"Doğru. Bunu zaten biliyor muydun yoksa?"

Hunter başını salladı.

"Ben araştırırken öğrenmiştim. Her neyse, Escobedo'nun ailesi, annesi ona hamile kalmadan önce ABD'ye göç etmiş. Santa İnés diye küçük bir köyden gelmişler. Escobedo, Paramount'ta büyümesine rağmen evinde sadece İspanyolca konuşuluyormuş. Onun sorunu, Santa İnéslilerden farklı bir aksanla konuşmasıydı. Aradaki farkı ben anlayamıyorum ama olsun." Stokes omletinden bir ısırık daha aldı. "Escobedo, ailesinin memleketine hiç gitmemiş ama Santa Inés aksanını oranın yerlisi gibi kapmış. Onu ele veren de bu oldu. Onun hatası, kurbanlarına tecavüz ederken edepsiz laflar etmeyi sevmesi. Tecavüz ettiği son kadın, Santa İnés'ten bir sonraki köy olan Las Conchaslı imiş."

"Kadın onun aksanını tanıdı," dedi Hunter.

"Daha da iyisini yaptı." Stokes kıkırdadı. "Escobedo eskiden postanede kasiyer olarak çalışıyormuş. Saldırıdan iki hafta sonra, bu son kurban South Gate'te arkadaşıyla kalıyormuş. Meksika'da Anneler Günü'nden bir önceki haftaymış, o yüzden arkadaşının annesine kart göndermek için postaneye gitmişler. Ne olsa beğenirsin, onlara hizmet eden kişi Escobedo'ymuş. Kadın onun sesini duyar duymaz titremeye başlamış ama durumu iyi kotarmış. Soğukkanlılığını korumuş. Panikleyip adamı korkutup kaçırmak yerine postaneden çıkmış, ankesörlü bir telefon bulup bizi aramış. Bir operasyon düzenledik ve üç hafta sonra onu tam başka birine tecavüz etmek üzereyken suçüstü yakaladık. Andy ve ben onu tutuklayan dedektiflerdik." Stokes tekrar kahvesine döndü ama Hunter tereddüt ettiğini hissetti. Anlatmadığı bir şey vardı.

"Tutuklamayla ilgili ne oldu?"

Stokes omlet dilimini bıraktı, peçeteyi ağzına götürdü ve masanın karşısından Hunter'ı süzdü. "Aramızda kalacak ama."

Hunter, Stokes'a kendinden emin bir şekilde başını salladı. "Aramızda kalacak."

"Onu yakaladığımızda biraz hırpaladık."

"Hırpaladınız mı?"

"Nasıldır bilirsin, dostum. Her şey olup bittiğinde adrenalin tavan yapmıştı. Ona ilk Andy ulaştı. Escobedo on sekiz yaşındaki bir kızı Lynwood'da atıl durumdaki bir Kurtuluş Ordusu binasına götürmüştü. Andy hep çabuk sinirlenirdi ve öfke eşiği..." Stokes ağzını bir tarafa büktü ve bu hareketi başıyla da yaptı. "... yoktu. Tepesi attığı için sürekli amirimizden fırça yerdi. Tam olarak serseri mayın değildi fakat kıyısında geziyordu. Ne demek istediğimi anlıyorsun, değil mi? Andy binaya vardığında Escobedo çoktan kızın bluzunu yırtmış ve onu bir güzel dövmüştü. Andy bunu görünce polis olduğunu unutup İnanılmaz Yumruk Adam'a dönüşüverdi, anlarsın ya."

Hunter cevap vermedi, sessizlik birkaç saniye sürdü.

"Gerçek şu ki..." Stokes sonunda devam etti, "... adi herif yediği her yumruğu hak etmişti. Andy suratını dağıttı."

Hunter sakince kahvesini yudumladı. "Peki o şimdi nerede? Escobedo yani?"

"Hiçbir fikrim yok. Bütün bunlar on iki yıl önce oldu. Escobedo on yıl yedi ve her saniyesini çekti. Son duyduğuma göre iki yıl önce çıkmış."

Hunter sırtında elektriklenme gibi bir ürperti duydu.

"Ve sana hemen söyleyeyim," diye devam etti Stokes, "Andy'yi öldüren o pislik torbasıysa..."

"Nereye gitmişti?" diye Stokes'un sözünü böldü Hunter sandalyesinin ucuna doğru kayarak.

"Efendim?" Stokes gözlerini kısarak baktı ve alnına düşen bir tutam saçı geriye itti.

"Escobedo, hangi hapishaneye gitmişti?"

"Los Angeles'taki eyalet hapishanesine."

"Lancaster'dakine mi?"

"Doğru."

Ken Sands'le aynı hapishane, diye düşündü Hunter.

"Cidden bak, eğer bunu Escobedo yaptıysa..."

"Hiçbir şey yapmayacaksın," diye sözünü kesti Hunter. İstediği son şey, Stokes'un Los Angeles'ın en yeni polis katiliyle ilgili bir ipucu bulduğunu düşünerek kafeden ayrılmasıydı. Bu sahte bilgi hızla yayılır ve öğle yemeğine kadar şehirdeki polislerin yarısı intikam avına çıkardı. Stokes'u caydırması gerekiyordu. "Bak, Seb, aklına gelen tek isim Escobedo ise onu araştırırız ama şu anda şüpheli bile değil. Bir listedeki isimden ibaret. Elimizde onu suç mahalliyle ilişkilendirecek hiçbir şey yok, ne parmak izi ne DNA ne iplik ne görgü tanığı. Nashorn'un öldürüldüğü gün nerede olduğunu ya da yapılan şeyi yapabilecek yeteneklere sahip olup olmadığını bile bilmiyoruz." Hunter sözlerinin sindirilmesi için birkaç saniye bekledi. "Sen iyi bir dedektifsin. Dosyanı okudum. Soruşturmaların nasıl işlediğini çok iyi biliyorsun. Şimdi bir söylenti dolaşmaya başlarsa tüm soruşturma tehlikeye girer. Ve bu olduğunda suçlu insanlara serbest kalma şansı doğar. Bunu biliyorsun."

"Bu adi herif serbest kalamaz."

"Haklısın, kalamaz. Ve eğer adamımız Escobedo ise onu yakalayacağım."

Hunter'ın sesindeki inanmışlık Stokes'un gözlerindeki sert bakışı yumuşattı.

Hunter masaya bir kart koydu ve onu Stokes'a doğru itti. "Escobedo dışında aklına biri gelirse beni ara." Ayağa kalkarken durdu. "Ve dinle, sözüme kulak ver ve tetikte ol, tamam mı? Bu adam ortalama bir suçludan daha zeki."

Stokes gülümsedi. "Dediğim gibi..." ceketinin altındaki şişkinliğe vurarak, "buyursun gelsin."

Elli Dört

Hunter ofisin kapısını açtığında Garcia, Alice'in ona verdiği dosyaları okumayı henüz bitirmişti. Grub Kafe'den Emniyet Müdürlüğü binasına dönmek Hunter'ın beklediğinden uzun sürmüştü.

"Bunu okumalısın," dedi Garcia, Hunter daha masasına gelmeden.

"Nedir bu?"

"Alfredo Ortega ve Ken Sands'in hapishane dosyaları ile ziyaret kayıtları."

Hunter kaşlarını çatıp kendisine kahve koymakta olan Alice'e baktı.

"Başkomiser işe koyulun dedi, ben de işe koyuldum," dedi Alice duygusuzca.

"Kaliforniya hapishane sisteminin veri tabanına mı girdin?"

Alice belli belirsiz omuz silkti.

"Ne?" Garcia soru karşısında kıkırdadı. "Bu raporların savcının, Los Angeles belediye başkanının ve emniyet müdürünün bizim yanımızda olmasının avantajlarından biri olduğunu söylemiştin."

Alice ona yan yan baktıktan sonra gülümsedi. "Yalan söyledim. Özür dilerim. Protokolü çiğnememe nasıl tepki vereceğini bilmiyordum. Bazı polisler çok katı olabiliyor."

Garcia gülümsedi. "Bu ofiste öyle değil."

"Pekâlâ, ne buldun?" diye sordu Hunter, Garcia'ya.

Garcia ilk dosyanın birkaç sayfasını çevirdi. "Alfredo Ortega, Alice'in dün bize söylediği gibi Ortega tarafından en yakın akrabası olarak gösterilen Ken Sands'ten on bir yıl önce hapse girmiş. Ortega'nın hapse girmesi ile Sands'in tutuklanması arasındaki zamanda Ken Sands, Alfredo Ortega'yı en az otuz üç kez ziyaret etmiş."

Hunter masanın ön kenarına yaslandı. "Yılda üç kez."

"Yılda üç kez," diye tekrarladı Garcia başını sallayarak. "İşlediği suçun niteliğinden dolayı Ortega 'B Sınıfı Mahkûm' sınıfına giriyormuş, yani sadece temassız ziyaret alabiliyormuş."

"İdam mahkûmlarının bütün ziyaretleri güvenlikli bir kabinde gerçekleşiyor ve mahkûma kelepçe takılarak eşlik ediliyormuş," dedi Alice.

"İdam mahkûmlarının ziyaretleri oldukça kısıtlıymış, genellikle her üç beş ayda bir ziyaret," diye devam etti Garcia. "Ziyaretler bir ila iki saat sürebiliyormuş. Ortega'nın tüm ziyaretçi geçmişi burada. Sands onu her ziyaret ettiğinde azami süre boyunca orada kalmış."

"Pekâlâ, Ortega'yı başka ziyaret eden var mı?" diye sordu Hunter.

"Ortega'nın infaz tarihi yaklaştığında alışıldık ziyaretçiler gelmeye başlamış: gazeteciler, idam cezasının kaldırılmasını savunan grupların üyeleri, onun hakkında kitap yazmak isteyen biri, hapishane rahibi... nasıldır bilirsin." Garcia raporun bir sayfasını daha çevirdi. "Ama hapiste geçirdiği on bir yıl boyunca tek ziyaretçisi Sands'miş. Başka tek bir kişi bile gelmemiş." Garcia dosyayı kapatıp Hunter'a verdi.

"Sands'in Ortega'yı ziyaret ettiğini tahmin edebilirdik," dedi Hunter sayfaları karıştırarak. "Alice'in araştırmasından kardeş gibi olduklarını biliyorduk, yani bu beklenen bir şeydi. Elimizdekilerin hepsi bu mu?"

"Ortega'nın ziyaret dosyaları Sands'in onca yıl boyunca onunla temas halinde olduğunu doğruluyor," dedi Alice odanın köşesinde kahvesini yudumlarken. "Ziyaretler denetleniyormuş ama konuşmalar gizliymiş. Her şey hakkında konuşmuş olabilirler. Ve hayır, elimizdekilerin hepsi bu değil." *Göster ona*, der gibi bakışlarını Hunter'dan Garcia'ya çevirdi.

Garcia ikinci dosyaya uzanıp açtı.

"Bu, Ken Sands'in hapishane dosyası," dedi. "Ve işler burada çok daha ilginç bir hal alıyor."

Ayışığı Kitaplığı

Elli Beş

Garcia ikinci klasörden yeni bir A4 belgesi çıkarıp Hunter'a uzattı.

"Sands'in hapishane ziyareti dosyası pek etkileyici değil. Hapis cezasının ilk altı yılında senede dört kez ziyaret edilmiş, hepsi de aynı kişi tarafından."

Hunter rapora baktı. "Annesi."

"Doğru. Babası hiç ziyaretine gitmemiş ama aralarındaki ilişki düşünüldüğünde bu şaşırtıcı değil. Cezasının kalan üç buçuk yılı boyunca Sands'in hiçbir ziyaretçisi olmamış."

"Pek popüler biri değil sanki."

"Evet, değil. Tek gerçek dostu Ortega'ymış ve o da San Quentin'deymiş."

"Hücre arkadaşı?" dedi Hunter.

"Evet, Guri Krasniqi adında taş yürekli bir adam," dedi Alice.

"Arnavut, bir tür çete lideri," dedi Hunter. "Adını duymuştum."

"Ta kendisi, evet."

Garcia kıkırdadı. "Ofisten çıkarken tek boynuzlu at dışkısına basma ihtimalimiz Arnavut bir çete liderini konuşturmaktan daha yüksek."

Garcia şaka yapıyordu ama Hunter onun haklı olduğunu biliyordu.

"Sands'in hayatı hapishanedeki altıncı yılında çifte darbe almış," dedi Alice. "Önce on altı yıl boyunca idam hücresinde kalan Ortega zehirli iğneyle idam edilmiş. Altı ay sonra da Sands'in

annesi beyin anevrizmasından vefat etmiş. Ziyaretlerin durmasının sebebi buymuş. Cenazesine sıkı bir gözlemci birliği eşliğinde gitmesine izin verilmiş. Cenazede sadece on kişi varmış. Babasına tek kelime etmemiş. Ve görünüşe göre hiçbir duygu belirtisi göstermemiş. Tek bir damla gözyaşı dökmemiş."

Hunter şaşırmamıştı. Ken Sands sert adam olarak bilinirdi ve sert adamlar için gurur her şey demekti. Ölen annesi için bile olsa, babasına ya da kendisine eşlik eden gözlemcilere onu ağlarken ya da acı çekerken görme zevkini tattıramazdı. Eğer ağlamışsa bunu tek başınayken, hapishane hücresinde yapardı.

Garcia ayağa kalkıp ofisin ortasına doğru ilerledi. "Tamam, tüm bunlar çok ilginç ama sıradaki bölüm kadar ilginç değil." Elindeki raporu başıyla işaret etti. "Eyalet cezaevinin, bir rehabilitasyon kurumu olarak mahkûmlarına kurslar, çıraklık eğitimleri ve mümkün olduğunda iş deneyimi sunduğunu biliyorsunuz, değil mi? Buna *eğitim/meslek programlaması* diyorlar ve hedef tanımlarında üretkenliği, mahkûm sorumluluğunu ve kendini geliştirmeyi teşvik etmek için tasarlandığı belirtiliyor. Yine de hiçbir zaman bu şekilde olmuyor."

"Tamam." Hunter kollarını kavuşturdu.

"Bazı mahkûmlar istek üzerine ve onaylandığı takdirde uzaktan öğrenim kursu alabiliyorlar. Birkaç Amerikan üniversitesi bu programa katılmış, mahkûmlara çok sayıda üst düzey diploma sunuyorlar."

"Sands de bu kurslardan birini almış," diye çıkarımda bulundu Hunter.

"İki kursa katılmış ve içerideyken iki üniversite diploması almış."

Hunter'ın kaşları kalktı.

"Sands, Washington'daki Amerikan Üniversitesi'nin bünyesindeki Sanat ve Bilim Koleji'nden psikoloji diploması almış ve..." Garcia, Alice'e baktı, biraz bekledikten sonra devam etti.

"Massachusetts Üniversitesi'nde Hemşirelik ve Hasta Bakımı alanında yan dal yapmış. Mezun olmak için hastalarla uygulamalı deneyim gerekmiyormuş ama bu kurs sayesinde tıp kitapları talep edebilmiş. Hapishane kütüphanesinde bulunmayan kitapları."

Hunter içinde bir ürperti hissetti.

"Sands'in okul notlarının onun gibi haylaz bir öğrenciden beklenenden çok daha iyi olduğunu söylemiştim," dedi Alice, "hatırlıyor musun?"

"Evet."

"İki kursta da başarılı olmuş. Psikoloji eğitiminin sonunda onur ödülü ve hemşirelik eğitimi boyunca da olağanüstü notlar almış." Sağ bileğindeki gümüş tılsımlı bileklikle oynamaya başladı. "Yani aradığımız tıp bilgisi ise eğer, Sands'in bu kriteri karşıladığı kesin." Alice, Hunter'a bakarken kahvesini yudumladı. "Ama yine de hepsi bu değil."

Hunter bakışlarıyla Garcia'yı sorguladı.

"Hapishanede boş zaman..." diye okumaya devam etti Garcia masasına dönerek, "... çok nadiren mahkûmların inisiyatifine bırakılır. Hepsi zamanlarını okumak, resim yapmak ve bunun gibi faydalı uğraşlarla değerlendirmeye teşvik edilir. Lancaster'daki Kaliforniya Eyalet Hapishanesi tarafından birkaç" –Garcia parmaklarıyla havada tırnak işareti yaptı– "'kişilik geliştirici faaliyet' organize ediliyormuş. Sands çok okuyor, kütüphaneden düzenli olarak kitap alıyormuş."

"Sorun şu ki," dedi Alice lafa girerek, "kütüphanenin kitap kayıtları çevrim içi değil ve açıkçası bu beni şaşırtmadı. Ama bu demek oluyor ki o listeyi sisteme sızarak elde etmenin hiçbir yolu yok çünkü elektronik ortamda mevcut değil. Lancaster onu bize gönderene kadar beklemek zorundayız."

"Sands ayrıca spor salonunda da çok zaman geçiriyormuş," dedi Garcia notlarına dönerek. "Ama kitap okumadığı ya da

uzaktan derslerinden birine çalışmadığı zamanlarda hobisiyle uğraşıyormuş. İçeride başladığı bir hobi."

"Neymiş o?" Hunter sebile doğru giderek kendine bir bardak su koydu.

"Sanat."

"Evet ama resim yapmayla ya da çizimle alakası yok," dedi Alice, Hunter'ı tahminde bulunmaya iten bir tavırla.

"Heykeltıraşlık mı?"

Hem Garcia hem Alice başlarını salladı.

Hunter heyecanını dizginledi. Kaliforniya'nın, rehabilitasyon kurumlarına yönelik psikolojik yaklaşımını çok iyi anlıyordu; her mahkûmu olumsuz duygularını yaratıcı, yapıcı bir şeye yönlendirmeye teşvik ediyorlardı. Kaliforniya'daki her hapishanenin kapsamlı bir sanat programı vardı ve her mahkûmu bu programa katılmaya teşvik ediyorlardı. Gerçek şuydu ki büyük çoğunluğu da katılırdı. Hiç değilse zaman geçirmeye yardımcı olurdu. Kaliforniya hapishanelerindeki en popüler üç sanat faaliyeti resim yapma, çizim ve heykeltıraşlıktı. Pek çok mahkûm üçüne de katılırdı.

"Peki Sands'in olası konumuna dair elimizde hâlâ bir bilgi yok mu?" dedi Hunter.

Alice başını iki yana salladı. "Hapisten çıktıktan sonra yer yarılmış da içine girmiş âdeta. Kimse nerede olduğunu bilmiyor."

"Her zaman bir şeyler bilen birileri vardır," diye karşı çıktı Hunter.

"Orası kesin," dedi Garcia bilgisayarında bir şeylere tıklayarak. Masanın yanındaki yazıcı çalıştı. "Bu, en son istediğin liste," dedi Garcia çıktıyı alıp Hunter'a vererek. "Sands'in hapishanede kaldığı süre boyunca onunla aynı blokta kalan diğer tüm mahkûmlar. Listede dört yüzden fazla isim var ama seni büyük bir zahmetten kurtaracağım. Tanıdık bir isim var mı?"

Alice, Garcia'ya şaşkınlıkla baktı. "Daha önce listeyi okuduğunda bana tanıdığın bir isim olduğunu söylememiştin."

Garcia gülümsedi. "Sormadın ki."

Hunter sayfayı çevirdi ve gözlerini hızla isimlerin üzerinde gezdirirken sayfanın dörtte üçünde durdu. "Şaka yapıyorsun."

Elli Altı

Thomas Lynch, daha çok bilinen adıyla Tito, yedi yıl önce bir marketteki silahlı soygunun korkunç bir şekilde ters gitmesi ve market sahibi ile karısının ölümüyle sonuçlanmasının ardından yakalanan küçük çaplı bir keşti.

Soygun sırasında maskeli adamların yüzleri hiç görünmemesine rağmen Hunter ve Garcia kamera kayıtlarını incelerken adamlardan birinde küçük, gergin bir baş hareketi tespit etmişlerdi. Stres kaynaklı bir tik. Tito'ya ulaşmaları üç gün sürmüştü.

Tito küçük çaplı bir suçluydu. Bu, onun ilk silahlı soygunuydu. Daha önce iki kez adam öldürmüş, iflah olmaz bir uyuşturucu bağımlısı olan Donnie Brusco tarafından bu işe bulaştırılmıştı.

Garcia'nın Tito'yu konuşturması bir saatten az sürmüştü. Güvenlik kamerası görüntülerinden Tito'nun tetiği çekmediğini biliyorlardı. Hatta yanındaki maskeli adamın yaşlı çifti vurmasını engellemeye bile çalışmıştı. Garcia, Tito'yu iş birliği yaparsa bu ilk ciddi suçu olduğundan cezasının hafifletilmesi için savcılığa başvurabileceklerine ikna etmişti. Tito iş birliği yapmazsa kesinlikle idam cezası alacaktı.

Tito konuşmuştu ve Donnie Brusco tutuklanıp zehirli iğneyle idama mahkûm edilmişti. Şimdi San Quentin'de ölüm hücresinde infaz gününü bekliyordu. Tito silahlı soygun ve cinayete iştirakten on yıl ceza almıştı. Hunter ve Garcia anlaşmanın kendilerine düşen kısmını yerine getirip savcıyla konuşmuş, savcı da erken

şartlı tahliye teklifinde bulunmuştu. On yıllık cezasının altı yılını tamamlayan Tito on bir ay önce Kaliforniya Denetimli Serbestlik Dairesi ve bir şartlı tahliye memurunun gözetimi altında serbest bırakılmıştı. Cezasını Lancaster'daki Kaliforniya Eyalet Hapishanesi'nde, Ken Sands'in cezasını çektiği A Blok'ta çekmişti.

Elli Yedi

Kaliforniya Denetimli Serbestlik Dairesi'nin gözetimi altında olması Tito'nun bulunmasının zor olmadığı anlamına geliyordu. Kayıtlı adresi, Los Angeles'ın doğusunda yer alan Bell Gardens'ta bir toplu konut projesinde küçük bir daireydi. Şartlı tahliye memuru, Hunter'a telefonda Tito'nun şartlı tahliye edilen mahkûmlar arasında en iyilerden olduğunu söylemişti. Planlanan toplantılara hep zamanında geliyordu, bir depoda düzenli bir işi vardı ve kendisine atanan psikologla yaptığı haftalık grup seanslarının hiçbirini kaçırmamıştı.

Hunter ve Garcia'nın ilk durağı, Los Angeles'ın güneydoğusundaki Cudahy'de özel bir şahsa ait depo olan Tito'nun iş yeriydi. Kısa boylu, şişman ve güler yüzlü bir Yahudi olan iş yeri sahibi, Hunter'a cuma günleri Tito'nun izinli olduğunu ama gelmek isterlerse yarın gelebileceklerini söyledi. Cumartesileri akşam dokuzdan sabah beşe kadar gece vardiyasında çalışıyordu.

Tito'nun kaldığı konut projesi Bell Gardens Park'ın hemen batısında, kırmızı tuğlalı, kare kutu şeklinde, rezalet bir yerdi. Binanın metal giriş kapıları, Hunter ve Garcia zemin kattaki pis koridora adımlarını attıklarında arkalarında hapishane kapıları gibi tangırdadı. Küçük alan buram buram idrar ve bayat ter kokuyordu ve duvarlarda grafiti yapılmamış en ufak bir alan yoktu. Asansör yoktu; sadece beş kat yukarı çıkan bir dizi kirli, dar merdiven vardı. Tito'nun dairesi 311 numaraydı.

Yol boyunca Hunter ve Garcia'yı takip eden grafitileriyle merdiven sanki renkli bir hayal tüneliydi. Üçüncü kata ulaştıklarında, giriş koridorundakinden daha da mide bulandırıcı bir koku onları karşıladı; ekşi süt ya da eski, kurumuş kusmuk gibi bir şeydi.

"Lanet olsun," dedi Garcia elini kaldırıp burnunu kapatarak. "Burası lağım gibi kokuyor."

Önlerinde yarı karanlık, uzun ve dar bir koridor vardı. Koridorun yarısında, tavan boyunca uzanan ve çalışan birkaç floresandan biri arızalanmıştı ve diskodaymışçasına yanıp sönüyordu.

"Tek ihtiyacımız biraz müzik," dedi Garcia şaka yollu. "Bir de dezenfektan ve oda spreyiyle donatılmış bir temizlik ekibi."

311 numaralı dairenin kapısı titrek ışığın tam altındaydı. İçeriden gelen İspanyol dans müziğini duyabiliyorlardı. Hunter kapıya üç kez vurdu. Her iki dedektif de içgüdüsel olarak kapının sağında ve solunda yerlerini aldılar. Kapı açılmadı. Hunter on beş saniye kadar bekledikten sonra sağ kulağını kapıya yaklaştırarak kapıyı tekrar çaldı. İçerideki hareketlenmeyi duydu.

Birkaç saniye sonra kapıyı yirmili yaşlarının başında, siyah saçlı, bir altmış boylarında Hispanik bir kadın açtı. Bir deri bir kemikti. Yanık teni âdeta kemiklerine yapışmıştı. Gözleri kahve çekirdeği boyutunda, bakışları dalgın ve donuktu. Sıska omuzlarına attığı Çinlilerin giydikleri tarzda eğreti bir sabahlık dışında çıplaktı. Önünü kapatmaya tenezzül etmedi.

"Aa, seksi ziyaretçiler," dedi İspanyol aksanıyla, Hunter ve Garcia kendilerini tanıtmadan. "Ziyaretçileri severiz. Ne kadar çok o kadar iyi." Sigara lekeli dişleriyle gülümsedi ve kapıyı ardına kadar açtı. "İçeri gelin de parti yapalım." Hunter'a bir öpücük atıp müzik eşliğinde sallanmaya başladı.

"Ne yapıyorsun ulan sen, sürtük?" Tito yatak odasından çıktı, üzerinde dantelli mor külottan başka bir şey yoktu. "Buraya geri dön ve..." Gözleri yeni gelen iki kişiye takılınca cümlesi ya-

rıda kaldı. "Ne oluyor be?" Üstünü kapatmaya çalıştı. Hunter ve Garcia çoktan daireye girmişlerdi ve ikisi de Tito'ya bakıyordu. Armut biçimli vücuda sahip, kadın iç çamaşırı giyen, bir seksen üç boyunda, yüz beş kilo bir adamdı.

"Bu hiç doğru değil," diye fısıldadı Hunter.

Garcia belli belirsiz başını iki yana salladı. "Çok ama çok yanlış."

"Partiye yeni gelenler var, Papi," dedi kadın kapıyı kapatarak. "Hadi soyunalım ve dans edelim." Sabahlığını yere bıraktı ve Hunter'ın gömleğinin düğmelerine davrandı. Hunter kadının ellerini nazikçe kendisinden uzaklaştırdı.

"Hayır, maalesef buraya parti için gelmedik." Hunter yerden sabahlığı alıp tekrar giymesine yardım etti.

"*Ai, chingado.* Aptal sürtük, odaya geri dön," dedi Tito kadının yanına gidip kolundan çektikten sonra beyaz banyo havlusuna sarınarak.

"Üstünü örttüğün için teşekkürler, Tito," dedi Garcia. "Midem bulanmaya başlamıştı."

"Tito, orada neler oluyor?" diye seslendi yatak odasından başka bir kadın sesi. Bu ses çok genç birine ait gibiydi.

"Yok bir şey, yavrum. Kapa çeneni."

Garcia gülümsemeyi sürdürdü. "İçeride kaç kişi var, Tito?"

"Seni hiç ilgilendirmez, aynasız."

Hispanik kadın birden ayılmış gibiydi. "Onlar polis mi?"

"Ne sandın ya, seni aptal fahişe? Pizza dağıtıcısı olmadıkları kesin. Şimdi odaya geri dön ve sakın çıkma." Tito kadını yatak odasına sokup kapıyı da sertçe kapattı. "Ne istiyorsunuz? Ve neden mahkeme izni olmadan daireme girdiniz?"

"Mahkeme iznine ihtiyacımız yok," dedi Garcia etrafına bakınarak. "Kız arkadaşın tarafından kibarca içeri davet edildik."

"O benim kız arkadaşım falan değil..."

"Konuşmamız gerek, Tito," diye sözünü kesti Hunter. "Hem de hemen."

"Boş versene sen onu, aynasız. Sizinle konuşmak zorunda değilim. Hiçbir bok yapmak zorunda değilim." Yanındaki ahşap büfenin çekmecesini açtı ve hızlıca bir şeye uzandı.

Elli Sekiz

Her iki dedektif de göz açıp kapayıncaya kadar, eş zamanlı olarak harekete geçti; Hunter sola, Garcia sağa hamle yaparak aralarındaki mesafeyi açtılar ve aynı anda silahlarını çektiler. İkisi de Tito'nun göğsüne nişan aldı. O kadar hızlı davranmışlardı ki Tito olduğu yerde donup kaldı.

"Ağır ol bakalım, dantelli don," diye seslendi Garcia. "Ellerini göster, yavaşça."

"Hey, hey," dedi Tito geriye sıçrayıp ellerini kaldırarak. Elinde müzik setinin uzaktan kumandasını tutuyordu. "Lanet olsun, dostum. Sizin neyiniz var böyle? Müziğin sesini kısacaktım sadece." Neredeyse belli belirsiz bir şekilde çenesini sol omzuna doğru oynattı. Yedi yıl önceki silahlı soygun macerasının kamera kayıtlarında onu ele veren tikin aynısıydı.

Hunter ve Garcia emniyetlerini tekrar açıp silahlarını kılıflarına soktular.

"Asıl senin neyin var böyle?" diye karşılık verdi Garcia. "Polislerin önünde böyle ani hareketler yapmaman gerektiğini bilmelisin. Kendini öldürteceksin."

"Şu ana kadar iyi idare ettim."

"Tito, otursana," dedi Hunter küçük oturma odasının ortasını işgal eden yuvarlak ahşap masadan bir sandalye çekerek. Tito'nun kasvetli ve karanlık salonu zevksiz ve muhtemelen yarı kör biri tarafından dekore edilmişti. Duvarlar kirli bej rengindeydi, belki

de bir zamanlar beyazdılar. Lamine ahşap zemin o kadar çizik çizikti ki Tito evin içinde buz pateni yapmış gibiydi. İçerisi esrar ve içki kokuyordu.

Tito tereddüt etti, sert görünmeye çalışıyordu.

"Tito, otur," diye tekrarladı Hunter. Ses tonu değişmemişti fakat bakışları itaat talep ediyordu.

Sonunda oturan Tito kızgın bir okul çocuğu gibi arkasına yaslandı. Sarkık çıplak gövdesi de kolları gibi dövmeyle kaplıydı. Tıraşlı kafasında birkaç yara izi vardı. Hunter bunların birçoğunun hapishanede meydana geldiğini tahmin ediyordu.

"Bu saçmalık, dostum," dedi Tito sarı plastik çakmağıyla gergin bir edayla oynayarak. "Burada bulunmaya hakkınız yok. Uslu duruyorum ben. Şartlı tahliye memuruma sorabilirsiniz. Bana kefil olacaktır."

"Kesin duruyorsundur, Tito," dedi Hunter doğrudan ona bakıp burnunun ucuna üç kez vurarak. "Sütten çıkmış *ak* kaşıksın."

Tito burnunu sıktı, sonra baş ve işaret parmaklarına baktı. Beyaz bir toz kalıntısı yapışmıştı. Hızla burnunu dört beş defa çimdikledi ve her seferinde kalanları temizlemek için burnunu çekti. "Ah, adamım, bu bir şey değil. İçeride birazcık eğleniyorduk sadece, anlarsınız ya? Abartılacak bir şey değil. Keyfimizi bulacak kadar. Bugün izin günüm. Biraz stres atıyorduk sadece. Anlıyorsunuz, değil mi?"

"Rahatla, Tito. Buraya seni sıkıştırmaya ya da minik partini bozmaya gelmedik," dedi Garcia başıyla yatak odasını işaret ederek. "O yüzden beş dakikalığına şu şeyini sakinleştir. Sadece konuşmak istiyoruz."

"Kafan karışmış senin galiba, dostum. Şeyim şahlanmış olsa bu masayı deviriverirdim." Gülümseyerek başını salladı. "Evet, doğru duydun, dostum, sandığınızdan çok daha becerikliyim."

"Tamam, her neyse koca kamış," dedi Hunter, Tito'nun tam karşısında durarak. "Sana sadece birkaç soru sorup buradan gideceğiz."

"Ne hakkında?"

"Lancaster'daki hapishaneden başka bir mahkûm hakkında."

"Lanet olsun, dostum, istihbarat servisine mi benziyorum ben?"

Garcia ellerini bir kez çırparak Tito'nun dikkatini kendisine çekti. "Dikkatini ver, dostum çünkü bunu bir kez daha söylemeyeceğim. Buraya seni sıkıştırmaya gelmediğimizi söyledim ama fikrimi kolayca değiştirebilirim. Şartlı tahliye memurunun bu küçük uyuşturucu partilerini duymaktan memnuniyet duyacağına eminim. Cezanın kalan üç buçuk yıllık süresini içeride geçirmeye ne dersin?"

"Daha da uzun aslında," dedi Hunter. "Uyuşturucu bulundurmaktan ve muhtemelen dağıtmaktan yakalanırsan cezana en az birkaç yıl daha eklenir."

Tito dudağını ısırdı. Bu savaştan galip çıkamayacağını biliyordu.

"Bak, Tito, sadece Ken Sands adında birini nerede bulabileceğimizi biliyor musun merak ediyoruz."

Tito'nun gözleri bir köpek balığının ağzı gibi açıldı.

"Benimle kafa mı buluyorsunuz siz?"

"Onu tanıyorsun sanırım," dedi Garcia.

"Evet, tanıyorum. A Blok'taki herkes tanırdı. Kötü bir adamdı, dostum. Çok kötüydü hem de, anlıyor musunuz? Kaçmış mı yoksa?"

"Hayır, altı ay önce serbest bırakılmış. Cezasını tamamlamış."

"Ve polisleri peşine takmış bile." Tito güldü. "Hiç şaşırmadım."

"İçerideyken arkadaş mıydınız?"

"Saçmalama, dostum. Kim olduğunu biliyordum ama ondan hep uzak dururdum. Çok çabuk sinirlenirdi. Dünyadan nefret ediyordu. Ama zekiydi. Gardiyanlar etraftayken kedicik gibi

davranırdı. Nazik ve saygılı. Lancaster'da neredeyse hiç belaya bulaşmazdı. Ve sürekli elinde kitap olurdu. Adam kitap kurduydu resmen. Sanki bir hedefi var gibiydi. Ama bir tür nam salmıştı ve kimse ona bulaşmazdı."

"Nam mı salmıştı?" dedi Garcia.

Tito'nun başı tekrar oynadı. "Bir keresinde ona laf atan bir adam vardı. Bilirsiniz, kendini ormanın kralı sanan iri kaslı bir goril. Bu adam Ken'i herkesin önünde aşağıladı. Ken bir süre hiçbir şey yapmadı. Doğru zamanı bekledi. Sabırlı biriydi, anlarsınız ya. Hiçbir şeyi aceleye getirmezdi. Doğru zaman geldiğinde adamı duşta kıstırdı. Adam neye uğradığını şaşırdı.

"Kimse bunu beklemiyordu. İlk aşağılama ile saldırı arasında o kadar çok zaman geçmişti ki iki olayı birbiriyle ilişkilendirmek zordu, ne demek istediğimi anlıyor musunuz? Kimse Ken'den şüphelenmedi."

Hunter ve Garcia bu tür hikâyelerin hapishanelerde yaygın olduğunu biliyordu.

Tito başını iki yana sallayıp plastik çakmakla tekrar oynamaya başladı. "Bu adam asla unutmaz, dostum. Seninle bir derdi varsa ayvayı yemişsindir, anlıyor musunuz? Çünkü bir gün senin kapını çalacaktır." Tito hasta bir adam gibi öksürdü. "İri yarı goril adamın Ken'i aşağıladığı gün bahçedeydim. Ken'in gözlerindeki bakışı gördüm. Asla unutmayacağım o bakışı. *Benim* bile ödümü kopardı ki benim olayla alakam yoktu. Birikmiş nefret gibiydi, anlarsınız ya. İçine şeytan girmiş gibiydi.

"Lancaster'dan çıktığımdan beri adını duymadım ki bir daha duymazsam da zerre üzülmem. Adamın paçalarından bela akıyor, dostum."

"Ama bizim onu bulmamız lazım."

"Bana ne diye soruyorsunuz ki? Dedektif olan sizsiniz, değil mi? Arayın bulun."

"Biz de tam olarak onu yapıyoruz, dâhi çocuk." Garcia açık plan mutfağa doğru yürüdü. Esrarın kokusu ekşimiş sütün kokusuyla karışmıştı. Eski moda lavabo bulaşıkla dolup taşmıştı. Tezgâhların üstünü kâğıt tabaklar, paket servis artıkları ve boş bira kutuları kaplıyordu. "Güzel mekân," dedi Garcia buzdolabını açarak. "Bira ister misin?"

"Bana kendi biramı mı ikram ediyorsun?"

"Sana karşı nazik davranmaya çalışıyorum ama sen her şeyi berbat ediyorsun." Garcia buzdolabının kapağını kapatıp çöp kutusunun pedalına bastı. Kapak açılınca ağır bir esrar kokusu havaya yayıldı. "Kahretsin!" Garcia geriye doğru bir adım atıp yüzünü buruşturdu. "Bunlar esrar izmariti mi? Yüzden fazladır herhalde."

"Hey, ne oluyor, adamım?"

"Tito," dedi Hunter çok daha az tehditkâr bir pozisyon alıp karşısına oturarak. Tito'nun biraz rahatlamasını istiyordu. "Sands'i gerçekten bulmamız gerekiyor, anlıyor musun?"

"Adamın nerede olduğunu ben nereden bileyim? Arkadaş bile değildik."

"Ama bilebilecek olan başkalarıyla arkadaştın." Hunter, Tito'nun göz hareketlerini gözlemledi. Hafızasını yokluyordu. Birkaç saniye sonra göz hareketleri durdu ve bakışları sabitleşen Tito uzaklara daldı. Hunter aklına belirli biri geldiğini anladı.

"Kime soracağımı bilmiyorum, dostum."

"Bal gibi de biliyorsun," dedi Hunter.

Hunter ve Tito bir an için göz göze geldiler.

"Dinle, adamım." Garcia masanın etrafından dolanarak öbür tarafa geçti. "Tek istediğimiz biraz bilgi. Sands'i nerede bulabileceğimizi bilmek istiyoruz ve bu çok önemli. Bunun karşılığında, sen de şartlı tahliye memurunun ve ahlak masasındaki birkaç arkadaşımızın ziyaretinden kurtulmuş olursun. Eminim daireni, özellikle de iki genç arkadaşının bulunduğu odayı aramayı çok isterler."

"Ah, bu saçmalık, dostum."

"Sen bilirsin, başka teklifimiz yok."

"Kahretsin." Başını yine oynatıp derin bir iç çekti. "Bir soruşturayım ama biraz zamana ihtiyacım var."

"Yarına kadar vaktin var."

"Şaka yapıyorsunuz."

"Şaka yapıyor gibi bir halimiz mi var?" diye sordu Garcia.

Tito tereddüt etti.

Garcia cep telefonuna uzandı.

"Tamam, dostum, sağa sola sorup yarın size döneceğim. Artık gider misiniz?"

"Henüz değil," dedi Hunter. "Başka biri daha var."

"Ah, olamaz."

"Başka bir mahkûm. Raul Escobedo. Adını duydun mu?"

Tito'nun evine giderken Hunter, Garcia'ya Dedektif Seb Stokes'la yaptığı görüşmeyi ve onun Raul Escobedo'dan bahsettiğini anlatmıştı.

"Kim?" Tito'nun gözleri kısıldı.

"Adı Raul Escobedo," diye tekrarladı Hunter. "O da yolu Lancaster'dan geçenlerden. Seks suçlusu."

"Tecavüzcü mü?" Tito başını geriye yatırdı.

"Evet."

"Hayır, dostum, kafan falan mı iyi senin? Bugünlerde polis çöreklerine haşhaş falan mı katıyorlar?"

"Ben çörek sevmem."

"Ben de," diye ekledi Garcia.

"Ben A Blok'taydım, dostum, gerçekten kötü adamların ve tecritin olduğu yerde. Bir tecavüzcüyü bizim olduğumuz yere hayatta koymazlar, anlıyor musunuz? Ölmesini istemiyorlarsa tabii. Bir saat içinde toplu tecavüze uğrayıp ölürdü."

Tito yalan söylemiyordu. Kaliforniya'da hapishanelerin düzeni buydu ve Hunter bunu biliyordu. Hangi suçu işlemiş olurlarsa

olsunlar bütün mahkûmlar tecavüzcülerden nefret ederdi. Hapishanede tecavüzcüler pislikten daha aşağı bir varlık olarak görülürdü. Gerçek bir suç işleyecek cesareti olmayan ve kendi kadınını güç kullanmadan elde edemeyen birer korkak olarak görülürlerdi. Dahası, ülkedeki her mahkûmun annesi, kız kardeşi, kızı, karısı, kız arkadaşı, yani rahatlıkla bir tecavüzcünün kurbanı olabilecek biri vardı. Tecavüzcüler genellikle diğer mahkûmlardan ayrı bir hapishane koğuşuna ya da blokuna yerleştirilirdi; aksi takdirde önce kendi silahlarıyla vurulur, sonra da vahşice öldürülürlerdi. Bu, defalarca kanıtlanmıştı.

Elli Dokuz

Alice Beaumont giderek daha fazla hayal kırıklığına uğruyordu. Bütün gününü internette görüntüleri araştırarak ve Lancaster'daki Kaliforniya Eyalet Hapishanesi'nin kendisine istediği bilgileri göndermesini bekleyerek geçirmişti. Çok sayıda telefon görüşmesine ve acil talepte bulunmasına rağmen karşı tarafın bunu yerine getirmek için hiç acelesi yok gibiydi.

Görüntü araştırması her seferinde sonuçsuz kalmıştı. Mitoloji ve tarikatlarla ilgili internet sitelerini inceleyerek saatler harcamış ancak daha önce bulduklarına ekleyecek yeni bir şey bulamamıştı.

Alice eli kolu bağlı oturup etrafındaki işlerin hallolmasını bekleyecek türden bir kadın değildi. Olaya bizzat dâhil olması gerekiyordu ve beklemekten bıkmıştı.

Alice'in Emniyet Müdürlüğü binasından Lancaster'daki Kaliforniya Eyalet Hapishanesi'ne gitmesi iki saatten biraz fazla sürmüştü. Savcı Bradley'yi arayıp neye ihtiyacı olduğunu söylemişti. İki telefon görüşmesi ve on beş dakikanın ardından her şey ayarlanmıştı. Hapishane Müdürü Clayton Laver, Alice'in ihtiyaç duyduğu kayıtları kendisinin bizzat gelip alabileceğini söylemişti. Müdür bunu kendilerinin de yapabileceğini söylese de personel azlığı, ödenek yetersizliği ve iş yoğunluğu nedeniyle kendilerinin halletmesinin bir iki gün, belki daha fazla sürebileceğini aktarmıştı.

Alice iki büyük ziyaretçi otoparkından ikincisine park edip danışmaya doğru ilerledi. Onu bir doksan boyundaki insan azmanı olan cezaevi memuru Julian Healy karşıladı.

"Müdür Laver özürlerini iletiyor," dedi Healy tanınmaz bir güney aksanıyla. Sesli harfleri fazla uzatıyordu ve hızlı konuşmak zahmetli bir uğraşmış gibi sesinde bir tembellik vardı. "Şu anda başka bir işle meşgul ve sizinle görüşemiyor. Sizi istediğiniz yere götürmekle görevlendirildim." Alice'i yavaşça süzerken gülümsedi. Alice lacivert bir takım elbise giymiş, bunu açık gri ipek bir bluzla tamamlamıştı. Üst düğmesi açıktı ve boynu ile pırlanta kolyeli beyaz altın zinciri gözler önüne serilmişti. "Bluzunuzun düğmesini iliklemeniz gerekecek. Ayrıca ceketinizi de iliklemenizi öneririm."

"Ama burası çok sıcak," dedi Alice incelenmesi için el çantasını uzatarak.

"Mahkûmlar sizi ve o ince bluzunuzu gördüğünde hissedeceğiniz sıcaklığın yanında devede kulak kalır bu." Ayaklarına baktı. "İyi ki burnu açık ayakkabı giymemişsiniz."

"Burnu açık ayakkabıların nesi var ki?"

"Kadınların ayaklarından, özellikle de ayak parmaklarından hoşlanan mahkûmların sayısını bilseniz şaşarsınız. Eğer o parmaklar kırmızıya ya da kırmızının bir tonuna boyanmışsa durum daha da vahim. Bu, onları çıldırtıyor. Onların gözünde çıplak sayılırsınız. Genel hücrede libido patlamasının önüne geçmek için ziyaretçilerin burnu açık ayakkabı giymesine izin verilmiyor."

Alice ne diyeceğini bilemedi. Hiçbir şey demedi.

"Burada kütüphanemize bakmak istediğiniz yazıyor?" diye sordu Healy elindeki kâğıttan okuyarak.

"Doğru."

"Özel bir nedeni var mı?"

Alice kısa bir an için ona baktı.

"Beni ilgilendirmez, değil mi?" Healy gülümsedi. "Pekâlâ. Beni izleyin." Alice'i arka kapıdan ve üç şeritli yoldan geçirerek ziyaretçi kabul alanından çıkardı. Artık hapishane kompleksinin içindeydiler. Arkalarında, her iki yüz metrede bir ağır silahlı nöbetçi kulesinin bulunduğu kuzey duvarı sekiz yüz metre boyunca uzanıyordu. Lancaster'daki Kaliforniya Eyalet Hapishanesi'nin tasarım kapasitesi iki bin üç yüz mahkûmdu fakat kurumun mevcut nüfusu bunun iki katıydı. Hem birinci seviye hem dördüncü seviye mahkûmları bünyesinde barındırıyordu; maksimum güvenlik anlamına gelen dördüncü seviye, idam mahkûmları dışında Kaliforniya cezaevlerinde bulunan en yüksek seviyeydi. Lancaster'daki hapishaneyi korumak inanılmaz zor bir işti.

Yerleşkedeki ilk binaya geldiler; iki kat yüksekliğinde, dikdörtgen, çelik ve beton bir bloktu. Healy ön kapıda güvenlik kartını okutup sekiz haneli bir numara tuşladı. Ağır metal kapı vızıldayıp tıkırdayarak açıldı. İçeride başka silahlı gardiyanlar vardı. Hepsi de sekiz büyüklüğünde bir depreme dayanabilecek gibi görünüyordu. Birlikte binanın içinde sessizce ilerlerlerken Healy karşılaştıkları her muhafızı başıyla selamladı. İlk bloktan çıktılar ve bir açık hava yürüme yolundan geçtiler.

"Kütüphane F binasının bodrum katında," dedi Healy. "Oraya ulaşmanın daha hızlı bir yolu var ama o zaman içeriden geçmemiz gerekiyor ve mahkûmlarla karşılaşırız. Ben sadece ikimiz için de işleri kolaylaştırmaya çalışıyorum."

Yaklaşık üç dakika yürüdüler. F binasına ulaştıklarında Healy tekrar güvenlik kartını okutup şifreyi girdi ve ağır kapı vızıldayarak açıldı. İçerideki tek ışık kaynağı, tavan boyunca uzanan metal kafeslerin içindeki uzun floresan ampullerdi. Sola dönerek uzun bir koridora saptılar. Turuncu tulumlu bir mahkûm merdivenin yanında yerleri siliyordu. Esmer, kaslı kolları dövme ve yara izleriyle kaplıydı. Duraklayıp kenara çekilerek Healy ve Alice'e yol açtı. Tüm koridor öylesine ışıl ışıldı ki Alice mahkûmun yerleri

paspaslamayı bitirir bitirmez diğer uca gidip her şeye yeniden başlayarak gün doğumundan gün batımına kadar bu işlemi tekrarlayıp tekrarlamadığını merak etti.

"Zemine dikkat et patron, biraz kaygan," dedi mahkûm başını eğip gözlerini yerden ayırmadan.

Kütüphane Alice'in beklediğinden daha büyüktü ve bodrum katının tamamını kaplıyordu. Ön kapıdaki silahlı gardiyanı başıyla selamlayan Healy, Alice'i küçük bir yan odaya yönlendirdi.

"Ben gidip kütüphaneciyi getirirken lütfen burada bekleyin. İhtiyacınız olan her konuda size yardımcı olacaktır."

Altmış

On adıma altı adım boyutlarındaki kutu gibi, penceresiz, basık odanın bir tane ağır kapısı vardı. İçeride beton zemine sabitlenmiş metal bir masa, verandaya daha çok yakışacak iki plastik sandalye ve yoğun çamaşır suyu kokusundan başka bir şey yoktu. Koku bir yana, burası Alice'e Emniyet Genel Müdürlüğü'nde gördüğü sorgu odalarını hatırlattı; tek fark bir duvara monte edilmiş iki taraflı, büyük aynaydı.

Healy kapıyı tekrar açana kadar tam bir dakika geçti. Yanında boyunun yarısı, yaşının iki katı olan bir adam duruyordu. Kafasında kalan az miktardaki beyaz saç kısa ve düzgün kesilmişti. Yüzünde, çoğunlukla parmaklıklar ardında geçen bir hayatın kanıtı olan derin, hüzünlü kırışıklar vardı. Okuma gözlüğü birkaç kez kırılmış burnunun ucunda dengede duruyordu. Vaktiyle sert ve acımasız bir ifadeye sahip görünen gözleri artık yorgun ve yılgın bakıyordu. Üzerinde turuncu bir tulum vardı.

"Kütüphanecimiz bugün hasta olduğu için gelmedi. Bu Jay Devlin, yardımcı kütüphanecimiz," dedi Healy. "Kendisi on dokuz yıldır bu görevde. Bu kütüphaneye dair bilinecek ne varsa bilir. Burada aradığınızı bulmanıza o yardım edemezse kimse edemez."

Devlin kibarca başını salladı fakat Alice'in elini sıkmaktan kaçındı. Kollarını yanlarında, bakışlarını yerde tutuyordu.

Healy dönüp Devlin'e baktı. "Kütüphane katına gitmesi gerekirse ona eşlik etmesi için Memur Toledo'yu çağır, duydun mu? Onun orada tek başına bulunmasını istemiyorum."

"Tamam, patron." Devlin'in sesi fısıltıdan bir tık daha yüksekti.

"Tuvaleti kullanmak isterseniz," dedi Healy, Alice'e hitap ederek, "Memur Toledo size eşlik edecek ve siz girmeden önce boş olup olmadığını kontrol edecek. Burada kadınlar tuvaleti yok, sadece ziyaretçi binasında var. Buradaki işiniz bittiğinde Jay beni arayacak, ben de gelip sizi alacağım."

"Peki, patron," dedi Alice başını sallayıp neredeyse asker selamı vererek.

Healy gözlerini kısıp ona ters ters baktı. "Umarım kütüphanemizi beğenirsiniz," dedi sonunda odadan çıkıp kapının arkasından çarpmasına izin vererek.

"Espriden pek hoşlanan biri değil galiba?" dedi Alice.

"Evet, hanımefendi," dedi Devlin ürkek bir duruşla. "Buradaki gardiyanlar, biz mahkûmlarla ilgili olmadıkça espriden pek hoşlanmazlar."

"Adım Alice." Elini uzattı.

"Benim adım da Jay, hanımefendi." Yine tokalaşmaktan kaçındı.

Alice bir adım geri çekildi. "İstediğim şey çok basit. Eski bir mahkûmun bu kütüphaneden ödünç aldığı tüm kitapların bir listesini istiyorum."

"Pekâlâ." Devlin başını salladı, bakışlarını Alice'in yüzüne çevirdi. "Kolay bir işe benziyor. Mahkûmun numarasını biliyor musunuz?"

"Adını biliyorum."

"Sorun değil, o da olur. Nedir adı?"

"Ken Sands."

Devlin'in gözleri bir an için kırpıştı.

"Onu tanıyorsunuz sanırım."

Devlin başını sallayıp iki kez elini ağzından çenesine doğru götürdü. "Buraya gelen her mahkûmu tanırım, hanımefendi. Epeydir buradayım. Bu kütüphane açıldığından beri. Buradaki her farklı hapishane blokunun hafta içinde kütüphaneyi kullanabileceği belirli gün ve saatler vardır. Farklı bloklardaki mahkûmları karıştırmak iyi fikir değil, ne demek istediğimi anlıyor musunuz? Ama çok azı burada sahip olduklarımızdan yararlanıyor. Yazık gerçekten. Öte yandan Ken, oturup kitap okumak için hiçbir fırsatı kaçırmazdı. Kitapları çok severdi. Yeni şeyler öğrenmeyi çok severdi. Bu kütüphaneye tanıdığım tüm mahkûmlardan daha çok gelmiştir."

"Güzel. O zaman pek sorun yaşamayız."

"Peki, ne kadar vaktiniz var, hanımefendi?"

Alice gülümsedi. "O kadar çok mu okurdu?"

"Çok okurdu, evet ama sorun bu değil. Sorun bizim sistemimiz. Daha yılın başında güncellenmeye ve dijitalleştirilmeye başlandı. Ve süreç gerçekten çok yavaş işliyor. Tamamlanıncaya kadar kitaplarımızı kataloglamak için hâlâ eski kütüphane kartı sistemini kullanmak zorundayız." Devlin başını iki yana salladı. "Bu benim için iyi bir şey. Yeni sistem devreye girdiğinde kendime yapacak başka bir iş bulmam gerekecek. Bilgisayarlarla aram pek iyi değil de hanımefendi."

Bölge Savcılığı'nın bünyesinde görev yapan Alice, hapishane kütüphanelerinin dijitalleştirilmesinin neden ağır aksak ilerlediğini çok iyi biliyordu. Eyalet hükümetinin yaptığı her şey bir bütçeye bağlıydı. Bu bütçe her yıl değişiyordu ve bunun tahsisi de doğrudan önceliklendirmeyle ilişkiliydi. Alice'in tahminine göre, Kaliforniya Ceza İnfaz ve Islah Kurumları'nda mahkûmların kütüphane sistemi otomasyonu öncelik listesinde oldukça alt sıralarda yer alıyordu.

"Her mahkûm için bir kütüphane kartı kullanıyoruz," diye devam etti Devlin kısa bir duraklamadan sonra. "Bir kitap her

ödünç alındığında kitabın katalog numarası ödünç alınma tarihiyle birlikte mahkûmun kütüphane kartına ekleniyor. Mahkûmun numarası kitabın katalog kartına ekleniyor. İsim kullanılmıyor."

Alice'in gözleri büyüdü. "Yani bana Sands'in kütüphane kartında sadece bir sürü numara olacağını ama kitap adı olmayacağını mı söylüyorsunuz?"

"Evet. Kitabın adını bulmak için bu numarayı kitap kartıyla karşılaştırmanız gerekecek."

"İyi ama bu çok saçma bir sistem. İnsanın aradığını bulması çok uzun sürer."

Devlin utangaç bir edayla omuz silkti. "Burada zamandan bol bir şey yok, hanımefendi. Bir şeyi hızlı yapmışsın, yavaş yapmışsın fark etmiyor. Sonunda elinde bir dünya zaman oluyor ama yapacak bir şey bulamıyorsun."

Alice buna itiraz etmedi. "Pekâlâ." Saatine baktı. "Hadi işe koyulalım o zaman. Kartlar ve kitap listeleri nerede muhafaza ediliyor?"

"Kitap ödünç alma bankosunun arkasındaki dosya dolaplarında, hanımefendi, kütüphane katında."

"Gardiyanı çağıralım o halde. Kullandığınız sistem buysa buradan hiçbir şey yapamam."

Altmış Bir

Memur Toledo, Alice'ten bir karış daha uzundu ve bir gardırop kadar genişti. İnce dudaklarının üzerindeki bıyığı gür ve alacalı, kafası tıraşlıydı ve Elvis'i kıskandıracak favorileri vardı. Alice ve Devlin'e kütüphanenin ana katına kadar eşlik etti ve kitap ödünç alma bankosunun solunda, ana kapıdan dört adım ötede yerini aldı. Bakışlarını sürekli Alice'e çevirmesinde huzursuz edici bir şey vardı.

Kütüphanenin ana katında yüz mahkûma yetecek kadar oturma yeri olsa da o sırada formika masaların başında oturan bir avuç mahkûm vardı sadece. Eski bir kovboy filmindeymiş gibi yaptıkları işi bıraktılar ve Alice'e bakmak için aynı anda başlarını kaldırdılar. Bunu hızlı bir mırıltı izledi ve Meksika dalgası gibi yayıldı. Alice ne konuştuklarını öğrenmekle ilgilenmiyordu.

"Burada ne tür kitaplar bulunduruyorsunuz?" diye sordu Alice, Devlin'e.

"Polisiye hariç her türden kitap var, hanımefendi. Ama suç kitabı yok, ne kurgu ne gerçek." Gülümsedi. "Ne fark edecekse sanki. Dinî ve eğitici kitaplar üzerine büyük bir bölümümüz var; matematik, tarih, coğrafya falan. Herkes okumayı öğrenebilir ya da eksik kalan ortaokul veya lise eğitimini tamamlayabilir... isteyenler tabii. Ama pek isteyen çıkmıyor. Ayrıca geniş ve güncel bir hukuk bölümümüz var."

"Ken ne tür kitaplar okurdu?"

Devlin gülüp çenesini kaşıdı. "Ken her şeyi okurdu. Çok da hızlı okurdu. Ama ders kitaplarını çok severdi. Uzaktan dersler aldı; ileri seviye, üniversite konuları falan, bilirsiniz işte. Kafası çalışıyordu. Bu kurslar sayesinde çalışmaları için fazladan kitap istemesine izin veriliyordu. Burada olmayan kitaplar. Ama onları eyalet satın aldığı için Ken'in işi bittikten sonra kitaplar bizde kalıyordu. O kitapları ondan başka kimse okumadı." Devlin durakladı, yüzünü buruşturdu ve elini kısa saçlarında gezdirdi. "Bir de burada, şurada köşede oturup okuduğu kitaplar var." Odanın uzak ucundaki masayı işaret etti. "Dışarıya çıkarmadıkları. Kitaplar burada okunuyorsa mahkûmun kartına işlenmez."

Alice anladığını belirtmek için başını salladı.

Devlin, Alice'e kütüphane kartlarının nasıl düzenlendiğini ve nerede muhafaza edildiğini gösterdi, arka duvar boyunca uzanan uzun ahşap bir dolaptı. Alice zihninde bazı şeyleri çoktan öncelik sırasına koymaya başlamıştı. "Tıp kitapları bölümünüz var mı?"

"Evet, var," dedi Devlin. "Küçük bir tane. Göstereyim."

Kitap ödünç alma bankosundan ayrıldılar ve ana kütüphane katına geçtiler. Memur Toledo onları en fazla üç adım geriden takip ediyordu. Bir kez daha, kütüphanedeki bakışlar onlara çevrildi. Her köşeden mırıltılar yükseliyordu fakat Alice duymazlıktan geldi.

Arka taraftaki kitap raflarından birine doğru ilerlediler.

"Burası tıp kitapları bölümümüz," dedi Devlin en üst raftaki küçük bir bölümü göstererek. Yirmi dört kitaptan oluşuyordu. Alice kitapların sayı aralıklarını zihnine not etti. "Bütün bu kitapların bizde olmasının tek sebebi Ken'in kurslarından birinin parçası olmaları," dedi Devlin.

Alice iki kitap bölümünün daha gösterilmesini istedi: psikoloji ve sanat. Onların da sayı aralıklarını zihnine not etti.

"Pekâlâ, kâğıt kaleme ihtiyacım var, sonra başlayabilirim."

"Kurşun kalem getirebilirim."

"O da olur."

Kütüphanenin ön tarafına geri döndüler. Kitap ödünç alma bankosuna döndüklerinde Devlin, Alice'e birkaç kâğıt ve kurşun kalem verdi, Ken Sands'in kütüphane kartlarını bulacağı çekmeceyi gösterdi ve onu göreviyle baş başa bıraktı.

Ken Sands'in doksan iki kütüphane kartı vardı ve hepsi de kitap katalog numaralarıyla doluydu. Günde bir kitap okuyabilenlerden biri olmalıydı. Devlin'in dediği gibi, her mahkûmun bol bol zamanı vardı ve Sands de zamanını okumaya ayırmış gibiydi. Her kartı ayrıntılı incelemek çok uzun sürerdi. Alice bir an durakladı, beyni onları incelemenin en kolay ve en hızlı yolunu bulmaya çalışıyordu. Aklına bir fikir geldi ve katalog numaralarını yazmaya başladı.

Kitap ödünç alma bankosuna en yakın masada sessizce oturmakta olan kafası tıraşlı bir mahkûm Devlin'e yaklaştı ve ona bir kitap uzattı.

"Bu güzel bir kitap, Toby. Beğeneceğine eminim." Alice rakamları yazmakla o kadar meşguldü ki Devlin'in kitabın sayfaları arasına gizlice bir kâğıt sıkıştırdığını fark etmedi. Lancaster Hapishanesi dışından birine mesaj iletebilecek biri varsa o da Toby'ydi.

Birbirini kollayanlar sadece polisler değildi.

Altmış İki

Birçok uzman, gerçek viskiseverlerin viskiyi biraz suyla, daha da iyisi maden suyuyla içtiğini söylerdi. İçmeden önce viskiye biraz su katmak, viskinin duyularınızı uyuşturmasını ve aldığınız keyfi azaltmasını engellerdi. Su ayrıca viskinin aromasını ve lezzetini artırarak gizli özelliklerini ortaya çıkarırdı. Yaygın olarak viskinizi beşte bir ölçüsünde suyla seyreltmeniz gerektiği söylenirdi. Uzmanlar ayrıca viskisine buz atanları tasvip etmezlerdi çünkü viskinin sıcaklığını düşürmek sadece aromasını dondurur ve tadını bozardı.

Hunter, uzman olsun ya da olmasın, başkalarının ne dediğini umursamıyordu. Tek malt viskisini biraz suyla içerdi ama bunu doğru içim şekli olarak gördüğü için değil, bazı viskilerin sek içilemeyecek kadar yoğun olduğunu düşündüğü için yapardı. Bazen viskisini bir, bilemedin iki buzla içer, boğazından aşağı inen sıvının serinliğini hissederek keyif alırdı. Garcia viskisini nasıl gelirse öyle içerdi. Bu gece ikisinin de kadehinde birer buz vardı.

Perşembe akşamları yapılan kaplumbağa yarışlarıyla ve müzik kutusunun klasik rock koleksiyonuyla ünlü bir bar olan Lincoln Bulvarı'ndaki Brennan's'ın ön masalarından birinde oturuyorlardı.

Hunter'ın, klostrofobik ofisinden, kanlı suç mahalli fotoğraflarından ve vücut parçaları heykelinin replikasından oluşan ürkütücü dekorasyondan uzaklaşmaya ihtiyacı vardı.

Hunter ve Garcia viskilerini sessizce yudumlarken ikisi de kendi düşünceleriyle boğuşuyordu. Hunter telefonda Doktor Hove'la konuşmuştu. Andrew Nashorn'un toksikoloji sonuçları çıkmıştı. Tahminleri doğruydu. Kurbanın kanında propafenon, felodipin ve karvedilol izine rastlanmıştı; Derek Nicholson'ın kalp atış hızını düşürmek için kullanılan ilaç karışımının aynısıydı.

Uzun boylu, uzun saçlı, dansçı kıvraklığında bir vücudu ve seksi olduğu kadar da çekici bir yürüyüşü olan bir sarışın bara girdi. Daracık bir blucin, açık kahverengi ince topuklu ayakkabı ve krem rengi gömlek giymişti. Ameliyatla büyütülmüş göğüsleri ince pamuklu kumaşı o kadar germişti ki düğmeler neredeyse yerinden fırlayacaktı. Hunter'ın bakışları girişten bara kadar yürüyen kadını takip etti.

Garcia ortağına gülümsedi fakat tek kelime etmedi.

Hunter viskisinden bir yudum daha içtikten sonra uzun boylu sarışına bir kez daha baktı.

"Belki de gidip onunla konuşmalısın," dedi Garcia başını bara doğru eğerek.

"Efendim?"

"Gözlerin yuvalarından fırlamak üzere. Belki de gidip bir merhaba demelisin."

Hunter, Garcia'nın yüzünü hızlıca inceledikten sonra başını hafifçe iki yana salladı. "Düşündüğün gibi değil."

"Elbette değildir. Ama yine de onunla konuşmayı düşünmelisin bence."

Hunter kadehini masaya koyup ayağa kalktı. "Hemen dönerim."

Garcia şaşkınlıkla Hunter'ın bara ve erkeklerin dikkatini çoktan çekmiş olan uzun boylu sarışına doğru ilerlemesini izledi. Garcia, Hunter'ın bu kadar çabuk bir hamle yapmasını beklemiyordu. "İşte bu ilginç olacak," diye fısıldadı kendi kendine, daha iyi bir görüş pozisyonu elde etmek için koltuğunda kıpırdandıktan

sonra öne doğru eğilip iki dirseğini masaya koyarak. O anda biyonik kulaklara sahip olmak için her şeyini vermeye hazırdı.

"Affedersiniz," dedi Hunter bardaki kadının yanına gelerek.

Kadın ona bakmadı bile. "İlgilenmiyorum." Sesi soğuk, tekdüze ve biraz da kibirliydi.

Hunter bir an durakladı. "Efendim?"

"*İlgilenmiyorum* dedim," diye tekrarladı kadın içkisinden bir yudum alarak. Hâlâ Hunter'a bakmamıştı.

Hunter kendi kendine gülümsedi. "Ben de ilgilenmiyorum. Sadece sakızın üstüne oturduğunuzu söyleyecektim. Pantolonunuzun arkasında şu anda kocaman yeşil bir sakız var." Başını yana doğru eğdi. "Pek de hoş bir görüntü değil."

Kadının bakışları nihayet Hunter'ınkilerle bir anlığına buluştuktan sonra aşağıya kaydı. Kot pantolonunun arkasına bakma çabasıyla vücudunu garip bir şekilde döndürdü.

"Diğer tarafta," dedi Hunter başıyla işaret ederek.

Vücudunu diğer tarafa çeviren kadının eli doğrudan poposuna gitti. Özenle manikürlenmiş parmaklarının uçları poposundan bacağının üst kısmına kadar uzanan yapış yapış sakıza değdi.

"Kahretsin," dedi elini çekip tiksintiyle bakarak. "Roberto Cavalli'ydi bu."

Hunter bunun neden önemli olduğunu anlamamıştı. "Güzel pantolon," dedi sempatik bir şekilde.

"Güzel mi? Buna servet ödedim ben."

Hunter boş gözlerle kadına baktı. "Pantolonu kuru temizlemeciye götürürseniz sakızı çıkarabileceklerine eminim."

"Kahretsin," dedi kadın tekrar, tuvaletin yolunu tutarak.

"Yani çok ince bir hareketti," dedi Garcia, Hunter masaya döndüğünde. "Ona ne dedin? Sadece poposunu tuttuğunu ve bir roket gibi tuvalete fırladığını gördüm."

Hunter viskisinden bir yudum aldı. "Dedim ya, sandığın gibi değildi."

Garcia kıkırdayıp arkasına yaslandı. "Tavlama cümlelerinin üzerinde çalışmalısın, dostum."

Hunter'ın cebindeki telefonu çaldı. Bardağını masaya koyup telefona uzandı. "Dedektif Hunter."

"Robert, ben Terry. Sana birkaç bilgi vereceğim."

Dedektif Terry Cassidy, SCB ekibinin bir parçasıydı. Hunter ondan serbest bırakılan Raul Escobedo'nun, Nashorn'un hapse göndermeden önce patakladığı tecavüzcünün nerede olduğuna dair bilgi toplamasını istemişti.

"Dinliyorum, Terry."

"Benden araştırmamı istediğin şu adam var ya, Escobedo, tam bir pislik," diye başladı Cassidy. "Tescilli hem de, anlıyor musun? Şiddete meyilli bir tecavüzcü. Yaklaşık on kadına tecavüz ettiğine inanılıyor."

"Hikâyesini biliyorum," diye söze girdi Hunter. "Sen neler buldun?"

"Pekâlâ, dostumuz hapse girmiş. Üç kadına şiddet uygulayarak tecavüzden on yıl ceza almış, kadınlardan sadece üçü tanıklık etmiş. Şimdi şunu bir dinle, içeride geçirdiği sürede kusmuk torbası tövbe etmiş. *Hidayete ermiş.*" Cassidy durakladı, ya sözlerinin sindirilmesi için ya da Escobedo gibi birinin artık ıslah olduğunu söylemesi fikrinden gerçekten rahatsız olduğu için. Cassidy gerçek bir Katolik'ti. "İçerideyken Escobedo gece gündüz İncil okumaya başlamış, hapishanenin açtığı ilahiyat programına katılmış. Çok başarılı bir şekilde mezun olmuş. İki yıl önce serbest bırakıldıktan sonra..." bir kez daha durakladı, "... doğru bildin, vaaz vermeye başlamış. Şimdilerde kendini rahip sanıyor, Tanrı'nın kelamını yayıp başkalarının tövbe etmesine yardımcı oluyormuş. Kendine Peder Soldado diyormuş. Escobedo'nun ailesinin geldiği Kuzeybatı Meksika'da pek çok kişi tarafından saygı duyulan bir aziz olan Aziz Juan Soldado'dan esinlenmiş."

"Aziz Asker mi?" dedi Hunter ismi İspanyolcadan tercüme ederek.

"Doğru," dedi Cassidy. "Kontrol ettim. Azizin gerçek adı Juan Castillo Morales'miş. Meksika ordusunda ermiş. Şunu bir dinle... Castillo 1938'de Tijuana'da sekiz yaşında bir kıza tecavüz edip onu öldürdüğü için idam edilmiş. Şaka yapmıyorum, Robert. Bir kıza tecavüz etmiş. Müritleri onun bu suçla haksız yere itham edildiğine inanıyor ve sağlık, adli sorunlar, aile, ABD-Meksika sınırını geçme ve günlük hayatın diğer zorlukları konusunda yardım için onun ruhuna yakarıyorlarmış." Hunter, Cassidy'nin tedirgin bir şekilde güldüğünü duydu. "İster inan ister inanma, Escobedo kendisine tecavüzcü bir azizin adını vermiş. Bu nasıl bir cesaret?"

Hunter yorum yapmadı. Cassidy devam etti.

"Pico Rivera'da kendi kilisesini ya da tapınağını ya da adına ne dersen işte, onu kurmuş. Şahsen ben tarikat derdim. Adı da *İsa'nın Askerleri*, bu saçmalığa inanabiliyor musun? Sana da terör grubunu çağrıştırmıyor mu? Şimdilerde grubuna katılan genç kadınlara bir tür kabul töreni olarak kendilerini ona sunmaları gerektiğini söylüyor, onları bunun Tanrı'nın isteği olduğuna ve kendisinin yeni Mesih olduğuna inandırmaya çalışıyorsa şaşırmam. Hapishanede öğrendiği bir şey varsa o da yasaların nasıl atlatılacağıdır."

"Sana verdiğim tarih ve saatlerde nerede olduğunu öğrenebildin mi?" dedi Hunter.

"Evet. Her ne kadar adamdan nefret etsem de aradığınız adam o olamaz. Bana verdiğin ilk tarihte, 19 Haziran'da Escobedo, Los Angeles'ta değilmiş; San Diego'da bir ayine ev sahipliği yapıyormuş. İsa'nın Askerleri'ni genişletmeyi planlıyormuş. İkinci tarih olan 22 Haziran'da bütün günü iki CD ve bir DVD kaydederek geçirmiş. Bunları müritlerine satıyormuş. Buna tanıklık edecek

bir sürü şahidi var. Escobedo yalancı, pislik ve günahkâr bir bok torbası ama aradığınız katil o değil, Robert."

Hunter kendi kendine başını salladı. Protokole göre onu araştırması gerekiyordu fakat Escobedo'yu hiçbir zaman gerçek bir şüpheli olarak görmemişti. Hunter önce psikolog, sonra da SCB dedektifi olarak yüzlerce katil üzerinde çalışmış, onlarla görüşmüş ve onları tutuklamıştı. Yıllar içinde bir katili sokaktaki sıradan bir adamdan ayıran çok az şey olduğunu görmüştü. Yakışıklı, çekici ve karizmatik katillerle tanışmıştı. Bazıları nazik dedelere benziyordu. Hatta bazıları şehvetli ve seksiydi. Gerçek fark ancak onların zihinlerini araştırmaya başladığında ortaya çıkıyordu. Fakat farklı türde suçlular, farklı türde katiller vardı. Escobedo tecavüzcüydü, aşağılık birinin tekiydi. Doğru, şiddete eğilimliydi fakat tek derdi cinsel arzularını tatmin etmekti. Kurbanlarını hiç takip etmemiş, o gece etrafta kim varsa rastgele seçmişti. Hiç önceden plan yapmamıştı. Hunter bu tür suçluların çok nadiren yöntemlerini değiştirdiğini biliyordu. Amaç intikam olsa bile Escobedo muhtemelen kurbanlarını vurur ya da bıçaklar ve olay yerinden olabildiğince hızlı bir şekilde kaçardı, onları parçalayıp her birine gölgelerde saklı anlamlar yüklediği o grotesk heykelleri yapmak için saatler harcamazdı. Hayır, Escobedo'nun böyle suçlar işleyecek bilgisi de sabrı da zekâsı da cesareti de yoktu.

"Harika iş çıkardın, Terry," dedi Hunter telefonu kapatıp cebine koyarak. Garcia'ya gelişmeleri anlattı ve ikisi de sessizce içkilerini bitirdi. Gitmek için kalktıkları sırada uzun boylu sarışın tuvaletten çıkıp masalarına yaklaştı.

"Az önce olanlar için özür dilerim," dedi kadın Hunter'ın yanına gelerek. Sesi şimdi çekici, hatta baştan çıkarıcı bir tona bürünmüştü. "Ve teşekkürler."

Garcia'nın yüz ifadesi bir tablo gibiydi. "*Şaka yapıyor olmalısın*," diye fısıldadı.

"Sorun değil," dedi Hunter.

"Biraz kibirli davrandığımı biliyorum," diye devam etti kadın defalarca prova ettiği plastik gülümsemesiyle. "Her zaman böyle değilimdir. Sadece bu tür yerlerde bir kadın kendini kollamak zorunda, anlıyorsunuz ya."

"Dediğim gibi, sorun değil." Hunter kadının yanından dolaştı. "İyi akşamlar."

"Dinleyin," diye seslendi kadın, Hunter tekrar gitmek için döndüğünde. "Eve gidip bu meseleyi halletmeliyim ama belki başka bir zaman bir şeyler içebiliriz." Hunter'a ustaca katlanmış bir peçete uzattı. "Karar sizin." Seksi bir göz kırpmayla konuyu kapatıp bardan çıktı.

"Şaka yapıyor olmalısın," diye fısıldadı Garcia tekrar.

Altmış Üç

Cuma gecesi, Kuzey Broadway'deki The Airliner neredeyse ağzına kadar doluydu. Geniş ve lüks dans kulübü, "hayal gücünüzü fazla zorlamayın" gibi bir hava yolu temasıyla dekore edilmişti fakat kesinlikle herhangi bir US Airways ekonomi uçuşundan çok daha iyi içki seçenekleri sunuyordu. Büyük ve iyi donanımlı iki barı, hareketli dans pisti, lüks loca alanı ve Los Angeles'ın en ateşli DJ'lerinden bazılarıyla The Airliner kesinlikle Los Angeles'ın en iyi kulüpleri arasındaydı ve hem Los Angeleslılardan hem de turistlerden oluşan farklı bir müşteri kitlesini kendine çekiyordu. İşte bu yüzden Eddie Mills oraya gitmeyi seviyordu.

Eddie, Redondo Sahili'nden geçerken bir buçuk kilo kokainle yakalanan adi, küçük çaplı bir dolandırıcıydı. Hapishanede Arnavut suç elebaşısı olan Guri Krasniqi'yle tanışmıştı. Krasniqi hapisten hiç çıkmayacaktı fakat imparatorluğunu hâlâ içeriden yönetiyordu ve iki yıl önce Lancaster'daki Kaliforniya Eyalet Hapishanesi'nden salıverildiğinde Eddie'yi adamlarıyla temasa geçirmişti.

Eddie üst kattaki barın yanında durmuş şampanyasını yudumluyordu. Dans pistini kasıp kavuran kısa boylu esmeri izlerken dikkati o kadar dağılmıştı ki barda yanına gelen bir seksen üç boyundaki iri yarı adamı fark etmemişti bile.

"Tanrım!" Adamın eli sağ omzuna değdiğinde Eddie'nin yüreği ağzına geldi.

"N'aber Eddie?"

Eddie dönüp bakınca dazlak kafalı adamı gördü. "Tito?" Gözlerine inanamıyormuş gibi gözlerini kıstı. "Lanet olsun, dostum. Asıl senden n'aber?" Eddie'nin dudakları pırıl pırıl parlayan beyaz bir gülümsemeye dönüştü ve kollarını ardına kadar açtı.

Tito da ona gülümsedi ve uzun süredir görüşmeyen iki kardeş gibi sarıldılar.

"Ne zaman çıktın?" diye sordu Eddie.

"On bir ay önce şartlı tahliye oldum."

"Ciddi misin?"

"Ciddiyim, dostum."

"Ee, nasılsın bakalım, adamım?" Eddie arkadaşını süzmek için bir adım geri çekildi. "Görünüşe bakılırsa iyisin. Hangi cehennemde yaşıyordun oğlum sen, pastanede mi?"

"Can boğazdan gelir, biliyorsun."

"Evet, görüyorum. Can boğazdan gelir gelmesine de çatlayıncaya kadar da yenmez ki."

"Canın cehenneme. En azından Lancaster'da verdikleri o yapışkan şeyi yemiyorum."

"Buna içerim bak." Eddie kadehini kaldırdı.

"O da ne öyle?" Tito yüzünü buruşturdu. "Şampanya mı? Gerçekten mi? Birilerinin durumu iyi galiba."

"Dostum, sadece en iyisi. Sen de içsene." Eddie barmene işaret ederek ikinci bir şampanya kadehi istedi.

"Aşırı iyi görünüyorsun," dedi Tito kadeh kaldırarak. "Dışarıda olmaya ve dışarıda kalmaya."

Eddie başını sallayarak onayladı. "Sağ ol, dostum." Elini kravatında gezdirdi. "Bu Armani, biliyor musun?" Başıyla takım elbisesini işaret etti. "Üstümde iyi duruyor, değil mi?"

"Evet, çok şık," dedi Tito.

Bir saat kadar havadan sudan konuşup hapishanede geçirdikleri zamanları yâd ettiler. Eddie, Tito'ya elinden geldiğince

kaçamak laflarla yabancı bir şirket için çalıştığını söyledi. Tito'nun üstelemeye niyeti yoktu. Tito, The Airliner'a gelmesinin asıl nedenini gizlemek için ara ara isimler sayarak Eddie'ye bazı mahkûmların akıbetini bilip bilmediğini sordu. *Falancayı hatırlıyor musun? Peki ya falancayı?* Bu tür şeyler. Tito, Eddie'nin içerideyken Ken Sands'le takıldığını biliyordu. Yavaşça konuya girmeye başladı.

"Söylesene, Eddie, Ken'den n'aber?" Eddie'nin bir an için kasıldığını gördüğüne yemin edebilirdi.

Eddie şampanyasının kalanını bitirdi ve gözlerini Tito'ya dikti. "Ken mi? Adam çıktı. Şartlı tahliyesi yoktu, cezasını sonuna kadar çekti."

"Öyle mi?" Tito salağa yattı.

"Evet, altı ay kadar önce çıktı."

"O adam kötülüğün vücut bulmuş haliydi." Tito gergin bir şekilde güldü. "Hiç görüştün mü onunla?"

"Hayır, dostum, çıktığını duydum sadece. Halletmesi gereken bazı sorunları vardı. Dışarı çıktığında halletmek istediği bazı sorunları, anlıyorsun ya?"

"Ne gibi?"

"Ben nereden bileyim. Belki de onu içeri tıkanlardan öç almak istiyordu. Ama her kiminle sorunu varsa ona acıyorum."

"Al benden de o kadar. Şu belalı Arnavut herifle aynı hücreyi paylaşmıyor muydu? Guri denen herifle. Onu tanıyorsun, değil mi? Seni birkaç kez onunla konuşurken görmüştüm."

"İçerideyken bir sürü insanla konuştum, sen de öyle. Zaman geçirmeye yardımcı oluyor." Eddie konuyu geçiştirmeye çalışıyordu.

Tito başını salladı. "Sence Ken yine uyuşturucu satmaya başlamış mıdır? Yakalanmadan önce yaptığı şey buydu, değil mi? Belki de Arnavutlarla iş birliği yapmıştır. Organize bir örgütleri varmış."

Eddie şüpheli bir gözle Tito'yu tekrar süzdü. "N'oldu, dostum, iş falan mı arıyorsun? Yoksa bir şeyler koparmaya mı çalışıyorsun?"

"Hayır, dostum, bir şey istemiyorum." Tito elini tıraşlı kafasında gezdirdi.

Eddie başını salladı. "Hı hı. Peki Ken'le neden bu kadar ilgileniyorsun? Sana borcu falan mı vardı? Varsa bile unut gitsin, kardeşim. Buna değmez, çaktın mı?"

"Hayır, dostum, öylesine soruyorum, anlarsın ya."

"Evet, anlıyorum. Ama çok fazla soru sormak başını belaya sokabilir, bunu biliyorsun."

Tito teslim olma hareketiyle ellerini havaya kaldırdı. "Laf olsun diye konuşuyorum, dostum, hepsi bu. Nerede ne yaptığı zerre umurumda değil."

Eddie bir şey demedi ama konfor alanından çıkmış görünüyordu. Tito, Eddie'nin söylediklerinden daha fazlasını bildiğine emindi ve bu kadarı onun için yeterliydi. Bu bilgiyi partisini basan o iki lanet polise iletecekti. Eddie'nin üzerine onlar gidiversindi. Onun elinden bu kadarı geliyordu.

"Bir şişe daha içelim," dedi Eddie barmene işaret ederek.

"Hey, dostum, şampanyaya asla hayır demem, anlarsın ya. Ama önce bir tuvalete gideyim."

Tito tuvalete doğru giderken Eddie telefon görüşmesi için en uygun yer olan alt kattaki sigara içilen bölüme yönelmişti bile.

Altmış Dört

Saat geç olmuştu ve Tito, Eddie'yle birlikte The Airliner'da iki şişe şampanya daha içmişti. Bell Gardens'taki dairesine döndüğünde sabah, akşamdan kalma olarak uyanacağı şimdiden belliydi.

Tito ön kapıdan tökezleyerek içeri girdi. Şampanyanın onu çok çabuk sarhoş etmek gibi garip bir özelliği vardı fakat gerçek şuydu ki sarhoşluk hoşuna gidiyordu. Ve parasını başkasının ödediği pahalı şampanyayla kafayı bulmak çok daha hoş bir duyguydu. Yine de dilinde tüylü bir his vardı.

Mutfaktaki buzdolabını açtı, kendine bir bardak meyve suyu koyup tek dikişte mideye indirdi. Oturma odasına döndü, ağır bedenini kül tablası gibi kokan eski bordo kanepeye bıraktı. Orada bir iki dakika oturduktan sonra biraz canlanmaya, kan akışını hızlandıracak bir şeye ihtiyacı olduğuna karar verdi. Tito ayağa kalkıp duvarlardan birinin yanındaki büfeye yaklaştı. En alttaki çekmeceyi açtı, küçük gümüş bir kutu ile kare, çerçevesiz bir ayna çıkardı ve hepsini yemek masasına koydu. Kutunun içinden elle katlanmış bir kâğıt zarf çıkardı. Aynanın üzerine bol miktarda beyaz toz döktü ve jiletle uzun, kalın bir çizgi çizdi. Bu özel bir şeydi, ince kesilmişti. Evine getirdiği ikinci sınıf fahişelerle asla paylaşmadığı, birinci sınıf Kolombiya tozuydu. Hayır, bu sadece ve sadece kendi zevki içindi.

Tito kullanabileceği gıcır gıcır bir banknot bulmak amacıyla ceplerini yokladı. Sadece bir tane beş dolarlık banknotu vardı, o

da gıcır gıcır değildi ama iş görürdü. Başka bir şey arayamayacak kadar sarhoştu. Elinden geldiğince banknotu bir tüp şeklinde sardı ve beyaz çizginin yarısını bir burun deliğinden, yarısını da diğer burun deliğinden çekti.

Arkasına yaslandı, gözlerini kapatıp burnunu sıktı.

"Evet, işte bu," diye mırıldandı sıkılı dişlerinin arasından. Tam da ihtiyacı olan buydu. Başını geriye attı ve bir süre öylece oturdu, kanındaki alkol ve uyuşturucunun birbiriyle çarpışmasının yarattığı çılgın etkinin tadını çıkardı.

Tito o kadar kendinden geçmişti ki ön kapının açıldığını duymadı. Kapıyı kilitlemeyi akıl edemeyecek kadar sarhoştu.

Başı hâlâ arkada, sonunda gözlerini açtı fakat tavan yerine, kendisine bakan bir yüz gördü. Ve o gözleri daha önce de görmüştü.

Altmış Beş

Sabah Hunter masasına oturmuş, gece boyunca gelen e-postalara bakıyordu. Ofise erken, Garcia'dan beş dakika sonra gelmişti. İkisi de iyi uyumamıştı.

Hunter dikkatini bilgisayarından ayırıp birkaç nota göz atmaya başlamıştı ki Alice kapıyı çaldı ve cevap beklemeden kapıyı açıp içeri girdi. Yorgun gözleri onun da pek iyi uyumadığını söylüyordu. Doğruca Hunter'ın olduğu yöne yürüdü ve masasına üç sayfalık basılı bir liste koydu. Hunter'ın gözleri onun yüzüne kaydı.

"Sands'in Lancaster'daki hapishane kütüphanesinden aldığı kitapların listesi," dedi Alice yarı muzaffer bir ses tonuyla.

Hunter bakışlarını onunkilere kilitledi.

"Oraya gidip bizzat almak zorunda kaldım," dedi genç kadın.

"Ne yaptın ne yaptın?" diye sordu Garcia.

"Sistemleri otomatik değil, henüz hiçbir şey bilgisayar ortamına aktarılmamış ve kitap veri tabanları da yok. Kütüphaneleri eski kütüphane kartı sistemini kullanıyor ve arşivleme konusunda kendilerine has tuhaf bir yöntemleri var. Oraya gitmeseydim bunu almamız günler, hatta haftalar bile sürebilirdi."

Hunter bir şey söylemedi, yüz ifadesi her şeyi anlatıyordu.

"Dün burada biraz huzursuzlanmaya başlamıştım," dedi Alice. "Siz bütün gün dışarıdaydınız. İnternette araştırma yapıp elim boş dönmekten sıkıldım. Birkaç telefon görüşmesi yaptım ve

Savcı Bradley hapishane müdürüyle benim kütüphanede araştırma yapmam için anlaştı. Listeyi çıkarana kadar canım çıktı."

Hunter sonunda listeye uzandı.

"Ken Sands, Lancaster Hapishanesi'nde kütüphanenin tamamına yakınını okumuş," dedi Alice. "Ama birden fazla kez ödünç aldığı birkaç kitap var. Hem de epey fazla. Onlara odaklandım."

Hunter listeyi gözden geçirmeye başladı. Alice bakışlarını takip etti.

"İlk yirmi dört kitabın hepsinin tıpla ilgili olduğunu fark edeceksin," dedi. "Bunların yarısı Sands'e ait olduğu için kütüphanede bulunuyor. Hemşirelik ve Hasta Bakımı diplomasının bir parçasıymış. Konularını biraz inceledim. En az beş tanesinde şiddetli kanamaların nasıl durdurulacağına dair kapsamlı bölümler var, arterlerden iğne geçirme ve brakiyal ve femoral arterler de dâhil olmak üzere büyük damarların bağlanmasına dair ayrıntılı açıklamalar ve diyagramlar var."

Hunter'ın bakışları Alice'e döndü.

Alice omuz silkti. "Otopsi raporlarını okudum."

Garcia masasından kalkıp Hunter'ın masasına doğru ilerledi. "Bu yeni bir şey değil ama. Sands'in tıp bilgisine sahip olduğunu zaten biliyorduk," dedi.

"Doğru," dedi Alice. "Ama bu, her iki kurbana da uygulanan ampütasyonları gerçekleştirmek ve kanamayı uygun şekilde en aza indirmek için gereken özel bilgiye büyük olasılıkla sahip olduğunu doğruluyor."

Hunter hâlâ sessizdi, kitapların isimlerini okuyordu.

"Bana göre," diye devam etti Alice, "adamımız Sands ise intikam planını içerideyken yapmaya başlamış olmalı. Ama bu bir çırpıda gerçekleşmiş olamaz. Böyle bir planın birinin zihninde somutlaşması zaman alır. Ve eğer bu gerçekten sadece kendisi için değil, aynı zamanda Alfredo Ortega için de bir misilleme ise –hatırlayacağınız gibi, Sands'in sahip olduğu kardeşe en yakın

kişi oydu– o zaman plan ancak Ortega'nın ölüm cezası beş yıl önce uygulandıktan sonra gerçek şeklini almaya başlamış olmalı."

"Mantıklı," dedi Garcia bunu bir süre zihninde tarttıktan sonra.

Hunter kitapların alınma tarihlerine baktıktan sonra sayfayı çevirdi.

"Daha ileri düzey tıp kitaplarının alınma tarihleri yok," dedi Alice, Hunter'ın aradığı şeyi tahmin ederek. "Bunun sebebi, o kitapların ilk başta kütüphaneye ait olmaması. Onlar çalışmalarına yardımcı olması için hapishanenin Sands'e sunduğu bir imtiyazmış. Onlar için talepte bulunmuş ve eğitimini tamamlayana kadar hücresinde tutmasına izin verilmiş. Serbest bırakılmasının ardından kitaplara kütüphane el koymuş. Ve önceki raporumu hatırlarsanız her iki uzaktan eğitimine de Ortega'nın idamından sonra başlamıştı."

Hunter listeyi okumaya devam etti.

Alice hâlâ bakışlarını takip ediyordu. "Sıradaki kitapların hepsi psikoloji üzerine, yani diğer tahsili. Yine Sands'in eğitimini tamamlayabilmesi için hapishane müdürünün sunduğu bir imtiyaz. Ama özellikle bir kitap dikkatimi çekti. Onu görene kadar aklımın ucundan bile geçmemiş bir şeydi bu."

Hunter'ın göz hareketi sayfanın yarısında durdu. Alice onun da fark ettiğini anladı.

Altmış Altı

Hunter'ın arkasında duran Garcia olabildiğince hızlı okuyordu ama gözüne hiçbir şey çarpmıyordu. "Pekâlâ, neyi kaçırıyorum?"

Hunter parmağıyla bir kitap adının üzerine vurdu: "Rorschach Yorumlama İlkeleri."

Garcia yüzünü buruşturdu. "Aptalca sorum için beni bağışlayın ama Rorschach nedir?"

"Hermann Rorschach, İsviçreli Freudyen bir psikiyatr ve psikanalistti," dedi Hunter. "En çok psikolojik projektif testi geliştirmesiyle tanınır. Rorschach mürekkep lekesi testi."

Garcia düşündü. "Vay canına. Üzerinde sadece büyük bir mürekkep lekesi olan beyaz bir kartın kullanıldığı şu çılgın test değil mi o? Senden ne gördüğünü söylemeni istiyorlar hani. Gökyüzündeki bulutların şekillerine bakmak gibi biraz."

"Özetle evet, o test," dedi Hunter.

"Peki özet olmayan haliyle nedir?" dedi Garcia.

Hunter listeyi masasına bırakıp sandalyesinde arkasına yaslandı. "Resmî test on karttan oluşuyor. Üzerlerindeki lekelerin her biri mükemmele yakın iki taraflı simetriye sahip. Beş mürekkep lekesi siyah, ikisi siyah-kırmızı ve üçü de çok renkli. Ancak yıllar içinde psikologlar testi değiştirerek kendi mürekkep lekeleriyle kendi kartlarını oluşturdular. Hatta bazıları lekelerin orijinal iki taraflı simetrisini bile tamamen göz ardı eder."

"Tamam ama ne işe yarıyor? Neyi test ediyor?"

Hunter'ın başı tam olarak ikna olmamış gibi hafifçe yana eğildi. "Test çok sayıda kişilik özelliğini ve öz değer duygusu, depresyon, yetersiz başa çıkma, problem çözme eksiklikleri gibi psikolojik rahatsızlıkları ölçer." Listenin uzayıp gittiğini belirtmek için eliyle bir işaret yaptı. "Temel olarak test, bireyin entelektüel işleyişini ve sosyal entegrasyonunu değerlendirmeye çalışır."

"Mürekkep lekesiyle mi?" dedi Garcia.

Hunter omuz silkip başını bir kez salladı. Ortağının şüpheciliğini çok iyi anlıyordu.

"Evet ama testin neyi ölçtüğünü unutalım ve elimizdekileri düşünelim," dedi Alice. "Heykellerin oluşturduğu gölgeler bir bakıma Sands'in kendi mürekkep lekesi testi olarak görülebilir."

Hunter başını kararlılıkla iki yana salladı. "Katil bizi test ediyor, orası kesin ama mürekkep lekeleriyle değil."

"Nasıl emin olabiliyorsun?"

"Garcia'nın da dediği gibi, mürekkep lekeleri gerçek şekli olmayan birer lekeden ibaret, o kadar. Katilin bize verdikleri ise mükemmel bir şekle sahip. İlki çakalla kuzgun ve ikinci görüntünün anlamından hâlâ tam olarak emin olmasak da o da kesinlikle şekilsiz bir leke değil."

"Tamam, bunu kabul ediyorum ama yine de iş yoruma kalıyor, değil mi? Görebildiğimizi sandığımız şeye," diye karşı çıktı Alice. "Çoğu insan mitolojik olarak çakal ve kuzgunun birlikte hain, yalancı anlamına geldiğini bilmezdi."

"Biz de bilmiyorduk," dedi Hunter. "Ta ki sen araştırana kadar, unuttun mu? Bir dereceye kadar, çoğu imge yoruma açıktır. Birinin bir sanat eserine bakışı, sanatçının amaçladığından çok farklı olabilir."

"Bu, sanat değil, Robert." Alice replika heykeli işaret etti.

"Bize göre değil ama katil için?.." Cümleyi bir an için yarım bıraktı. "Korkunç ya da değil, bu onun eseri, onun tasarımı, onun sanatı. Ve bahse girerim o şeyi yaptığında bizim gördüğümüzden

tamamen farklı bir şey görmüştür. Farklı ruh halleri farklı şeyler görmene yol açar."

Alice heykele baktı. "Farklı ruh hali mi?"

Hunter ayağa kalkıp fotoğraf panosuna yaklaştı. "Yorumlama doğrudan kişinin ruh haliyle alakalıdır. Aynı resme bakan bir kişi, o anda içinde bulunduğu ruh haline bağlı olarak tamamen farklı iki şey görebilir. Rorschach testinin sorunu da budur."

"Aynı kişi nasıl iki farklı şey görebilir?" Alice'in bakışları panoya iliştirilmiş gölge fotoğrafına kaydı. "Şuna her baktığımda tamamen aynı şeyi görüyorum: muhtemelen kurbanları olan kişilere tepeden bakan bir şeytan figürü."

"O halde geniş düşünmüyorsun demektir," dedi Hunter. "Bak, diyelim ki elinde ağzı sonuna kadar açık bir yüze benzeyen şekilsiz bir imge var. Sonra bunu o anda kendini mutlu hisseden birine gösteriyorsun. O kişi bu imgeyi yüksek sesle kahkaha atan biri olarak yorumlayabilir."

Garcia hemen anladı. "Ama aynı kişi herhangi bir nedenle daha karanlık bir ruh hali içinde olsa aynı imgeyi acı içinde çığlık atan biri olarak görebilir."

"Doğru. Ruh halin bakış açını değiştirir. Ve bu her zaman Rorschach testi aleyhinde sunulan en büyük argüman olmuştur. Pek çok kişi, testin her şeyden çok deneğin o anki ruh halini ölçtüğünü söyler. Ama sana katılıyorum, Alice. Bu imgelerin ardındaki anlamlar ne olursa olsun," dedi Hunter gölge fotoğrafını göstererek, "her şey onu *bizim* nasıl yorumladığımızla ilgili ve bu yapbozun anahtarı da bu. Eğer yanlış okursak, katilin bu gölgeler aracılığıyla bize tam olarak ne anlatmaya çalıştığını çözemezsek," Hunter başını iki yana salladı, "onu yakalayabileceğimizi sanmıyorum."

Altmış Yedi

Bütün gece gergindi, yemekten çok uyuşturucuya ihtiyacı vardı. Regina Campos'un ne tür bir uyuşturucu aldığı umurunda değildi, sadece kafayı bulmak istiyordu, neyle olduğu fark etmezdi. Hiç parası yoktu fakat bu çok da sorun değildi. Uyuşturucu bulmak için ne yapması gerektiğini çok iyi biliyordu. Regina on altı yaşına geldiğinde, bir erkeğe yatakta ne yapacağını bilirsen onu tereyağı gibi eritebileceğini öğrenmişti.

Regina sadece on sekiz yaşındaydı ve onu tanıyanlara sorsanız muhtemelen onu ortalama olarak tanımlarlardı. Ortalama bir boyu, ortalama bir vücudu ve ortalama bir görünüşü vardı. Kalabalıkta kimse dönüp de ona ikinci kez bakmazdı. Saçları ne uzun ne kısaydı ve lisede okulu bırakana kadar ortalama bir öğrenciydi. Ama onda şeytan tüyü vardı ve insanlardan istediğini nasıl alacağını çok iyi biliyordu.

Regina'nın bir dizi işe yaramaz sevgilisi ve sıradan ilişkileri olmuştu. Aslında onlarla sevgili olmasının tek nedeni vardı: uyuşturucu. Bu türden son sevgilisi –ona sevgili denebilirse tabii– Bell Gardens'ta bir toplu konut projesinde yaşayan eski bir mahkûmdu. Aşırı kiloluydu, yatakta doksan yaşındaki bir adamın gücüne sahipti ve kadın külodu giymekten tahrik oluyordu. Regina onun nasıl tahrik olduğunu zerre umursamıyordu. Tek bildiği, ondan uyuşturucu alabileceğiydi.

Dün gece çaresizlikle onu aramıştı fakat adam gece evde olmayacağını söylemiş, istersen sabah gelebilirsin demişti.

Regina için gece bir türlü geçmek bilmemişti.

Bir maraton koşucusu gibi merdivenlerden üçüncü kata çıktı. Uyuşturucuya o kadar çok ihtiyacı vardı ki dişlerini bir tavşan gibi gıcırdatıyordu. Sevgilisi kapısını asla açık bırakmadığı halde, 311 numaralı dairenin kapısının kilitli olmadığına dikkat bile etmedi.

Kapıyı iterek açtı ve pis kokulu dairenin içine adımını attı.

"Merhaba, bebeğim," dedi boğuk sesiyle. Son zamanlarda o kadar çok kokain çekiyordu ki ses telleri zarar görmeye başlamıştı.

Cevap gelmedi.

Daireyi aramaya başlamak üzereydi ki çok daha çekici bir şey gördü: küçük yemek masasının üzerinde duran gümüş kutu. Kutunun yanında kare bir ayna vardı ve Regina onun üzerindeki beyaz toz kalıntılarını görebiliyordu. Küçük kahverengi gözleri 4 Temmuz'daki gökyüzü gibi ışıl ışıl parladı.

"Bebeğim?" diye seslendi tekrar, bu kez daha az coşkulu bir sesle. Ödemesi zaten orada onu beklerken adamın nerede olduğu kimin umurundaydı ki?

Masaya yaklaşan Regina orta parmağını aynanın üzerinde gezdirerek kalan tüm beyaz tozları topladı. Parmağını hızla ağzına götürdü ve diş etlerine sürttükten sonra sanki bala batırılmış gibi yaladı. Diş etleri anında uyuştu ve uyuşturucunun etkisiyle keyiften ürperdi. Çok iyi maldı bu. Kutuyu açıp içine baktı. Beş tane elle katlanmış kâğıt vardı. Regina içlerinde ne olduğunu çok iyi biliyordu. Daha önce onlardan çok görmüştü. Dudakları kocaman bir gülümsemeye dönüştü.

Noel bir kez olsun erken gelmişti.

Katlı kâğıtlardan birini aldı, açtı ve içindeki beyaz tozun birazını aynaya döktü. Gözleri masada burnuna çekmek için kullanabileceği bir şey aradı.

Hiçbir şey bulamadı.

Regina bir adım geri çekilerek etrafına bakındı. Masanın altında rulo yapılmış beş dolarlık bir banknot gördü.

Bugün harika bir gün olmaya başlamıştı.

Banknotu aldı, ruloyu sıkılaştırdı ve burnuna götürdü. Tozu düz bir çizgi haline getirmekle uğraşmadı, tek istediği tozun bir an evvel kan dolaşımına karışmasıydı. Burun deliklerinden birini parmağıyla kapatan Regina burnundan derin bir nefes çekti.

Uyuşturucu anında etkisini gösterdi.

"Vay canına."

Bu şimdiye kadar denediği en iyi şeydi. Hiçbir yanma hissi yoktu, sadece saf mutluluk vardı.

Rulo yapılmış banknotu diğer burun deliğine götürüp ikinci bir derin nefes çekti.

Cennette olmak böyle bir his olmalıydı.

Banknotu masaya bıraktı ve bir an hareketsiz durarak cennetin tadını çıkardı.

Dışarıda hava şimdiden otuz dereceye ulaşmıştı. Regina alnının üst kısmında boncuk boncuk ter damlacıkları oluşmaya başladığını hissetti. Uyuşturucu, vücut ısısını da yükseltmişti. Gömleğinin üst düğmesini açtı fakat yüzüne biraz soğuk su çarpması gerekiyordu. Arkasına dönüp banyoya doğru ilerledi. Kapıya ulaştığında ensesinde bir şey geziniyormuş gibi benliğini garip bir his sardı. Olduğu yerde ürperdi.

Eli bir an için kapı kolunun üzerinde durdu ve etrafına bakındı, neredeyse ikinci bir varlığı hissetmişti.

"Bebeğim, içeride misin?" diye seslendi yüzünü kapıya yaklaştırarak.

Yine cevap gelmedi.

Ensesinde hissettiği karıncalanma hissi hızla bütün vücuduna yayıldı.

"Vay canına, gerçekten çok iyi maldı," diye fısıldadı kendi kendine.

Regina kolu çevirip kapıyı açtı.

Cennet cehenneme dönüştü.

Altmış Sekiz

Hunter ve Garcia, Bell Gardens'taki 311 numaralı daireye vardıklarında adli tıp ekibinin soruşturması tüm hızıyla devam ediyordu. Başlıklı beyaz tulumlar giymiş dört kişi küçücük dairenin içinde harıl harıl çalışıyordu. Oturma odasında genç bir adli tıp uzmanı, parmak izi bulmak için ahşap büfenin üzerini tozluyordu. Elinde elektrikli süpürge tutan bir kadın yerdeki iplikleri ve kılları topluyordu. Elinde sprey şişesi ve taşınabilir ultraviyole ışık bulunan yaşlıca bir adli tıpçı ise yemek masasının üzerinde duran gümüş kutuda kan damlacıkları arıyordu. Bu sırada resmî olay yeri fotoğrafçısı her şeyin fotoğrafını çekiyordu.

Dedektif Ricky Corbí ve ortağı Dedektif Cathy Ellison dairenin hemen dışındaki koridorda duruyorlardı. Üniformalı üç polis memuru da kapı kapı dolaşarak komşulara sorular sormakla meşguldü.

"Dedektif Corbí siz misiniz?" diye sordu Hunter kötü aydınlatılmış merdiven boşluğundan gelerek.

Uzun boylu siyahi adam arkasına dönüp Hunter'a baktı. Elli yaşlarındaydı, çatık kaşlı bir yüzü vardı ve yer yer ak düşen saçları kısa kesilmişti. Kalın çerçeveli gözlük takıyor, kahverengi takım elbise giyiyordu; fiziğine bakılırsa muhtemelen gençken futbol oynamıştı ve fiziksel olarak hâlâ çok aktifti.

"Benim," dedi bariton bir sesle. "Görünüşe bakılırsa sizler de Cinayet Özel Büro'dan olmalısınız." Elini uzattı. "Dedektif Hunter sanırım."

Hunter başını salladı. "Bana Robert deyin." Corbí'nin el sıkışması sert ve güçlüydü. Avuç içi hafifçe aşağıya bakıyordu ki Hunter bunun genellikle otoriter bir kişinin ya da kontrolcü bir kişiliğin işareti olduğunu deneyimlerinden biliyordu. Corbí daha en baştan oradaki yetkili kişinin kendisi olduğunu söylüyordu. Hunter'ın bu otoriteye karşı çıkmaya niyeti yoktu.

"Bana Ricky deyin. Bu da ortağım Cathy Ellison."

Ellison bir adım öne çıkarak Hunter ve Garcia'nın elini Corbí'yle neredeyse aynı sertlikle sıktı. Boyu yaklaşık bir altmış yediydi ve ince yapılıydı fakat biraz kambur duruyordu, kısa siyah saçları dalgalı ve katlı kesilmişti. Gözleri işini çok ciddiye alan birinin ifadesini taşıyordu. "Bana Cathy deyin," dedi iki dedektifi de hızla süzerek.

"Telefonda da söylediğim gibi, sizi aramamın nedeni bunu kurbanın oturma odasında bulmuş olmamız," dedi Corbí daireye doğru hafif bir baş hareketi yaparak ve Hunter'a bir kartvizit uzatarak. "Bu senin kartvizitlerinden, değil mi?"

Hunter başını salladı.

Corbí göğüs cebindeki defterine uzandı. "Thomas Lynch, daha çok bilinen adıyla Tito. Lancaster'dan şartlı tahliyeyle çıkmış. On bir aydır dışarıdaymış. Sabıka kaydına göre," Corbí Garcia'ya döndü, "yedi yıl önce onu sen tutuklayıp itiraf ettirmişsin." Duraklayıp sözlerini yeniden değerlendirdi. "Ya da şöyle mi demeliyim, onu anlaşma yapmaya sen ikna etmişsin. Bir tahminde bulunmam gerekirse, serbest bırakıldıktan sonra sizin için muhbirlik yaptığını söylerdim."

"Pek sayılmaz," dedi Garcia.

Corbí ona delici bir bakışla baktı. "Arkadaşınız mıydı?"

"Pek sayılmaz."

Corbí başını sallayıp gözlüğünü çıkardı ve mavi kravatının ucuyla iki camını da sildi. "Kartvizitlerinizden birinin onda ne aradığını açıklamak ister misiniz? Hem de yepyeni bir kartvizit."

Son cümleyi hafif alaycı bir tonla söylemişti.

Garcia, Corbí'den gözlerini ayırmadı. "Yakın zamanda bilgi almak için kendisiyle temasa geçtik ama muhbir değildi," diye ekledi, Corbí'nin karşılık vermesine fırsat tanımadan. "İsim listesinde karşımıza çıkan biriydi sadece."

Ricky Corbí, Garcia'nın inatçılık yapmadığını bilecek kadar deneyimliydi. Sadece o anda vermeye hazır olduğu tüm bilgileri veriyordu. Bunu daha fazla sürdürmek anlamsızdı. Garcia'ya belli belirsiz başını salladı.

"Onu en son ne zaman gördünüz?" diye sordu Ellison.

"Dün öğleden sonra," dedi Hunter.

Corbí ve Ellison hızlıca bakıştılar.

"Adli tabibe göre, sizin oğlan dün gece öldürülmüş," diye sözü tekrar alan Corbí gözlüğünü taktı. "Ya da büyük ihtimalle sabahın erken saatlerinde. Cesedi götürmeye hazırlanıyorlar, öncesinde bakmak isterseniz..."

Hunter ve Garcia başlarını salladılar.

"Dün gece kimi kızdırdığını bilmiyorum," dedi Corbí dedektiflere birer çift lateks eldiven ve galoş vererek. "Ama her kimse, bu Tito denen adamı fena benzetmiş. İçeride gerçek bir sanat eseri var."

Altmış Dokuz

Corbí ve Ellison, 311 numaralı daireye girdiler, Hunter ve Garcia da onları takip etti. Dört adli tıp uzmanıyla birlikte, zaten kalabalık olan oturma odasında neredeyse adım atacak yer kalmadı.

"Kutuda ne var?" diye sordu Hunter yemek masasının üzerindeki gümüş kutuyu başıyla işaret ederek.

"Şu an hiçbir şey yok," dedi Corbí. "Ama bir zamanlar uyuşturucu, daha doğrusu kokain varmış. Çok ince kesilmiş. Muhtemelen çok kaliteli bir mal. Laboratuvar inceleyecek. İlk bulgular onu öldüren kişinin uyuşturucuyu aldığını gösteriyor."

"Bunun bir uyuşturucu cinayeti olduğunu mu düşünüyorsunuz?" dedi Garcia.

"Bu aşamada kim bilebilir ki?" dedi Ellison.

"Kim ihbar etti?"

"Korkmuş bir kız. İsim bırakmamış. Sesi çok genç geliyormuş."

"Ne zamanmış? Arama ne zaman yapılmış?"

"Bu sabah. Kaydı kontrol ettik. Kız bir arkadaşını görmeye geldiğini söylemiş. Muhtemelen buraya uyuşturucu satın almaya gelmiş. Şu ana kadar komşulardan bu genç *arkadaşın* kim olabileceğini bilen çıkmadı." Ellison'ın kaşları kalktı. "Hatta insanlar bu dairedeki kiracıyı neredeyse hiç tanımıyorlar. Kimse konuşmuyor. Böyle bir yerde konuşsalar şaşardım zaten. Ama

adli tıp şimdiden farklı birkaç parmak izi bulmuş. Kim bilir, belki şansımız yaver gider."

Hunter'ın gözleri birkaç saniyede odayı taradı, hiçbir yerde kan yoktu. Oturma odası dağınık görünüyordu fakat bir gün önce Tito'yu ziyaret ettiklerindeki halinden farklı değildi. Gözle görülür bir düzensizlik yoktu. Zincir kilit ve iç kapı çerçevesi de sağlamdı. İçeri zorla girildiğini gösteren hiçbir işaret yoktu.

"Orada işiniz bitti mi?" diye sordu Corbí adli tıp başuzmanına, banyo ve yatak odasına giden küçük koridoru göstererek.

"Evet, bitti. Geçebilirsiniz."

Oturma odasından banyoya doğru ilerlediler.

"Hepimizin oraya sığmasına imkân yok," dedi Corbí banyonun kapısına geldiklerinde. "Evimdekinden daha küçük banyo olamaz diye düşünürdüm. Yanılmışım. Siz girin. Biz gördük." Corbí ve Ellison geri çekilerek Hunter ve Garcia'nın öne geçmesine izin verdiler.

Hunter kapıyı yavaşça açtı.

"Lanet olsun." Sözcükler Garcia'nın dudaklarından dökülmüştü.

Bakışlarıyla içeriyi süzen Hunter tek kelime etmedi.

Küçük banyonun zemini, duvarları ve lavabosu kanla kaplanmıştı. Birinin boğazına ya da vücuduna saplanan bir bıçaktan fışkıran kan. Tito çıplaktı ve kana bulanmış duşakabinin içinde yerde oturuyordu. Sırtını fayans döşeli duvara dayamış, bacakları önünde iki yana açılmış, kolları gevşek bir şekilde yana sarkmıştı. Sanki tavandaki bir şeye bakıyormuş gibi başını arkaya doğru yatırmıştı. Sorun şuydu ki gözleri yoktu. İkisi de yuvalarına gömülene kadar kafatasının içine doğru bastırılmıştı. Bir tanesi yuvasında patlamış gibiydi. Göz çukurlarının köşelerinden, kulaklarının yanından ve tıraşlı kafasından aşağıya kanlı yaşlar akmıştı. Ağzı açıktı ve yoğun, pıhtılaşmış kanla doluydu. Dili koparılmıştı.

"Dilini tuvaletin dibinde bulduk," dedi Corbí kapıdan.

Tito'nun boğazı boylu boyunca kesilmişti ve kanlar gövdesinden aşağıya, kucağına ve bacaklarına doğru akmıştı.

"Adli tıpçılara göre vücutta gözle görülür bir travma yokmuş," dedi Ellison. "Bu da dövülmediği anlamına geliyor. Banyoya getirilmiş ve bir hayvan gibi katledilmiş. Evin başka hiçbir yerinde kana rastlanmadı."

"İlaç verilmiş mi?" diye sordu Garcia.

"Teyit için otopsiyi beklememiz gerekecek. Ama bu olduğunda kafası güzel değilse ben de bir şey bilmiyorum. Oturma odasındaki masanın üstünde duran küçük kare aynada kokain kalıntıları var."

"Yatak odası pislikten geçilmiyor," diye sözü aldı Corbí. "Kirli çamaşır, yıkanmamış vücut ve esrar kokuyor. Ama dairenin geri kalanına bakılırsa bunu katilin yaptığını sanmıyorum. Bence kendi tercihiyle domuz gibi yaşıyordu. Ayrıca yatak odasında birkaç kokain piposuyla birlikte bir kilo marihuana bulduk. Eğer bunu yapan kişi bir şeyin peşindeyse o şey, uyuşturucu olsun ya da olmasın, muhtemelen oturma odasındaki gümüş kutunun içindeydi." Hunter ve Garcia'nın banyodan çıkmalarını bekledi. "Bu Tito denen heriften ne tür bir bilgi istediğinizi sormayacağım. Bu sizi ilgilendirir ve başka bir polisin soruşturmasına burnumu sokmamam gerektiğini iyi bilirim ama kurban hakkında söyleyebileceğiniz, *bizim* soruşturmamızı kolaylaştıracak bir şey var mı?"

Hunter, Corbí ve ortağına Ken Sands'in adını veremezdi. Corbí onu aramaya başlar, sağda solda soruştururdu. Sands'i bulmak için sokaklardaki baskı artar ve Sands'in bunu duyup sırra kadem basma ihtimali yükselirdi. Hunter bu riski göze alamazdı. Yalan söylemek zorundaydı.

"Ne yazık ki size verebileceğim bir şey yok," dedi.

Corbi, Hunter'ın yüzünü ve tavırlarını inceledi fakat cevabıyla çelişen bir şey göremedi. Corbi'nin şimdiye kadar gördüğü en ifadesiz yüzdü. Bir saniye sonra bakışlarını Ellison'a kaydırdı, o da omuz silkti.

"Pekâlâ," dedi Corbi kravatını düzelterek. "Sanırım burada size gösterebileceğim başka bir şey yok."

Ayışığı Kitaplığı

Yetmiş

Dışarıda güneş hem insanları hem de arabaları kavuruyordu. Garcia gömleğinin cebindeki güneş gözlüğüne uzandı ve elini ensesinde gezdirdi. Eli sırılsıklam oldu. Sürücü kapısının yanında durup Honda Civic'in üstünden Hunter'a baktı.

"Eğer Tito'yu öldüren Sands ise katilimiz o değil gibi görünüyor, değil mi?"

Hunter ona baktı. "Nedenmiş o?"

"İlk olarak yöntem tamamen farklı. Tamam, adamın dilini koparmış ama son iki olay yerinde gördüğümüz ampütasyonlardaki vahşetle kıyaslandığında burada olanlar tatil kampı gibi kalıyor. Ayrıca elimizde ne heykel ne de gölge kuklaları var."

Hunter dirseklerini arabanın tavanına koyup parmaklarını birbirine geçirdi. O anda Garcia'yla aynı fikirde olmaya yatkındı fakat hâlâ çok fazla soru işareti vardı ve içinden bir ses Sands'i şu anda şüpheli listesinden çıkarmanın büyük bir hata olacağını söylüyordu. "Şu ana kadar öğrendiklerimizden yola çıkarak, Sands'in alakasız bir suçta yöntemini değiştirecek kadar zeki olduğunu düşünmüyor musun?"

"Alakasız mı?" Garcia merkezî kilit sistemini devre dışı bırakıp arabasına bindi.

Hunter da onun peşinden bindi.

Garcia kontağı açtı ve klimayı çalıştırdı. "Alakasız derken neyi kastediyorsun?"

Hunter yolcu kapısına yaslandı. "Pekâlâ, bir an için şu ana kadar her konuda haklı olduğumuzu ve Ken Sands'in gerçekten katilimiz olduğunu varsayalım."

"Tamam."

"Varsayımlarımızdan biri, Sands'in kurbanlarının peşine sadece kendisi için değil, çocukluk arkadaşı Alfredo Ortega için de intikam almak üzere düştüğü, değil mi?"

Garcia başını salladı. "Öyle."

"Peki Tito bu intikam planının neresinde yer alıyor?" Garcia bir an için düşünceli göründü.

"Hatırlasana, Tito içerideyken bile hiç konuşmadıklarını söylemişti. Yani Lancaster'da geçirdikleri süre boyunca aralarında bir husumet yoktu."

Garcia alt dudağını çimdikledi. "Tito profile uymuyor."

"Evet, uymuyor. Eğer Sands bizim adamımızsa ve Tito'nun peşine düştüyse bunun nedeni Tito'nun, asıl planının bir parçası olması değildi. Muhtemelen Tito onun hakkında yanlış kişiye yanlış sorular sordu."

"İyi ama katiller kontrolü kaybetmedikleri sürece genellikle yöntemlerini değiştirmezler." Binayı gösterdi. "Buradaki bunun tam tersi. Saçmalık derecesinde bir vahşetten..." doğru kelimeleri bulmaya çalıştı, "... sıradan bir kötülüğe evrilmiş."

"Yine aynı noktaya geliyoruz: Tito orijinal planının bir parçası değildi. Bir düşün, Carlos. Katilimiz için yöntemi *son derece* önemli; kurbanlarını parçalara ayırması, vücut parçalarını özenle bir araya getirmesi, her seferinde duvara farklı bir gölge yansıtmak için bir heykel oluşturması. Onun için tüm bunlar zorunluluk; bir seçenek ya da eğlenmek için yaptığı bir şey değil. Öldürme eyleminin kendisi ve kurban seçimi kadar önemli. Bu onun intikamının bir parçası. Ayrıca heykel, gölge ve her bir kurban arasında doğrudan bir ilişki olduğuna hiç şüphem yok. Nicholson

için çakal ve kuzgun, Nashorn için de diğer dört figüre tepeden bakan şeytana benzer bir imge seçmesinin bir nedeni var."

"Ve Tito bunun bir parçası değildi," dedi Garcia.

Hunter sessiz kalarak onayladı.

"Ama o gölge imgelerinin arkasındaki gerçek anlamın ne olduğundan hâlâ emin değiliz," diye devam etti Garcia. "Eğer haklıysan ve her imgenin her bir kurbanla doğrudan bir bağlantısı varsa bu durumda aklıma yatmayan bir şey var."

"Neymiş o?"

"İlk gölge imgesinde katil detaylara çok dikkat etmiş, kurbanın vücut parçalarını bize fazla şüphe bırakmayacak şekilde özellikle oymuş. Kendin söyledin, kuş imgesindeki kavisli, kalın gaga pek çok olasılığı eledi ve bize sadece birkaç alternatif bıraktı. Aynı şey çakal imgesi için de yapılmıştı. Ancak ikinci gölge imgesinde ayrıntılara o denli özen gösterilmemişti. Karşımızda boynuzlu bir insan yüzü mü şeytan mı tanrı mı yoksa bir tür hayvan mı olduğunu tam olarak söylemek zor. Yerdekilerle birlikte ayakta duran iki figür insan olabilir de olmayabilir de. Katil bunu neden yapsın ki? İlk gölge imgesinde o kadar net olup da ikincisinde neden aynı netliği göstermedi?"

Hunter yüzünü iki eliyle sıvazladı. "Tek bir neden görebiliyorum: alaka."

Garcia yüzünü buruşturdu ve iki elini yana açtı. "Alaka mı?"

"Bence katilimizin ilk gölge imgesinde ayrıntılara bu kadar dikkat etmesinin nedeni *önemli olmasıydı*. Ne olduğunu tespit ederken hata yapmamızı istemedi. Bize köpek ile güvercin ya da tilki ile baykuş verdiğini düşünmemizi istemedi."

Garcia bir an için bunu düşündü. "Ama ikincisinde o kadar da önemli değildi."

"İlkindeki kadar önemli değildi," dedi Hunter. "İkinci imgenin ayrıntıları, anlamı açısından daha az önemli. Boynuzlu

yüzün insan olup olmaması muhtemelen önemli değil. Katilin görmemizi istediği şey bu değil."

"Peki *ne* görmemizi istiyor?"

"Henüz bilmiyorum." Hunter pencereden dışarı, Tito'nun apartmanının önüne park etmiş polis arabalarına baktı. "Ama Ken Sands'in bizi yanıltmak için yöntemini değiştirecek kadar zeki olduğunu düşünüyorum."

Yetmiş Bir

Gün sona ererken Nathan Littlewood masasında oturmuş, son hastasının seans kaydını dinliyor, bazı notlar alıyordu. Psikoloji muayenehanesi Hollywood'un doğusunda, Los Angeles şehir merkezinin kuzeybatısındaki Silver Lake'te yer alıyordu.

Elli iki yaşında, bir seksen boyunda yakışıklı bir adam olan Littlewood düzgün fiziğini iyi bir beslenme düzenine ve haftada üç kez spor salonuna gitmeye borçluydu. İşinde iyi, hatta çok iyiydi. Hastaları arasında gençlerden altmışlıklara, bekârlardan evli ve birlikte yaşayan çiftlere, sıradan insanlardan ikinci sınıf birkaç ünlüye kadar her kesimden insan vardı. Her hafta onlarca hasta ona içini döküyordu.

Günün son hastası yarım saat önce gitmişti. Adı Janet Stark'tı, otuz bir yaşında bir aktristi ve birlikte yaşadığı erkek arkadaşıyla korkunç sorunlar yaşıyordu. Son zamanlarda en sıradan şeyler yüzünden çok kavga ediyorlardı ve erkek arkadaşının başka biriyle yattığına emindi. Sorun şuydu ki yattığı kişinin başka bir erkek olduğundan şüpheleniyordu.

Janet'ın kendisi de pek çok kadınla yatmıştı ve hâlâ yatıyordu. Bunu itiraf etmekten çekinmiyordu fakat ona göre kadın biseksüelliği kabul edilebilirken erkek biseksüelliği kabul edilemezdi.

Littlewood'la şimdiye kadar altı seans yapmıştı. Son üç hafta içinde haftada ikişer seansla birlikte flörtleşme neredeyse hemen başlamıştı. İlk seansın ardından Janet daha kışkırtıcı giyinmeye

başlamıştı; daha kısa etekler, dekolte bluzlar, mega dekolteli sütyenler, seksi ayakkabılar, dikkat çekecek her şey. Bugün kısa siyah bir yazlık elbise ve bileğe kadar, açık burunlu Christian Louboutin botlarını "seni çok istiyorum" diyen makyajıyla tamamlamış ve iç çamaşırı giymeden gelmişti. Kanepeye uzandığında elbisesi yukarı doğru kıvrılmıştı ve bacaklarını her şeyi ortaya serecek şekilde açmıştı.

Littlewood kadınları severdi. Ne kadar şehvetli ve müstehcen olurlarsa da o kadar iyiydi fakat hastalarıyla ilişki kurmaması, hatta kaçamak bile yapmaması gerektiğini iyi biliyordu. Böyle şeyler asla gizli kalmazdı. Los Angeles gibi bir şehirde bu saçmalığın orman yangını gibi yayılması için tek gereken, küçük bir söylentinin çıkmasıydı. Los Angeles'ta iyi bir söylentinin nice kariyeri yok etmişliği vardı. Littlewood o kadar aptal değildi. İhtiyaçlarını başka bir yerde gideriyordu ve bunun için iyi de para ödüyordu.

Littlewood boşanmıştı. Yirmili yaşlarının ortasında evlenmişti fakat evliliği beş yıldan az sürmüştü. Sorunlar düğünden hemen sonra baş göstermişti. Tartışmalar, anlaşmazlıklar ve büyük cinsel hayal kırıklığıyla geçen dört buçuk yılın ardından evlilikleri öylesine derin bir depresyona girmişti ki iki tarafta da ciddi psikolojik hasar oluşmuştu. Boşanmaktan başka çıkış yolu kalmamıştı.

Tek oğulları olan Harry şu anda Las Vegas'ta hukuk okuyordu. Evlilik deneyiminden ve uzun ve meşakkatli boşanma sürecinden sonra Littlewood kendi kendine bir daha asla evlenmeyeceğine dair söz verdi. O zamandan beri bu sözü bozma düşüncesi bir kez bile aklından geçmedi.

Littlewood'un masasından bir zil sesi geldi. Diktafonunu durdurdu ve dâhilî telefona bastı.

"Efendim, Sheryl?"

"Bugün benden istediğin başka bir şey var mı diye soracaktım."

Littlewood saatine baktı. Mesai saati çoktan geçmişti. Janet Stark'ın, seanslarının mümkün mertebe geç başlamasını tercih ettiğini unutmuştu.

"Çok özür dilerim, Sheryl, mesain biteli bir saatten fazla olmuş. Zamanın nasıl geçtiğini fark etmemişim."

"Sorun değil, Nathan." Littlewood, Sheryl'ın ona ilk ismiyle hitap etmesi konusunda ısrar etmişti. "Benim için sakıncası yok. Kalmamı istemediğine emin misin? İstersen kalabilirim."

Sheryl bir yıldan fazla süredir Littlewood'un sekreterliğini yapıyordu ve aralarındaki cinsel gerilim muhtemelen küçük bir kasabayı aydınlatmaya yeterdi. Ancak Nathan aralarında var olan açık cinsel çekime rağmen, hastalarına uyguladığı tarifeyi ona da uyguluyordu. Öte yandan Sheryl fırsatını bulsa tüm profesyonelliği bir kenara bırakıp *hemen oracıkta* Littlewood'la yatağa girebilirdi.

"Gerek yok, Sheryl. Ben hallederim. Bazı notları düzenliyorum sadece. Ben de birazdan çıkarım. En fazla yarım saat. Sen evine git, yarın görüşürüz."

Littlewood ses kaydına ve notlarına geri döndü. Her şeyi istediği gibi düzenlemesi otuz beş dakikasını daha aldı. Ofis binasının yer altı garajına vardığında sadece üç araba kalmıştı. Onunki uzak köşede, arızalı bir ışığın altında duruyordu.

Littlewood işlerinin yolunda gitmesine rağmen 1998 model gümüş rengi bir Chrysler Concorde LXi kullanıyordu. Ona göre arabası bir klasikti fakat arkadaşları sırf eski diye bir arabanın klasik sayılamayacağını söyleyerek onunla dalga geçiyorlardı.

Kapıyı açıp sürücü koltuğuna oturdu. Kurt gibi acıkmıştı ve kesinlikle sert bir içkiye ihtiyacı vardı. Gün boyunca cinsel içerikli imalardan kaçmak için harcadığı çaba da başka bir ihtiyacı doğurmuştu ve bunu nerede karşılayacağını biliyordu.

Kontak anahtarını çevirdi. Motor tekleyip can çekişen bir köpek gibi öksürdü ama çalışmadı. Bazen eski Chrysler'ı huysuzluk yapabiliyordu.

"Hadi bebeğim." Gösterge panelini okşadı.

Littlewood gaz pedalına üç kez bastı ve tekrar denedi.

Motor biraz daha öksürüp hırıldadı. Ama çalışmadı.

Belki de daha yeni bir modele geçmenin zamanı gelmişti.

Bir kez daha denedi.

"Hadi, hadi."

Çalışmadı.

"Hadi ama."

Gaza basmaya devam etti.

Çu, çu, çu, çu, çu.

Littlewood sıkılı yumruklarını direksiyona vurup kendi kendine sövdükten sonra gözlerini kapatıp arkasına yaslandı. Görünüşe bakılırsa taksi çağırması gerekecekti.

İşte tam o anda daha önce hiç hissetmediği bir şey hissetti. Yüreğinin derinliklerinden gelen, neredeyse damarlarındaki kanı donduran ve vücudundaki bütün tüyleri diken diken eden bir altıncı his uyarısı.

İçgüdüsel olarak gözlerini açıp dikiz aynasını aradı.

Arka koltuğun karanlığından ona bakan, o güne kadar gördüğü en şeytani iki gözü gördü.

Yetmiş İki

Hunter zifirî karanlıkta tek başına oturmuş, ofisindeki fotoğraf panosuna bakıyordu. Vakit geç olmuş, herkes evine gitmişti. Elinde, beynini kandırmak amacıyla düzensiz aralıklarla açıp kapattığı bir el feneri vardı.

Işık göze girip gözün fotoğrafik plakası olan retinaya çarptığında oluşan görüntü ters çevrilir ancak beyin tarafından doğru şekilde yorumlanır. Işık kaynağını kesmeden önce bu görüntünün retinaya sadece bir saniyeliğine yansıtılmasına izin verirseniz beyin modern tıbbın "anlık" ya da "flaş" bellek dediği şeyden yararlanarak sadece hatırlayabildiği kadarını yorumlamak zorunda kalır.

Eğer görüntü sandalye gibi beyin tarafından iyi bilinen bir şekilse beynin kısa ışık maruziyeti nedeniyle kaydedemediği küçük ayrıntılar otomatik olarak uzun süreli hafıza tarafından tamamlanır; beyin "sandalyeye benziyordu" diye düşünür, böylece beyin hafıza bankasından bir sandalye görüntüsü çeker. Ancak şekil beyin tarafından bilinmiyorsa o zaman başvurabileceği hiçbir şey yoktur. O zaman orijinal görüntüdeki ayrıntıları tanımlamaya çalışırken daha fazla çabalayarak açığı kapatır. Hunter'ın yapmaya çalıştığı da buydu, beynini daha önce görmediği bir şeyi görmeye zorluyordu.

Şimdiye kadar işe yaramamıştı.

"Disko ışıklarından anladığın bu mu yoksa senin?"

Hunter sesin geldiği yöne dönüp el fenerini açtı. Alice elinde evrak çantasıyla kapının yanında duruyordu.

"Hâlâ burada olduğunu bilmiyordum," dedi Hunter.

"Ne yani, buradaki tek işkoliğin sen olduğunu mu sanıyorsun?" Gülümsedi.

Hunter oturduğu yerde kıpırdandı.

"Işığı açabilir miyim?"

"Elbette." El fenerini kapattı.

Alice ışık düğmesine bastıktan sonra başıyla panoyu işaret etti. "Yeni bir şey var mı?" Hunter'ın ne yapmaya çalıştığını biliyordu.

Hunter başını iki yana sallarken başparmağı ve işaret parmağıyla gözlerini ovuşturdu. "Yok."

Alice evrak çantasını yere bırakıp kapı çerçevesine yaslandı. "Aç mısın?"

Bu, Hunter'ın gün boyunca aklına bile gelmemişti fakat düşününce midesi guruldadı. "Açlıktan ölüyorum."

"İtalyan mutfağını sever misin?"

Yetmiş Üç

Campanile, Güney La Brea Caddesi üzerinde, çan kulesi, fıskiyeli avlusu ve küçük fırınıyla küçük bir Akdeniz köyünü andıran, rustik ve zarif bir restorandı.

"Burayı sevdiğini bilmiyordum," dedi Hunter, Alice'le birlikte avluda bir masaya otururken.

"Hakkımda bilmediğin çok şey var." Alice dudaklarında belli belirsiz bir gülümsemeyle ona baktı fakat Hunter'ın onun sözlerine kafa yormasını istemediğinden hemen devam etti. "Eskiden buraya çok gelirdim. İtalyan yemeklerini çok severim ve buradaki şef harikadır. Muhtemelen şehrin bu bölgesinin en iyisi."

Hunter aynı fikirdeydi. "Yani artık buraya çok gelmiyor musun?"

"Eskisi kadar çok gelmiyorum. İtalyan yemeklerini hâlâ çok seviyorum ama yaşım artık ilerlediğinden yediklerime dikkat etmek zorundayım. Fazla kilolardan kurtulmak eskisi kadar kolay olmuyor."

Hunter peçeteyi açıp kucağına koydu. "Fazla kilon olduğunu sanmıyorum."

Alice duraklayıp ona tuhaf bir şekilde baktı. "Bana iltifat mı ediyorsun?"

"Evet ve aynı zamanda da gerçeği söylüyorum." Alice saçını kulaklarının arkasına atıp sol omzunun üzerinden savurdu. Kendinden emin ve biraz da işveli bir hareketti.

Ama Hunter fark etmedi.

"Sipariş verelim mi?" diye sordu Hunter.

"Neden olmasın?" Cevap pek de hevesli olmayan bir ses tonunda gelmişti.

İkisi de spagetti söyledi. Hunter'ınki primavera sosuyla, Alice'inkiyse şefin özel baharatlı köftesi ve güneşte kurutulmuş domatesle yapılmıştı. Bir şişe kırmızı şarap içtiler ve ellerinden geldiğince sohbeti soruşturmadan uzak tutmaya çalıştılar.

"Nasıl oldu da hiç evlenmedin, Robert?" Soru, yemeğin sonunda, garson ikisine de şarabın geri kalanını doldururken geldi. "Dediğim gibi, okuldayken tanıdığım kızların çoğunun sana karşı bir şeyler hissettiklerini biliyordum. Eminim karşına pek çok fırsat çıkmıştır."

Hunter şarabından bir yudum alırken Alice'i inceledi. Gözlerinde âdeta büyük haber peşinde koşan bir muhabir gibi gerçek bir ilgi vardı. "Bazı şeyler vardır ki birbiriyle uyuşmaz. Yaptığım iş ve evlilik hayatı da bunlardan ikisi."

Alice dudaklarını büzdü ve yana büktü. "Bu duyduğum en saçma bahanelerden biri. Pek çok polis evli."

"Doğru ama polis olmanın getirdiği baskılar nedeniyle büyük bir kısmı en sonunda boşanıyor."

"Ama en azından kötü bir bahanenin arkasına saklanmadan denemiş oluyorlar. *Hiç sevmemiş olmaktansa sevip de kaybetmiş olmak yeğdir* sözüne ne oldu?"

Hunter omuz silkti. "Bu sözü hiç duymadım."

"Saçmalık."

Belli belirsiz bir gülümseme Hunter'a ihanet etti.

"Peki ya Carlos?" dedi Alice. "O evli. İşi yüzünden karısının onu eninde sonunda terk edeceğini mi söylüyorsun?"

"Bazı insanlar çok şanslıdır ya da en azından hayatta birlikte olmaları gereken o tek kişiyi bulacak kadar şansları yaver gider.

Carlos ve Anna da buna bir örnek. Birbirine daha çok yakışan bir çift daha bulabileceğini sanmıyorum. İstediğin kadar ara."

"Peki sen o kişiyle karşılaşmadın mı? Ömrünün geri kalanında birlikte olman gereken kişiyle?"

Hunter'ın hafızası bir anda tek bir yüzün görüntüsüyle... tek bir ismin sesiyle doluverdi. İçini bir sıcaklık kapladığını hissetti fakat anılar hızla aktıkça yüreği buz kesti.

"Hayır." Hunter gözlerini kaçırmadı. Ama gözlerindeki bir şeyin onu ele verdiğine emindi.

Alice görmüştü: önce yumuşak, sonra sert ve buz gibi, çok acı verici bir şey. Merakına rağmen daha fazla soru sormaya hakkı olmadığını biliyordu.

"Özür dilerim." Göz temasını kesti ve sessizlik çok garip bir hal almadan konuyu değiştirdi. "Ee, ikinci gölge imgesinden yeni bir şey çıkmadı mı?"

"Çıkmadı."

"Söylesene, sence ilkini doğru mu anladık? Yani katilin vermeye çalıştığı mesajı... Derek Nicholson'ın ona göre bir hain, bir yalancı olduğunu." Hunter'ın çok hızlı cevap vermesini engellemek için elini kaldırdı. "Katili yakalayana kadar bundan asla emin olamayacağımızı biliyorum. Ama sana doğru geliyor mu?"

Hunter onun nereye varmak istediğini çoktan anlamıştı. "Evet."

"Ama yine de ikinci gölge imgesiyle ilgili yorumumuz hakkında şüphelerin var."

"Evet."

Alice şarabını yavaşça yudumladı. "Sen, Carlos ve ben o insan heykelini ve oluşturduğu gölge imgesini incelemeye, anlamını kavramaya saatler harcadık. Orada en başından beri gördüğümüzden başka bir şey olduğunu sanmıyorum. Başkomiser bile aynı fikirde. Neden bu sefer yanıldığımızı düşünüyorsun? Neden katil bu görüntüyü bize iki kurbanın daha peşine düşeceğini söylemek için kullanıyor olmasın?"

Garson masalarını toplamak için geldi. Hunter, tabakları kollarında taşıyarak uzaklaşana kadar bekledi.

"Bana göre bu yorum ilkinden çok farklı. Pek mantıklı değil."

Alice'in gözleri irileşti. "Mantıklı değil mi? Bu vakada mantıklı olan ne var ki, Robert? Egosunu tatmin etmek için insanları doğrayan ve bize bir yapbozun kaçık ipuçlarını verebilmek için insan etinden heykeller yapan bir manyakla karşı karşıyayız. Bunun neresinde mantık arayacaksın?"

Hunter, Alice'in söylediklerini duyan başka biri olup olmadığını anlamak için civar masaları hızla taradı. Sesi heyecandan birkaç desibel yükselmişti. İnsanlar onların sohbetinden çok kendi yemekleri ve şaraplarıyla ilgileniyor gibiydi. Dikkatini Alice'e çevirdi.

"Bize mantıklı gelmiyor çünkü henüz çözemedik. Ama katil için son derece mantıklı. Zaten bütün bunları da bu yüzden yapıyor."

Alice bu sözleri sessizlik içinde tarttı. "Yapmaya çalıştığın şey bu, değil mi? Katil gibi düşünmeye çalışıyorsun. Sadece onun görebildiği mantığı görmeye çalışıyorsun."

"Tam bir hafta geçti ve ben fena çuvalladım."

"Hayır, çuvallamadın." Elini masaya koydu ve parmaklarının ucu Hunter'ın elinin üstüne değdi. "Şimdiye kadar herkesin beklediğinden daha iyi bir iş çıkardın. Sen olmasan hepimiz hâlâ o heykellere bakıp ne anlama geldiklerini anlamaya çalışıyor olurduk."

Hunter duraklayıp Alice'e baktı. "Bana iltifat mı ediyorsun?"

"Hayır, sadece gerçeği söylüyorum. Ama ikincinin yorumunun ilkinden çok farklı olduğunu söylerken ne demek istedin?"

"Tatlı menüsünü görmek ister misiniz?" Garson masaya geri gelmişti.

Alice garsona bakmadan başını iki yana salladı. Hunter garsona sıcakkanlı bir gülümsemeyle karşılık verdi.

"Sanırım ana yemeği biraz fazla kaçırdık. Tatlıya yerimiz kalmadı, teşekkürler."

"*Prego*," dedi garson ve uzaklaştı.

"Nasıl farklı?" dedi Alice ısrarla.

"İlk gölge imgesiyle ilgili yorumumuzda haklıysak o zaman katil bize Derek Nicholson hakkındaki *kendi fikrini* belirtmiş oldu, değil mi? Onu bir yalancı olarak görüyordu."

Alice arkasına yaslandı, kafasında bağlantılar oluşmaya başlıyordu.

"Ama ikinci görüntüye ilişkin yorumumuzda da haklıysak o zaman katil bize Andrew Nashorn hakkındaki kendi fikrini belirtmemiş oldu."

Alice onun ne demek istediğini anladı. "Eğer haklıysak bize *kendisi* hakkındaki fikrini belirtmiş oldu: kurbanlarına tepeden bakan öfkeli bir şeytan."

Hunter başını salladı. "Evet. Ve bunu yapması için bir neden göremiyorum. Yanlış görünüyor. Bu katil bir şeyi kendi bakış açısından görmemizi istiyor. Yaptığı şeyi neden yaptığını anlamamızı istiyor. Bu insanları neden öldürdüğünü. Bize Nicholson'ın yalancı olduğunu düşündüğünü, belki de onun tarafından ihanete uğradığını söylemesi mantıklı."

"Ama bize kendisinin intikam peşinde koşan öfkeli bir şeytan olduğunu söylemesi mantıklı değil mi?"

"Sence mantıklı mı?"

Alice kaşlarını kaldırdı. "Hayır," diye itiraf etti. "İkinci imgeyle bize Nashorn hakkında bir şeyler anlatmaya çalıştığını mı düşünüyorsun yani?"

"Belki de."

"Evet ama ne? Nashorn'u şeytan olarak gördüğünü mü anlatmaya çalışıyor bize? Boynuzlu bir adam? Peki ya ikisi ayakta ikisi yerde yatan diğer dört imge? Onlar ne anlama geliyor?"

Hunter cevap vermedi.

Yetmiş Dört

Göz kapakları, kelebek kanatları –büyük hasar almış kelebek kanatları– gibi çırpınıyordu. Sanki bir ton ağırlığında gibiydiler ve Nathan Littlewood'un onları aralayıp o şekilde tutmak için birkaç saniye boyunca muazzam bir çaba sarf etmesi gerekti. Işık hüzmeleri göz bebeklerini âdeta parçalıyordu. Derin bir nefes aldı ve içine sülfürik asit çekmişçesine ciğerleri yandı. Boynuna zerk edilen ilaç her neyse artık etkisini yitirmeye başlamıştı.

Çenesi göğsüne düştü, başı tekrar kaldıramayacağı kadar ağırlaşmıştı. Birkaç saniye böyle kaldı. Terden sırılsıklam olup tenine yapışan çizgili baksırı dışında çıplak olduğunu ancak o zaman fark etti. İçinde bulunduğu durumu idrak etmesi biraz zaman aldı. Rahat, deri bir ofis koltuğunda oturuyordu. Kolları koltuğun arkalığının arkasında birleştirilmişti. Bilekleri etini kesen sert ve ince bir şeyle birbirine bağlanmıştı. Ayakları da geriye doğru çekilmiş ve koltuğun oturağının altında, yerden birkaç santim yükseklikte birbirine bağlanmıştı. Tüm vücudu sağlam bir dayak yemiş gibi sızlıyor, kafasının içindeki ağrı akıl sağlığını tüketiyordu.

Bir şey ağzının kenarlarını çekiştiriyordu, birdenbire dayanılmaz bir öğürme hissine kapıldı. Göğsünden inanılmaz bir güçle öksürük yükseldi fakat ağzındaki bez tıkaç havayı engelleyince öğürme arzusu daha da arttı. Littlewood kanla karışık safra tadı

aldı ve öksürükler hızla, boğularak ölmemek için verilen bir mücadeleye dönüştü.

Aklına gelen tek düşünce, *burnundan nefes al,* oldu. Buna konsantre olmaya çalıştı fakat beyni o anda herhangi bir disiplin uygulayamayacak kadar korkmuş ve acının esiri olmuştu. Daha fazla havaya ihtiyaç duyan Littlewood çaresizlik içinde, içgüdüsel olarak ağzından derin bir nefes daha çekti. Dilinin hemen altında duran safra ve kan karışımı boğazına geri çekilerek oksijen yolunu daha da tıkadı.

Mutlak paniğe kapıldı.

Gözleri geriye doğru devrildi ve midesindekiler âdeta patlayarak bir roket gibi göğsünden ve yemek borusundan yukarı fırladı ancak onun için her şey ağır çekimde gerçekleşiyordu. Vücudu gevşemeye başladı. Yaşam enerjisi yavaş yavaş çekiliyordu.

Kusmuğun asitli tadının bir anlığına ele geçirdiği ağzına sıcak, topaklı bir sıvının dolduğunu hissetti. Tam o anda tıkaç sanki biri onu çekip çıkarmış gibi ağzından düştü.

Kucağına kustu. Ama iyi haber şuydu ki artık nefes alabiliyordu.

Ufak bir kuru öksürük nöbetinden sonra Littlewood umutsuzca nefes almaya başlarken ciğerlerini oksijenle doldurmaya ve aynı zamanda kendini sakinleştirmeye çalıştı. Titremeye, iki şeyin farkına vararak sarsılmaya başladı: Birincisi, ölümün kıyısından dönmüştü; ikincisi ise hâlâ sandalyeye bağlıydı ve neler olup bittiğine dair en ufak bir fikri yoktu.

Solunda bir hareketlilik sezdi. İrkilen Littlewood başını o yöne çevirdi. Orada biri vardı fakat gölgeler Littlewood'un görmesine izin vermiyordu.

"Merhaba?" dedi ama sesi o kadar zayıf çıkmıştı ki kendisinden başka kimsenin duyabileceğinden emin değildi.

Sakinleşmek için birkaç nefes daha aldı.

"Merhaba?" dedi tekrar.

Cevap yoktu.

Littlewood etrafına bakındı. Deri ciltli kitaplarla dolu büyük bir kitaplık ve odanın tek ışık kaynağı olan, karşısındaki büyük masanın yanında duran bir lambader gördü. Gözleri sağa kaydı ve rahat, kahverengi deri bir koltuk gördü. Koltuğun birkaç adım önündeki terapi koltuğunu tanıdı, kendi terapi koltuğuydu. Ofisine geri dönmüştü.

"Yüzündeki ifadeye bakılırsa nerede olduğunu anladın sanırım." Cümle duygusuz bir sesle söylenmişti. Gölgelerin arasından biri çıkmıştı ve şimdi yaklaşık bir metre önünde durmuş, masasına yaslanıyordu.

Littlewood'un bakışları uzun boylu surete yeniden odaklanırken kafası daha da karıştı.

"Burası senin ofisin. Aşağıdaki yoldan dört kat yukarıda. Camlar kalın. Duvarlar kalın. Penceren de arka sokağa bakıyor. Kapının önünde büyük bir bekleme odası var ve ancak ondan sonra dış koridora açılan kapıya ulaşabiliyorsun." Yabancı duraklayıp omuz silkti. "İstersen çığlık atabilirsin ama seni kimse duyamaz."

Littlewood ağzındaki iğrenç tadı temizlemek için tekrar öksürdü. "Seni tanıyorum." Sesi boğuk ve cılızdı. Korku her kelimesine sinmişti.

Yabancı gülümseyip omuz silkti. "Benim seni tanıdığım kadar tanımıyorsun."

Littlewood'un zihni hâlâ karşısındakinin adını hatırlayamayacak kadar bulanıktı. "Ne? Bütün bunlar da ne?"

"Eh, benim hakkımda bilmediğin şey, ben bir... sanatçıyım." Kasıtlı bir duraklama oldu. "Ve seni bir sanat eserine dönüştürmek için buradayım."

"Ne?" Littlewood sonunda karşısındaki kişinin şeffaf, başlıklı, kalın plastik bir tulum ve lateks eldiven giydiğini fark etti.

"Ama sanırım benim kim olduğumun bir önemi yok. Önemli olan senin hakkında bildiklerim."

"Ne?" Kafa karışıklığı giderek artıyordu, Littlewood tüm bunların kötü bir rüya olup olmadığını merak etmeye başladı.

"Örneğin," diye devam etti sanatçı, "nerede yaşadığını biliyorum. Yıllar önce yaptığın korkunç evliliği biliyorum. Oğlunun üniversiteyi nerede okuduğunu biliyorum. Stres atmak istediğinde nereye gittiğini biliyorum. Seks konusunda nelerden hoşlandığını ve cinsellik ihtiyacını karşılamak için gittiğin yerleri biliyorum. Ne kadar müstehcen o kadar iyi, değil mi?"

Littlewood tekrar öksürdü. Tükürükler çenesinden aşağı aktı.

"Ama en iyisi de... *ne yaptığını biliyorum.*" Sanatçının sesine saf bir öfke karışmıştı.

"Ben... neden bahsettiğini bilmiyorum."

Sanatçı sola doğru bir adım attı ve lambaderin ışığı Littlewood'un masasının üzerine serilmiş bir şeyin üzerine yansıdı. Littlewood ne olduğunu seçemedi fakat masanın üzerinde birkaç metal nesne olduğunu fark etti. Ürpertici bir korku bedeninin her noktasına yayıldı.

"Sorun değil. Gece ilerledikçe sana hatırlatacağım." Saygısız bir kıkırdama duyuldu. "Ve senin için bu çok ama çok uzun bir gece olacak." Sanatçı masadan iki nesne alıp Littlewood'a yaklaştı.

"Bekle. Adın ne? Biraz su alabilir miyim, lütfen?"

Sanatçı, Littlewood'un tam önünde durup alaycı bir şekilde kıkırdadı. "Ne yani, psikoloji zırvalarını benim üzerimde mi denemek istiyorsun? Bunlar neler olabilir? Bir bakalım... ah, evet... *Su ya da tuvalete gitmek gibi en basit şeyleri isteyerek saldırganın insani yönüne hitap et. Muhtaç durumdakilere acımak çoğu insan için doğal bir duygudur.* Bana adımla mı hitap etmek istiyorsun? Kim bilir, belki ben de sana senin adınla hitap ederim; *ki bu da kurbanı saldırganın gözünde insanlaştırır, onu basit bir kurban olmaktan çıkarıp bir insan, adı, duyguları, kalbi olan bir kişi haline getirir. Saldırganın kendisiyle özdeşleştirebileceği biri. Söz konusu durumun dışında, arkadaşları, ailesi ve gündelik sorunları olan, saldırganla*

aynı durumda olabilecek biri." Bir kıkırdama daha duyuldu. "*Onların insani yanına hitap et, değil mi? İnsanların, tanıdıkları birine zarar vermesi daha zordur derler. O yüzden bir sohbet başlatmaya çalış. Basit bir sohbet bile saldırganın ruh hali üzerinde devasa bir etki yaratabilir.*"

Littlewood gözlerinde dehşetle başını kaldırdı.

"Doğru. Senin okuduğun kitapları ben de okudum. Rehine durumu psikolojisini de biliyorum. Saçmalıklarını benim üzerimde denemek istediğine emin misin?"

Littlewood kuru kuru yutkundu.

"Bina boş. Yarın sabaha kadar kimse kapının önünden bile geçmeyecek. Belki ben çalışırken sohbet edebiliriz, ne dersin? Denemek ister misin? Belki içimde biraz merhamet uyandırırsın?"

Littlewood'un gözlerine yaşlar doldu.

"Ben başlayalım derim."

Sanatçı başka bir uyarıda bulunmadan, Littlewood'un açıkta kalan göğüs ucunu metal bir tıbbi pensle tutup büktü ve öyle sert çekti ki deri neredeyse oracıkta kopuverecekti.

Littlewood acı dolu bir çığlık attı. Boğazında kusmuğun tekrar yükselmeye başladığını hissetti.

"Umarım acıyı sorun etmezsin. Bu bıçak çok keskin değil." Sanatçının masadan aldığı diğer alet küçük, tırtıklı bir bıçaktı. Eski ve kör görünüyordu.

"Acırsa çığlık atmaktan çekinme."

"Aman Tanrım, lü... lü... lütfen bunu yapma. Sana yalvarırım. Ben..."

Littlewood'un sonraki sözlerinin yerini, sanatçı yavaşça meme ucunu kesmeye başladığında aniden tüyler ürpertici bir çığlık aldı.

Littlewood az kalsın bayılıyordu. Zihni binbir türlü düşünceyle boğuşuyordu. Kendisine olanların gerçek olmadığına canıgönülden inanmak istiyordu. Bu gerçek olamazdı. Çılgın bir rüyanın saçma dünyasının içinde olmalıydı. Tek mantıklı

açıklama buydu. Fakat kan ve kusmukla yıkanmış göğsünden yükselen acı oldukça gerçekti.

Sanatçı kör bıçağı yere bıraktı ve bir süre göğsü kanayan Littlewood'u izledi, soluklanmasını ve gücünü toplamasını bekledi.

"Bundan her ne kadar keyif almış olsam da," dedi sanatçı sonunda, "sanırım bu sefer farklı bir şey denemek istiyorum. Bu biraz daha acıtabilir."

Bu sözler Littlewood'u öylesine yoğun bir korku deliğinden aşağı yuvarladı ki tüm vücudu gerildi. Kollarıyla bacaklarındaki kasların onu felç edecek kadar kasıldığını hissetti.

Sanatçı yaklaştı.

Littlewood gözlerini kapadı ve dindar bir adam olmamasına rağmen kendini dua ederken buldu. Birkaç saniye sonra kokuyu fark etti. Dayanılmaz derecede güçlü ve rahatsız edici bir şey. Anında tekrar midesini bulandıran bir şey. Ama midesinde çıkarabileceği bir şey kalmamıştı.

Kokuyu anında dayanılmaz bir acı takip etti. Littlewood derisinin ve etinin yandığını ancak o zaman fark etti.

Yetmiş Beş

Hunter'ın cep telefonu sabahın ilerleyen saatlerinde, tam arabasına binmek üzereyken çaldı. İki suç mahallini tekrar ziyaret etmişti. Nicholson'ın evinde ve Nashorn'un teknesinde orada olduğuna emin bile olmadığı bir şeyi arıyordu.

"Carlos, ne var ne yok?" dedi Hunter telefonu kulağına götürerek.

"Bir cinayet daha oldu."

Hunter, Silver Lake'teki dört katlı ofis binasına vardığında müzik konseri başlamak üzereymiş gibi bir ortam vardı. Polis çemberinin etrafında büyük bir kalabalık toplanmıştı ve ürkütücü bir şey görene kadar kimsenin bir santim bile kıpırdamaya niyeti yoktu.

Muhabirler ve fotoğrafçılar aç kurtlar gibi etrafı kokluyor, her söylentiye kulak kabartıyor, toplayabildikleri her türlü bilgiyi topluyor ve hikâyelerindeki boşlukları kendi hayal güçleriyle dolduruyorlardı.

Caddeye ve kaldırıma dağılan polis araçları trafikte kaosa neden oluyordu. Üç polis memuru hummalı bir çalışmayla işleri düzene sokmaya çalışıyor, yayaları ilerlemeye teşvik ediyor, onlara görülecek bir şey olmadığını söylüyor ve neler olduğuna göz atmak için yavaşlayan arabalara yollarına devam etmelerini işaret ediyordu.

Hunter camını indirip polislerden birine rozetini gösterdi. Genç memur göz kamaştırıcı güneş ışığında gözlerini kısarak şapkasını çıkardı, eliyle alnındaki ve ensesindeki teri sildi.

"Yan taraftan dolaşıp binanın yer altı garajına park edebilirsiniz, dedektif. Adli tıp ve diğer dedektifler minibüslerini ve arabalarını oraya park ettiler. Kusura bakmayın ama burada başka arabaya yer yok."

Hunter memura teşekkür edip yoluna devam etti.

Yer altı garajı fazlasıyla genişti fakat karanlık ve kasvetliydi. Hunter, Garcia'nın arabasının yanına park etmek için manevra yaparken üç tane arızalı ampul tespit etti. Ayrıca hiçbir yerde, garajın girişinde bile güvenlik kamerası görmedi. Arabasını park edip indi, geniş alanı hızla inceledi; sütunları, yerde park çizgileri ve her yerde karanlık köşeleri olan bir beton kutudan başka bir şey değildi. Alanın ortasında, yer altı sahanlığına açılan geniş bir metal kapısı olan kare şeklinde bir yapı vardı. Oradan asansöre binmek ya da merdivenleri kullanmak mümkündü. Hunter merdivenleri seçti. Dördüncü kata çıkarken dört üniformalı polis memurunun daha yanından geçti.

Merdiven boşluğunun kapısı Hunter'ı hareketli, uzun bir koridora çıkardı; üniformalı ve sivil polisler, adli tıp uzmanları koşuşturma halindeydi.

"Robert," diye seslendi Garcia koridorun ortalarından, beyaz tulumunun başlığını kafasına geçirirken.

Hunter olay yerini dolduran insan sayısı karşısında kaşlarını çatarak ortağına doğru yürüdü. "Bütün bunlar da ne? Parti mi veriyoruz?"

"Olabilir," dedi Garcia. "Tam bir kaos var."

"Bunu görebiliyorum ama neden?"

"Ben daha yeni geldim ama ilk çağrı bize gelmemiş."

Hunter tulumunu giymeye başladı. "Nasıl yani?"

Garcia tulumunun fermuarını indirip cebinden not defterini çıkardı. "Söz konusu kurbanın adı Nathan Francis Littlewood, elli iki yaşında, boşanmış. Burası onun psikoloji muayenehanesi. Ofis sorumlusu ve sekreteri olan ve bu sabah cesedi bulan Sheryl Sellers'ın dediğine göre, dün akşam yedi buçuk sularında işten çıktığında Littlewood hâlâ ofisindeymiş."

"Geç çalışma saatleri," dedi Hunter.

"Ben de öyle düşünmüştüm. Bunun nedeni Littlewood'un son hastasının seansının yedide sona ermiş olmasıymış. Bayan Sellers her zaman günün son hastası çıkana kadar beklediğini söyledi."

Hunter başını salladı.

"Bu sabah mesaisine başlamak için sekiz buçuk civarında geldiğinde cesedi bulmuş. Sorun şu ki içerideki manzarayı görünce paniklemiş, bu gayet anlaşılır bir şey. Ama kattaki diğer ofislerde mesaiye gelenler varmış. Hepsi çığlıkları duymuş ve koşarak gelmişler. Ürkütücü olsun ya da olmasın, suç mahallimiz polisler gelmeden önce sabahın erken saatlerinde bir cazibe merkezi haline gelmiş."

Hunter tulumunun fermuarını çekti. "Aman ne güzel."

"Dediğim gibi, bizden önce başkalarını aramışlar," diye devam etti Garcia. "Silver Lake, Merkez Büro'nun kuzeydoğu biriminin yetki alanına giriyor. İki dedektiflerini göndermişler. Doktor Hove gelip olay yerini görünce bizi aramış. Kısacası olay yerine girip çıkan bir dünya insan var."

"Doktor nerede?"

Garcia başını ofise doğru eğdi. "İçeride, olay yerini inceliyor."

"Ortağın bu mu?" Soruyu Garcia'nın arkasından gelen adam sormuştu. Bir seksen boylarında, siyah kısa saçlıydı ve gözleri birbirine yakındı; kaşları o kadar kalın ve gürdü ki tüylü tırtıllara benziyordu.

"Evet," dedi Garcia başını sallayarak. "Robert Hunter, tanıştırayım, Merkez Büro'nun kuzeydoğu biriminden Dedektif Jack Winstanley."

El sıkıştılar.

"Hunter..." dedi Winstanley alnı bir an için kırışarak. "Siz şu polis cinayetini soruşturanlarsınız, değil mi? Birkaç gün önce marinada öldürülen hani. Eskiden Güney Büro'da görev yapan, değil mi?"

"Andrew Nashorn," dedi Hunter. "Evet."

Winstanley işaret parmağıyla tırtıl kaşlarının arasındaki noktayı ovuşturdu. Hunter ve Garcia hangi sorunun gelmek üzere olduğunu çok iyi biliyordu.

"Aynı katille mi karşı karşıyayız? O da içerideki adam gibi doğranmış mıydı?"

"Olay yerini henüz görmedim," dedi Hunter.

"Bana masal anlatma. Eğer buraya benim cinayet mahallimi devralmaya geldiyseniz o zaman neden bahsettiğimi biliyorsundur. İçeride olan şey saf kötülük." Psikoloğun ofisini işaret etti. "Kurban güveçte tavuk gibi doğranmış. Ayrıca masanın üzerine bırakılan o iğrenç şey de ne? Onun vücut parçaları mı?"

Hunter ve Garcia birbirlerine baktılar. Daha fazla inkâr etmenin bir anlamı yoktu.

"Evet," dedi Hunter. "Muhtemelen aynı faildir."

"Yüce Tanrım."

Yetmiş Altı

İlk oda, özünde bir bekleme odası olmasına rağmen bir konutun yaşam alanı gibi dekore edilmişti: rahat bir kanepe, iki rahat koltuk, alçak, cam ve krom bir sehpa, kabarık oval bir halı ve duvarlarda çerçeveli tablolar. Köşede yarı gizli bir konumda duran danışma masası, rahatsızlık vermeyecek şekilde ustalıkla yerleştirilmişti. İki adli tıp uzmanı sessizce odada çalışıyordu. Hunter kapıda alarm olmadığını fark etti, kapı zorla açılmış gibi de görünmüyordu; ayrıca güvenlik kamerası da yoktu. Halıda ya da kilimde ayak izi göze çarpmıyordu. O ve Garcia diğer taraftaki, masanın sağındaki kapıya geçtiler.

Önceki iki olay yerinde olduğu gibi, Hunter'ın kapıyı açtığında ilk fark ettiği şey kan oldu: halının büyük bölümünü kaplayan büyük, koyu kırmızı kan gölleri ve duvarlarla mobilyaların üzerinde birbirini çaprazlayan ince, atardamar fışkırma izleri. Hunter ve Garcia, karşılarındaki manzaranın dehşeti onları odaya adım atmaktan alıkoyan bir güç alanı oluşturmuşçasına kapının yanında bir an durakladılar.

Littlewood'un parçalanmış bedeninden geriye kalanlar, büyük, gül ağacından bir yönetici masasının yaklaşık bir buçuk metre önüne yerleştirilmiş, kana bulanmış, tekerlekli bir ofis koltuğunun üzerinde duruyordu. Kolları ve bacakları yoktu. Sadece yapışkan, kıpkırmızı kanla kaplı, tanınmaz hale gelmiş bir gövde ve baş vardı. Ağzı açıktı ve kimsenin duymadığı bir

çığlıkla donup kalmıştı. Hunter, ağzından akan ve şimdi çenesiyle göğsünü kaplayan kurumuş koyu kan miktarından adamın dilinin kesildiğini anladı. Gövdesinin her yerinde derin kesikler vardı; apaçık bir işkence kanıtıydı bu. Sol meme ucu kesilmişti. Hunter onca kanın arasında tam göremese de sağ meme ucunun etrafındaki deride farklı bir şeyler var gibiydi. İki göz kapağı da açıktı. Sağ gözü dehşet içinde karşıya bakıyordu fakat sol gözü yoktu; sadece parçalanmış, boş, karanlık bir delik vardı. Odadaki sıcaklığa rağmen Hunter'ın kanı dondu.

Gözleri yavaşça ceset ile yönetici masası arasındaki bir buçuk metrelik mesafede gezindi. Bilgisayar monitörü, kitaplar ve bir zamanlar masayı işgal eden diğer her şey şimdi yerde dağınık bir yığın halindeydi. Masa, katilin yeni iğrenç heykelinin sahnesi haline gelmişti.

Littlewood'un her iki kolu da dirsek eklemlerinden kesilmiş, biri kuzeye, diğeri güneye bakacak şekilde sahnenin iki ucuna yerleştirilmişti. Bilekler açıkça kırılmış ama kollardan koparılmamıştı. Her iki elin işaret ve orta parmakları V işareti oluşturacak şekilde birbirinden ayrılmıştı. Başparmaklar dışındaki diğer parmaklar her iki elden de kesilmişti.

Her iki işaret parmağının eklemleri yerinden çıkmış, ellerden dışarıya doğru bir tümör gibi çıkıntı yapan korkunç bir yumru meydana getirmişti. Bilekler sanki avuç içleri ön kolların iç kısmına değmeye çalışıyormuş gibi öne doğru bükülmüştü. Sol elin V şeklindeki parmakları tamamen uzatılmıştı ve uçları sahneye değiyordu. Uzaktan bakıldığında, tıpkı çocukların "yürüyen parmaklar" oynarken yaptıklarına benziyordu. V şeklindeki parmaklar bacaklara, el ise bir vücuda benziyordu. Sol başparmak yerinden çıkmış, hafifçe öne doğru itilmişti.

Sağ elde de "yürüyen parmaklar" sahneye temas ediyordu fakat onların uçları ilk parmak kemiğinden kesilmiş, böylelikle daha kısa bacaklar gibi gösterilmişti. Sol elde olduğu gibi, başparmak

yerinden çıkmış ve öne doğru itilmiş görünüyordu fakat ucu belli ki kırılmıştı zira tuhaf bir şekilde tavana doğru bakıyordu.

Hunter yukarı bakarak yerinden çıkan parmak ucunun belirli bir şeyi gösterip göstermediğini kontrol etti. Hiçbir şey göremedi. Tavanda birkaç kan lekesi vardı fakat hepsi bu kadardı.

Littlewood'un bacaklarından hiçbiri masanın üzerinde değildi; ikisi de yerde, bilgisayar monitörünün yanındaydı; ayaklardan geriye sadece ampütasyon güdüğü kalmıştı. Sağ uyluğun bir kısmı oyulmuştu. Bacaklar masanın üzerindeki heykelin bir parçası gibi görünmüyordu. Ancak bu kez başka bir şey, farklı bir şey vardı. Heykel sadece vücut parçalarından yapılmamıştı. Katil, eserini tamamlamak için sıradan ofis eşyaları kullanmıştı. Masanın bir köşesinden birkaç santim içeride, Littlewood'un uzun parmaklı sol elinin yaklaşık bir metre uzağında, ciltli bir kitap masanın üzerinde yatay vaziyette duruyordu. Kalın bir kitaptı. Sayfaları kana bulanmıştı. Kapağı tamamen açıktı. Littlewood'un kesik parmaklarından üçü tuhaf bir şekilde kitabın içine yerleştirilmişti.

Hunter kaşlarını çattı. Bir terslik vardı.

Masaya doğru ilerlemeye başladı ve bunun bir kitap değil, kitap gibi görünen şu gizli kutulardan biri olduğunu fark etti. Hunter'ın durduğu yerden çok inandırıcı görünüyordu. Masaya yaklaşırken kitap görünümlü kutunun içine yerleştirilmiş parmakların oyulduğunu ve bükülerek şekillerinin bozulduğunu gördü. İki tanesi dışarı doğru sarkıyordu. Bir diğeri en uca, ucu yukarı doğru çıkıntı yapacak şekilde yerleştirilmişti. Kutunun içi kanla doluydu.

Masanın diğer ucunda, Littlewood'un daha kısa "yürüyen parmakları" olan sağ kolu, köşedeki kitaplığa bakacak şekilde garip bir açıyla konumlandırılmıştı. Oyulmuş uyluğunun parçaları elden yarım metre kadar uzağa yerleştirilmişti.

Doktor Hove ve onun en kıdemli adli tıp başuzmanı Mike Brindle masanın sağında duruyorlardı. İki dedektif odaya girdiğinde kısık sesle bir şeyler konuşuyorlardı.

Hunter masaya yaklaşınca durdu. Tıpkı önceki iki heykel gibi, ceset parçaları ve kandan oluşan bu yığın da hiçbir anlam ifade etmiyordu. Gündelik ofis malzemelerinin kullanılması işi daha da kafa karıştırıcı hale getiriyordu. Sağına doğru bir adım atıp kitap görünümlü kutuya daha iyi bakabilmek için eğildi.

"Katil aynı kişi," dedi Doktor Hove. "Ve bu yeni kurban üzerinde de yeni şeyler denemiş."

Hunter gözlerini heykelden ayırmadı.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Garcia.

Doktor masadan uzaklaştı. "İlk kurbanda katil, kalp atış hızını dengelemek ve kan akışını normalleştirmek için ona ilaç vermiş, kan kaybından ölmesini engellemeye çalışmış ama anestezi yapmamıştı. Katil onu mümkün olduğunca uzun süre hayatta tutmaya çalışmıştı fakat adam rahatsızlığı nedeniyle çabucak can vermişti. Hatırlayacağınız üzere, ikinci kurbanda katil yeni bir yaklaşım uygulamıştı."

"Omuriliği kesmişti," dedi Garcia.

"Kesinlikle. Katil kurbanın hissetme duyusunu kasten elinden alarak acısını uyuşturmuştu. Onun ızdırabı farklıydı, psikolojikti. Kendi vücut parçalarının kesilmesini izlemek zorunda bırakılmıştı. Öldüğünü görüyor ama bunu hissedemiyordu."

"Peki üçüncü kurbanda?" diye sordu Hunter.

Doktor Hove sanki bunu düşünmekten bile korkuyormuşçasına gözlerini kaçırdı.

Yetmiş Yedi

Mike Brindle masanın etrafından dolaşarak iki dedektife yaklaştı. Kırklarının sonlarında, uzun boylu ve çırpı gibiydi; saçlarına yer yer aklar düşmüştü, sivri burunluydu. Hunter ve Garcia ile hatırlayamadığı kadar çok vakada çalışmıştı. "Bu kurbanın parçalanmadan önce öldüğünden son derece eminiz, Robert," dedi lafı Doktor Hove'dan alarak.

Hunter'ın bakışları tekrar deri koltuğun üzerindeki parçalanmış gövdeye döndü. "Kasten mi?"

Brindle başıyla onayladı. "Öyle görünüyor."

Garcia'nın bir an kafası karıştı.

"Bulduğumuz vaziyette yaptığımız analizlere göre katil, vücudun önemli kısımlarını kesmeden ve ciddi kan kaybına yol açmadan önce olabildiğince acı çektirmiş gibi görünüyor. Gövdesinde ve uzuvlarında küçük birkaç kesik var. Acıtacak kadar derin ama öldürecek kadar değil. Sol meme ucu pek de keskin olmayan bir aletle kesilmiş gibi. Sağ meme ucu ise ciddi şekilde yanmış."

Hunter sağ meme ucunun etrafındaki deride farklı olan şeyin bu olduğunu fark etti. Derinin kösele gibi dokusu, yanık izleri... fakat bunlar ateşten kaynaklı değil gibiydi.

"Kan lekeleri, küçük kesiklerin kurban hâlâ hayattayken yapıldığını gösteriyor," diye devam etti Brindle.

"Ama burada çok fazla kan var," dedi Garcia odaya bakarak. "Bunların hepsi küçük kesiklerden gelmemiştir."

"Doğru," dedi Doktor Hove. "Doğru olay zincirini otopside öğreneceğim ama bir tahminde bulunmam gerekirse, katilin ilk uzvu kesene kadar –ki bu sağ bacak gibi görünüyor– epey eğlendiğini söyleyebilirim. Kurbanın kalbi muhtemelen hâlâ atıyordu. Ama önceki iki kurbanı düşünün, katil kanamayı kontrol altına almak için elinden geleni yapmıştı: ilaçlar, doğal yöntemler, atar-damarları bağlamak..." Bakışları sandalyedeki cesede kayarken başını iki yana salladı. "Ama burada farklı."

"İlk iki kurbandaki ampütasyonlar çok temizdi," dedi Brindle. "Bunlar öyle değil ama. Derideki izlere ve mevcut koşullarda kemikleri inceleyerek gördüklerimize bakılırsa, ampütasyon kesileri özensizce ve vahşice yapılmış. Örneğin kollar..." Duraklayıp eldivenli elini burnunun ve ağzının üzerinde gezdirdi. "Görünüşe göre onları neredeyse tamamen kesmiş, sabrı tükenmiş ve sonra da çat diye bedenden koparıvermiş."

Garcia'nın gözleri bir tık büyüdü.

"Kurbanın o sırada çoktan ölmüş olduğuna hiç şüphem yok," diye ekledi Doktor Hove.

Hunter'ın bakışları yeniden yere ve birkaç ayak izine odaklandı. İzler çoğunlukla kapının yanındaydı. "Herhangi bir şeye dokunulmuş mu?"

Doktor Hove çekingen bir omuz silkme hareketiyle yanıt verdi. "LAPD binada buraya göz atmaya karar veren bütün meraklı ofis çalışanlarını bulmaya çalışıyor. Şimdiye kadar hepsi hiçbir şeye dokunmadıklarını söylemiş. Buraya giren dedektifler ve polis memurları da aynı şekilde ama kesin olarak bilemeyiz." Tekrar heykele döndü. "Bunun ne olması ya da neye benzemesi gerektiğini gerçekten bilmiyoruz. Yapıldığından bu yana yerinden oynatılmış bir şey olup olmadığını söyleyemiyoruz." Ses tonundaki heyecan

Hunter'ın dikkatinden kaçmadı. "El feneri kullanmadım," diye devam etti. "Şimdi şov zamanı sende."

Nasıl yapalım, der gibi baktı Garcia, Hunter'a.

Hunter heykeli bozmadan masadan kaldıramayacaklarının farkındaydı. Alice'e de söylediği gibi, katil ilk heykel konusunda çok titiz davranmıştı fakat ikincisinde o kadar özenli değildi. Hunter'ın katilin bu üçüncü heykelle neyi amaçladığına dair hiçbir fikri yoktu ve içinden bir ses ona zamanlarının hızla tükenmekte olduğunu söylüyordu. Adli tıp laboratuvarının başka bir replika yapmasını bekleyemezlerdi. "El fenerimiz var mı?" diye sordu.

"İşte burada," dedi Brindle ona orta boy bir el feneri vererek.

"Bir bakalım," dedi Hunter el fenerini alarak. Sandalyenin üzerinde Littlewood'un cesedinden geriye kalanlara baktı. İkinci olay yerinde, kurbanın kesik başı tam da katilin ışık hüzmesinin gelmesini istediği yere yerleştirilmişti, böylece ortaya koyduğu eser istediği gibi görülebilecekti. Littlewood'un gözlerinden biri yoktu fakat diğer gözü doğrudan heykele bakıyordu. Bu bir ipucu olmalıydı. Hunter zemini tekrar kontrol etti.

"Bütün bunların fotoğrafı çekildi mi, doktor?" Kana basmadan ve belki de cesedin bulunduğu sandalyeyi biraz kenara çekmeden Littlewood'un tek gözlü bakışıyla aynı pozisyonu almasına imkân yoktu.

Doktor Hove'un sormasına gerek yoktu. Hunter'ın bakışlarını takip etmişti ve aklından neler geçtiğini biliyordu. "Evet, sorun yok," dedi.

Perdeler çoktan kapatılmıştı. Brindle güçlü adli tıp ışıklarını söndürürken Hunter cesedin tam önünde durdu ve el fenerini Littlewood'un görüş açısıyla aynı hizaya getirmeye özen gösterdi.

Herkes aynı anda derin bir nefes aldı.

Hunter dengesini sağlayıp el fenerini açtı.

Yetmiş Sekiz

Herkes, Hunter'ın durduğu yere doğru geçmişti. Garcia sağında, Doktor Hove ve Brindle solundaydı. Bütün gözler heykelin arkasındaki duvara yansıtılan görüntülerdeydi. Brindle gergin bir şekilde ayaklarının üzerinde kımıldadı.

"Bu çok ürkütücü," diye fısıldadı usulca. Doktor Hove ona heykellerin oluşturduğu gölge görüntülerinden bahsettiğinde çok ürkütücü bir şey hayal etmişti fakat orada olmak ve bunu kendi gözlerinle görmek bambaşka bir olaydı. Uzun zamandır bir suç mahallinde kendini bu kadar rahatsız hissetmemişti.

Herkes görüntülere içgüdüsel olarak gözünü kısarak baktı fakat kimsenin bir şey sormasına gerek yoktu. Bunlar şimdiye kadar gördükleri en net imgelerdi. Hayvan ya da boynuzlu yaratıklar yoktu.

Littlewood'un sol elindeki "yürüyen parmaklar" tıpkı ayakta duran bir insana benzeyen bir görüntü yansıtmıştı. Hafif öne doğru itilmiş başparmak bir kol oluşturuyordu. Tepedeki çıkık parmak eklemi ise bir kafa şekli yaratmıştı. Birleştirildiğinde, yürüyen ya da hareketsiz duran ve önündeki bir şeyi işaret eden birinin görüntüsü ortaya çıkıyordu. Kitap görünümlü kutu, kapağı açık bir tür büyük konteynere benzeyen bir gölge yansıtıyordu.

Gölge görüntülerinde derinlik algılanamazdı, bu nedenle elden bir metre kadar uzaktaki kapağı açık kitap görünümlü kutu,

el ile aynı hizadaymış gibi görünüyordu. Kompozisyon, büyük bir konteynerin önünde duran ve onu işaret eden birini andırıyordu.

İşin ilginç yanı, oyulmuş ve kitap görünümlü kutunun içine yerleştirilmiş parmaklardı. Gölgeleri, tuhaf bir şekilde, konteynerin içinde yatan başka birini andıran yeni bir görüntü oluşturuyordu. Parmaklardan birinin gölgesi, bir uca yaslanan bir baş oluşturuyordu. Kutunun yan tarafına doğru uzanan diğer iki parmak, bir kol ve bacağı andırıyordu. Vücudun geri kalanı sanki kutunun içine gömülmüş gibi, görünmüyordu. Bu görüntü Hunter'a bir küvetin içinde bir kolunu yana sarkıtmış, bir ayağını kenara atmış, başını bir uca yaslamış, rahatça yatan birini hatırlattı.

İlk yorum Garcia'dan geldi. "Sanki biri bir kutunun içinde uyuyan ya da... banyo yapan başka birini işaret ediyor."

Brindle yavaşça başını salladı. "Evet, bunu kabul edebilirim. Ama neden onu işaret ediyor?"

"Bu da yapbozun bir parçası," dedi Garcia. "Hem görüntüyü görmek için doğru açıyı bulmamız hem de onu yorumlamamız gerekiyor."

"Sana bir şey ifade ediyor mu?" diye sordu Doktor Hove, Hunter'a. "Şu ana kadar bildiklerinizle herhangi bir şekilde bağlantısı var mı?"

Hunter gözlerini gölge imgesinden ayırmadı. "Emin değilim ve görüntüyü daha fazla inceleyene kadar yorum yapmak istemiyorum."

"Oldukça hipnotik," diye ekledi Brindle sanki görüntüye farklı açılardan bakmaya çalışırmış gibi başını önce bir yana, sonra diğer yana eğerek.

"Eminim katilin niyeti de tam olarak buydu," dedi Garcia. "Pekâlâ, Nashorn'un teknesinde yaptığımızın aynısını yapıp gölgenin fotoğrafını çekmeliyiz. Adli tıp ışıklarını el fenerinin olduğu yere yerleştirirsek kamera flaşını kullanmamız gerekmez."

"Sorun değil," dedi Brindle ve köşedeki ayaklı adli tıp ışığına doğru ilerlemeye başladı.

"Bekle," dedi Hunter kaşlarını çatarak. Bir terslik vardı. El fenerini kapatıp arkasına döndü, gözlerini odada yerden tavana kadar gezdirdi.

"Sorun ne?" dedi Garcia.

"Bir terslik var sanki."

"Ne gibi?"

"Görüntü... eksik."

Garcia, Doktor Hove ve Brindle merakla bakıştılar. Kimse Hunter'ın neyi kastettiğini bilmiyor gibiydi.

"Eksik mi? Nasıl?"diye sordu Doktor Hove.

Hunter el fenerini tekrar açtı. Gölge görüntüsü heykelin arkasındaki duvarda yeniden belirdi. "Ne görüyorsun?"

"Az önce gördüğümün aynısını," dedi doktor. "Carlos'un dediği şeyi. Başka birinin işgal ettiği bir konteynerin önünde biri duruyor gibi. Küvet de olabilir. Neden ki? Sen ne görüyorsun?"

"Aynısını."

Herkesin yüzünde şaşkınlık vardı.

"Peki neden eksik dedin?" diye sordu Garcia. Hunter'ın kimsenin görmediği şeyleri görmesine, kimsenin sorgulamadığı şeyleri sorgulamasına alışkındı. Sanki zihni hiç tatmin olmuyordu. Görüntüler gözlerinin önünde net bir şekilde dururken bile araştırmaya devam etmek istiyordu.

"Konteynerin görüntüsünü masanın üzerindeki sahte kitap, içindeki kişinin görüntüsünü ise parçalanmış parmaklar oluşturuyor."

"Doğru," dedi Garcia. "Ve önünde duran kişinin görüntüsünü de el oluşturuyor."

"Tamam," dedi Hunter. "Ama bu açıdan ikinci el ile ilgili bir şey göremiyoruz."

Herkes büyük masanın diğer ucundaki kurbanın sağ koluna baktı. Daha kısa "yürüyen parmaklara" sahip olan kola. Katil onun önüne Littlewood'un uyluğundan koparılmış birkaç parça koymuştu.

"İki kol birbirinden çok uzak," diye devam etti Hunter. "Işık hüzmesi yeterince geniş değil."

"Belki de heykelin parçası değildir," dedi Brindle.

Hunter başını iki yana salladı. "Bacakların ve kesik ayakların heykelin parçası olmadığına katılıyorum. Onlar masanın kenarına atılmışlar ama kol öyle değil. Sahnede olmasının bir nedeni var." Hunter'ın bakışları yine yavaşça odayı tarıyordu. Gözleri büyük yönetici masasının solundaki kalın kitaplarla dolu kitaplığa takılınca durakladı. Katil, Littlewood'un çıkardığı gözünü dikkatlice masanın üstüyle aynı hizadaki alttan üçüncü rafta yatay duran bir kitabın üzerine yerleştirmişti. Göz, tuhaf bir açıyla doğrudan ikinci heykele bakıyordu.

"İki ayrı görüntü," dedi Hunter.

Herkes Hunter'ın bakışlarını takip etti.

"Vay adi herif," diye mırıldandı Garcia.

Hunter kitaplığa doğru ilerledi, el fenerini kanlı gözün hizasında tutup açtı.

Yetmiş Dokuz

Adli tıp ışıklarını yeniden konumlandırmaları ve iki heykelin –ya da nasıl bakıldığına bağlı olarak bir heykelin iki parçasının– iki ayrı fotoğrafını çekmeleri beş dakikadan kısa sürdü. Ceset ve kesilmiş vücut parçaları çoktan götürülmek üzere hazırlanıyordu.

Hunter ve Garcia, Doktor Hove ve Mike Brindle'ın işlerine devam etmeleri için yanlarından ayrılıp koridorda bir sonraki ofise doğru yürüdüler. Burası bir muhasebeciye aitti fakat şu an polis tarafından kullanılıyordu. O sabah cesedi bulan, Littlewood'un sekreteri Sheryl Sellers, bir kadın polis memuru eşliğinde bir saatten fazla bir süredir içeride oturuyordu. Sheryl'ın titremesi ve ağlaması hâlâ geçmemişti. Kadın memur ona bir bardak şekerli suyu neredeyse zorla içirmek mecburiyetinde kalmıştı.

Sheryl, olay yerine ilk geldiklerinde Dedektif Jack Winstanley ve ortağının birkaç sorusunu yanıtlamıştı fakat o zamandan beri suskun bir halde muhasebecinin ofisinde oturmuş, boş gözlerle duvara bakıyordu. Polis psikoloğuyla konuşma teklifini reddetmişti. Tek isteğinin oradan ayrılıp eve gitmek olduğunu söylemişti.

Hunter ve Garcia ofise girerken Hunter kadın memura hafifçe başını salladı. Memure de başını sallayarak karşılık verdi ve dışarı çıktı.

Sheryl kahverengi, eski püskü bir ikili koltukta oturuyordu. Dizlerini birleştirmiş, yarısına kadar içilmiş su bardağını kavrayan ellerini kucağına koymuştu; tüm vücudu gergin ve kaskatı

görünüyordu. Koltuğun tam kenarına oturmuştu. Gözyaşları göz makyajını yanaklarından aşağı akıtmış ama o silmeye tenezzül etmemişti. Akı tamamen kaybolan gözleri ağlamaktan kan çanağına dönmüştü.

"Bayan Sellers," dedi Hunter onunla göz göze gelmek için çömelerek. Onun göz hizasında kalmaya özen göstererek daha az meydan okuyan bir konum aldı.

Dikkatini karşısındaki adama vermesi Sheryl'ın birkaç saniyesini aldı. Hunter göz göze gelene kadar bekledi.

"Nasılsınız?" diye sordu Hunter.

Perişan haldeki kadın burnundan derin bir nefes aldı ve Hunter onun ellerinin tekrar titremeye başladığını fark etti.

"Bir bardak daha su ister misiniz?"

Sheryl'ın soruyu kavraması biraz zaman aldı. Gözlerini kırpıştırdı. "Daha sert bir şeyiniz var mı?" Sesi titrek bir fısıltı gibiydi.

Hunter hemen gülümsedi. "Kahve?"

"Daha sert bir şey?"

"Duble kahve?"

Kadının ifadesi bir nebze yumuşadı. Başka koşullar altında olsa gülümserdi. Onun yerine omuz silkip bir kez başını salladı.

Hunter ayağa kalkıp Garcia'nın kulağına bir şeyler fısıldadı, Garcia odadan çıktı. Hunter çömelme pozisyonuna geri döndü.

"Adım Robert Hunter. LAPD'de görev yapan başka bir polis memuruyum. Bugün birkaç kişiyle konuştuğunuzu biliyorum. Olanlar ve bu sabah tanık olmak zorunda kaldıklarınız için gerçekten üzgünüm."

Sheryl onun sesindeki samimiyeti hissetti. Bakışları tekrar elindeki bardağa kaydı.

"Bunu zaten yaptığınızı biliyorum. Ve sizden bunu tekrar yapmanızı istediğim için özür dilerim ama bana dünden bu yana gerçekleşen olaylar zincirini anlatır mısınız? Dr. Littlewood'un son seansından bu sabah buraya geldiğiniz ana kadar."

Sheryl Sellers yavaşça ve titreyen bir sesle, olay yerine gelen ilk iki dedektife anlattığı tüm olayları tekrar anlattı. Hunter sözünü kesmeden dinledi. Hikâye daha önce duyduklarıyla tutarlıydı.

"Yardımınıza gerçekten ihtiyacım var, Bayan Sellers," dedi Hunter kadın sözünü bitirdiğinde. Sessizliği onu devam etmeye teşvik etti. "Ne kadar zamandır Dr. Littlewood'un sekreteri olduğunuzu sorabilir miyim?"

Kadın tekrar Hunter'a baktı. "Geçen baharda başladım. Bir yıldan biraz fazla oldu."

"Dr. Littlewood'un son zamanlarda herhangi bir hastasıyla yaptığı seanslardan sonra tedirgin ya da gergin görünüp görünmediğini hatırlıyor musunuz?"

Sheryl bir an için düşündü. "Hatırlayabildiğim kadarıyla hayır. Seans sonlarında ve gün sonunda hep aynıydı; sakin, rahat, komik, çoğu zaman..."

"Hastalarından herhangi biri seans sırasında şiddete başvurdu mu ya da sinirlendi mi?"

"Hayır, hiç olmadı. En azından ben burada çalışmaya başladığımdan beri."

"Hastalarından herhangi biri onu herhangi bir şekilde tehdit etti mi, biliyor musunuz?"

Sheryl başını iki yana salladı. "Bildiğim kadarıyla etmedi. Eden olduysa bile Nathan bana hiç bahsetmedi."

Hunter başını salladı. "Dr. Littlewood'un ofisinde gizli bir kitap görünümlü kutu bulduk. Neden bahsettiğimi biliyor musunuz?"

Sheryl başını salladı ama gözlerinde korku yoktu, Hunter'ın tahmin ettiği gibiydi. Sheryl o sabah erken saatlerde Littlewood'un ofisinin kapısını açtığında gördüğü ilk şey sandalyenin üzerindeki parçalanmış ceset ve kan olmuştu. Bu onu panikletmeye yetmişti. Etrafındaki diğer her şey bulanıklaşmıştı. Hunter onun masayı

ve heykeli fark ettiğinden bile şüpheliydi. Ofise girmek yerine yardım istemeye koşmuştu.

"Dr. Littlewood'un ofisinde bunlardan bir tane var mıydı? *Bilinçaltı Zihin* başlığını taşıyan siyah beyaz bir tane?"

Soruyu biraz tuhaf bulan Sheryl kaşlarını çattı. "Evet. Masanın üzerinde dururdu. Ama onu hiçbir zaman gizli bir kutu olarak kullanmadı. Ofisteyken cep telefonunu ve arabasının anahtarlarını hep orada bırakırdı."

Hunter defterine birkaç not yazdı. "Yeni bir seans için randevu alan her hastanın önce sizinle görüşmesi gerektiğini varsaymakta haklı mıyım?"

Sheryl başını salladı.

"Yeni hastaların da mı?"

Tekrar başını salladı.

Garcia elinde bir fincan kahveyle içeri girdiğinde gözleri kapıya kaydı. Garcia gülümseyerek kahveyi Sheryl'a uzattı. "Umarım yeterince serttir," dedi.

Sheryl kahveyi aldı ve sıcakmış değilmiş umursamadan büyük bir yudum içti. Kahve ağzını yakmayacak kadar soğuktu ama sert tadını hemen fark etti ve şaşkınlıkla iki dedektife baktı.

"Dışarıdakilerden biri İrlandalı," dedi Garcia. "Yapmayı bildiği tek kahve İrlanda kahvesiymiş." Omuz silkti. "Öyle olunca rica ettim." Tekrar gülümsedi. "Sinirleri yatıştırmada üstüne yokmuş."

Sheryl'ın dudakları iki tarafa da üçer milim yayıldı. Ancak bu kadar gülümseyebiliyordu. Sheryl iki yudum daha içerken Hunter bekledi. Ellerinin titremesi biraz geçince Hunter'a baktı.

"Bayan Sellers, Dr. Littlewood'un çok meşgul bir adam olduğunu biliyorum. Bana son iki üç ay içinde yeni hasta kabul edip etmediğini söyler misiniz?"

Sheryl bakışlarını Hunter'dan ayırmadı fakat hafızasını yoklarken uzaklara daldı. "Evet, sanırım üç yeni hasta aldık.

Kayıtlarıma bakmam gerek. Emin olamıyorum. Şu anda sağlıklı düşünemiyorum."

Hunter anlayışla başını salladı. "Kayıtlarınız bilgisayarınızdadır herhalde."

Sheryl başıyla onayladı.

"Dr. Littlewood'un son birkaç ay içinde kaç yeni danışanı olduğunu, kaç seans yaptıklarını ve kim olduklarını öğrenmemiz gerçekten önemli."

Sheryl tereddüt etti. "Size isimlerini veremem. Bu bilgiler gizli."

"Sizin harika bir sekreter olduğunuzu biliyorum, Bayan Sellers," dedi Hunter sakin bir sesle. "Ve neden bahsettiğinizi de çok iyi biliyorum. Öyle görünmediğimin farkındayım ama ben de psikoloğum. Etik kurallarını ve ne anlama geldiklerini biliyorum. Sizden istediğim şey bu kuralları ihlal etmez. Dr. Littlewood'un güvenini boşa çıkarmış olmayacaksınız. Seansların içeriği gizlidir ve onlar bizi ilgilendirmiyor. Sadece yeni hastaları bilmem gerekiyor. Bu çok önemli."

Sheryl kahvesinden bir yudum daha aldı. Etik kuralları hakkında bir şeyler duymuştu fakat kendisi psikolog değildi. Bunun için yemin etmemişti. Ve az önce Nathan Littlewood'a yapılanları gördükten sonra, Tanrı şahidiydi ki bunu yapan her kimse yakalanması için elinden geleni yapacaktı.

"Bilgisayarıma ihtiyacım var," dedi sonunda. "Ama oraya tekrar giremem. O odaya gidemem."

"Sorun değil," dedi Hunter başıyla Garcia'yı işaret ederek. "Bilgisayarınızı size getiririz."

Seksen

Başkomiser Blake, Garcia'yla birlikte döndükten birkaç dakika sonra Hunter'ın ofisinin kapısını açtı. Alice Beaumont zaten oradaydı.

"Kurban bu kez psikolog muymuş?" diye sordu başkomiser yanında getirdiği tek sayfalık bir çıktıdan okuyarak.

"Doğru," dedi Garcia. "Nathan Littlewood, elli iki yaşında, boşanmış, yalnız yaşıyormuş. Eski karısı yeni kocasıyla birlikte Şikago'da yaşıyormuş. Harry Littlewood adında bir çocukları varmış, Las Vegas'ta yaşıyormuş. Orada üniversite okuyormuş. Nathan'ın kendisi UCLA mezunuymuş. Yirmi beş yıl boyunca Los Angeles şehrinin psikologlar kurulunda yer almış. Muayenehanesi Silver Lake'te. On sekiz yıldır oradaymış. Los Feliz'de iki odalı bir dairede oturuyormuş, bugün gidip kontrol edeceğiz. Psikolog olarak çoğunlukla günlük sorunlarla ilgileniyormuş: depresyon, ilişki sorunları, yetersizlik duyguları, öz güven düşüklüğü, bu tür şeyler."

Başkomiser Blake elini kaldırarak onun sözünü kesti. "Bir saniye, emniyetle bağlantısı var mı? LAPD'ye herhangi bir soruşturmada yardım etmiş mi?"

"Biz de sizin kadarını biliyoruz, başkomiserim," dedi Garcia bilgisayarında bir şeylere tıklarken. "Eğer etmişse bu, kesinlikle Littlewood'u önceki iki kurbanla ilişkilendirebilir ve intikam ihtimalini güçlendirir. Araştırıyoruz ama incelememiz gereken

yirmi beş yıllık kayıt var ve bu kayıtlara ulaşmak göründüğü kadar kolay değil. Suç mahallinden daha yeni geldik ama küçük bir ekibi konuyla alakalı görevlendirdim bile."

Başkomiserin sorgulayan bakışları Alice'e kaydı. O da bunu bekliyordu.

"Bu bilgi bana yeni ulaştı," dedi Alice. "Henüz araştırmaya başlamadım ama Nathan Littlewood herhangi bir şekilde bir polis soruşturmasına dâhil olmuşsa bunu öğreneceğim."

Başkomiser Blake fotoğraf panosuna yaklaştı ve gözlerini yeni suç mahalli fotoğraflarının üzerinde yavaşça gezdirdi. Aradaki farkı hemen anladı. "Vücudu kesik ve morluklarla kaplı. İşkence mi görmüş?"

"Evet," dedi Hunter. "Otopsi sonuçlarını beklememiz gerekecek ama Doktor Hove bu kez katilin herhangi bir ampütasyon yapmadan önce kurban ölene kadar onunla epey uğraştığı izlenimine kapılmış."

Başkomiserin dikkati Hunter'a yöneldi. "Neden?"

"Bilmiyoruz."

"Ama katil önceki iki kurbandan hiçbirine bunu yapmamıştı. Ampütasyonların kendisi işkenceydi. Buna neden farklı davrandı?"

"Bilmiyoruz, başkomiserim," dedi Hunter. "Öfkesi artıyor olabilir ama muhtemelen bireyselleştiriyor."

"O da ne demek oluyor?"

"Kurbanlarının her biri kaçınılmaz olarak içinde yepyeni duyguları tetikliyor. Bu duygular kurbanın tepkisine göre değişebilir ve değişecektir de. Bazı kurbanlar karşılık veremeyecek kadar korkacaktır. Bazıları, iş birliği yaparlarsa ya da katili ikna etmeye çalışırlarsa bunun kendi avantajlarına olacağını düşünebilirler. Bazıları karşı koymaya, çığlık atmaya, bir şeyler yapmaya... vazgeçmek dışında her şeyi yapmaya çalışacaktır. Ancak bireyler olarak hepimiz korku ve tehlikeye farklı tepkiler veririz."

"Ve bu kurbanın tepkisi katilin tepesini attırmış olabilir," dedi Başkomiser Blake.

Hunter başını salladı. "Eğer fırsatını bulmuş ve sinirlerine hâkim olabilmişse eminim Littlewood katille bir psikolog gibi konuşmaya, onu yapmak üzere olduğu şeyden vazgeçirmeye çalışmıştır. Eğer katil Littlewood'un sesinde küçümseyici bir ton yakalamışsa bu onun içinde bir öfke bombası patlatmış olabilir. Cinayetten önce o odada neler olduğunu bilmiyoruz, başkomiserim. Bildiğimiz tek şey, bu olay yerinin önceki ikisinden çok daha fazla öfke taşıdığı."

"Daha fazla öfke mi?" Başkomiser Blake önceki iki olay yeri fotoğrafına baktı. "Bu nasıl mümkün olabilir?"

"Kurbanın vücudundaki kesikler ve morluklar, katilin kurbanın acısını uzatmak istediğini gösteriyor. Çok yavaş bir ölüm istemiş. Ampütasyonları çok erken yapsaydı bunu başaramayacak ya da kontrol edemeyecekti. Littlewood'un sekreteri akşam yedi buçuk sularında ofisten ayrılmış. Henüz teyit edemiyoruz ama katilin kurbana bundan kısa süre sonra ulaştığını söyleyebilirim. Kurbanla kesintisiz en az on saat geçirmiş." Hunter, Littlewood'un sandalyedeki cesedinin fotoğrafını gösterdi. "Ve bu sürenin çoğunda ona işkence etmiş."

"Kimse bir şey duymamış mı?"

"Burası küçük ofislerle dolu küçük bir bina," dedi Garcia. "Neredeyse herkes çoktan evine gitmişti. En son çıkan, ofisi birinci katta olan bir grafik tasarımcıymış. Sekiz on beşte çıkmış. Binada güvenlik kamerası yok."

"Ayrıca Doktor Hove'un şüpheleri doğruysa," diye devam etti Hunter, "katil ampütasyon yöntemlerini de değiştirmiş."

"Ne demek istiyorsun?"

"İlk iki kurbanda ampütasyon kesileri çok profesyonelce yapılmıştı," dedi Garcia. "Ama üçüncü kurbanda öyle değil. Dok-

tor Hove parçalanma ve koparılma belirtileri olduğunu söyledi. Doktordan çok kasap işi gibi."

Başkomiser Blake endişeyle nefesini verdi. "Tamam, bu yeni heykel bize ne sunuyor peki? Arkasında bir gölge imgesi olduğunu varsayıyorum."

"Hayır," dedi Garcia.

"Ne?"

"İki tane var."

Seksen Bir

Başkomiser Blake her iki dedektife de baktı fakat gözlerinde şaşkınlık yoktu. Bu katilin şimdiye kadar yaptıklarından sonra artık hiçbir şey onu kolay kolay şaşırtamazdı.

"Katilin bize iki farklı heykel mi yoksa iki parçadan oluşan tek bir heykel mi bıraktığından emin değiliz," dedi Garcia. "Bu sefer farklı bir şey daha yapmış. Eserini tamamlamak için ofis malzemeleri kullanmış." Garcia, Nathan Littlewood'un masasında neler bulduklarını açıkladı. Bunu yaparken Başkomiser Blake ve Alice sessizce yeni heykel fotoğraflarını incelediler. Garcia onlara katilin Littlewood'un gözlerinden birini, görünüşe göre heykelin bir parçasına nasıl bakılması gerektiğini göstermek için çıkardığını söylediğinde Alice midesinde bir şeylerin kıpırdadığını hissetti.

"Önce heykelin bu kısmına baktık," dedi Garcia tahtadaki heykel fotoğrafını göstererek. "Ve bunu elde ettik." İlk gölge imgesi fotoğrafını ilgili heykele ait fotoğrafın tam altına gelecek şekilde panoya tutturdu.

Başkomiser Blake ve Alice fotoğrafı incelemek için yaklaştılar.

"Ee, ne bu şimdi?" dedi başkomiser, sözlerine karışan kızgınlıkla. "Birisi banyo yapan başka birini mi izliyor? Katil şimdi de sapık mı oldu?"

"Ya da kutunun içindeki birini izliyor," dedi Hunter.

"Ben de tam bunu söyleyecektim," dedi Alice, Hunter'a. "İkinci heykeldeki detay seviyesinin ilkinden daha düşük olduğu

konusunda söylediklerini anlıyorum ama yine de ondaki de epey yüksekti." Yeni gölge imgesinin fotoğrafını gösterdi. "Bu bir küvet değil. Kapağı var." Bunu gerçek heykelin fotoğrafıyla karşılaştırdı. "Katil bunun bir küvet olduğunu düşünmemizi isteseydi orijinal kutunun kapağını kolayca koparabilirdi."

Hunter'ın düşünceleri de aynen böyleydi. Eğer bu görüntünün bir parçasıysa bunun bir nedeni vardı.

"Yani birisi bir kutunun içinde yatan başka birine bakıyor," diye kendi dediklerini düzeltti başkomiser. "Bunun ne anlama gelebileceğine dair fikri olan var mı?"

"Henüz yok," dedi Hunter.

"Yani bu da başka bir anlamsız ipucu. Bu sonsuz bulmaca kutusunun başka bir parçası?"

Hunter bir şey söylemedi.

Başkomiser huzursuzca geri çekildi. "Peki elimizdeki ikinci imge nedir?"

Garcia olay yeri fotoğraflarını kullanarak heykellerin masanın iki ucuna yerleştirildiğini açıkladı. Katil, kurbanın kafasını ve çıkardığı gözünü uygun noktalara yerleştirerek bir film yönetmeni gibi gölge görüntüleri ortaya çıkaracak ışık hüzmesini yönlendirmişti.

"İkincisinden bunu elde ettik." Garcia ikinci gölge imgesi fotoğrafını tahtaya iliştirdi.

İkinci el heykeli birincisine çok benzediğinden oluşturdukları gölgelerin neredeyse aynı olması şaşırtıcı değildi. Bu heykelin de bir insanı tasvir ettiğinden kimsenin şüphesi yoktu fakat bu kez katil "yürüyen parmakları" birinci parmak ekleminden kestiği için bu kişi ya çok kısa boylu ya da diz çökmüş gibi görünüyordu. Başparmağın konumlandırılma şekline bakılırsa –ileriye doğru, kırık ucu yukarı bakacak şekilde– kişi kolunu kaldırmış ve gökyüzünü işaret ediyor gibi görünüyordu. Yerde, figürün

tam önünde, tanınmaz halde büyük parçalar vardı. Gölgelerini kurbanın uyluğundan koparılan parçalar oluşturuyordu.

"Bu da ne böyle? Bizimle dalga geçiyor resmen," dedi Başkomiser Blake tedirgin bir sessizliğin ardından. "Bütün bunlar da ne şimdi? Bir cüce mi? Çocuk mu? Diz çöken biri mi? Dua mı ediyor? Gökyüzünü mü işaret ediyor?" Dikkati bir önceki gölge imgesi fotoğrafına kaydı. "Yani elimizde bir kutunun içindeki başka birine bakan biri..." parmağını panodaki en yeni fotoğrafa sapladı, "... ve bir cüce, çocuk ya da dua eder gibi diz çökmüş biri var. Bunların bu yeni kurbanla ne ilgisi var?"

Başkomiserin bu soruya cevap beklemediğini herkes biliyordu.

"Bakın ne diyeceğim..." dedi başkomiser, kimseye cevap verme fırsatı tanımadan, "... hiçbir ilgisi yok. Adam bizimle oynuyor; bize hayvanlar, boynuzlu canavarlar, duvar mesajları, rock şarkıları ve şimdi de bu saçmalığı veriyor. Zamanımızı boşa harcıyor çünkü tüm bu saçmalıkların ne anlama geldiğini anlamaya çalışmak için saatler harcayacağımızı biliyor." Tüm fotoğraf panosunu göstermek için elini dairesel bir hareketle salladı. "Bu esnada kendisi sokaklarda elini kolunu sallayarak dolaşıyor, bir sonraki cinayetini planlıyor, bir sonraki kurbanını gözetliyor ve hepimize bir tarafıyla gülüyor. Gölge kuklaları mı? Burada kuklalar biziz ve o bizi istediği gibi oynatıyor."

Seksen İki

Öğleden sonra Garcia ve Başkomiser Blake'le birlikte Hunter, daha çok bir idam mangasını andıran basının karşısına çıkmışlardı. Muhabirler Nathan Littlewood'un ofis binasındaki herkesle konuşmuş, parçalama ve kafa kesmeden, ayinsel, gerçek vudu bebeği yaratma ve yamyamlığa kadar türlü hikâyeler duymuşlardı. Hatta bir kadın *vampir* kelimesinden bile bahsetmişti.

Hunter, Garcia ve Başkomiser Blake muhabirleri duydukları hikâyelerin hiçbirinin doğru olmadığına ikna etmek için ellerinden geleni yaptılar. Ama kesin olan bir şey vardı: Yeni bir seri katil haberi patladı patlayacaktı.

Basın toplantısının ardından Hunter ve Garcia, Littlewood'un sekreterinin kendilerine verdiği isimler üzerinde çalışmaya başladılar. Nathan Littlewood zaten dolu olan programı nedeniyle son üç ayda yalnızca üç yeni danışan alabilmişti: Kelli Whyte, Denise Forde ve David Jones.

Kelli Whyte ve Denise Forde geçen ay terapi seanslarına başlamıştı ve her ikisi de toplamda dörder seans almıştı. David Jones iki hafta önce görüşme için aramıştı. Hafta başında ilk seansı için gelmişti. Sheryl, Jones'un bir seksen beş ila bir seksen sekiz boylarında, geniş omuzlu ve ortalama vücuda sahip biri olduğunu söylemişti. Fakat Hunter'a görünüşü hakkında pek ayrıntı verememişti. Jones'un tek seansına birkaç dakika geç geldiğini ve görünüşünü gizlemeye özen gösterdiğini söylemişti. Güneş

gözlüğü takmış, beyzbol şapkasını alnına kadar indirmişti ancak Sheryl'a göre bu durum danışanlar arasında, özellikle de Hollywood tipleri arasında alışılmadık bir olay değildi.

Hunter, Kelli Whyte'ın Hancock Park'ta yaşayan, kırk beş yaşında, yeni boşanmış bir kadın olduğunu öğrendi. Los Angeles'ın finans bölgesinde bir borsa şirketini yönetiyordu ve altı ay önce boşandığından beri genel olarak hayatla başa çıkmakta zorlanıyordu.

Denise Forde, Güney Pasadena'da yalnız yaşayan yirmi yaşında bir bilgisayar analistiydi ve Silver Lake'te bir yazılım şirketinde çalışıyordu. Şimdiye kadar onun hakkında öğrendikleri tek şey, çok utangaç olduğu, kendine güvenmediği ve pek arkadaşı yokmuş gibi göründüğüydü.

Kelli de Denise de Hunter'ın gözünde şüpheli değildi. Öte yandan David Jones şimdiye kadar tam bir muammaydı. Sheryl'ın tuttuğu dosyadaki adresi yanlıştı. Batı Hollywood'daki bir sandviç dükkânını adres olarak vermişti. Dosyadaki cep telefonu numarası sürekli çalıyor ama kimse açmıyordu. Ayrıca David Jones, sahibinin izinin kolayca bulunamayacağı kadar yaygın bir isimdi. Hızlı bir aramayla, sadece Los Angeles şehir merkezinde bile kırk beşten fazla kişinin bu ismi taşıdığı ortaya çıktı. Her halükârda Hunter'ın bu ismin sahte olduğuna şüphesi yoktu. Katilin cinayet gününden önce Littlewood'un ofisini ziyaret ettiğine emindi. Bu katil fazlasıyla zekiydi, keşif yapmamış olamazdı. Littlewood'un ofisinin geceleri ıssız olduğunu biliyordu. Binanın güvenlik seviyesinin çok düşük olduğunu, gece bekçisi ve güvenlik kamerası bulunmadığını biliyordu. Binaya girmenin çocuk oyuncağı olduğunu biliyordu. Ama en önemlisi, heykelini tamamlamak için yanında küçük bir kutu getirmesine gerek olmadığını biliyordu. Littlewood'un o gizli kitap görünümlü kutuyu masasında muhafaza ettiğini biliyordu. Bu katil fazlasıyla cesur, fazlasıyla kibirliydi. Onu öldüreceği günden önce Littlewood'la ofisinde

yüz yüze oturmak istemiş olabilirdi. Belki de sırf eğlencesine. Ve bunu yapmak için danışan gibi davranmaktan daha iyi bir yol olabilir miydi? Kimliğini gizlemek çok kolaydı. Belki de Başkomiser Blake haklıydı, katil herkesi kukla gibi oynatıyordu.

Seksen Üç

Hunter'ın masasındaki telefon çaldığında vakit geç olmuştu. İsteksizce dikkatini fotoğraf panosundan ayırıp telefona uzandı.

"Robert, elimde bazı sonuçlar var," dedi Doktor Hove'un yorgun sesi.

Saatine bakan Hunter vaktin bu kadar geç olduğuna şaşırdı. Bir kez daha zamanın nasıl geçtiğini anlamamıştı. "Hâlâ çalışıyor musun, doktor?" Garcia'ya dâhilî telefonunu açmasını işaret etti.

"Evet, diyene bak. Eminim Carlos da hâlâ ofistedir."

"Evet, buradayım," dedi Garcia yüzünü buruşturarak.

"Beyinlerinize zarar vererek bu adamı yakalayamazsınız, Robert. Bunu sen de biliyorsun."

"Evet, biz de tam çıkmak üzereydik."

"Kesin öyledir."

Hunter gülümsedi. "Ee, neler buldun bizim için?"

Hunter ve Garcia sayfaların çevrilme sesini duydular. "Tahmin ettiğimiz gibi, kurbanın gövdesindeki bütün kesikler ve morluklar henüz hayattayken yapılmış. Ölüm saatini sabah üç ile beş arasında bir yere koyuyorum."

"Bu da katile heykelini yapmak için en az üç saat vermiş olmalı," dedi Hunter.

"Doğru," dedi Doktor Hove. "Önceki iki kurban gibi bu kurban da ciddi kan kaybına bağlı olarak kalp ve böbrekler başta olmak üzere organ yetmezliğinden ölmüş. Kurbanın ayrıca sağ

meme ucunda, gövdesinde, kollarında, cinsel organında ve sırtında yanık izleri vardı. Bunların saç ütüsüyle yapıldığına eminim."

"Ne?" dedi Garcia.

"Kimileri saç düzleştirici de diyor."

"Evet, biliyorum, doktor. Emin misin?"

"Oldukça eminim. Yanık izleri çok düzgün, asimetrik düz kenarlı. Meme ucundaki izlerden anlaşılıyor. Meme ucu yanmamış. İzler birkaç milimetre yanından başlıyor, sanki meme ucu tutulup çekilmiş, sonrasında da bir çift kızgın kıskaçla yandan kıstırılmış gibi."

Garcia dişlerini gıcırdatıp sol kolunu göğsünün üstünde çaprazladı.

"Yanık izleri üç santimetre genişliğinde plakalar tarafından yapılmış, belki bir iki milim oynar ama bu birçok saç ütüsü markası için oldukça standarttır. Katil kurbana işkence etmeyi bitirince ampütasyonlara geçmiş. Önce sol bacak kesilmiş. Kurban hâlâ hayattaymış ama zar zor. Bu da olay yerinde neden o kadar çok kan olduğu sorusunu cevaplıyor. Dediğim gibi, katil bu kez kanamayı durdurmaya çalışmamış. Büyük atardamarların ya da büyük toplardamarların bağlanması ya da klipslenmesi söz konusu değil. Katil kurbanın kan kaybından ölmesine göz yummuş, bu nedenle bu sefer toksikolojiden pek bir şey elde edeceğimizi sanmıyorum. Yani en azından kalp atış hızını düşüren ilaç çıkmayacaktır."

"Ama belki başka tür bir ilaç çıkar?" dedi Hunter, Doktor Hove'un kararsız ses tonundan yola çıkarak.

"Belki. Kurbanın boynunun sağ tarafında bir iğne morluğu buldum. Katil kurbana bir şey enjekte etmiş gibi görünüyor ama tam olarak ne olduğunu henüz bilmiyoruz."

Hunter bir kâğıda birkaç not karaladı.

"Katilin bu kez ampütasyonların kalitesine özen göstermediği konusunda da haklı çıktık," diye devam etti Doktor Hove. "Kullanılan alet aynıydı..."

"Elektrikli et bıçağı," dedi Garcia.

"Evet. Ama bu kez sanki bir rostoyu oyuyormuşçasına bıçağı daha çok bir kasap gibi kullanmış. Ayrıca önceki iki kurbanda olduğu gibi görünürde kesik çizgilerine rastlamadım. Katil doğru kesim noktalarına pek önem vermemiş."

"Bu işten fazla keyif almaya başlıyor," dedi Garcia.

"Ayrıca el ve ayak bileklerinde, ön kollarda bağlama izleri bulduk. Önceki ikisinin aksine bu kurban bağlanmış. Bu da ilk yöntemden bir başka sapma teşkil ediyor. Olay yerinde bağlama ipini bulamadık." Sayfalar çevrilmeye devam etti. "Heykelde kullanılan tel önceki ikisinde kullanılanla aynı ve tutkal da aynı, süper yapıştırıcı. Beklendiği gibi, adli tıp ofiste ve bekleme odasında çok sayıda gizli parmak izi buldu."

"Ofisin temizlikçisi haftada iki kez geliyormuş," dedi Hunter. "En son iki gün önce gelmiş. Yarın sabah erkenden tekrar gelecekmiş. Parmak izlerini yine de inceleyeceğiz ama eminim ki yasal danışanlara ait çıkacaklar."

Doktor Hove iç geçirdi. "Otopsiden size söyleyebileceklerim bu kadar."

"Teşekkürler, doktor."

"Yeni gölge imgeleriyle ilgili bir ilerleme var mı? Önceki ikisiyle arada bir bağlantı var mı?"

"Hâlâ inceliyoruz, doktor," dedi Hunter. Bu kez sesi yorgun çıkmıştı.

"Sırf merakımdan soruyorum, bir şey bulursanız bana haber verin, olur mu?"

"Elbette. Bu arada, sekreteri bana Littlewood'un ofisteyken araba anahtarları ve cep telefonu için o gizli kitap görünümlü kutuyu kullandığını söyledi. Adli tıp onları buldu mu?"

"Bir saniye." Sessizlik içinde on beş saniye geçti. "Hayır, envanterde yok. Şu anda ona bakıyorum. Ama son birkaç cep telefonu faturasını bulmuşlar. Onları masasının çekmecesinde saklıyormuş."

"İşe yarayabilir. Onları gönderir misin?"

"Elbette. Sabah ilk iş gönderirim. Pekâlâ, şimdi eve gidip bir güzel dinleneceğim ve bir kadeh şarap içeceğim," dedi Doktor Hove.

"Bence harika fikir," dedi Garcia bir yandan da Hunter'a dikkatle bakarak.

"Evet, haklısın, doktor," dedi Hunter, Garcia'ya başını sallayarak. "Tamamen tükenmeden biraz dinlenmemiz gerek."

"Otopsi sonuçlarını hemen şimdi, laboratuvar sonuçlarını da elime geçer geçmez gönderirim ama süreci biliyorsunuz, acil talep bile girilse bir iki gün sürebiliyor."

"Sorun değil, doktor. Bu vakaya yüksek öncelik verdiğin için teşekkür ederim."

Seksen Dört

Eleesha Holt güneşin ilk ışıklarıyla birlikte uyandı. Alarma gerek yoktu. Zihnindeki saat, hassas bir İsviçre saati kadar ince ayarlıydı. Ancak bu sabah, her zaman yaptığı gibi hemen kalkmak yerine yatakta fazladan bir on dakika daha uzanıp küçük yatak odasının tavanına baktı. Önündeki uzun güne dair düşünceler aklında dolaşırken birdenbire korkunç bir hüzün ve çaresizlik hissine kapıldı. Yataktan ağır ağır kalktı, banyoya girdi ve ılık bir duş aldı.

Duştan sonra Eleesha başına bir havlu sardı ve uçuk sarı bornozunu giydi. Buğulu aynada bir noktayı eliyle sildi ve uzun bir süre aksine baktı. Çökmüş gözleri, yorgun cildi ve zayıf diş etleri, uyuşturucu ve alkolün yiyip bitirdiği genç bir hayatın sonucuydu. Sol yanağındaki yara izi, pek çok erkek ve kadınla yatmasının sonucuydu; bazıları şiddete başvurabiliyordu ve nitekim başvurmuşlardı da. Siyahi teni, gözlerinin altındaki koyu halkaları doğal bir şekilde gizleme konusunda harika bir iş çıkarıyordu. Saçları doğal parlaklığından ve canlılığından çok şey kaybetmişti fakat biraz çaba ve çok sıcak bir saç düzleştiriciyle, gerektiğinde yine de güzel görünmesini sağlayabiliyordu.

Eleesha aynadan bir adım geri çekildi, bornozunu çıkardı ve yere düşmesine izin verdi. Çekinerek elini karnında gezdirdi ve parmak uçlarıyla üç bıçak yarasını okşadı. Gözlerinde yaşlar

oluşmaya başladı ve çabucak tekrar bornozuna uzanarak eski hayatına dair anıları zihninden kovdu.

Hızlı bir kahvaltının ardından Eleesha yatak odasına döndü, hafif bir makyaj yaptı, blucin ile uzun kollu gömlek ve rahat, gündelik ayakkabılarını giydikten sonra metro durağına doğru yola çıktı. Yaşadığı yer olan Norwalk'tan Compton'a sadece dört durak vardı ve Imperial/Wilmington'da hat değiştiriyordu.

Sabahın o saatinde Norwalk istasyonu henüz kalabalık değildi. Eleesha, sabahın en yoğun saatlerinde evinden çıkmaya kalkarsa aşırı kalabalık bir istasyona, aşırı kalabalık bir trene ve yer bulma şansı olmayan cehennem gibi bir yolculuğa katlanmak zorunda kalacağını biliyordu. Hayır, Eleesha işine yarım saat erken gitmeyi, trafiğin yoğun olduğu saatlerde toplu taşıma kullanmaya tercih ederdi. Zaten masasında da her zaman yapacak bir şeyler vardı.

Eleesha üniversiteye gitmemişti. Hatta sekizinci sınıfın ortasında okulu bırakmıştı fakat önceki hayatı onu yaptığı işte uzman haline getirmişti. Eleesha, Los Angeles Kamu Sosyal Hizmetler Müdürlüğü'ne bağlı Özel Destek Hizmetleri şubesinin bir parçasıydı. Özel Destek Hizmetleri, aile içi şiddet, madde bağımlılığı, ruh sağlığı sorunları, kadına yönelik şiddet ve parçalanmış aileler gibi alanlarda yardım etmek üzere kurulmuştu.

Eleesha sadece madde bağımlılığı ve aile içi şiddetle boğuşan kadınlarla ve malum hayattan kurtulmak isteyen sokak işçileriyle ilgileniyordu. Günleri zor ve uzundu; üzüntü, hayal kırıklığı ve başkalarının acılarıyla doluydu. Yardım ettiğini, yaşamlarında bir fark yarattığını sandığı ama sadece birkaç ay sonra tekrar eski hayatlarına dönen o kadar çok kadın olmuştu ki. Ama Eleesha arada sırada birini sokaklardan kurtarmayı ve uzak tutmayı başarıyordu. Yardım ettiği kadınlardan birkaçının iyi bir iş bulup aile kurduklarını, tüm acılarından ve bağımlılıklarından uzakta

yeni bir hayata başladıklarını görmüştü. İşte bu anlar işini değerli kılıyordu.

Eleesha trene binip vagonun arka tarafında bir koltuğa oturdu. İki koltuk sağına, lacivert takım elbiseli, elinde kâğıttan kocaman kahve bardağı tutan otuzlu yaşlarında çekici bir adam oturdu. Başıyla içten bir "merhaba" işareti yaptı. Eleesha bu harekete karşılık verip ardından gülümsedi. Adam da gülümsemeye başlamıştı ki Eleesha'nın sol yanağındaki yara izine gözü ilişti. Hemen bakışlarını kaçırdı ve çantasının içinde bir şeyler arıyormuş gibi yaptı.

Eleesha'nın tebessümü soldu. Bu durumu o kadar çok yaşamıştı ki sayısını unutmuştu. Umursamazmış gibi yapıyordu fakat hırpalanmış egosunun derinliklerinde bir yara daha açılmıştı.

Bir sonraki durak olan Lakewood'da trene birkaç kişi bindi. Yirmi beş yaşlarında bir kadın Eleesha'nın tam önüne oturdu. Açık kahverengi bir pantolonlu takım ile bej rengi, süet, düz topuklu ayakkabı giymişti ve avukatlar gibi deri bir evrak çantası taşıyordu. Eleesha'nın sağındaki adam kahvesini çoktan bitirmişti, kravatını düzelttikten sonra genç kadına gülümsedi. Kadın onu fark etmedi bile. Yerine oturdu ve çantasından bir gazete çıkardı. Eleesha içten içe gülümsedi.

Kadın arkasına yaslanıp gazetesini okumaya başladığında ön sayfadaki bir şey Eleesha'nın dikkatini çekti. Gözlerini kıstı. Manşette "HEYKELTIRAŞ SERİ KATİL ÜÇÜNCÜ KURBANINI ALDI" yazıyordu. Öne doğru eğilen Eleesha kadının gazetesine gözlerini daha da kısarak baktı. Yazının ilk paragrafında yeni, sadist bir seri katilin kurbanlarının kollarını ve bacaklarını kopardıktan sonra bunları kullanarak insan etinden iğrenç heykeller yaptığı ve o heykelleri olay yerinde bıraktığı anlatılıyordu. Yazıda yamyamlık ve belki de kara büyü ritüellerinin de gerçekleştirildiği iddia ediliyordu. Eleesha iğrenmiş bir

yüz ifadesi takındı fakat okumaya devam etti. Bir sonraki satır anılarını depreştirdi.

Hayır, diye düşündü, *aynısı olamaz.*

Yazının altındaki fotoğrafları ancak o zaman gördü. Zihnindeki tüm şüpheler hızla yok olurken kalbi tekledi.

Seksen Beş

"Bu bok yığınını gördünüz mü?" diye gürledi Başkomiser Blake, elinde *LA Times*'ın sabah baskısıyla Hunter ve Garcia'nın ofisine bir hışımla girerken.

Hunter, Garcia ve Alice Beaumont yazıyı okumuşlardı. Çarpıcı gazeteciliğin en iyi uygulamalarına uygun olarak *LA Times* katile bir takma isim bulmuştu. Ona yerinde bir tabirle, "Heykeltıraş" adını vermişti.

Toplamda dört fotoğraf vardı. Birinde Nathan Littlewood'un cesedinin bulunduğu bina vardı. Diğer üçünde ise her üç kurbanın vesikalıklarına yer verilmişti. Yazı, "toplumun üç saygın üyesinin" (ölümcül kanser teşhisi konan bir Kaliforniya avukatı, bir polis memuru ve bir psikolog) Los Angeles şehrinin onlarca yıldır gördüğü en korkunç katilin kurbanı olmalarına rağmen LAPD'nin hâlâ aptal köpekler gibi kendi kuyruklarını kovaladığını söyleyerek sona eriyordu. Ellerinde somut bir ipucu olmadığı yazıyordu.

"Evet, gördük, başkomiserim," dedi Hunter.

"Aptal köpekler mi?" Başkomiser gazeteyi Hunter'ın masasına fırlattı. "Lanet olsun. Dünkü basın toplantısında söylediklerimizi duymamış mı bunlar? Bu bizi beceriksiz palyaçolar gibi gösteriyor. En kötüsü de haklı olmaları. İki haftada üç kurban var ve elimizde gölge kuklaları dışında hiçbir bok yok." Başkomiser dönüp Alice'e baktı. "Eğer ikinci heykelin arkasındaki anlam

konusunda haklıysan katilin listesinden bir kişi daha eksildi demektir. Bu da demek oluyor ki geriye alacağı bir kurban kaldı." İki eliyle saçlarını kulaklarının arkasına atıp derin bir nefes aldı. "Bu üçüncü kurban ile önceki iki kurban arasında bir bağlantı bulabildiniz mi?"

"Hayır," dedi Alice sesinde yılgınlıkla. "Nathan Littlewood'u herhangi bir polis soruşturmasıyla ilişkilendirecek bir şey bulamadım. LAPD'ye hiçbir vakada yardım etmemiş. Mahkemede hiç ifade vermemiş, jürilik için çağrılmamış. Olabildiğince hızlı çalışıyorum. Şu anda herhangi bir suç mağduruna danışmanlık yapıp yapmadığını öğrenmeye çalışıyorum. Nicholson ya da Nashorn'un karıştığı bir vakanın kurbanlarından birine yardım etmiş olabilir diye düşünüyorum. Eğer öyleyse belki o vaka Ken Sands'le bir şekilde bağlantılı olabilir. Ancak Littlewood'un eski danışanları hakkında bilgi edinmek beklediğimden biraz daha zor oldu. Ama henüz bir şey bulamamış olmamız Nathan Littlewood'un Ken Sands'in ya da Alfredo Ortega'nın vakasıyla bir şekilde ilgili olmadığı anlamına gelmiyor."

"Aman ne güzel," dedi başkomiser. "Eğer bu yeni kurban sizin şu ana kadar ortaya koyduğunuz tek teoriyle, Ken Sands'in intikamıyla bağlantılı değilse o zaman elimizde gerçekten hiçbir şey yok demektir." Başkomiser Blake, Hunter'a döndü. "Belki de o koca beyninin yeni bir şeyler üretmesinin zamanı gelmiştir, Robert. Yirmi dakika önce emniyet müdürü ve belediye başkanından azar yedim. Bu 'Heykeltıraş' katilinin şehri dehşete düşürmesinden ve bizimle alay etmesinden bıkmışlar. Savcı Bradley zaten bu soruşturmanın bir fiyasko olduğunu düşünüyor ve soruşturmayı yürüten dedektifler hakkında söylediklerini burada tekrarlamayacağım. Bu makale bardağı taşıran son damla oldu. Önümüzdeki yirmi dört saat içinde somut bir şey bulamazsak bu vakadan alınacağız."

"Ne?" Garcia neredeyse koltuğundan fırlamıştı.

"Bakın. Şu anda lağımın içinde boğuluyoruz. İlk cinayetin üzerinden on iki gün geçti ve hepimiz durmaksızın çalışmamıza rağmen elimizde somut tek bir delil yok. Yarın sabaha kadar somut bir şey bulamazsak savcı FBI'dan vakayı devralmasını isteyecek. Bizim işimiz de onlara yardım etmek olacak."

"Yardım etmek mi?" dedi Garcia. "Ne yaparak, kıçlarını silerek mi? Kahve yaparak mı?"

Hunter birkaç yıl önce bir vakada FBI'la birlikte çalışmış ve bu deneyimden nefret etmişti. Çenesini kapalı tutuyordu fakat Federallere bakıcılık yapmasına veya soruşturmasını gümüş tepside onlara sunmasına imkân yoktu.

"Hikâyenin haberlere konu olmasıyla birlikte, Federaller emniyet müdürü, belediye başkanı, bölge savcısı ve benimle temasa geçerek yardım teklifinde bulundular. 'Bize ihtiyacınız olursa yanınızdayız,' dediler. Ve bu grup içinde onlara ihtiyacımız olmadığını düşünen tek kişi benim."

"Bu çok büyük saçmalık, başkomiserim."

"Bana somut bir şeyler bulun ya da buna alışın çünkü yirmi dört saat içinde bu saçmalığın altında kalacak olan bizleriz ve Federaller üstümüzde tepinecekler."

Seksen Altı

Öğleden sonra ilerleyen saatlerde Los Angeles'ın üzerindeki güneşli mavi gökyüzü yerini karanlık ve tehditkâr bulutlara bırakmıştı. Yazın ilk sağanak yağışının yaklaştığını haber vermeye gelmişlerdi.

Hunter, Doğu Hollywood'un kuzeyinde engebeli bir mahalle olan Los Feliz'e tam gök gürültüsünün ilk sesi gökyüzünü yararken vardı. Garcia, Nathan Littlewood'un ofisine gitmişti. Daha önce konuştuğu birkaç kişiyle tekrar görüşmek ve olay yerine bir kez daha bakmak istiyordu.

Littlewood'un dairesi Los Feliz Bulvarı ile Hillhurst Caddesi'nin köşesindeki on dört katlı bir binanın onuncu katındaydı. Hunter sekreterden yedek anahtarları almıştı. Binanın giriş lobisi geniş, iyi aydınlatılmış, pırıl pırıl ve davetkârdı. Altmış yaşlarında, keçi sakalı özenle kesilmiş siyahi bir adam olan kapıcı, yarım daire şeklindeki resepsiyon bankosunun arkasında duruyordu. Hunter binaya girip asansör düğmesine basarken gözlerini okuduğu kitaptan kaldırdı.

"Birini mi ziyarete gelmiştiniz?" dedi kapıcı yerinden kalkmadan.

"Ziyaret değil, bayım," dedi Hunter rozetini göstererek. "Resmî bir iş için buradayım."

Kapıcı kitabını indirdi, merakına yenik düşmüştü. "Benim bilmediğim bir hırsızlık mı oldu?" Oturduğu dar alanda birkaç kâğıdı karıştırmaya başladı. "Biri az önce 911'i mi aradı?"

"Hayır, hırsızlık falan olmadı, bayım. Kimse 911'i aramadı. Sıradan bir kontrol sadece." Hunter, kapıları açılan asansöre binerken başka bir şey söylemedi.

Onuncu kattaki uzun ve geniş koridor iyi aydınlatılmıştı, havada egzotik bir oda spreyi kokusu vardı. Duvarlar krem rengi, süpürgelikler açık kahverengi, halı ise üçgen desenli bej rengiydi. 1011 numaralı daire koridorun sonuna doğruydu. Sekreteri Hunter'a Littlewood'un evinde güvenlik alarmı olmadığını söylemişti. Kapının kilidini açıp yavaşça kolu çevirdi. Kapı karanlık bir giriş holüne açıldı.

Hunter el fenerini yaktı ve küçük alanı dışarıdan kontrol etti. Duvarın ortasına sabitlenmiş orta boy aynanın hemen altında yer alan dar, şeffaf konsol masasının üzerinde boş bir ahşap kâse duruyordu. Muhtemelen Littlewood içeri girdiğinde anahtarlarını buraya koyuyordu. Aynanın solunda, duvara monte edilmiş üç ahşap palto askısı vardı. Son askıda gri bir blazer ceket asılıydı.

Hunter kapıyı sonuna kadar iterek açtı, içeri girdi ve ışık düğmesine bastı. Giriş holü hemen ileride küçük bir mutfağa, solda da orta büyüklükte bir oturma odasına açılıyordu.

Hunter hemen gri ceketin ceplerini yokladı. Bir Çin lokantasından alınmış kredi kartı fişi buldu sadece. Bir hafta öncesine aitti. Fişin üzerinde yazan adrese göre restoran bir blok ötedeydi.

Hunter fişi ceketin cebine geri koydu ve her şeyi inceleyerek dikkatle oturma odasına doğru ilerledi. Salonun merkezinde, güney duvarına dayalı parlak siyah bir TV ünitesi üzerinde duran büyük bir plazma televizyon vardı. Onun altında, bir rafta DVD oynatıcı ile uydu alıcısı göze çarpıyordu. DVD oynatıcının sağındaki alana küçük bir ses sistemi kurulmuştu. Parlak ünitenin geri kalanını CD'ler ve DVD'ler kaplıyordu. Üniteye odada dört kişilik yemek masası, pelüş siyah deri kanepe, birbiriyle uyumlu iki koltuk, cam sehpa, ahşap konsol ve kitaplarla dolup taşan büyük bir kitaplık eşlik ediyordu. Oda dağınık değildi ama aşırı

düzenli de denemezdi. Kadın eli değmemişti ve aşırı erkeksi detaylar yoktu. *Nötr, ortalama*, akla gelen kelimelerdi. Kapalı perdeler ortamı karanlık gölgelerle dolduruyordu.

Hunter oturma odasında sadece bir fotoğraf çerçevesi gördü, köşede parlak TV ünitesinin üzerindeki birkaç CD'nin arkasında yarı gizli halde duruyordu. Fotoğrafta Littlewood kolunu en fazla on sekiz yaşındaki bir çocuğa dolamıştı. Çocuk mezuniyet cübbesi giymişti ve Littlewood'la birlikte yüzlerini kocaman, gururlu gülümsemeler süslüyordu. Hunter'ın evinde de babasıyla çekilmiş benzer iki fotoğrafı vardı; biri lise mezuniyetinden, diğeri üniversite mezuniyetinden sonra çekilmişti.

"Ne arıyorsun, Robert?" diye fısıldadı kendi kendine.

Seksen Yedi

Şimşek dışarıdaki karanlık gökyüzünü aydınlattı. Sadece bir saniye sonra, binayı sarsan bir gürültüyle birlikte korkunç bir gök gürültüsü duyuldu. Yağmur bardaktan boşanırcasına yağıyor, pencere camlarına çarpıyordu.

Hunter oturma odasında birkaç dakika daha geçirdi, birkaç çekmeceyi ve kitap rafını karıştırdı ama ilgisini çeken bir şey bulamadı. Mutfaktan da özel bir şey çıkmadı; en fazla dört kişiye yetecek kadar uyumsuz tabak çanak ve çatal bıçak takımı ve yarısı boş bir buzdolabı vardı. Küçük bir koridor oturma odasını dairenin geri kalanına bağlıyordu. Koridorun yarısında, solda bir oda ve koridorun sonunda sağda bir oda vardı. Banyo sağda, ilk odanın tam karşısındaydı.

Hunter dairenin içlerine doğru ilerledi. Yatak odasından başlamaya karar verdi. Geniş ve rahattı, kendine ait banyosu vardı. Ahşap başlıklı çift kişilik bir yatak duvara dayanmıştı. Küçük bir çalışma masası, gömme dolap ve yüksek bir çekmeceli dolap göze çarpıyordu. Buraya da kadın eli değmemişti ve resim de yoktu; değerli hiçbir şey, hiçbir anı yoktu. Hunter hiç acele etmeden her şeyi inceledi. Giysi dolabı iyi düzenlenmişti, takım elbiseler ile gömlekler alanın yarısını kaplıyordu. İkisi spor ayakkabı olmak üzere sadece dört çift ayakkabı vardı. Kravatlar ile kemerlere özel küçük bir köşe ayrılmıştı. Hunter bütün ceketlerin ceplerini kontrol etti, hiçbir şey yoktu.

Yağmur giderek şiddetleniyor, içeri girmeye çalışan kötü hayaletler gibi pencereleri dövüyordu. Birkaç dakikada bir gökyüzünde zikzaklar çizen şimşekler çakıyordu.

Hunter odayı gözden geçirmeye devam etti. Çekmecelerde tişörtler, blucinler, kazaklar, iç çamaşırları, çoraplar ve iki şişe Davidoff Cool Water parfüm vardı.

Littlewood'un masasının yanındaki çöp sepetini kontrol etti. Önemsiz postalar ve birkaç çikolata ambalajı dışında bir şey yoktu. Masanın üzerindeki bilgisayar şifre korumalıydı. Hunter, Littlewood'un sabit diskinde soruşturmalarına katkıda bulunacak bir şey bulabileceklerinden emin değildi fakat şu anda her şeyi denemeye değerdi. Dizüstü bilgisayarı Bilgi İşlem Birimi'ndeki Brian Doyle'a teslim edecekti. Banyonun dekoru, yatak odasınınkinden bile daha gösterişsizdi.

Hunter pencerenin önünde durup bir süre Los Angeles'ı âdeta döven yağmuru izledi. Bir şimşek daha gökyüzünü yararak beş farklı yöne doğru dallanıp budaklandı. Hunter bir süre daha hiçbir yere gidemeyecek gibi görünüyordu.

Yatak odasından çıktı ve koridorda yürüyerek banyonun karşısındaki odaya girdi. Küçük ama düzenliydi. Buranın misafir odası olduğuna şüphe yoktu. Bu odadaki ana mobilya, duvara yaslanmış metal başlıklı tek kişilik yataktı. Sağ tarafında küçük bir komodin vardı. Doğu duvarının tamamını gömme dolap kaplıyordu. Bu odada da perdeler kapalıydı fakat oturma odasındakilerden farklıydılar. Bunlar daha ağır ve kalındı. İçeri ne ışık ne de gölge girebiliyordu.

Hunter perdeleri olduğu gibi bırakıp yatağa yaklaştı, elini çarşafların üzerinde gezdirdi. Taze bir kokuları vardı, yeni yıkanmışlardı. Komodinin çekmecesine baktı. Hiçbir şey yoktu. Tamamen boştu. Hunter çekmeceyi kapatıp elbise dolabına gitti ve kapaklarını kaydırarak açtı. Dolabın içi küçük bir garaj sa-

tışını andırıyordu. Her şey eskiydi: elektrik süpürgesi, kitaplar, dergiler, lambalar, yırtık pırtık birkaç palto, yapay bir Noel ağacı ve birkaç karton kutu.

"Vay canına," dedi Hunter bir adım geri çekilerek. "Littlewood eşyalarını atmaya kıyamamış galiba."

Hunter dikkatini sağ tarafta üst üste yığılmış karton kutulara verdi, en alttakini çekip çıkardı. Nispeten ağırdı. Kutuyu yatağın üstüne koyup kapağını açtı. İçi eski vinil plaklarla doluydu. Hunter meraktan birkaçına baktı; Mötley Crüe'nün ilk albümleri, New York Dolls, Styx, Journey, .38 Special, Kiss, Led Zeppelin, Rush... Hunter gülümsedi. *Littlewood gençken tam bir metalciymiş.*

Durakladı ve aklına bir şey geldi, kutudaki her plağı hızla çevirdi. Katilin Nashorn'un teknesinde açtığı şarkıyı içeren Faith No More'un *The Real Thing* albümü yoktu.

Hunter dolaba geri döndü ve başka bir kutu aldı. Bu kutu çok eski fotoğraflarla doluydu. Bir avuç dolusu alıp fotoğrafları karıştırmaya başladı. Dudakları yeni bir gülümsemeyle ayrıldı. Nathan Littlewood çok küçük görünüyordu; belki onlu yaşlarının sonlarındaydı, birkaç kilo daha zayıftı, omuzlarına kadar inen saçları geriye taranmıştı. Garaj rock grubundan fırlamış birine benziyordu.

Hunter kutunun diplerine uzandı ve bir deste fotoğraf daha aldı. Bu kez düğün fotoğraflarıyla karşılaştı. Littlewood şık, koyu renk bir takım elbise giymişti ve her fotoğrafta gerçekten mutlu görünüyordu. Gelin ondan yedi santim kısaydı ve gözleri, insanın durup bir süre bakası geleceği türdendi. Gelinliğiyle göz kamaştırıcı görünüyordu. O da çok mutluydu.

Hunter'ın bulduğu bir sonraki fotoğraf destesinde düğün fotoğrafları yoktu fakat Littlewood bir o kadar genç görünüyordu. Hunter birkaç tanesine şöyle bir göz gezdirmişti ki bir şey dikkatini çekti.

"Dur biraz." Fotoğrafı yüzüne on beş santim kadar yaklaştırıp gözlerini kısarak baktı, iyice konsantre oldu, hafızası bir bilgisayar gibi son iki hafta içinde gördüğü tüm imgeleri tarıyordu. Sonunda bağlantıyı kurduğunda vücudunun her köşesine bir adrenalin dalgası yayıldı.

Ayışığı Kitaplığı

Seksen Sekiz

Gök gürültüsü gökyüzünü bir kez daha yararken Alice koltuğunda sıçradı. Yağmuru sevmez, tropik fırtınalardan nefret ederdi.

"Yüce Tanrım."

Ellerini birbirine kenetledi, ağzına götürdü ve düdük çalar gibi başparmaklarına üflemeye başladı. Korktuğunda hep bunu yapardı. Küçükken yapmaya başladığı bir şeydi bu.

Alice bütün öğleden sonrayı Hunter'ın ofisinde geçirmiş, veri tabanlarını çılgınca sorgulamış ve kısıtlı çevrim içi sistemlerin arka kapılarını açarak üç kurban arasında bir tür bağlantı aramıştı. Hâlâ bir şey bulamamıştı. Littlewood ile Ken Sands arasında da bir bağlantı bulamamıştı. Ama bu tür işleri uzun zamandır yapıyordu. Henüz bir bağlantı bulamamış olmasının, öyle bir bağlantı olmadığı anlamına gelmediğini biliyordu.

Gökyüzünde bir şimşek daha çaktı ve Alice gözlerini sımsıkı kapatıp nefesini tuttu. Şimşek onu korkutmuyordu ama şimşekten sonra gök gürültüsünün geldiğini biliyordu ve gök gürültüsü ödünü koparıyordu.

Biraz sonra gök gürültüsü duyuldu ve bu seferki hiç bitmeyecekmiş gibi uzadıkça uzadı. Alice'in anılardan kaçmak için yapabileceği hiçbir şey yoktu. Gözlerine yaşlar doldu.

On bir yaşındayken, Oregon'daki büyükanne ve büyükbabasını ziyareti sırasında Alice muazzam bir fırtınaya yakalanmıştı. Büyükannesi ve büyükbabası Cottage Grove yakınlarında bir

çiftlik evinde yaşıyorlardı. Çiftliğin tamamı muhteşemdi; ormanlık alanlarla, göllerle ve huzurla dolu, millî park benzeri devasa bir araziydi. Alice dışarıda oynamayı çok seviyordu. Hayvanlarla uğraşırken, özellikle de inekleri sağarken, kümesten yumurta toplarken ya da domuzları beslerken büyükbabasına yardım etmeyi çok seviyordu. Ama büyükanne ve büyükbabasının evindeyken yapmayı her şeyden çok sevdiği şey, büyükannesinin üç yaşındaki siyah beyaz beagle cinsi köpeği Nosey'yle oynamaktı. Oregon'daki zamanının çoğunu Nosey'yi tutarak, severek ya da onunla dışarıda koşarak geçiriyordu.

Haziran ayında bir gün, anne ve babası büyükbabasıyla birlikte birkaç malzeme almak için kasabaya gitmişlerdi. Alice büyükannesiyle birlikte evde kalmıştı. Büyükanne Gellar akşam yemeğini hazırlarken Alice ve Nosey oynamak için dışarı çıkmıştı. İkisi de Alice'in evin hemen aşağısındaki karaağaç kümesine verdiği isim olan *gür ağaçların* yanında oynamayı seviyordu. Ailesi ona birçok kez oraya asla tek başına gitmemesini söylemiş olsa da Alice inatçı bir kız olduğundan onların tavsiyelerine pek kulak asmazdı.

Alice, Nosey'yle birlikte ağaçların arasında ne kadar zamandır koşturduğunu bilmiyordu fakat epey bir süre geçmiş olmalıydı çünkü gökyüzü zifirî karanlığa bürünmüştü ve bulutların arasından sadece çok küçük mavilikler görünüyordu. Alice yavaş yavaş yayılan ıslak toprak kokusunu fark etmemişti bile.

Gökyüzünü renklendiren ilk şimşek Alice'i olduğu yere mıhlamıştı. Esmeye başlayan korkunç rüzgârı ve havanın aniden ne kadar soğuduğunu ancak o zaman fark etmişti. Tepesinde gök gürleyip yer sallandığında Alice ağlamaya başlamış, çılgına dönen Nosey kudurmuş bir köpek gibi havlamış, gözleri bağlanmış gibi sağa sola koşturmuştu.

Alice ağlamaktan ve gördüğü ilk ağacın altına kıvrılmaktan başka ne yapacağını bilememişti. Nosey'ye yanına gelmesi için

seslenip durmuş ama hayvan onu dinlememişti. O ağaçtan ağaca koşarken uğursuz bir çekiç misali yeni bir yıldırım düşmüştü. Hedefi ise Nosey'nin tasmasındaki büyük metal plakaydı. Alice gözlerini kocaman açmış, sağ kolunu uzatmış, küçük köpeği yanına çağırmıştı fakat zavallı hayvanın hiç şansı olmamıştı. Nosey'yi yakalayan yıldırım sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca onu bırakmamıştı. Küçük köpek zıplayan bir pinpon topu gibi havaya fırlamıştı. Tekrar yere düştüğünde Nosey artık hareket etmiyordu. Gözleri süt gibi bembeyaz olmuştu, ağzından cansız bir şekilde sarkan dili katran karasıydı. Şiddetli yağmura rağmen Alice, Nosey'nin vücudundan yükselen dumanı görebiliyordu.

Kâbusların geçmesi neredeyse bir yıl sürmüştü, bugün bile gök gürültülü fırtınalardan Alice'in ödü kopuyordu. Fotoğraf makinesi flaşları bile onu rahatsız ediyor, ona yıldırımı hatırlatıyorlardı.

Los Angeles'taki tropik fırtınalar genellikle kırk beş dakika ila bir saatten fazla sürmezdi ama bu fırtına neredeyse bir buçuk saat geçmesine rağmen hiçbir dinme belirtisi göstermiyordu.

Alice'in yapması gereken bir dünya iş vardı fakat şu anda bilgisayarın başında oturması mümkün değildi, parmakları kıpırdamıyordu. Onun yerine evraklara göz atmaya karar verdi. Adli tıp ekibinin Nathan Littlewood'un ofisinde bulduğu ayrıntılı cep telefonu faturaları birkaç saat önce gelmişti. Masasında gördüğü ilk şey onlardı.

Littlewood'un en çok aradığı numaraları belirlemek için yaklaşık on dakika uğraşmıştı ki dışarıdaki fırtınayı unutturan bir ayrıntı fark etti.

"Dur biraz," dedi kendi kendine ve masasındaki belge yığınını karıştırmaya başladı. Aradığı belgeyi bulduğunda Alice sayfaları çevirip her satırı taradı.

İşte oradaydı.

Seksen Dokuz

Yağmur yaklaşık bir saat önce nihayet dinmişti. Bulutlar dağılmış ancak gece bastırınca gökyüzü karanlık kalmıştı.

Karton kutunun içinde Hunter'ın Nathan Littlewood'un dairesindeyken hepsini baştan sona inceleyemeyeceği kadar çok fotoğraf vardı. Bir fotoğraf kalbinin şüpheyle çarpmasına neden olmuştu bile. Ofisine dönmesi gerekiyordu ve fotoğraf kutusunu da yanında götürecekti.

Hunter, Littlewood'un dairesinden ayrılmadan önce misafir odasındaki elbise dolabının içindeki diğer iki karton kutuyu da kontrol etti; içlerinde Littlewood'un geçmişine ait eski birkaç ıvır zıvır vardı ama Hunter'ın konuyla ilgili olduğunu düşündüğü hiçbir şey yoktu.

Hunter ofisine geri döndüğünde Garcia masasında oturuyordu. Alice ortalıkta görünmüyordu.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu Hunter ortağının üzerindeki yorgunluk havasını fark ederek.

Garcia ağzını havayla doldurup yanaklarını şişirdi, sonra yavaşça nefesini boşalttı. "Güney Büro'dan Dedektif Corbí aradı."

"Tito'nun cinayet soruşturmasını yürüten dedektif mi?"

"Ta kendisi. Bil bakalım ne olmuş? Banyoda buldukları bir kirpik üzerinde yapılan DNA testinin sonucu gelmiş. Ken Sands'in DNA'sıyla eşleşmiş."

Hunter fotoğraf kutusunu masasına koydu. "Kirpik mi?"

"Evet. Bunun Ken Sands'in hem Tito'nun katili hem de Heykeltıraş olabileceği teorisine darbe vurduğunu biliyorum. Heykeltıraş bize korkunç üç suç mahalli bıraktı, her yerde kan ve bağırsak vardı fakat arkasında bırakmak istemediği hiçbir şey bırakmadı. Bir zerre toz bile. O zaman Ken Sands hem Tito'nun katili hem de Heykeltıraş ise nasıl oldu da Tito'nun dairesinde bu kadar dikkatsiz davrandı?" Garcia, Hunter'ın cevap vermesini beklemedi. "Sorun şu ki dikkatsiz davranmamış olabilir. Gerçekten hata yapmış olabilir."

Hunter'ın ilgisi arttı.

"Kirpikler normal kıllar kadar kolay dökülmezmiş. Kontrol ettim," dedi Garcia. "İnsanlar günde kırk ila yüz yirmi saç teli kaybederken kirpiklerin ortalama yüz elli günlük ömrü olurmuş. Bu, çoğu suçlunun aklına gelebilecek bir durum değil. Ne kadar dikkatli olurlarsa olsunlar. Yani Tito'nun katili koruyucu gözlük takmamışsa bu gerçek bir hataydı."

"Corbí'ye ne dedin?"

"Hiçbir şey. Sands'in Heykeltıraş vakasında şüpheli olduğundan bahsetmedim. Gelişmelerden beni haberdar etmesini istedim. Ama artık bundan kaçış yok. Sands'i onlar da aramaya başlayacaklardır."

Hunter anladığını belirtircesine başını salladı. "Evet ama Tito'nun dairesini hatırlıyorsun, değil mi? Çok pisti. Aylardır temizlenmemişti. Yani kirpik Sands'in dairede bulunduğunu kanıtlamak için yeterli olabilir ancak cinayet gecesi orada olduğuna tanıklık edecek bir görgü tanığı olmadan, bir itiraf olmadan mahkûm edilemez. Sands'in söylemesi gereken tek şey, Tito'yu cinayet gecesinden önce herhangi bir zamanda ziyaret ettiği."

Garcia, Hunter'ın haklı olduğunu biliyordu.

"Littlewood'un ofisinin binasında bir şey buldun mu?"

Garcia alnına düşen saçlarını iki eliyle geriye attı. "Bulamadım." Saatine baktı ve sinirli bir şekilde iki kez burnunu sıktı.

Hunter, Garcia'nın sinirlenmesini anlıyordu. "Alice nerede?"

"Hiçbir fikrim yok. Döndüğümde burada değildi. O ne?" Garcia başıyla Hunter'ın masasına koyduğu karton kutuyu işaret etti.

"Littlewood'un dairesinden aldığım bir şey. Eski fotoğraflar."

Garcia bir kaşını kaldırdı.

Hunter kutuyu bırakıp fotoğraf panosuna doğru yürüdü. Dikkati bu kez tamamen insan heykeli ve kesik uzuv fotoğraflarına kilitlenmişti. Bir an için onları ilk kez görüyormuş gibi inceledi.

"İlginç bir şey var mı?"

Cevap gelmedi.

"Robert," diye seslendi Garcia tekrar. "Littlewood'un dairesinde bir şey mi buldun? O kutunun içinde mi buldun?"

Hunter fotoğraflardan birine uzanıp onu panodan çıkardı. "Çıkmadan başkomiserin ofisine uğramalıyız."

Doksan

Hunter ve Garcia kapısını çaldıklarında Başkomiser Blake telefon görüşmesini bitirmek üzereydi.

"Gelin," diye seslendi başkomiser eliyle telefonun ahizesini kapatarak. İki dedektif ofise girdiğinde oturmalarını işaret etti.

İkisi de oturmadı.

"Nasıl hallettiğin umurumda değil, Wilks, bir şekilde hallet işte. Sorumluluk sende, yap bir şeyler, lanet olsun." Başkomiser Blake telefonu sertçe kapattı ve bir anlığına gözlerini kapatırken burnunun kemiğini sıktı.

Hunter ve Garcia sessizce beklediler.

"Pekâlâ." Başkomiser başını kaldırıp onlara baktı ve soluğunu boşalttı. "Bana yeni bir şeyin en azından kokusunu aldığınızı söyleyin."

Hunter göğüs cebine elini sokup on beşe on santimlik bir fotoğraf çıkardı ve başkomiserin masasına koydu.

"Bu ne?" dedi Başkomiser Blake.

"Yeni bir şeyin kokusu," dedi Hunter sesinde alaycılık olmadan. "Nathan Littlewood'un dairesinde buldum."

Garcia bir adım öne çıkıp kafasını uzattı.

Başkomiser Blake fotoğrafı aldı ve birkaç saniye inceledi. "Neye bakıyorum, Robert?"

"Bir bakabilir miyim, başkomiserim?" diye sordu Garcia elini uzatarak.

Başkomiser Blake fotoğrafı Garcia'ya verip döner koltuğuna oturdu.

Fotoğrafın kalitesi çok iyi değildi ama yirmili yaşlarında sıska bir adam dışarıda ağacın yanında durmuş, elinde bir bira şişesi tutuyordu. Parlak, güneşli bir gündü ve üzerinde tişört yoktu. Saçları koyu renk ve kıvırcıktı. Gülümsüyordu. Sağ elindeki bira şişesi sanki kadeh kaldırmış gibi kameraya doğru çevrilmişti. Garcia'nın onu tanıması uzun sürmedi.

"Çok genç bir Nathan Littlewood," dedi Garcia.

Başkomiser Blake etkilenmemiş bir ifadeyle Hunter'a baktı. "Fotoğrafı onun dairesinde bulduğun için pek de şaşırtıcı değil."

"Ona değil," dedi Hunter. "Fotoğraftaki diğer kişiye bakın."

Başkomiser Blake, Garcia'nın elindeki fotoğrafa bir kez daha göz attı, ardından Hunter'a sanki aklını kaçırmış gibi baktı. "*Aynı* fotoğraftan mı söz ediyoruz? Çünkü öyleyse bir göz doktoruna görünmen gerekebilir, Robert. Orada sadece bir kişi var."

Garcia fotoğrafın arka planında ikinci karakterler olup olmadığını araştırmaya başlamıştı bile. Hunter'ı çoğu insanın gözden kaçıracağı bir şey gördüğünü bilecek kadar iyi tanıyordu. Ama kimse yoktu. Littlewood o ağacın yanında tek başına duruyordu. Arka planda boşluktan başka bir şey yoktu.

"Yakından bakın," dedi Hunter.

Garcia o anda fotoğrafın sağ kenarında birinin sol kolunun bir bölümünü gördü. Kameraya yakın olduğu için odak dışı kalmıştı fakat kolun dirsekten bükülmüş olduğu kolayca anlaşılıyordu. Ön kolun büyük kısmı kadrajın dışındaydı.

"Kol mu?" dedi Garcia.

Hunter başıyla onayladı. "Bakmaya devam et." Garcia tekrar fotoğrafa odaklandı. Önce kafası karıştı, sonra yüzünde şüphe ve şaşkınlık ifadeleri belirdi ve sonunda dank etti.

"Yok artık," dedi Garcia gözlerini Hunter'a dikerek.

"Asıl size yok artık," dedi başkomiser lazer bakışlarını iki dedektife kilitleyerek. Sesi bir tık yükseldi. "Benim burada oturduğumu görmüyor musunuz? *Ne* olmuş kola?"

Garcia masanın hemen önündeydi ve ona fotoğrafı gösterdi. "Bu herhangi birinin kolu değil." Hunter'a hitap ederek, "Demek bu yüzden üst kattaki fotoğraflara bakıyordun," dedi.

Hunter bunu onayladı ve fotoğraf panosundan aldığı fotoğrafı başkomiserin masasına koydu. Fotoğrafta paslanmaz çelik bir masanın üzerinde yan yana duran birkaç vücut parçası görülüyordu. Fotoğraftaki iki koldan birini işaret etti. Özellikle de pazıların üzerindeki bir noktayı.

"Şunları görüyor musunuz?" dedi.

Başkomiser başını öne eğdi ve gözlerini kısarak baktı. "Görüyorum görmesine de ne onlar?"

"Ben," dedi Garcia elindeki fotoğrafı başkomiserin baktığı fotoğrafın yanına koyarak. "Doğum lekesi." Yanlışlıkla kameranın önüne geçen kişinin pazısındaki altı tane küçük, tuhaf şekilli, koyu kırmızı beni gösterdi. Kol odak dışında olmasına rağmen şüpheye yer yoktu. İki fotoğraftaki benler aynıydı.

Doksan Bir

Bir süre daha kıpırdamadan oturan Başkomiser Blake bakışlarını masanın üzerindeki fotoğraflara sabitlemişti. Doğum lekelerinin parmak izleri kadar eşsiz olduğunu biliyordu. İki insanın aynı doğum lekesine sahip olma ihtimali altmış dört milyonda birdi. Tek yumurta ikizlerinde bile aynı değildiler. İki kişinin fotoğraftaki gibi küçük bir küme halinde aynı altı doğum lekesine sahip olması neredeyse imkânsızdı.

"Yani bu durumda bu adam..." Parmağını Littlewood'un dairesinden gelen fotoğraftaki odak dışı kolun üzerine koydu.

"Andrew Nashorn," dedi Garcia. "Katilin ikinci kurbanı."

Gözleri yeni bir ışıltıyla parıldadı. "Tanışıyorlar mıymış yani?"

"Öyle görünüyor," dedi Hunter. "Ya da en azından uzun zaman önce öyleymiş."

Başkomiser fotoğrafın arkasını çevirdi, hiçbir şey yoktu. "Ne zaman çekilmiş bu?"

"Analiz için laboratuvara gönderebiliriz ama Nathan Littlewood'un ne kadar genç göründüğüne, yirmi yedi yıl önce evlendiğine ve bu fotoğrafta alyans takmadığına bakılırsa bu fotoğrafın muhtemelen yirmi yedi ila otuz yıllık olduğunu söyleyebilirim."

Garcia da aynı fikirdeydi.

Başkomiser Blake tekrar arkasına yaslandı, belli ki zihninde bir şeyleri tartıyordu. Başını kaldırdı, vücudunu sağa doğru eğdi

ve iki dedektifin arkasına, ofisin kapısına doğru baktı. "Savcının kız nerede?"

Garcia omuz silkti.

"Bu sabahtan beri görmedim," dedi Hunter.

"Görünüşe bakılırsa haklı çıkabilir." Başkomiser Blake ayağa kalktı. "Bu katilin önceden belirlenmiş bir planı olabilir. İkinci olay yerinde bulunan heykelin oluşturduğu gölge imgesini böyle yorumlamıştı, değil mi? İki kurban gitti, kaldı iki." Gül ağacından masasının önüne geçti. "Üçüncü kurbanını da aldı. Artık ikisinin birbirini tanıdığını biliyoruz. İşlerinin doğası gereği, Derek Nicholson ve Andrew Nashorn'un en azından tanıştıklarına şüphem yok. Nicholson üçüncü kurbanı tanıyor muymuş, bir fikrimiz var mı? O da yıllar önce aynı arkadaş grubunun bir parçası mıymış?"

Hunter sol elini boynuna götürüp ovuşturdu. "Bu bilgiye daha bir saat önce ulaştım, başkomiserim. Henüz araştırma yapacak zamanım olmadı. Ama bunu kesinlikle irdeleyeceğiz. Yukarıda bize başka ipuçları verebilecek bir kutu dolusu eski fotoğraf var. Ama artık olaya yepyeni bir açıdan bakabiliriz."

"Ben buna kesinlikle bir şeylerin kokusunu almak derim," dedi Garcia.

Başkomiser hâlâ huzursuz görünüyordu fakat Garcia haklıydı, ellerinde yeni bir şey vardı. Saatine bakıp kapıyı açtı. "O zaman araştırmaya başlayın ve bir şey bulur bulmaz bana haber verin. Şu anda gidip emniyet müdürü ve Los Angeles bölge savcısıyla konuşmam gerekiyor."

Doksan İki

Hunter gecenin büyük bölümünü karton kutunun içindeki fotoğrafları inceleyerek geçirdi. Daha fazla düğün fotoğrafı, eski tatil fotoğrafları, Nathan Littlewood'un diğer arkadaşları ve ailesiyle birlikte çekilmiş birkaç fotoğrafı ve tek oğlu Harry'nin doğumundan ilk adımlarına, okuldaki ilk gününden mezuniyetine ve ilk balosuna kadar geniş bir fotoğraf koleksiyonu buldu. Kısacası Littlewood oğlu evden ayrılana kadar hayatındaki her önemli olayı fotoğraflamıştı. Kesinlikle gururlu bir babaydı.

Saatlerce fotoğaf aradıktan sonra Hunter, Andrew Nashorn'un o fotoğrafların hiçbirinde olmadığına emin oldu. Ellerindeki tek şey, eski bir fotoğrafın kenarında, sadece pazısındaki doğum lekesinden teşhis edilebilen, odak dışı kalmış bir koldu.

Hunter her fotoğraftaki her yüzü büyüteçle incelemişti. Hiçbirinin Derek Nicholson olmadığından oldukça emindi fakat "oldukça emin" olmak yetmezdi. Nicholson'ın kızları Olivia ve Allison'la temasa geçecek, ellerinde babalarının yirmili yaşlarının başında çekilmiş bir fotoğrafı olup olmadığını soracaktı. Belki de Nicholson, yaşlandıkça görünüşü büyük ölçüde değişen kişilerden biriydi.

Hunter sonunda sabah saat beşten hemen önce uykuya dalmayı başardı ve 08.22'de uyandı. Ensesindeki yara izi fena halde kaşınıyordu. Beş dakika boyunca ensesine tuttuğu suyun kaşıntıyı biraz olsun hafifleteceğini umut ederek uzun bir duş aldı.

Ama işe yaramadı.

Hunter bir saat sonra ofisine vardığında Garcia masasında oturmuş, klavyenin üzerine eğilmiş, bilgisayar ekranından dikkatle bir şeyler okuyordu.

"Bir şey çıktı mı?" diye sordu Garcia beklentiyle, başıyla kutuyu işaret ederek.

"Hayır, çıkmadı. Her fotoğrafı, her yüzü inceledim. Elimizdeki tek şey parktaki o fotoğraf. Nathan Littlewood, Derek Nicholson'ı da tanıyorsa bile bu kutuda buna dair hiçbir kanıt yok."

"Evet ama bu onu tanımadığı anlamına gelmez. Bu işe dört kişiyi görevlendirdim, köstebek gibi eşeliyor, yirmi beş otuz yıl öncesine kadar Nicholson'ı Littlewood'a bağlayabilecek herhangi bir şey arıyorlar."

Hunter başını salladı.

Garcia ayağa kalktı ve odanın köşesindeki kahve demliğine doğru yürüdü. "Sırf yüzde yüz emin olmak için görüntü teknisyenlerinin birinden Littlewood'un dairesinden aldığın fotoğraftaki doğum lekesiyle otopsi fotoğraflarındaki doğum lekesini karşılaştırmalarını istedim. Boyutlar, mesafe, desen, her şey tamamen aynı. Kol Nashorn'a ait."

Garcia'nın sormasına gerek yoktu, ortağının yüzündeki uykusuzluğu görebiliyordu. İki bardak kahve koyup birini Hunter'a verdi.

"Bilin bakalım ne oldu?" dedi Alice yüzünde gururlu bir gülümsemeyle kapıdan içeri girerek.

Hunter ve Garcia aynı anda dönüp ona baktılar.

"Birbirlerini tanıyorlarmış."

Doksan Üç

Taze makyajına, özenle taranmış saçlarına ve kusursuz ütülenmiş eteğiyle bluzuna rağmen Alice yorgun görünüyordu. Gözlerinden anlaşılıyordu bu. Uykusuzluktan kaynaklanan donukluk neredeyse görülebiliyordu.

Hunter da Garcia da konuşmadı.

Alice evrak çantasını masasının üzerine koydu. "Birbirlerini tanıyorlarmış," diye tekrarladı. "Andrew Nashorn ve Nathan Littlewood birbirini tanıyormuş."

Hunter dün sabahtan beri Alice'i görmemişti. Genç kadın öğleden sonra ofise uğramamıştı. Hunter haberi kendisinden duymadığını biliyordu; sesindeki heyecana ve Garcia ile onu karşısına almasına bakılırsa Littlewood'un dairesinde bulduğu fotoğraf hakkında hiçbir şey bilmediği ortadaydı.

"Biz zaten..." diye söze başladı Garcia fakat Hunter sözünü kesti.

"Bunu nereden biliyorsun?"

Alice'in gururlu gülümsemesi genişledi. Çantasından iki kâğıt çıkardı. "Bu, Nathan Littlewood'un cep telefonu faturasının bir dökümü." Kâğıtlardan birini Hunter'a verdi. "Bunları dün ikiniz de dışarıdayken getirdiler. Bu..." ikinci kâğıdı verdi, "... Andrew Nashorn'dan aldığımız cep telefonu kayıtlarına ait."

Hunter'ın listelere göz atmasına gerek yoktu. Alice numaraların altını çizmişti. Aynı telefon numarası Nashorn'un kayıtlarında üç kez, Littlewood'un kayıtlarında ise iki kez geçiyordu.

"Bu bir eskort kızın numarası. Serbest çalışıyor, ajansa bağlı değil," dedi Alice. "İkisi de aynı eskort kızı kullanıyormuş."

İki dedektifin de yüzünü şüphe kapladı.

"Eskort mu?" dedi Garcia.

"Evet. Kendine Nicole diyor." Alice duraklayıp sağ işaret parmağını kaldırdı. "Düzelteyim... 'İtaatkâr Nicole' diyor. Belirli bir müşteri kitlesine hitap ediyor."

Garcia kahvesini bıraktı. "Tamam, Nashorn ve Littlewood'un aynı telekızı kullanması kesinlikle araştırmamız gereken bir şey, katılıyorum ama bu birbirlerini tanıdıkları anlamına gelmez."

"Telekız değil," diye düzeltti Alice onu. "İtaatkâr bir eskort. Çok özel bir hizmet sunuyor. Onun sözleri, benim değil."

"Onunla konuştun mu?" Garcia gerçekten şaşırmıştı.

"Dün akşam." Alice başıyla onayladı.

İki dedektif de bunu beklemiyordu.

"Bakın, ikiniz de yeni ipuçlarının peşindeydiniz. Bu bilgiye dün geç saatlerde rastladım ve beklemek yerine biraz daha araştırmaya karar verdim. Tesadüfe bakın ki dün akşam onunla görüşmeyi başardım ve konuştuk."

"Onu konuşturmayı nasıl başardın?" Garcia, Los Angeles'ta yasa dışı seks sektöründe birinin ağzından laf almanın hiç de kolay olmadığını deneyimlerinden biliyordu.

"Ona polis ya da gazeteci olmadığımı kanıtladım ve bana vereceği bilgilerin ona asla zarar getirmeyeceğini taahhüt ettim."

"Ve bu işe yaradı, öyle mi?"

"Yani, polis olarak sizlerde olmayan farklı imkânlara sahibim."

"Ona para verdin," dedi Garcia tahminde bulunarak.

"Her seferinde işe yarar," diye itiraf etti Alice. "Savcılık muhbirlerini nasıl elinde tutmaya devam ediyor sanıyorsunuz? Çörek

ve sütle mi? Kadın *itaatkâr eskortluk* yapıyor. Konuşmaktan çok daha kötü şeyler yapmak için para alıyor. Konuşma karşılığında para almak muhtemelen yaptığı en kolay işti. Ayrıca ona bir nevi dokunulmazlık kartı verdim. Avukata ihtiyacı olursa beni aramasını söyledim ki onun mesleğinde bu çok cazip bir teklif."

Garcia itiraz edemedi. "Peki ne konuştunuz?"

"Kendiniz de duyabilirsiniz." Alice çantasından bir diktafon çıkarıp Hunter'ın masasına koydu. "Bu tarz bir şeyi daha önce de yaptım." İki dedektife de göz kırptı.

Şaşkın haldeki Hunter ve Garcia masaya yaklaştılar.

"Her şey kayıtlı," dedi Alice. "Ona Andrew Nashorn'un fotoğrafını göstermiştim." Oynat düğmesine bastı.

"Ah, evet, Paul, müdavimlerimdendir. Ayda bir falan görürüm onu. Bazen daha fazla, bazen daha az."

Küçük hoparlörden gelen ses kadınsı ve şehvetliydi, muhtemelen yirmili yaşlarının ortalarında birine aitti fakat sokakları bilen birinden bekleyeceğiniz türden sert bir yanı da vardı.

"Paul mü?" Alice'in sorgulayan sesi hoparlörlerden yükseldi.

"Kullandığı isim bu. Bakın, müşterilerimin hiçbirinin gerçek isimlerini kullanmadığını biliyorum. Bana adının Paul olduğunu söyledi, ben de ona Paul diyorum. Bu işler böyle yürür, hanımefendi." Kısa bir duraklama oldu. *"Sert takılmayı sever."*

"Sert mi?"

"Evet. Beni bağlamayı, ağzımı tıkamayı, bazen gözlerimi bağlamayı, biraz tokatlamayı sever... bilirsiniz, sert adamı oynamak hoşuna gider." Nicole kıkırdadı. *"Sorun değil, benim de hoşuma gidiyor."*

Hunter bu son cümlenin Alice'in takındığı şaşkınlık ifadesine karşılık söylendiğini tahmin etti.

"O mu sana gelirdi?"

"Bazen. Bazen de ben onun teknesine giderdim. Bazen de profesyonel bir zindan kiralardı. Los Angeles'ın çeşitli yerlerinde birkaç tane var. Ekipmanları daha iyi."

"Peki ne zamandır... müşterin?"

"Birkaç yıldır."

"Onu en son ne zaman gördün?"

"Çok olmadı."

"Biraz daha açık konuşabilir misin?"

Eşyaların karıştırılma sesiyle birlikte yeni bir duraklama oldu. Hunter, Nicole'ün bir el çantasına ya da çekmeceye uzandığını tahmin etti.

"Beş hafta kadar önce, 13 Mayıs'ta."

"Tamam, peki ya bu adam?"

Alice kaydı durdurdu. "Tam o sırada ona Nathan Littlewood'un bir fotoğrafını gösterdim," dedikten sonra kaydı devam ettirdi.

"Evet, onunla da görüşüyorum... arada sırada. Paul'le görüştüğüm kadar sık değil ama. Bu kendine Woods diyor." Bu sefer daha canlı bir kıkırdama duyuldu. *"Bence kendisiyle uyumlu bir isim değil, anlarsınız ya ama bu ismi kullanmak istiyor, ben de ona bu şekilde hitap ediyorum."*

"O da... 'sert' miydi?"

Nicole yaşının çok üstünde görünen içten, edepsiz bir kahkaha attı. *"Bütün müşterilerim kendilerince serttir, hanımefendi. Bu yüzden Batı Hollywood'da saati iki dolar olan bir fahişe yerine bana geliyorlar. Burada, ödedikleri paranın karşılığını alıyorlar."*

Ofiste Alice başını hafifçe iki yana salladı, belli ki bir kadının para için kendini sözlü ve fiziksel istismara ve diğer aşağılamalara nasıl maruz bırakabileceğini aklı almıyordu.

"Peki onu en son ne zaman gördün?"

Sayfalar bir kez daha karıştırıldı. *"Ayın hemen başında, 2 Haziran'da."*

"Sana bir fotoğraf daha göstereceğim." Alice, Hunter ve Garcia'ya bakarak, "Derek Nicholson," diye mırıldandı.

"Hayır. Onu daha önce hiç görmedim."

"Emin misin?"

Sessiz birkaç saniye geçti. "*Evet, eminim.*"

"*Yani müşterin değil miydi?*"

"*Ben de öyle dedim, hanımefendi.*"

"*Pekâlâ, son bir şey daha. Paul ve Woods birbirini tanıyor muydu, biliyor musun? Seninle seans yaptılar mı? İkisi birlikte ya da onun gibi bir şey?*"

"*Hayır, grup seansları yapmıyorum. Ağır geliyor. Hem müşterilerim fazlasıyla açgözlü. Beni tuttuklarında kimseyle paylaşmak istemiyorlar.*" Gırtlaktan bir kahkaha daha duyuldu. "*Ama evet, birbirlerini tanıyorlardı. Woods bu şekilde müşterim oldu. Paul yıllar önce beni ilk görmeye başladığında, muhtemelen benimle görüşmekten memnuniyet duyacak bir arkadaşı olduğunu söyledi. Arkadaşına numaramı vermesini söyledim. Bir hafta sonra Woods beni aradı.*"

Doksan Dört

Alice kayıt cihazını kapatınca Hunter ona bir gün önce Nathan Littlewood'un dairesinde buldukları hakkında bilgi verdi. Alice büyük keşfinin aslında o kadar da büyük olmadığının ortaya çıkmasından duyduğu hayal kırıklığını gizleyemedi fakat Hunter bu keşfin önemli olduğunu biliyordu. Littlewood'un dairesinden aldığı fotoğraftan öğrendiği şey, Andrew Nashorn ile Nathan Littlewood'un birbirlerini yaklaşık otuz yıldır tanıdıklarıydı. Alice'in öğrendiği şey ise bunca zaman iletişim halinde olduklarıydı ki bu yepyeni bir keşifti. Hunter eski arkadaşlarla –okuldan, üniversiteden, mahalleden ya da eski iş yerinden kişilerle– irtibatı koparmanın kolay olduğunu biliyordu. Nashorn ve Littlewood'un otuz yıl önce bir öğleden sonrayı parkta bira içerek geçirmeleri arkadaş oldukları anlamına gelmezdi. Alice'in keşfi eskiden beri arkadaş olduklarını kanıtlıyordu.

"Bütün telefon kayıtlarını inceledim," dedi Alice. "Nashorn ve Littlewood arasında doğrudan bir iletişim yok. En azından o telefon aracılığıyla. Ama bildiğiniz gibi, pek çok insanın birden fazla cep telefonu var ve bazen ikinci telefonlar izi sürülemeyen türden oluyor."

"Peki ya Derek Nicholson?"

"Bütün gece elimizdeki ona ait telefon kayıtlarını inceledim," dedi Alice. "Kanser teşhisi konmadan altı ay öncesine kadar gittim. Ne Nashorn'un ne de Littlewood'un cep telefonu nu-

marası karşıma çıktı. Onların faturalarında da onun numarası görünmüyor."

Öğleden sonra ilerleyen saatlerde Garcia araştırma ekibinden bir ön rapor aldı. Şimdiye kadar kurbanların okul ve üniversite kayıtlarıyla birlikte eski adreslerini kontrol etmeyi başarmışlardı. Üçünün birbirlerini mahallelerinden ya da öğrenim gördükleri kurumlardan tanıdıklarına dair hiçbir şey bulamamışlardı. Garcia onlara araştırmaya devam etmelerini söyledi; bu, spor salonu üyelikleri, sosyal kulüpler, geride belge bırakabilecek herhangi bir şey olabilirdi ancak o belgeler zamanında var olsalar bile bugün onları bulmanın neredeyse imkânsız olacağını biliyordu.

Güneş çoktan batmış, bir gün daha hüsranla kaplanmıştı.

Masasında oturan Hunter derin bir iç çekti, dirseklerini masaya yasladı ve alnını avuçlarının içine koydu. Tüm notlarını ve olay yeri fotoğraflarını sayısız defa gözden geçirmişti ve şu anda bulmaca hiç olmadığı kadar zor görünüyordu. Başı kolay kolay geçmeyeceğini bildiği bir ağrıyla zonkluyordu. Sorular zihninde dönüp duruyordu fakat cevaplar orada değildi.

Neye bakıyorlardı? Yalancıyı simgeleyen bir çakal ile kuzguna mı? Toplamda dört tane olası kurbana bakan bir şeytan figürüne mi? Bir kutunun içindeki başka birine bakan ve onu işaret eden birine mi? Yoksa o kutu değil de tabut muydu? O görüntüler bir cenazeyi mi temsil ediyordu? Bu yüzden mi bir sonraki görüntü dizlerinin üzerine çökmüş dua eden birine benziyordu? Yoksa o bir çocuk muydu? Ve bunların birbirleriyle nasıl bir ilişkisi vardı?

"Bir şeyler içelim mi?" diye seslendi Garcia masasından.

"Efendim?" Hunter başını kaldırıp birkaç kez gözlerini kırpıştırdı.

"Hadi bir şeyler içmeye gidelim." Garcia saatine baktı, çoktan ayaklanmıştı. "Bu ofis klostrofobik, cehennem gibi sıcak ve yemin ederim iki dakika önce kulaklarından duman çıktığını gördüm.

İkimizin de molaya ihtiyacı var. Gidip bir şeyler içelim, belki bir şeyler de yeriz, sonra da kesinlikle dinlenmemiz gerek. Yarın yenilenmiş olarak yeniden başlarız."

Hunter buna itiraz edemezdi. Beyni yanmak üzereydi. Omuz silkti ve bilgisayarını kapatmaya davrandı.

"Evet, bir şeyler içmek harika fikir."

Doksan Beş

Muhtemelen Los Angeles şehir merkezindeki en rüküş dekora sahip olan Bar 107, Emniyet Genel Müdürlüğü binasından sadece bir blok ötede yer alıyordu. Komünist Rusya'dan daha kırmızı duvarlara, vinil koltuklara ve eski püskü ama şık ikinci el eşya satışı temasına sahip olan bar, çok çeşitli kokteylleri ve İskoç viskileriyle birçok kişi tarafından tercih edilen dört salonlu retro bir içki mekânıydı.

Bar 107 yoğundu ama aşırı kalabalık değildi. Hunter ve Garcia uzun, cilalı barın en ucuna oturdular; ikisi de on yıllık Aberlour sipariş etti.

"Harika seçim," dedi kadın barmen davetkâr bir gülümsemeyle. Sarı saçlarını dağınık topuz yapmıştı ancak kenarlardan sarkan saçlarının çıplak boynunu okşamasında bir çekicilik vardı.

Hunter viskisinden bir yudum aldı ve koyu renkli sıvının ağzına dağılmasına izin verdi, Aberlour'un tadına karışan, onu zenginleştiren ama şarap tadının baskın gelmesine izin vermeyen şeri aromasının keyfini çıkardı.

Garcia sessizce iyi giyimli bir çiftin bara gelip peş peşe ikişer kadeh tekila içmesini izledi. Dudaklarındaki gülümsemeden bir şeyi kutladıkları anlaşılıyordu. Yüzündeki ifade adamın kadını arzuladığını söylüyordu fakat kadın muhtemelen teslim olmamıştı. Belki bu gece adamın şansı yaver giderdi.

"Anna nasıl?" dedi Hunter.

Garcia gözlerini çiftten ayırdı. "Çok iyi. Yeni bir çılgın diyete daha başladı. Bilirsin işte, şu yok, bu yok, akşam yediden sonra karbonhidrat yok." Yüzünü buruşturdu.

"Bunların hiçbirine ihtiyacı yok ki."

"Biliyorum. Ona da bunu sürekli söylüyorum. Ama beni dinlemiyor." Kıkırdadı. "Kimseyi dinlemiyor." Duraklayıp viskisini yudumladı. "Hep seni soruyor, biliyor musun? Nasıl olduğunu falan."

"Daha üç hafta önce sizin evde yemek yedik ya."

"Biliyorum ama yapısı öyle. Ve ben iyi uyuyamıyorsam muhtemelen senin hiç uyuyamadığını da biliyor. Önemsiyor, Robert. Fıtratında var."

Hunter'ın gülümsemesi şefkat doluydu. "Evet, biliyorum. Ona iyi olduğumu söyle."

"Söylüyorum ama inanmıyor." Garcia peçeteyle oynamaya, kenarlarını katlamaya başladı. "Senin neden biriyle birlikte olmadığını anlayamıyor."

Sağ kulağının altını kaşıyan Hunter derisinde küçük, acı verici bir yumru hissetti. Stresten sivilce çıkmaya başlamıştı. Hiç ellemedi. "Evet, biliyorum, beni sürekli arkadaşlarıyla tanıştırmaya çalışıyor."

Garcia güldü. "Sen de her seferinde sinsice paçayı kurtarıyorsun. Ama belki de haklı olduğu bir nokta vardır."

Hunter ortağına tuhaf tuhaf baktı.

Garcia bakışlarına karşılık verdi. "Senden gerçekten hoşlanıyor, biliyor musun? Alice yani."

"Ne?" Hunter bunun nereden çıktığını bilmiyordu.

"Senden hoşlandığını biliyorsun, değil mi?"

Hunter bir an Garcia'yı süzdü. "Peki bunu nereden biliyorsun?"

"Çünkü gözlerim görüyor. Bunu fark etmek için dedektif olmaya gerek yok. Görmezden gelme, Robert."

Hunter bir şey söylemeden tekrar kadehine uzandı.

"Ciddi söylüyorum, senden hoşlanıyor. Sen bakmadığın zamanlarda sana olan bakışları... Sen bakarken sana olan bakışları... Bana okulu hatırlatıyor. Hani birinden hoşlanırsın ama utandığın için açılamazsın ya. Biliyorum çünkü ben de o kadar utangaçtım. Sonunda Anna'ya çıkma teklif etmem yıllarımı aldı." Garcia soluklanmak için durdu. "Belki de onu bir şeyler içmeye götürmeli, hatta yemeğe çıkarmalısın. İyi bir kız. Çekici, zeki, kararlı... Bekâr bir erkeğin onu dışarı çıkarmak istememesi için aklıma bir neden gelmiyor. Alınma ama Anna haklı, düzenli bir ilişkiye ihtiyacın var."

"Teşekkür ederim, aşk doktoru ama böyle iyiyim ben."

"İyi olduğunu ben de biliyorum. Kadınların sana nasıl baktıklarını gördüm." Barmen kadın ne zaman yanlarından geçse gözleri bir anlığına Hunter'a takılıyordu. Hunter da Garcia da bunu fark etmişti.

"Bak, yanlış anlama, çöpçatanlık falan yapmaya çalışmıyorum, bu konuda çok kötüyüm. Ayrıca özel hayatın beni ilgilendirmez. Tek söylediğim, Alice'i dostça bir şeyler içmeye götür. Onu iş ortamımızın dışında tanımaya çalış, malum, iş ortamımız ölü insanların fotoğraflarıyla dolu. Kim bilir, belki birbirinize ısınıverirsiniz."

Hunter viskisini bardağında çalkaladı. "Komik bir şey duymak ister misin?" dedi. "Önceden tanışıyoruz biz."

"Kim? Sen ve Alice mi?"

Hunter başını salladı.

"Ne? Gerçekten mi?"

Hunter başını salladı.

"Vay canına, tesadüfe bak. Ne yani, o da mı dâhi çocuktu? Kendimi aptal gibi hissettim bak şimdi."

Hunter gülümseyip viskisini bitirdi. Garcia da aynısını yaptı.

"Vaka hakkında konuşmak istemiyorum," dedi Garcia, "çünkü eve gitmeye hazırım ama komik bir şey duymak ister misin? Kuk-

lalardan nefret ederim, gölge olanlar da dâhil. Çocukluğumdan beri nefret ettim."

"Sahi mi?"

"Aptalca olduğunu biliyorum ama hep şeytani bir yanları olduğunu düşünmüşümdür. Hiçbir şey beni bir kukla tiyatrosundan daha fazla korkutamaz. Beşinci sınıf öğretmenim her ay bize bir kukla oyunu sergiletirdi. Ya onları oynatmak ya da sınıfın geri kalanıyla oturup izlemek zorunda kalırdım." Huzursuzca kıkırdadı. "Kim bilir, belki de katil benim öğretmenimdir ve sırf bana eziyet etmeye gelmiştir."

Hunter gülümsedi ve gitmek üzere ayağa kalktı. "Keşke öyle olsa. Bu, işleri çok daha basitleştirirdi."

Doksan Altı

Hunter kendini o kadar bitkin hissediyordu ki bu gece hiçbir uykusuzluk onu uyanık tutamazdı. Dairesine döndüğünde ılık bir duş alıp kendine bir kadeh viski koydu. Bu, baş ağrısına ve yorgun kaslarına, aklına gelebilecek tüm ilaçlardan daha iyi geldi.

Oturma odasının ışıklarını açmadan kanepeye yöneldi. Solmuş duvar kâğıtlarını, eskimiş halıyı ve uyumsuz mobilyaları görmese de olurdu.

Hunter televizyonu en son ne zaman açtığını hatırlamıyordu. Kesinlikle bir televizyon adamı değildi ama ne kadar önemsiz olursa olsun zihnini meşgul edecek bir şeye ihtiyacı olduğunu biliyordu. En azından bir geceliğine, düşüncelerinin vakaya kaymasını önleyecek bir şeye ihtiyacı vardı. Zihnini soyutlaması gerekiyordu. Okumayı seviyordu sevmesine ama kitaplar beynini heyecanlandırıyordu. Televizyon ise tam tersi onu uyuşturuyordu.

Spor ve çizgi film kanallarını taradı ama kablolu ya da uydu televizyonu olmadan kanal seçenekleri biraz kısıtlıydı. Eski bir Dünya Güreş Federasyonu programının tekrarında karar kıldı. Eğlenceliydi ama uykunun onu ele geçirmesini engelleyemeyecek kadar da sıkıcıydı. Bedeni ve zihni yavaş yavaş mücadeleyi bıraktı ve huzursuz bir uykuya daldı.

Kâbusların başlaması fazla uzun sürmedi. Dalgalar halinde üzerine üzerine geliyorlardı: boş bir oda, çıplak tuğla duvarlar, tavanın ortasındaki bir telden sarkan, tüm köşeleri gölgede bı-

rakacak kadar zayıf, tek bir loş ampul. Her şey o kadar canlıydı ki odanın kokusunu alabiliyordu: nemli, küflü, ter, kusmuk ve kan kokulu. Rüyasında, müdahale edemeden her şeyin gözlerinin önünde gerçekleşmesini izlemekle yetinen bir seyirciden ibaretti.

Önce Garcia'nın kirli metal bir masanın üzerinde baygın yattığını ve birinin onu mutfak bıçağıyla yavaş yavaş parçalara ayırdığını gördü. Ne kadar çabalarsa çabalasın saldırganın yüzünü asla göremedi.

Göz açıp kapayıncaya kadar, metal masanın üzerindeki kurban değişti. Garcia ortalıkta görünmüyordu. Bu kez meçhul katil bıçağını Garcia'nın karısı Anna'nın üzerinde kullanıyordu. Onun dehşet yüklü çığlıkları odada sonsuz bir döngü halinde yankılanıyordu.

Hunter kanepede kıpırdandı.

Sahne tekrar değişti.

Bu kez kurban Alice Beaumont'tu, parçalama yeniden başladı. Odanın zemini kanla kaplıydı. Hunter tanıdığı, değer verdiği bu insanların ikinci sınıf bir korku filmi gibi gözlerinin önünde katledilmesini çaresizlikle izliyordu.

Biraz sonra vücut parçalarını oyun hamuru gibi kullanmaya başlayan katil onları tuhaf, biçimsiz heykellere dönüştürdü. Hunter'ın duyabildiği tek şey, katilin yeni oyuncaklarıyla eğlenen bir çocuk gibi sık sık attığı coşkulu kahkahalardı.

Hunter'ın gözleri sanki biri onu sarsarak uyandırmış gibi aniden açıldı. Alnı ve boynu terden sırılsıklamdı. Hâlâ oturma odasındaydı, televizyon hâlâ açıktı ve siyah beyaz bir film oynuyordu. Her nasılsa, hâlâ kâbusun içindeyken Hunter, Garcia'nın barda söylediği bir şeyi hatırladı ve beyni çılgınca bir bağlantı kurdu.

Ayağa fırlayıp saatine baktı, 06.08'ti. Altı buçuk saate yakın uyumuştu. Korkunç rüyalara rağmen baş ağrısı geçmiş, beyni tazelenmiş ve dinlenmişti fakat ofise dönmesi gerekiyordu. Bunun daha önce aklına gelmediğine inanamıyordu.

Doksan Yedi

Garcia Emniyet Genel Müdürlüğü binasına vardığında Hunter yaklaşık bir buçuk saattir fotoğraf panosunun önünde oturuyordu. Zihni düzinelerce senaryoyu gözden geçirmiş, beyninin durmaksızın sorduğu soruları umutsuzca yanıtlamaya çalışmıştı. Bu soruların hepsine cevap vermeyi başaramamıştı fakat bir senaryo diğerlerinden daha mantıklıydı ve bu fikrini paylaşmak istiyordu.

Hunter'ın ofisindeki gruba en son katılan Başkomiser Blake oldu. Alice beş dakika önce gelmişti.

"Bir teori geliştirdim," dedi Hunter odadakilerin dikkatini fotoğraf panosuna çekerek. Fotoğrafların birkaçını farklı bir sırayla yeniden konumlandırmıştı. "Lütfen biraz sabırlı olup beni dinleyin çünkü ilk başta kulağa biraz çılgınca gelebilir."

Başkomiser Blake yüzünü buruşturdu. "Kurbanlarını parçalara ayırıp vücut parçalarını heykel ve gölge kuklası yapmak için kullanan bir katille karşı karşıyayız, Robert. Bu eylemlerin arkasındaki herhangi bir teori, gerçek olsun ya da olmasın, en azından biraz çılgınca olmalı. Burada hiçbirimizin mantıklı bir şey beklediğini sanmıyorum. Ne buldun?"

"Pekâlâ," diye başladı Hunter. "Hepimiz bu heykellerin ve gölge görüntülerinin ardındaki anlamı kavrayıp çözmek için ne kadar çaba harcadığımızı biliyoruz. Dört gün önce üçüncü kurbanımızı ve dolayısıyla da üçüncü heykeli ve gölge imgemizi bulduğumuzdan beri bu karmaşaya bir anlam verebilmek için

aklımıza gelen her türlü olasılığı değerlendiriyoruz. Hatta Carlos ve ben fotoğraflara tek tek bakmak yerine toplu olarak bakmayı bile denedik."

Garcia başıyla onayladı. "İmgelerin bir şekilde birbiriyle bağlantılı olup başka bir şey, belki de daha büyük bir görüntü oluşturabileceğini düşündük. Başından beri her şey bir yapbozu andırıyordu. Belki de katilin yapmamızı istediği şey buydu. Yapbozu tamamlamak için bize verdiği parçaları doğru yere koymak."

Başkomiser Blake ilgiyle kaşını kaldırdı.

"Elimizde hiçbir şey yok, başkomiserim," dedi başını iki yana sallayan Garcia onun şevkini kırarak. "Hangi şekilde bir araya getirirsek getirelim elimiz boş döndük. Her heykel ayrı bir gölge görüntüsü oluşturuyor, hepsi bu kadar. Birbirleriyle bağlantılı değiller."

Hunter da aynı fikirdeydi. "Birbirlerinden bağımsız oldukları, yarım kalmış bir resmin küçük parçaları olmadıkları sonucuna vardık."

"Tamam," dedi başkomiser. "Yani en başa dönüp ayrı ayrı anlamlarını bulmaya çalıştınız."

"Evet," dedi Hunter. "Ancak dün ikinci kurban Andrew Nashorn ile üçüncü kurban Nathan Littlewood'un da birbirlerini –muhtemelen yirmili yaşlarından beri– tanıdıklarının ortaya çıkmasıyla yeni olasılıklar üzerine kafa yormaya başladım."

"Ne gibi?" dedi başkomiser.

"Carlos'un dün akşam söylediği bir şeyden sonra gece yarısı bir aydınlanma yaşadım ama bunu daha önce düşünmeliydim."

Başkomiser Blake ve Alice'in bakışları Garcia'ya kayarken Garcia da Hunter'a baktı.

"Ne demiştim ki ben?"

"Kuklaları hiç sevmediğini söyledin. Ve bana beşinci sınıf öğretmeninden bahsettin."

Başkomiser Blake bakışlarını yoğunlaştırdı.

Garcia önemsiz bir şeymiş gibi omuz silkti. "Eskiden kuklalar beni çok korkuturdu. Bir bakıma hâlâ da korkutuyorlar."

"Peki ya beşinci sınıf öğretmenin?" dedi Alice.

"Tiyatro dersi koymuş, her ay bir kukla oyunu sahnelememizi istemişti." Garcia gergin bir şekilde sol yanağını kaşıdı. "Tanrım, o dersten nefret ederdim. O öğretmenden nefret ederdim. Bütün o yıldan da nefret etmiştim."

"İşte bu daha önce hiç düşünmediğim bir bakış açısıydı," dedi Hunter.

"Hangi bakış açısından bahsediyorsun, Robert?" dedi Başkomiser Blake. "Çünkü hiçbirimizin anladığını sanmıyorum."

"Tiyatro, başkomiserim. Kukla tiyatrosu." Hunter ilk suç mahalli olan Derek Nicholson'ın evinde bulunan heykelin replikasının yanına geçti. "Kuklaların tiyatrolarda kullanılmasının tek bir nedeni vardır."

Yüzlerdeki kafa karışıklığı ifadesi bir nebze dağıldı.

"Oyun sahnelemek için mi?" dedi Alice.

"Hikâye anlatmak için," dedi Garcia biraz sonra.

Hunter gülümsedi. "Kesinlikle."

Doksan Sekiz

Başkomiser Blake'in gözleri hızla Garcia ve Alice'in yüzlerini taradı, ikisi de henüz Hunter'ı anlamış görünmüyordu.

Hunter kendisine soru sorulmasını beklemedi. "Bence başından beri doğru yolda ilerliyorduk, sadece yanlış kapıyı çalıyorduk. Burada daha büyük bir resim var." Panoyu işaret etti. "Ama tek bir resim değil. Ve gölge kuklaları da ipucuydu." Hunter boğazını temizledikten sonra devam etti. "Bence katil bir oyun sahneliyor. Tıpkı bir kuklacı gibi. Bize bir hikâye anlatıyor, her seferinde bir sahnesini veriyor."

İçeriye şaşkınlık ve sessizlik hâkim oldu.

Aynı anda kuşkulu gözler Hunter'dan ayrılıp panodaki fotoğraflara kaydı. Alice alt dudağını çiğnemeye başladı. Hunter onun bir şeye konsantre olduğunda bunu yaptığını fark etmişti. Odadakilerin onu anlayabilmek için çok çaba sarf ettiklerini görebiliyordu.

"Elimizdeki ilk fotoğraftan başlayarak size ne demek istediğimi göstereyim." Işıkları kapattı, el fenerini açtı ve ışığını replika heykelin üzerine tuttu. Arkasındaki duvarda köpek ve kuş benzeri gölge imgeleri bir kez daha belirdi.

"Bu ilk görüntünün bir çakal ve kuzguna ait olduğunu tespit ettik. Alice'in bu iki hayvanın birlikteliği için doğru yorumu bulduğuna hiç şüphem yok; yalancı, aldatan, ihanet eden anlamına geliyor. Ayrıca bu yorumu doğrudan ilk kurbanla ilişkilen-

dirmekte de haklı olduğumuzu düşünüyorum. Katilin zihninde Derek Nicholson bir yalancıydı."

"Evet, bu konuda hepimiz hemfikirdik zaten," dedi Başkomiser Blake.

Hunter ışıkları tekrar açtı ve ikinci suç mahalli olan Andrew Nashorn'un teknesinde bırakılan heykelden elde ettikleri gölge imgesini işaret etti. Fotoğrafta büyük, boynuzlu, şeytana benzeyen bir yüz, ayakta duran iki kişiye ve yerde üst üste yatan yine iki kişiye bakıyordu. "Şimdi, bu ikinci görüntüde doğru bildiğimiz ve yanlış bildiğimiz şeyler var bence." Başıyla Alice'i işaret etti. "Alice katilin muhtemelen bir planı olduğunu söylerken yine haklıydı diye düşünüyorum. Belirli kurbanların peşine düşüyor. Onları halkın arasından rastgele seçmiyor. Bu heykeli yaptığı sırada Nicholson ve Nashorn adında iki kişiyi öldürmüştü. Onların yerde yatan bu iki figür tarafından temsil edildiğini düşündük." Fotoğrafta onları gösterdi. "Ve listesinde, ayakta duran iki figürün temsil ettiği iki isim daha varmış gibi görünüyordu."

Başkomiser Blake panoya yaklaştı. "Sence bu yanlış mı peki?"

"Kısmen. Yerdeki bu iki kişinin, o sırada öldürülmüş olan iki kurbanı temsil ettiğini sanmıyorum. Ama belki ayakta duran bu iki kişi, ikinci cinayet sırasında katilin hedef listesinde iki isim daha olduğunu gösteriyordur."

Garcia dudaklarını bükerek düşündü. "Peki yerdeki iki kişi neyi temsil ediyor sence?"

"Bir kavgayı."

Sonraki birkaç saniye boyunca yine sessizlik hüküm sürdü. Herkes kaşlarını çatıp gözlerini kısarak fotoğrafa baktı ve Hunter'ın yeni yorumunun ışığında anlamaya çalıştı.

"Pekâlâ, bu fotoğrafın bana göre ne anlama geldiğini anlatayım," dedi Hunter herkesin dikkatini tekrar çekerek. "Dört arkadaştan oluşan bir grup düşünün ve şimdilik bu dört kişinin Nicholson, Nashorn, Littlewood ve henüz tanımlayamadığımız

dördüncü bir kişi olduğunu varsayalım. Bu arkadaş grubu bir akşam içmeye ya da partiye falan gidiyor. Küfelik oluyorlar; erkeklerin bazen yaptığı gibi taşkınlık yapıyor, kantarın topunu kaçırıyorlar. Dışarıdan biriyle ya da aslında gruplarının parçası olan biriyle tartışmaya başlıyorlar. Tartışma büyüyor ve yumruklaşmaya dönüşüyor. Şaka olarak başlamış olsa da..." Hunter bir kez daha yerde yatan iki figürü gösterdi, "... sonu kötü bitiyor."

Garcia çenesini sıkıyordu, Hunter'ın her sözünü dikkatle takip ederek yavaş yavaş onun düşünce silsilesine dâhil oldu. Birdenbire kafasındaki resim netleşti.

"Ve onu öldürüyorlar," dedi.

Daha önce sayısız defa baktığı gölge imgesi şimdi gözlerinin önünde yepyeni bir anlam kazanmıştı. "Kavga tamamen kontrolden çıkıyor," diye devam etti Garcia. "Grubun geri kalanı kenarda durup izliyor ya da belki de hepsi sırayla yumruk ve tekme atıyor. Şakağa yanlış bir tekme atılıyor, adam tökezleyip başını kaldırıma, duvara ya da başka bir yere çarpıyor ve kavga... kötü bitiyor."

Hunter başını salladı. "Muhtemelen istemeden oldu ama sanırım biri öldürüldü. Teorim bu."

Fotoğrafa bakarken, Hunter'ın yorumunu dinlerken görüntü Başkomiser Blake'in gözlerinin önünde âdeta şekil değiştirmişti.

"Ama o zaman ya birini gözden kaçırıyoruz ya da sayılarda hata yaptık," diye lafa girdi Alice.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu başkomiser.

"Bu gölge imgesine ilk baktığımızda katilin zaten iki kişiyi öldürdüğünü biliyorduk ve ayakta duran iki figürle temsil edilen iki kişinin daha peşinde olduğuna inanıyorduk. Eğer bu imge yerde kavga eden iki ve ayakta onları izleyen iki kişiyi temsil ediyorsa ve Robert'ın öne sürdüğü gibi içlerinden biri kazara ölmüşse o zaman geriye üç figür kalıyor. Kavgadan kurtulan kişi ve ayakta duran iki kişi." Üç parmağını kaldırdı. "Şu anda üç kurbanımız

var: Nicholson, Nashorn ve Littlewood. Bu da katilin hepsini öldürdüğü anlamına geliyor. Listesi tamamlandı yani."

"Onu unutuyorsun." Hunter imgedeki en büyük figürü işaret etti. Yerdeki olası kavga sahnesini izleyen, boynuzlu, biçimsiz kafayı. "Bu figürün katili temsil ettiğini düşünmüştün, hatırladın mı? Bir şeytan gibi. Ben öyle olduğunu düşünmüyorum. Bence her cinayette katil, heykeli ve onun oluşturduğu gölge imgesini *o* kurbanı simgelemek için kullanıyor. Bunun Andrew Nashorn'un teknesinde bırakılmasının bir sebebi vardı. Bence şeytanı andıran figür Nashorn'u temsil ediyor."

"Peki boynuzlar neden?" diye sordu Başkomiser Blake.

"Belki de onun grubun lideri ya da azmettiricisi olduğunu göstermek içindir. Böyle adamlardan oluşan her grubun bir *başı* vardır, başkomiserim. Herkesin peşinden gittiği biri. Belki de Nashorn kavgayı başlatan kişiydi. Ya da belki de kavgayı durdurmak yerine gruptakileri yumruklamayı sürdürmeye teşvik eden oydu."

Odayı tedirginlik kapladı.

Hunter herkese teorisini düşünmeleri için zaman verdi.

"Belki o kişi ölmemiştir," dedi Alice. "Belki de haklısın, belki bir kavga oldu ama kurban ölmeyip fiziksel ya da zihinsel olarak zarar gördü. Belki de bunca yıldan sonra kurban geri döndü ve intikam almak istiyor."

Hunter başını iki yana salladı. "Hayır, kurban öldü."

"Nasıl emin olabiliyorsun?"

"Çünkü katil bunu bize söylüyor."

Doksan Dokuz

Hunter dikkatleri panodaki son iki gölge imgesi fotoğrafına çekti. Nathan Littlewood'un ofisinde bırakılan iki parçalı heykelin oluşturduğu gölge imgelerine.

"Son olay yerinde katil bize iki gölge imgesi bıraktı," dedi, "ama sanırım onları ters sırayla okuduk. Birincisi bu olmalı." Littlewood'un sağ kolu ile elinin oluşturduğu imgeyi gösterdi; diz çökmüş ve kolunu başının üzerine kaldırmış, belki de dua eden birini andıran imgeyi. Diz çökmüş figürün önünde bir şeyin küçük parçaları vardı. Gölgeleri Littlewood'un uyluğundan koparılmış et parçalarıyla meydana getirilmişti.

Garcia ürperdi. Elektrik çarpmasına benzeyen bir his sırtından başlayıp inanılmaz bir hızla bütün vücuduna yayıldı. Açıklama gerekmiyordu. Kendisi de gördü.

"Aman Tanrım," dedi başını hafifçe yana eğerek. "Katilin neden bize olay yerinde iki imge bıraktığını anlayamamıştık. Ve özellikle bunu kavramakta zorlanmıştık. Diz çökmüş dua eden ya da başka bir şey yapan birine benziyordu ve önünde yere saçılmış birkaç nesne var gibiydi. Meğer alakası yokmuş." Derin bir nefes aldı ve uzun süre tuttuktan sonra nefesini yavaşça verdi. "O figür bir cesedi parçalara ayırıyormuş."

Garcia'nın gözleri çılgına dönmüş bir lastik top gibi duvarlardan sekti.

Başkomiser Blake hiç kıpırdamadan duruyordu. Bir an için neredeyse göz kırpma yetisini kaybetmişti. "Yani bu arkadaş grubunun bir kavgaya karıştığını, birini öldüresiye dövdüğünü ve cesetten kurtulmak için de onu parçalara ayırdığını mı düşünüyorsun?"

Hunter başını salladı ve ellerindeki son gölge imgesi fotoğrafını, Nathan Littlewood'un ofisinde bulunan heykelin ikinci kısmını gösterdi. Biri, kutunun içinde yatan başka birine bakıyor gibiydi.

"Parçalanmış cesetten kurtulmadan önce onu bir tür kutunun içine koymuşlar!" dedi Alice içten bir ah çekerek. İki imge şimdi birlikte gayet mantıklı hale gelmişti.

Hunter yanındakilerin endişeli ifadelerine bakarak bekledi. Yaklaşık bir dakika sonra Başkomiser Blake tekrar konuştu.

"Sence bu ne kadar zaman önce oldu?"

"Otuz yıl kadar önce. Nicholson, Nashorn ve Littlewood gençken, hem de çok gençken olmuş olmalı; yirmili yaşlarının başlarında, muhtemelen Littlewood yirmi yedi yıl önce evlenmeden evvel."

"Bu durumda katilimizin kurbanla arasında bir bağ olduğu ve şimdi de intikam almak istediği sonucu çıkıyor," dedi başkomiser.

"Evet," dedi Hunter.

"İyi ama neden şimdi?"

"Çünkü katilimiz birkaç ay öncesine kadar gerçekten neler olduğu hakkında hiçbir şey bilmiyordu," dedi Hunter.

Birdenbire Garcia'nın zihninde bütün taşlar yerine oturmaya başladı. "Nicholson," dedi ve masasına dönerek not defterini alıp hızla karıştırmaya başladı.

Başkomiser Blake ve Alice dönüp ona baktılar.

"İşte burada. Derek Nicholson'ın hemşiresi bize onun vicdanını rahatlattığını söylemişti. Birine bir konuda gerçeği söylediğini. Hayatında ne kadar iyilik yaparsan yap, bazı hataların ölene kadar peşini bırakmadığını." Defteri masasına geri koydu. "Bahsettiği

şey bu olmalı. Hayatı boyunca peşini bırakmayan hata." Hunter'a baktı. "Onu evinde ziyaret eden kişi. Hâlâ kimliğini tespit edemediğimiz adam."

Hunter başıyla onayladı.

"Hemşire ayrıca Nicholson'ın hastalandıktan sonra sadece iki ziyaretçisi olduğunu söylemişti," dedi Garcia, Başkomiser Blake ve Alice'e. "Biri Savcı Bradley'ydi ama ikinci ziyaretçinin kimliğini saptayamadık. Katilimiz o olmalı. Nicholson sonunda ona, olanlarla ilgili gerçeği anlattı. Bu sırrı mezara götürmek istemedi."

"Ve birkaç hafta sonra öldürüldü," dedi Başkomiser Blake. "İntikam saldırıları başladı."

"Yani eğer haklıysan," dedi Alice, Hunter'a bulmacanın parçalarından biri daha yerine otururken, "Derek Nicholson muhtemelen katilimizle önceden arkadaştı ya da en azından onu tanıyordu. Vicdanını rahatlatmak için ondan evine gelmesini istediğine göre onu tanıyor olmalı. Ve bu yüzden de katil onu yalancı olarak görüyordu." Başını iki yana salladı. "Hatta bir sahtekâr. Kendini ihanete uğramış hissetti. Gölge imgesinin bize söylediği de tam olarak buydu."

Hunter başını salladı.

"Ve bir sonraki kurban ve gölge imgesiyle," diye devam etti Alice, "katil Andrew Nashorn'u grup ya da çete lideri, hepsinin takip ettiği kişi olarak tasvir etti."

Hunter yine başını salladı.

"Cesetten kurtulma görevi Nathan Littlewood'a verilmişti."

"Cesetten kurtulanın o olduğunu sanmıyorum," dedi Hunter. "Bence o cesedi parçalara ayırdı ve bir nevi kutunun içine koydu. Bence o kutuyu ortadan kaldıran kişi katilimizin ölüm listesindeki son isim. Grubun dördüncü üyesi. Sıradaki kurban."

Herkes durakladı ve bu bilgiyi kendi akıl süzgecinden geçirdi.

"Ama dediğim gibi," dedi Hunter ensesini ovuşturarak, "şu anda bunların hepsi kafamdaki çılgın bir teoriden ibaret. Henüz elimde hiçbir kanıt yok."

"Çılgın ya da değil, tüm taşlar yerine oturuyor," dedi Başkomiser Blake dikkatini tahtadaki fotoğraflara çevirerek. "Ve bu aynı zamanda katilimizin kurbanlarını neden parçalara ayırdığını da açıklıyor. İntikam zamanı; göze göz, kana kan."

Kafasında bazı hesaplar yaparken kısa bir süre durakladı. İlk cinayetin üzerinden on altı gün geçmişti ve mevcut duruma bakılırsa her türlü makul ihtimali değerlendirmeye hazırdı. Kaldı ki FBI ile çalışmaktan da nefret ediyordu.

"Pekâlâ, benim aklıma yattı, ayrıca şu ana kadar elimizdeki her şeyden daha mantıklı. Bunun üzerine eğilelim. Üç kurbanımızın geçmişini araştıracak bir ekip kuralım. Eğer o arkadaş grubu gerçekten vardıysa dördüncü kişinin kim olduğunu bilmek istiyorum. Daha ayrıntılı araştırmak için FBI ile temasa geçmeniz gerekirse geçin. Onlardan ben de en az sizin kadar hoşlanmıyorum ama bizde olmayan kaynaklara sahipler ve bazı şeylere bizden çok daha hızlı ulaşabilirler. Derek Nicholson'ın hayatını araştıran ekibe daha derinlemesine araştırmalarını söyleyin. Ölüm döşeğinde onu kimin ziyaret ettiğini bulmalıyız. Hemşireleriyle tekrar konuşun. Ayrıca kurbanın bir kutunun, bidonun ya da herhangi bir şeyin içinde parçalara ayrılmış olarak bulunduğu vakaları araştırması için de son bir ekip kuralım. Cesedin bulunmamış olma ihtimali olduğunun farkındayım ama eğer bulunmuşsa ve sen haklıysan," dedi Hunter'a hitap ederek, "kurbanın kimliğini tespit edersek Heykeltıraş katilimizi de tespit etmiş oluruz."

Yüz

Sonraki yirmi dört saat göz açıp kapayıncaya kadar geçti. Herkes elinden geldiğince hızlı ve çok çalışıyordu fakat şu ana kadar çok az ilerleme kaydedilmişti.

Veri tabanlarında tarama yapma konusundaki deneyimiyle Alice herhangi bir tür kutunun içinde parçalara ayrılmış halde bulunan cesetlerin araştırılması için gönüllü olmuştu ama hemen duvara tosladı. Onun uzmanlık alanı dijital dünyaydı. Eğer herhangi bir kayıt çevrim içi olarak herhangi bir yerde saklanıyorsa hiç şüphesiz ona ulaşabilirdi. Fakat dijital veri tabanlarının kullanılmasından yıllar öncesine ait bir şeyi arıyorsanız işiniz şansa kalmıştı. Eğer düşük maaşlı bir memura bir noktada bu bilgileri kâğıttan dijital ortama aktarmak gibi akla zarar bir görev verilmişse Alice aradığı bilgileri bulacağını biliyordu. Ancak bu bilgiler hâlâ karanlık bir arşiv odasında muhafaza ediliyorsa tam olarak orada kalacaklardı. Gerçekçi olmak gerekirse bütçe ve personel yetersizliği nedeniyle çoğu kamu kuruluşu birikmiş kâğıt dosyalarını hiçbir zaman tamamen dijital ortama aktarmayı başaramayacaktı.

Hunter ve Garcia, Derek Nicholson'ın hafta içi hemşiresi olan Amy Dawson'ın evine geri döndüler. Hemşire, gazetelerin ön sayfalarını ve üç kurbanın fotoğraflarını görmüştü. Bir seri katilin neden Bay Nicholson'ın peşine düştüğünü anlamıyordu.

Hunter, Derek Nicholson'ın vicdanını rahatlatmak ve birilerine bir konuda gerçeği söylemek istemesine dair konuyu tekrar açtı fakat Amy ona bahsettiklerinin bundan ibaret olduğunu söyledi. Nicholson başka hiçbir şey ya da isim zikretmemişti. Amy'nin sözü edilen gerçeğe dair hiçbir fikri yoktu ve o gün Bay Nicholson'ı ziyaret eden ikinci kişi hakkında da yeni bir şey hatırlamıyordu.

Nicholson'ın hafta sonu hemşiresi ve o sabah cesedini bulan kişi olan Melinda Wallis'le konuşmak çok daha karmaşık bir meseleydi. Cinayetten sonra Orange County ile Los Angeles şehirlerinin sınırında yer alan kırsal bir kanyon kasabası olan La Habra Heights'taki baba ocağına dönmüştü. Hunter bu konuda tecrübeli olsa da onunla görüşmek neredeyse imkânsızdı. O odada gördüklerinin, acımasız bir katille burun buruna gelmiş olduğunu bilmenin ve katilin duvara özellikle onun için bıraktığı kanlı mesajın neden olduğu travma, bilincine ve bilinçaltına iyice yerleşmişti. Ailesinin karşılayamayacağı, yıllarca sürecek psikoterapiye rağmen bir daha asla aynı kişi olamayacaktı. Ne yazık ki Melinda, Heykeltıraş'ın başka bir kurbanı olmuştu.

Yüz Bir

Emniyet Genel Müdürlüğü binasına dönmeden önce Hunter ve Garcia'nın uğrayacağı bir durak daha vardı: Allison Nicholson'ın Beverly Hills'in hemen güneyindeki Pico-Robertson'daki dairesi.

Derek Nicholson'ın küçük kızı, ünlü Hillcrest Golf Kulübü'nün bitişiğindeki, çok rağbet gören Hillcrest sitesinde iki odalı lüks bir dairede yaşıyordu. Hunter günün erken saatlerinde Nicholson'ın iki kızıyla da telefonda konuşmuştu. 19.15'te Allison'ın dairesinde buluşmak üzere sözleşmişlerdi.

Hillcrest Sitesi bir konut alanından çok tatil köyüne benziyordu. Kardiyo adası olan çok büyük bir spor salonu, sauna, iki tatil köyü tarzı havuz, iki güzellik merkezi, yüksek palmiye ağaçları, şelaleler ve oturma alanı ile barbekü ocakları olan bir açık hava şöminesi vardı. Sitenin elektronik kapısındaki güvenlik görevlisi, kimliklerini kontrol ettikten sonra iki dedektife ziyaretçi otoparkının yerini tarif etti.

Allison'ın apartmanının giriş lobisindeki kapıcı, Hunter ve Garcia'ya asansörü gösterip Bayan Nicholson'ın dairesinin en üst katta olduğunu söyledi.

Elektronik kapılardan itibaren başlayan lüks, Allison'ın dairesinin içinde zirveye ulaştı. Neredeyse basketbol sahası büyüklüğündeki oturma odasında Karndean yer döşemeleri, etkileyici avizeler, İran halıları ve hatta granit bir şömine vardı. Mobilyalar

neredeyse tamamen antikaydı ve duvarlarda pahalı tablolar asılıydı. Ancak mekâna rahatlatıcı bir hava katan dekor büyüleyiciydi.

Allison iki dedektifi kibar ama hüzünlü bir tebessümle içeri davet etti. Koyu kahverengi gözleri kederliydi. Hüznü hiç kuşkusuz güzelliğinden bir parça koparmıştı. Olivia da bir o kadar bitkin görünüyordu. Allison hâlâ iş kıyafetlerini giyiyordu; üzerine tam oturan koyu renk takım elbiseyi, gri, fırfırlı, V yaka bir bluzla tamamlamıştı. Topuklu ayakkabılarını çıkarmıştı ve onlarsız boyu yaklaşık bir altmış beşti.

"Lütfen oturun," dedi bir çift açık kahverengi deri Chesterfield kanepeyi göstererek.

Uzun saçlarını arkadan, boyun hizasında toplayan Olivia pencerenin yanında duruyordu.

"Rahatsız ettiğimiz için kusura bakmayın," dedi Hunter yerine oturarak. "Fazla zamanınızı almayacağız." Hunter iki kardeşe Nashorn ve Littlewood'un *LA Times*'ın ön sayfasında çıkan fotoğraflarını gösterdi. Ne Allison ne de Olivia babalarının diğer iki kurbandan biriyle arkadaş olup olmadığını doğrulayabildi. Ne yüzleri ne isimleri bir şey çağrıştırıyordu.

"Kim bu insanlar?" diye sordu Olivia.

"Babanızın arkadaşları," dedi Hunter. "Uzun zaman öncesinden. Hâlâ arkadaşlar mıydı bilmiyoruz."

Allison'ın kafası karışmış gibiydi.

"Uzun zaman öncesinden mi?" diye sordu Olivia tekrar. "Ne kadar öncesinden?"

"Otuz yıl kadar," dedi Garcia.

"Ne?" Allison'ın bakışları iki dedektiften kardeşine, sonra tekrar Garcia'ya kaydı. "Ben o zaman doğmamıştım bile. Babamın ve otuz yıl önceki birkaç arkadaşının bütün bunlarla ne ilgisi var?"

"Bu cinayetlerin rastgele olmadığına ve katilin belirli bir arkadaş grubunu hedef aldığına inanıyoruz," dedi Hunter.

"Belirli bir arkadaş grubu mu?" Olivia söze karıştı. "Kaç kişilik?"

"En az dört kişi olduklarına inanıyoruz."

Hunter'ın sözlerinin ardından bir an sessizlik oldu.

"Neden?" Olivia yaklaştı. "Bu katil neden bu insanların peşinde?"

"Emin değiliz." Hunter şu anda Olivia ve Allison'a teorisini anlatmanın bir anlamı olmadığını düşünüyordu.

"Ve bu katilin tekrar öldüreceğine inanıyorsunuz."

Hunter, Olivia'nın gözlerindeki parıltıyı gördü.

İki dedektif de onun sorusunu cevaplamadı.

"Yani bu katilin belirli bir grup insanın peşinde olduğunu düşünüyorsunuz," diye devam etti Olivia. "Ama kaç kişi olduklarını bilmiyorsunuz. Otuz yıl *önce* arkadaş olan bu insanlar *hâlâ* arkadaş mı bilmiyorsunuz. Ve katilin neden onları hedef aldığından bile emin değilsiniz. Pek bir şey bilmiyorsunuz, değil mi?"

Hunter, Allison'ın tekrar gözlerinin dolduğunu görebiliyordu. Kanepelerin arkasında bir ahşap konsol fark etmişti, üstünde farklı boyutlarda fotoğraf çerçeveleri vardı. Bütün fotoğraflar ailesine aitti.

"Varsa babanızın gençlik fotoğraflarından birini ödünç alabilir miyiz?" diye sordu Hunter, Allison'a. "Çok işimize yarayabilir. Sonra geri vereceğiz."

Allison başını salladı. "Eski bir düğün fotoğrafı var." Olivia'nın yanında durduğu konsolu işaret etti.

Olivia dönüp fotoğraflara baktı, bir an duraksadı, yine duygulanmıştı. Bir çerçeveye uzandı, bir an baktıktan sonra Hunter'a uzattı. On beşe on santim boyutlarındaki fotoğrafta Derek Nicholson ve karısının yakın çekim görüntüsü vardı, gülümsemeleri mutluluklarını yansıtıyordu. Allison tıpkı annesine benziyordu, özellikle de gözleri. Hunter, Nicholson'ın ölümcül kanser teşhisi konmadan bir yıl öncesine ait bir fotoğrafını ha-

tırladı; alnının açılması ve yılların getirdiği kırışıklar dışında pek değişmemişti.

Garcia'nın arabasına döndüklerinde, tam kontak anahtarını çevirirken Hunter'ın cep telefonu çaldı. *Gizli Numara.*

"Dedektif Hunter," dedi Hunter.

"Dedektif, ben Suç Hattı çağrı merkezinden Tammy. Heykeltıraş soruşturmasının başındaki dedektifle görüşmek isteyen birini hattın öbür ucunda bekletiyorum."

Hunter, Suç Hattı ekibinin tüm sahte aramaları filtrelemek üzere eğitildiğini biliyordu. Ne zaman yüksek profilli bir soruşturma haberlere çıksa onlarca kişi ihbar hattını arardı: ödül arayanlar, sarhoşlar, ayyaşlar, kaçıklar, şakacılar, düzenbazlar, ilgi meraklıları ya da sadece polisin zamanını boşa harcamak isteyen kişiler. Eğer soruşturma olası bir *seri katille* ilgiliyse çağrı sayısı on katına çıkarak yüzleri, hatta binleri bulurdu. Hem de her gün. Bu soruşturma başladığından beri Suç Hattı çağrı merkezinin Hunter ya da Garcia'ya ilettiği ilk telefon buydu. "Bazı bilgilere sahip olduğunu söylüyor," dedi Tammy.

"Nasıl bilgiler?" diye sordu Hunter, Garcia'ya biraz beklemesini işaret ederek.

Tammy boğazını temizledi. "Üç kurbanı da tanıyormuş."

Yüz İki

Genellikle fast food servis eden küçük kafe, Los Angeles'ın güneydoğusundaki Norwalk'ta, Ratliffe Caddesi ile Gridley Yolu'nun köşesinde yer alıyordu. Biri hariç tüm masalar doluydu. Ellili yaşlarının başında siyahi bir kadın kafenin ön camına dönmüş tek başına oturuyordu. Önündeki masada, yarısı içilmiş bir fincan kahve kenara itilmişti. Orada oturduğu on beş dakika içinde iki kez kalkıp gitmeyi düşünmüştü. Kuruntu yapıp yapmadığından hâlâ emin değildi fakat bu *sıradan* bir rastlantı olamayacak kadar büyük bir tesadüftü.

Kafeye girmelerinden çok önce, daha arabalarını dışarıya park ederlerken onları fark etmişti. Polisleri hâlâ bir kilometre öteden tanıyabiliyordu. İki dedektif ön kapıdan içeri adımını atarken başını kaldırdı ve Hunter vaktiyle güzel olan ama şimdilerde ruhu ve yaşam enerjisi çekilmiş gibi görünen bir yüz gördü. Sol yanağında gizlemek için hiç çaba harcamadığı uzun, ince bir yara izi vardı. Bir an için göz göze geldiler.

"Jude?" dedi Hunter gizemli kadının masasına gelerek. Bunun onun gerçek adı olmadığını biliyordu fakat telefonda ona bu ismi vermişti.

Kadın karşısındaki iki yüzü incelerken başını salladı.

"Ben Dedektif Hunter, bu da Dedektif Garcia. Oturabilir miyiz?"

Hunter'ın sesini yarım saat önce yaptıkları telefon görüşmesinden tanıdı. Jude omuz silkerek cevap verdi.

"Bir fincan daha kahve ister misin?" diye sordu Hunter.

Jude başını iki yana salladı. "Sabah erken kalkmam gerekiyor ve bugünkü kafein kotamı çoktan aştım." Sesi hafif boğuk, hatta seksi ama sertti. Sol göğsünün üstüne kırmızı gül işlenmiş yakasız, uzun kollu, beyaz bir gömlek giymişti. Karanfil ya da yıldız anason gibi kuru ve egzotik baharat kokusuna sahip parfümünde bir hoşluk vardı.

"Ne alırdınız, baylar?" diye sordu kilolu bir garson kız masaya yaklaşarak.

"Emin misin?" dedi Hunter, Jude'a gülümseyip şansını bir kez daha deneyerek.

Jude başını salladı.

"İki sade kahve lütfen," dedi Hunter garsona dönerek.

Garson kız başını sallayıp yan masadaki tabakları toplamaya başladı.

Birkaç saniye sessizce oturdular. Garson kız mutfağa girerken Jude masanın karşı tarafında oturan Hunter ve Garcia'ya baktı. "Pekâlâ, telefonda da söylediğim gibi, soruşturmanızla ilgisi var mı bilmiyorum ama iki gündür içimi kemiriyor. Tesadüflere pek inanan biri değilimdir, anlarsınız ya."

Hunter parmaklarını birleştirip ellerini masanın üstüne koydu. En doğrusunun soru sormadan kadının konuşmasına izin vermek olduğunu biliyordu.

"İki gün önce, her sabah yaptığım gibi işe gitmek için metroya binmiştim," dedi Jude. "Genelde gazete okumaktan imtina ederim, özellikle de *LA Times*'ı. Çok fazla saçmalık var, anlarsınız ya. Zaten her gün bir dünya saçmalıkla uğraşıyorum. Her neyse, karşımda oturan kadının yanında sabah gazetesi vardı. Sayfalarını karıştırırken ön sayfadaki manşete gözüm ilişti." Dudaklarını büzdü ve hızla başını iki yana salladı. "İlk başta pek

oralı olmadım. Los Angeles'ta elini kolunu sallayarak dolaşan bir katil vardı, bu yeni bir şey değil ki, öyle değil mi? Ama sonra fotoğraflardan biri dikkatimi çekti."

Garson kız iki fincan sade kahveyle geri geldi.

"Hangi fotoğraf?" diye sordu Garcia garson kız duyma mesafesinden çıkınca.

"Kurbanlardan biri." Jude öne doğru eğilip dirseklerini masaya dayadı. "Andrew Nashorn adındaki adam."

Garcia sakince başını salladı. "Fotoğrafın nesi vardı? Dikkatini çeken ne oldu?"

"Aslına bakarsanız fotoğrafın altındaki isme takılmıştım. İsmi tanıdım." Jude, Garcia'nın yüzünü kaplayan şüpheyi fark etti. "Okuldayken," dedi, "Andreas Köhler diye bir çocuğa gönlümü kaptırmıştım. Ailesi Almanya'dan göç etmişti." Dudakları hüzünlü bir gülümsemeyle aralandı. Dişleri lekeli ve çürük görünüyordu. "Her neyse, biraz Almanca konuşabilirsem onunla birlikte olma şansımı artırabilirim diye düşündüm. Okul kütüphanesinden birkaç kaset aldım. O kasetleri yaklaşık bir ay boyunca dinledim. Pek bir şey öğrenemedim. Zor bir dil. Ama öğrendiğim şeylerden biri hayvan isimleriydi. Ve onları hâlâ hatırlıyorum."

Garcia'nın şaşkınlığı artmıştı fakat bunu belli etmemeye çalışıyordu.

"*Nashorn* Almancada gergedan demek."

"Gerçekten mi?" Garcia, Hunter'a baktı.

"Ben de bilmiyordum."

"Ama öyle," dedi Jude. "Bu da fotoğrafa daha yakından bakmamı sağladı. Bariz şekilde daha yaşlı görünüyordu. Saçları ağarmıştı fakat o yüzü nerede görsem tanırım. Aynı kişiydi. İşte o zaman diğer iki kurbanın fotoğraflarına biraz daha dikkatli baktım ve her şeyi hatırladım. Hepsi çok daha yaşlıydı fakat baktıkça daha az şüphe duydum. Hepsini tanıyordum."

Hunter henüz kahvesine dokunmamıştı. Gözleri Jude'un yüz ve beden hareketlerini inceliyordu. Hiçbir seğirme, hızlı göz hareketi, huzursuzluk belirtisi yoktu. Yalan söylüyorsa bu işte gerçekten çok başarılıydı.

"Aslında onları tanıdığım söylenemez," diye açıkladı Jude. "Onlar tarafından dövüldüm sadece."

Ayışığı Kitaplığı

Yüz Üç

Hunter ve Garcia'nın üzerine birer kaya gibi düşen bu sözler az kalsın nefeslerini kesiyordu.

Garcia yüzündeki şaşkınlığı attı. "Onlar tarafından dövüldün mü?"

Jude ilk kez dedektiflerle göz temasını kesti. Bakışları yarım kalan kahvesine kaydı. "Gurur duymuyorum ama hayatımdan utanmıyordum da. Hepimiz hiç yapmamış olmayı dilediğimiz şeyler yapmışızdır." Duraklayıp düşüncelerini topladı. Hunter ve Garcia soluklanmasına izin verdiler. "Gençken Hollywood Bulvarı'nda, Sunset Şeridi'nin aşağı ucunda çalışıyordum."

Ünlü Hollywood Bulvarı'nın doğu ucu eskiden Los Angeles'ın en bilinen fuhuş bölgesiydi.

"Bölgede yeniydim. Her zamanki yerim Venice Sahili civarıydı fakat o zamanlar Şerit çok daha popüler bir yerdi. İyi çalışırsan ciddi para kazanabilirdin." Sözlerinde utanç yoktu. Geçmişini değiştiremezdi ve bunu muazzam bir ağırbaşlılıkla kabulleniyordu. "Her neyse, bir gece bir adam beni aldı. Çok geç bir vakitti, sanırım gece yarısını geçmişti. Oldukça yakışıklı ve komikti. Beni Griffith Park'ın dışında bir yere götürdü fakat arabadayken bana söylemediği şey, bizi bekleyen üç kişi daha olduğuydu."

Jude'un bakışları, sanki ne olacağını görmeye çalışırmış gibi, iki dedektifin yanından geçip uzaklara gitti.

"Oracıkta onlara toplu seks yapmadığımı söyledim. Miktarın önemi yoktu." Konuşmayı bırakıp soğuk kahvesine uzandı.

"Ama onlar umursamadılar," dedi Hunter.

"Umursamadılar," dedi Jude kahvesinden bir yudum içerek. "Hepsinin kafası güzeldi ve çok içiyorlardı. Sorun dört sarhoş adamla aynı anda seks yapmak değildi. Sorun sert sevmeleriydi." Durakladı ve söyleyeceklerini bir daha düşündü. "Yani, ikisi diğer ikisine göre daha sert davrandı. İşlerini bitirdiklerinde o kadar yara bere içinde kalmıştım ki bir hafta boyunca çalışamadım."

Jude'a polise gidip gitmediğini sormak anlamsızdı. O bir hayat kadınıydı ve üzücü gerçek şuydu ki polis onun hikâyesine kulak bile vermezdi. Hatta fuhuştan tutuklanabilirdi bile.

"Ama böyle şeyler olurdu. İşin parçasıydı," dedi Jude yılgın bir ses tonuyla, düşmanlık hissetmeden. "Hâlâ da oluyor. Yalnız çalışmayı seçen kızların aldığı bir riskti bu. Daha önce de dayak yemiştim, hem de daha kötüsünü. Gerçek şu ki sokaklarda ne tür bir pisliğin camını indirip seni çağıracağını bilemezsin."

Her iki dedektif de Jude'un "yalnız çalışmak" derken pezevengi olmadığını kastettiğini biliyordu. Pezevenkler kızları için koruma sağlardı. Biri onlara sert davrandığında ya da para ödemeyi reddettiğinde onların bacaklarını kırar ya da daha kötüsünü yaparlardı. Sorun şuydu ki bu durumda kızlar çerez parasına çalışmak zorunda kalırdı.

Pezevenkler kızların kazandığı paranın yüzde seksen ila doksanına, bazen daha fazlasına el koyardı.

"Şoför," diye devam etti Jude. "Yani beni alıp arkadaşlarına götüren, gazetede yer alan fotoğraftaki adamdı. Nashorn, Gergedan Adam."

"Sana adını söyledi mi?" diye sordu Garcia.

"Hayır ama üstümdeyken, vahşi elleriyle yüzümü tokatlarken diğer bir ikisinin ona bağırdıklarını duydum. Önce şakasına falan diyorlar sandım. Eğlencesine ona Almanca gergedan diyorlar

sandım. Ama sonra bunun olamayacağını anladım. O odadaki tek gergedanın o olmadığını düşündüğümü hatırlıyorum. Hepsi hayvandı. Ama biri üstüne çıkmış seni hırpalarken bir ismin söylendiğini duyduğunda bunu sonsuza kadar unutmazsın."

"Peki diğerleri konusunda emin misin? Yani gazetede gördüğün diğer iki kurban konusunda? Derek Nicholson ve Nathan Littlewood?"

"O gece isimlerinin söylendiğini hiç duymadım. Ama yüzlerini hatırlıyorum. Gözlerimi özellikle hiç kapatmadım. Onlara korktuğumu hiç belli etmedim. Dominant erkeklerin bundan zevk aldığını biliyorum. Teslimiyetten. O gece onlara boyun eğmemek için elimden geleni yaptım, en azından zihinsel olarak. Üstüme çıktıklarında doğrudan gözlerinin içine baktım. Her birinin." Jude, Garcia'ya baktı. "Yani evet, gazetede gördüğüm diğer iki adamın o gece orada olduklarından oldukça eminim."

Hunter hâlâ onu süzüyordu. Sözlerinde öfke vardı ama canlılığını yitirmiş, artık geçmişte kalmıştı. Tıpkı söylediği gibi, yaptığı işin getirdiği bir riskti bu. Ve o bunu kabullenmişti.

"İçlerinden ikisinin diğerlerine kıyasla daha sert davrandığını söyledin," dedi Hunter. "Hangi ikisiydi, hatırlıyor musun?"

Jude elini saçlarının arasından geçirdi. Bakışlarını Hunter'a çevirdi. "Elbette hatırlıyorum. Gergedan Adam ve Littlewood denen adam. Neredeyse bütün dayağı onlar attı. Diğer ikisi seks için katıldılar ama şiddet uygulamadılar. Hatta galiba diğer ikisinden daha nazik olmalarını bile istediler."

Hunter'ın gözleri plastik masa örtüsüne kaydı ve Jude'un son sözlerini düşündü. Bu tür durumları gençken pek çok kez, yetişkin hayatında da sayısız defa görmüştü: *akran baskısı*. Bu her yerde oluyordu, LAPD'nin içinde bile. İnsanlar sırf kabul görmek, kendilerini bir grubun parçası hissetmek için, tasvip etmedikleri ya da yapmak istemedikleri şeyleri yaparlardı. Bu, sigara içmek

ve zorbalık gibi sıradan davranışlardan suç işlemek gibi korkunç ve zarar verici eylemlere, hatta cinayete kadar uzanabiliyordu.

"Bütün bunlar ne zaman oldu?" diye sordu Hunter.

"Yirmi sekiz yıl önce," dedi Jude. "Bundan birkaç ay sonra sokaklara veda ettim."

Yüz Dört

Uzun bir süre sessizlik içinde oturdular. Jude, Derek Nicholson'ın Andrew Nashorn ve Nathan Littlewood'u gerçekten tanıdığını ve eskiden birlikte takıldıklarını doğrulamıştı. Dahası, Hunter'ın teorisi grubun dördüncü bir üyesi olduğu noktasında doğru gibi görünüyordu.

"Başka isim hatırlayamadığına emin misin?" dedi Hunter sonunda sessizliği bozarak.

Jude dilini kuru alt dudağının üzerinde gezdirdi. "Gazetede fotoğraflarını gördüğümden ve kim olduklarını anladığımdan beri bunu düşünüyorum. O gece, hatırlamak istemediğim gecelerdendi. Ve gerçeği söylemek gerekirse yıllardır da aklıma gelmemişti. Dediğim gibi, daha önce de dayak yemiştim ama Gergedan diye biri ve onun çetesi tarafından değildi." Çantasına uzandı. "Söyleyeceklerim bu kadar. Size bir faydası olur mu bilmem ama en azından artık omuzlarımdaki yük kalktı ve umarım tekrar uyuyabilirim."

"Son bir şey daha," dedi Hunter, Jude kalkmadan. "Onları bir daha gördün mü? Herhangi birini?"

Jude ince ellerine baktı. Soluk pembe ojesi soyulmuştu. "O geceden birkaç ay sonra, Gergedan Adam'ı bir defa gördüm. Az önce dediğim gibi, o yıl sokaklara veda ettim."

"Onu nerede gördün?" Bu sefer soran Garcia'ydı.

"Aynı yerde, Hollywood Bulvarı'nda. Başka birini alıyordu." Duraklayıp bastırılmış kıkırdamaya benzer bir ses çıkardı. "Hah."

"Başka bir şey mi var?" Hunter yüzündeki ifadeyi okudu.

Jude bir an durdu, beyninde eski bir anıyı aradı. Çantasını yerine koydu. "Şerit'te yeni çalışmaya başlayan bir kız vardı. Kendine Roxy diyordu. Yeni olduğu için diğer kızlar tarafından kolayca iyi yerlerden uzaklaştırılıyordu. Ona benim durduğum köşede çalışabileceğini söyledim." Jude başını yana eğip açıkladı. "Bunun ne kadar zor olabileceğini biliyorum, özellikle de yeni kızlar için. Ona sadece biraz yardım etmeye çalışıyordum. Hoş bir kızdı. Baş döndürücü bir güzelliği yoktu ama yeterince çekiciydi. Yine de biraz fazla minyondu. Ona biraz kilo almasını söyledim. Erkekler kıvrımları sever, bu bir gerçek. Sorun şu ki çok gergindi ve nasıl durması gerektiği konusunda hiçbir fikri yoktu."

Hunter da Garcia da bir şey söylemedi. Jude yine de açıkladı.

"Sokakta kendimizi satmak zorundaydık ve bütün mesele nasıl durduğun ve nasıl göründüğündür. Yanlış durursan yanına kimse gelmez. Bu işler böyledir. Neyse, yaklaşık bir saat sonra ona acıdım. Ona bir kahve ısmarladım ve birkaç tüyo vermeye karar verdim. Bu onun işteki ilk gecesiydi. Bana uğraştığını ama hiçbir yerde iş bulamadığını söyledi. Çaresizdi ve bu yüzden sokakta çalışmaya karar vermişti. Ama keş değildi. Gördüm mü anlarım."

Hunter da Garcia da fuhuş ve uyuşturucunun ikiz kardeş gibi olduğunu biliyordu.

Jude ellerine baktı. "Onun çaresizliği uyuşturucu için değildi. Onun derdi ilaçtı."

Hunter ilgiyle baktı.

"Bana hasta bir çocuğu olduğunu söyledi. İlaçlar için paraya ihtiyacı varmış. Çocuğu için gerçekten çok korkuyordu. Bu işi sadece bir, bilemedin iki gece yapması gerektiğini, sonrasında

çocuğunun ilaç parasını çıkarmış olacağını söyledi." Jude hafızasını silmeye çalışıyormuş gibi başını iki yana salladı. "Her neyse, ona birkaç tüyo verdim ve köşedeki yerime geri döndük."

"Tamam," dedi Garcia. "Peki sonra?"

"O gecenin ilerleyen saatlerinde arka sokakta kolay bir iş aldım, yirmi dakikalık. Geri dönerken onu bir arabaya binerken gördüm. Yanımdan geçerken bana el salladı ve işte o zaman sürücüyü gördüm. Gergedan Adam'dı. El hareketlerimle onları durdurmaya çalıştım ama fazla hızlıydılar."

"Peki ne oldu?" diye sordu Hunter.

"Bilmiyorum. O gece geri gelmedi." Jude omuz silkti. "Ondan sonraki hiçbir gece de gelmedi. En azından benim köşeme. Biraz endişelendim. Benim başıma gelenin onun başına da gelmiş olabileceğini düşündüm. Aynı dört şerefsiz ona da saldırmış olabilirdi. Dediğim gibi, benimle işleri bittiğinde tekrar sokaklara çıkabilmem bir hafta sürmüştü ki ben o kızcağızdan çok daha güçlüydüm. Onu bir daha hiç görmedim. Ama belki o geceden sonra bırakmıştır. Umarım bırakmıştır. Sadece bir gece yapması gerektiğini söylemişti. Ya da belki de korkmuştur. Yeni kızların başına çok gelirdi. İlk sert müşterileriyle karşılaştıklarında –ki kaçınılmaz olarak hepsi karşılaşırdı– o zaman bu hayatın onlara uygun olmadığını anlarlardı. Ondan sonra Gergedan Adam'ı ya da arkadaşlarını bir daha hiç görmedim."

Hunter hâlâ merak içindeydi. "Bu Roxy denen kız sana çocuğunun adını söyledi mi?" diye sordu.

"Muhtemelen söylemiştir ama şimdi hatırlamam mümkün değil. Aradan yirmi sekiz yıl geçti." Jude gitmek için tekrar ayağa kalktı.

Hunter da onunla birlikte kalktı ve ona kartını verdi. "Başka bir şey hatırlarsan, o gruptaki diğer kişilerin adlarından herhangi birini, lütfen beni ara, ne zaman istersen."

Jude, Hunter'ın kartına zehirli bir nesneymiş gibi baktı. Uzun, tereddütlü bir bekleyişten sonra kartı alıp kafeden çıktı.

Hunter'ın aklındaki tek düşünce yanılmış olduğuydu. Andrew Nashorn'un teknesinde gördükleri gölge imgesi bir kavgayı tasvir etmiyordu. Bir cinsel saldırıyı, toplu tecavüzü gösteriyordu.

Yüz Beş

Hunter dairesine döndüğünde saat akşam onu geçiyordu. Uykusu yoktu. Beyni bir türlü kendini kapatmıyordu. Zorlamak yerine Littlewood'un dairesinden aldığı fotoğraf kutusuna geri döndü ve onları oturma odasının zeminine yaydı. Onları Allison'ın kendisine verdiği anne babasının fotoğrafıyla karşılaştırdı. Kurbanların birbirlerini tanıdıklarını zaten biliyordu fakat eğer Derek Nicholson bu fotoğraflardan herhangi birinde varsa grubun kayıp dördüncü üyesi de olabilirdi.

Elinde büyüteçle dizlerinin üzerinde bir saat geçirdikten sonra Hunter eli boş dönmüştü. Yorgundu. Bacakları ağrıyordu, dinlenmeye ihtiyacı vardı. Gözleri yorgunluktan sızlıyor, boynu ve omuzları ağrıyordu. Ama beyni bir türlü vazgeçmiyordu.

Yan dairedeki çiftin eve döndüğünü duydu, yine içmişlerdi ve kapıları çarpıyor, kelimeleri ağızlarında geveliyorlardı.

"Kendime yeni komşular bulmalıyım," deyip güldü Hunter kendi kendine. Dikkatini gölge imgelerin fotoğraflarına verdi. Son birkaç saat içinde karşılaştığı tüm bilgiler kafasının içinde dönüp duruyordu.

Duvarın öbür tarafından kıkırdamalar ve inlemeler gelmeye başladı. "Ah, hayır, olamaz," diye fısıldadı Hunter. "Lütfen oturma odasında yapmayın."

İnlemelerin şiddeti arttı.

"Kahretsin!" Hunter duvara vurma seslerinin birazdan başlayacağını biliyordu. Parmaklarını kenetleyip avuçlarını başının üstüne koyarken gözlerini yerdeki imgelere çevirdi.

Düşündükçe mantıklı geliyordu. Nicholson, Nashorn, Littlewood ve grubun dördüncü üyesi her kimse, birine cinsel saldırıda bulunmuşlardı. Bu, Jude'un onlara bahsettiği kız –Roxy– ya da başka bir fahişe de olabilirdi. İyi ama kurbanlarına ne olmuştu? Saldırı sırasında bir terslik mi olmuştu? Kız ölmüş müydü?

Yan daireden gelen gürültüler artık Hunter'ı rahatsız etmiyordu. O kendi kabuğuna çekilmiş, vakayla ilgili her bilgiyi zihninde değerlendiriyordu.

Düşüncelerine o kadar dalmıştı ki Hunter telefonun çaldığını birkaç saniyede ancak fark edebildi. Gözlerini iki kez kırpıştırdı ve sanki bir an için yönünü şaşırmış gibi odada bakındı. Cep telefonu bilgisayar masasının üzerinde, yazıcının yanındaydı. Telefon yeniden çaldı ve Hunter arama ekranına bakmadan telefonu açtı.

"Dedektif Hunter."

"Dedektif, ben Jude. Bugün konuşmuştuk."

"Evet, evet." Hunter şaşırmıştı fakat ses tonundan belli olmuyordu.

"Bu vakitte aradığım için özür dilerim ama bir şey hatırladım ve yarın sabah aramayı aklımdan geçirsem de içimi kemirdiği için uyuyamıyorum. Başka bir şey hatırlarsam istediğim zaman arayabileceğimi söylemiştiniz."

"Evet, öyle demiştim. Hiç sorun değil," dedi Hunter saatine bakarak. "Ne hatırladın?"

"Bir isim."

Hunter'ın boynundaki kaslar gerildi. "Grubun dördüncü üyesininkini mi?"

"Hayır, size söylemiştim, o gece diğer isimlerden hiçbirini duymadım." Kısa bir duraklama oldu. "Roxy'nin çocuğunun adını

hatırladım. Bir iki kez ondan bahsettiğini söylemiştim size, hatırladınız mı?"

"Evet, evet."

Jude, Hunter'a ismi söyleyince Hunter kaşlarını çattı. Tuhaftı fakat aynı zamanda tanıdık gelen bir şeyler de vardı.

Jude aramış olmaktan dolayı mutlu bir halde ve beyninin artık rahatlayıp biraz uyumasına izin vereceğini umarak telefonu kapattı.

Hunter cep telefonunu tekrar masanın üstüne koydu. Jude'un verdiği isim kafasının içinde dönüp duruyordu. LAPD veri tabanında aratmaya karar verdi. Belki de bu yüzden belli belirsiz tanıdık geliyordu.

Hunter dizüstü bilgisayarını açtı ve açılmasını beklerken gözleri tekrar yerdeki fotoğraf ve dosya yığınına kaydı. Birden midesinin kasılmasıyla durakladı.

LAPD veri tabanında aratmasına gerek yoktu. O adı daha önce nerede duyduğunu hatırlamıştı.

Yüz Altı

Hunter uyumadı. Gecenin geri kalanını hafızasını zorlayarak, daha fazla ipucu arayarak geçirdi. Haklı olma ihtimali bile ödünü koparıyordu.

Son bir bilgi edinmek için Olivia ya da Allison Nicholson'ın evine uğraması gerekiyordu fakat birinin kapısını çalmak için vakit çok erkendi. Cep telefonuna uzandı ve Alice'in numarasını tuşladı. Alice üçüncü çalışta açtı.

"Robert, her şey yolunda mı?" Sesi uykulu geliyordu.

"Bir iyiliğe ihtiyacım var."

"Şey... tamam. Ne istiyorsun?"

"Kaliforniya Sosyal Hizmetler Müdürlüğü'nün veri tabanına girebilir misin?"

Afallayan Alice durakladı.

"Girerim, pek zor bir iş değil."

"Bunu şimdi, evinden yapabilir misin peki?"

"Elbette, bilgisayarımı açar açmaz." Bir duraklama daha oldu. "Benden bir suç işlememi istiyorsun, farkındasın değil mi?"

"Söz veriyorum kimseye söylemem."

Alice güldü. "Beni ikna etmek zorunda değilsin. Bu benim en iyi yaptığım şey zaten."

"Tamam o zaman, senden öğrenmeni istediğim şey..."

• • •

Olivia Nicholson kahvaltı etmek üzereydi ki Hunter kapısını çaldı. Fazla ayrıntı vermeden gece yeni bilgilere ulaştıklarını ve ona birkaç soru daha sorması gerektiğini söyledi.

Konuşmaları kısa sürdü ama verimli geçti. Olivia, Hunter'a, hatırlayabildiği kadarıyla babasının en eski dostunun Los Angeles Bölge Savcısı Dwayne Bradley olduğunu söyledi.

Yüz Yedi

Öğleden sonra ilerleyen saatlerde Garcia'nın masasındaki telefon çaldı. Hunter'ı bütün gün görmemiş, ondan haber almamıştı fakat bu, alışılmadık bir durum değildi.

"Dedektif Garcia, Cinayet Özel Büro," diye açtı telefonu ve birkaç saniye sessizce dinledi.

Kaşlarını öyle bir çattı ki alnında âdeta lastik izleri belirdi. "Şaka yapıyorsun... Nerede?.. Emin misin?.. Tamam, olduğun yerde kal, gözünü evden ayırma ve bir değişiklik olursa hemen beni ara." Garcia telefonu kapatıp Başkomiser Blake'in ofisine koştu. Beş dakika sonra Hunter'ın cep numarasını tuşladı. Hunter telefonu ilk çalışta açtı.

"Robert, neredesin?"

"Arabamda oturmuş bekliyorum, bir önsezi üzerine kumar oynuyorum."

"Ne? Ne önsezisi?"

"Şimdi açıklayamam, çok karmaşık." Hunter, Garcia'nın sesindeki kaygıyı çoktan fark etmişti. "Sen ne diyecektin?"

"Buna inanmayacaksın. Ekiplerimizden biri turnayı gözünden vurdu. Ken Sands'le ilgili sağlam bir ipucu bulduk. Görünüşe göre Arnavut bir uyuşturucu çetesi için çalışıyormuş. Bulunduğu yeri tespit ettik."

"Neredeymiş?"

"Pomona'da bir yerde. Adresi yanımda."

Pomona şehrin dışındaydı.

"Başkomiserden onay aldık," dedi Garcia. "Biz konuşurken mahkeme emri çıkarılıyor."

"SWAT timini ne kadar zamanda harekete geçirebiliriz?"

"Bir timin hazırlanması beş on dakika sürer. Mimari çizimler de dâhil olmak üzere yerle ilgili tüm bilgileri bana ulaştıran biri var zaten. SWAT amirini muhtemelen en fazla on beş yirmi dakika içinde bilgilendiririz."

Hunter saatine baktı. "Ben bilgilendirme toplantısına yetişemem, Carlos. Şehrin öbür ucundayım ve trafik yoğunluğu yirmi dakika önce başladı. Bana Pomona'daki adresi ver, seninle orada buluşalım."

Hunter telefonu kapattı ve tam o anda bütün gün takip ettiği araba tekrar hareket etmeye başladı.

"Lanet olsun," dedi kontak anahtarını çevirip gaza basarak.

Yüz Sekiz

Penceresiz oda Emniyet Genel Müdürlüğü'nün bodrum katında yer alıyordu. Beş SWAT timi üyesi sınıf düzeninde ikişerli oturuyordu ve beşinci de kendine arkada tek başına yer bulmuştu. Hepsinin üzerinde siyah kıyafetler ve arkasında sprey boyayla "SWAT" yazan kurşungeçirmez yelekler vardı. Siyah kaskları masalarının üzerinde duruyordu. Odanın ön tarafında, amirleri Jack Fallon bir kürsünün arkasında bekliyordu. Garcia ve Başkomiser Blake onun solundaydı.

"Dinleyin, beyler," dedi Fallon buyurgan bir sesle. Odaya mutlak bir sessizlik çöktü. Bir düğmeye bastı ve sağındaki beyaz ekranda Ken Sands'in Hunter'ın hapishane kurulundan aldığı son fotoğrafı belirdi. "Bu etkileyici şahsın adı Ken Sands," diye devam etti Fallon. "Bu, elimizdeki en yeni fotoğrafı, altı ay önce Lancaster'daki Kaliforniya Eyalet Hapishanesi'nden tahliye edildiği gün çekilmiş."

"Klasik bir pisliğe benziyor, yüzbaşım," dedi SWAT ajanlarından Lewis Robinson diğerlerini güldürerek.

"Olabilir," dedi Fallon dikkatleri tekrar kendisine çekerek. "İşte bu yüzden buradayız. Sands çoklu cinayet soruşturmasının başşüphelilerinden biri. Sicili onun şiddet eğilimli, çok tehlikeli ve çok zeki olduğunu gösteriyor. Kendisinin gazetelerde okuduğumuz Heykeltıraş lakaplı seri katil olma ihtimali çok yüksek."

Ajanlar arasında huzursuz bir mırıldanma başladı.

"Bu adamın ne kadar dengesiz olduğunu söylememe gerek yok sanırım." Fallon düğmeye tekrar bastı ve ekrandaki görüntü tek katlı bir evin planına dönüştü. "Burası hedefimizin Pomona'daki yeri. İstihbaratımız bize onun şu anda orada olduğunu söylüyor."

Planda biri banyolu üç odası, oturma odası, yemek odası, banyosu ve büyük mutfağı olan bir ev görünüyordu.

"Evde tek başına mı, yüzbaşım?" diye sordu SWAT ajanlarının en genci olan Neil Grimshaw. Grimshaw ekibe daha bir hafta önce katılmıştı. Bu onun ilk büyük operasyonuydu. Gergin ama kontrollü görünüyordu.

"Yanında en az bir kişi daha var gibi görünüyor," dedi Fallon ve Garcia'ya baktı.

"Şu ana kadar edindiğimiz istihbarat bu yönde," diye açıkladı Garcia. "Biz burada konuşurken evi izleyen bir LAPD dedektifi her türlü bilgiyi toplamaya çalışıyor."

"Evdeki diğer kişinin tehlikeli olup olmadığını biliyor muyuz?" diye sordu Robinson.

"Bilmiyoruz," dedi Garcia.

"Silahlı mı?"

"Bilmiyoruz."

"Hedefin hangi odada olduğunu biliyor muyuz?"

"O bilgiye sahip değiliz."

"Lanet olsun, bugün tahmin günü falan mı?" dedi Robinson. "Oraya gözlerimiz bağlı girsek daha iyi. Peki ne biliyoruz?"

"Elimizdeki tüm bilgiler masalarınızdaki dosyalarda," diye lafa girdi Fallon. "Elimizde olan bu, ona göre hareket edeceğiz. Biz bu yüzden SWAT'ız. Bu bir sorun mu, Robinson?"

"Sadece sayısı belirsiz düşmanların olduğu bir ortama, ateş güçlerine ve diğer her şeye dair sıfıra yakın istihbaratla girmekten dolayı biraz endişeliyim, yüzbaşım, hepsi bu."

"Ah, kusura bakma," dedi Fallon iki yaşında bir çocuğa hitap eder gibi. "Seni korkutmak istememiştim. İstersen sen bu

seferlik gelme, süt kuzusu. Cupcake fabrikasındaki marshmellow canavarını aramaya giderken seni ararız. O çok tehlikeli olmaz, söz veriyorum."

Odadakiler kahkahalara boğuldu.

"Pekâlâ, bu sefer hepimiz tetikte olsak iyi olur," dedi Fallon. Odaya tekrar sessizlik çöktü. "Sands, Arnavut uyuşturucu çetesiyle bağlantılı ve hepimiz bu adamların neler yapabileceğini biliyoruz. Hiçbir risk almayacağız. Silahlarımız elimizde içeri gireceğiz. İkişerli üç ekip istiyorum, her zamanki ortaklarla sırt sırta. Grimshaw, sen benimlesin. Avantaj bizden yana. Sands bu gece onun için geldiğimizi bilmiyor, bu yüzden hızlı hareket etmeliyiz. Toparlanalım, beyler. Yakalamamız gereken bir pislik var."

Yüz Dokuz

Pomona'ya vardıklarında Los Angeles'ta hava kararmaya başlamış, rüzgâr iyice şiddetlenmişti. Söz konusu ev, sakin bir mahallede, ıssız bir yolun sonundaydı. SWAT, Garcia ve diğer iki polis arabasıyla birlikte yolun başında park edip yolun geri kalanını yürüyerek katetti. An itibarıyla en güçlü silahları sürpriz faktörüydü. Yapmak isteyecekleri son şey, ev sakinlerini gelişlerinden haberdar ederek bu avantajı ellerinden kaçırmaktı.

Pomona'ya giderken Jack Fallon üç SWAT ekibine de saldırı planlarını anlatmıştı. Ekiplerden biri eve arka taraftan, mutfaktan girecekti; diğeri ön girişten dalacaktı; üçüncü ekip ise evin sol tarafındaki ana yatak odasına açılan veranda kapısından girecekti. Ken Sands'in pencereden kaçmaya çalışması ihtimaline karşı LAPD dışarıdan koruma sağlayacaktı.

Evi gözetleyen dedektifin rapor edebileceği yeni bir gelişme yoktu. Bütün pencereler ve perdeler kapalıydı. Bütün gün kapalı kalmışlardı, bu da daha fazla keşif yapmayı imkânsız kılmıştı. Son iki saat içinde eve giren çıkan olmamıştı.

Hunter'dan iz yoktu. Garcia, Emniyet Genel Müdürlüğü binasından ayrıldıklarından beri onu iki kez aramış fakat ulaşamamıştı.

"*Durum kontrolü.*" Fallon'ın sesi Garcia'nın kulaklığından net bir şekilde duyuldu.

"Alfa ekibi yerini aldı," diye hemen yanıt geldi ilk ekipten. *"Ama görüşümüz kapalı. Kapının altında bir tür engel var. Fiberskop kamerayı içeri sokamıyoruz. İçeriyi göremiyoruz."*

"Beta ekibi yerini aldı," dedi ikinci ekip. *"Biz de bir şey göremiyoruz. Görüş yok."*

Her kapının altına aynı engel yerleştirilmişti. *"Pekâlâ, görmeden ilerlemek zorundayız,"* dedi Yüzbaşı Fallon. *"LAPD yerini aldı mı?"*

"Biz hazırız," dedi Garcia hızlıca telsizi kontrol edip gözleriyle etrafı tarayarak ortağını aradıktan sonra. Ama Hunter ortalıkta görünmüyordu. "Arama emrini aldık. Onay verildi. Görüş olmadan içeri girmek istediğinize emin misiniz?"

Gerginlik içinde, sessiz beş saniye geçti.

"Başka seçeneğimiz yok. Kapıyı çalıp gülümsemek istiyorsanız başka tabii."

Garcia'dan yanıt gelmedi.

"Ben de öyle düşünmüştüm. Pekâlâ, bütün ekipler, elinizden geleni yapın. Plana sadık kalın. Sürpriz unsuru hâlâ bizim yanımızda. Her köşeyi kontrol edin, beni duydunuz mu?"

"Anlaşıldı."

"Alfa, Beta, bir deyince: üç... iki... bir."

Her üç ekip de çoğu eve koçbaşından daha gürültülü ama çok daha hızlı giriş sağlayan pompalı tüfekler taşıyordu.

Garcia art arda beş patlama sesi duydu, ardından kızılca kıyamet koptu.

Üç ekip de neredeyse aynı anda eve girdi. Lewis Robinson ve ajan Antonio Toro, Alfa ekibiydi. Onlar arka taraftaydılar.

Arka kapı doğrudan mutfağa açılıyordu. Toro pompalı tüfekle kapının kilitlerini havaya uçurdu. Biraz sonra Robinson kapıyı tekmeledi ve içeri daldı. Odanın ortasındaki kare masada oturan iri yarı, kaslı adamla karşılaştı. Önünde beyaz toz dolu bir yığın küçük plastik paket ve yanında da hafif makineli Uzi tabancası vardı. Kapıdaki patlama onu gafil avlamıştı fakat ilk

anda ürkmesine rağmen çoktan ayağa fırlamıştı. Uzi'yi çoktan eline almış, namlusunu kaldırmış, hedefini arıyordu. Tombul parmağı tetiği sıkıca kavramıştı.

"*Qij ju*," diye bağırdı Arnavutça, siyahlar içindeki ilk adamın kapıdan içeri girdiğini görünce. Çatışmaya girmeden teslim olmasına imkân yoktu, lügatinde böyle bir kelime bulunmuyordu.

Robinson ona silahını bırakması için bağırmak üzereydi fakat tehdidi hemen fark etti. Arnavut'un gözleri öfke ve kararlılık doluydu.

Ateş et ya da vurul.

Robinson tereddüt etmeden Heckler & Koch MP5 hafif makineli tabancasının tetiğini çekti. Tabanca iki kez patladı. Susturucu ve ses altı mühimmat sayesinde, çıkan ses bir bebeğin hapşırmasından daha yüksek değildi. İki mermi de Arnavut'un tam göğsüne isabet etti. Yarasından çıkan kanın beyaz tişörtünü kırmızıya boyadığı iri yarı adam geriye doğru sendeledi. Tüm vücudunu ele geçiren kas spazmlarıyla yüzünü acıyla buruşturdu ve parmağı Uzi'nin tetiğine bastı. Uzi'nin namlusundan kontrolsüzce püsküren mermiler Robinson ile Toro'nun arkasındaki ve üstündeki duvara ve tavana şiddetle çarptı. Mermilerden biri Toro'nun alnını sadece birkaç milimle ıskaladı.

SWAT ajanları Pomona'ya giderken Ken Sands'in fotoğrafını dikkatle incelemişlerdi. Uzun saçlarına ve sakalına rağmen her biri onu evde teşhis edebileceklerine emindi.

Mutfaktaki adam o değildi.

Yüz On

SWAT ekibi Beta, Charlie Carrillo ve Oliver Mensa'dan oluşuyordu. Onlar eve ön kapıdan girmişlerdi. Tüfeği kullanarak kapıyı açan Mensa olduğundan içeri ilk Carrillo daldı. Oturma odası genişti ama aralıklı döşenmişti: eski bir kanepe, dört kişilik bir masa, iki koltuk ve tahta bir kutunun üstünde televizyon. Kapıya bakan kanepede uzun boylu, sıska, sarışın bir adam oturuyordu. Kafası güzel gibiydi. Kanepede yanı başında Sig Sauer P226 X-Five yarı otomatik tabanca vardı.

Adam gürültüyü duyunca binicisini reddeden bir eşek gibi yerinden sıçradı. Bakışları bir an için uzaklara dalıp gitmiş gibi göründü fakat sonra sanki biri sihirli bir değnek sallamış gibi gözleri inanılmaz bir yoğunlukla yeniden odaklandı ve silahına davrandı.

"Yapma," dedi Carrillo, MP5'inin kırmızı lazer ışınını doğrudan adamın alnına doğrultarak. "İnan bana, dostum, o kadar hızlı değilsindir."

Adam eli havada duraklayıp seçeneklerini tarttı. Ani bir hareketle beyninin oturma odasının her yerine dağılacağını biliyordu. Gözleri öfkeyle yanıp tutuşuyordu.

Kapıdan içeri yıldırım gibi giren Mensa nişan alarak odada başka tehditler ararken çoktan sıska adamın yanına varmış ve Sig Sauer P226'yı kanepeden almıştı.

"Ellerin arkanda yere yat, hemen," diye buyurdu Carrillo.

Sıska adam kıpırdamadı.

Carrillo adama yaklaştı. Tartışarak ya da emirleri tekrarlayarak kaybedecek zamanları yoktu. Silahının namlusunu adamın yüzüne yaklaştırdı, onu saçlarından kavradı ve yere yatırdı.

Dizini şüphelinin boynuna, adamın yüzünü yere bastıran Carrillo, özel bir fermuarlı kelepçe kullanarak sıska adamın el ve ayak bileklerini arkadan birbirine bağladı. Tüm bunlar beş saniyeden kısa sürdü.

"*Qij ju, ju ndyrë derr!*"[2] diye haykırdı adam, Carrillo dizini boynundan çekince. Sudan çıkmış balık gibi yerde debelenmeye başladı. Ne kadar güçlü olursa olsun, hiçbir yere gitmiyordu.

Carrillo adamın yüzüne son bir kez baktı.

Ken Sands değildi.

---

2 (Arn.) Siktir git, seni pis domuz! (yay. n.)

Yüz On Bir

Hunter, Pomona'ya gitmedi. Son anda önsezisini dinlemeye karar vermişti. Garcia'yla telefonda konuştuğundan beri neredeyse iki saattir önsezisinin peşindeydi. Önsezisi onu önce San Fernando Vadisi'nin güneybatısındaki Woodland Hills'e, sonra da Canoga Park'ın çevresindeki metruk bir binanın arazisine götürmüştü.

Hava yine değişmişti ve Hunter havada yağmur kokusu alıyordu. Arabasını gözden uzak bir yere park etti ve yoluna yürüyerek devam etti. Gecenin karanlığında mesafeyi katetmesi dört dakika sürdü.

Köhne sanayi binasının otlarla kaplı beton ön avlusuna açılan harap bir demir kapıdan geçti. Bina, terk edilmiş, orta büyüklükte bir depo ya da antrepoya benziyordu fakat duvarları dışarıdan hâlâ sağlam görünüyordu. Hunter'ın görebildiği birkaç pencerenin hepsi kırılmıştı fakat onlar da binanın üçgen çatısının hizasındaydı, merdiven olmadan kimse o kadar yükseğe ulaşamazdı.

Hunter paslı bir çöp konteynerinin arkasına saklandı ve birkaç dakika boyunca binayı gözlemledi. Hiçbir hareket yoktu. Binanın etrafında güvenli bir mesafeden dolaşmaya devam etti. Binanın arka tarafına ulaştığında siyah kamyoneti gördü. Bütün gün takip ettiği kamyonetin aynısıydı bu.

Her şey tamamen hareketsiz görünüyordu.

Olabildiğince sessiz bir şekilde ve gölgelerde gizlenerek kamyonete yaklaştı.

Kamyonetin yanına vardığında binanın arka duvarında yaklaşık iki buçuk metre genişliğinde karanlık bir kapının dış hatlarını gördü. Beton zemin boş şişeler, kullanılmış prezervatifler, cam kırıkları, atılmış şırıngalar ve gezgin evsizler ile uyuşturucu kullananların geride bıraktığı diğer atıklarla kaplıydı. Hunter bunların üzerine basmamaya büyük özen göstererek yavaşça metal kapıya doğru ilerledi. Bu kapı da açıktı fakat geçebileceği kadar büyük bir açıklık yaratmak için kapıyı biraz itmesi gerekecekti. Şimdi kapının ötesinde bir yerden soluk beyaz ışık geldiğini gördü.

El fenerini kapattı, gözlerinin zayıf ışığa alışması için biraz bekledi, Heckler & Koch USP .45 taktik tabancasını çıkardı, kapıyı açmaya hazırlandı. Tam o sırada küçük bir elektrikli testereyi ya da elektrikli et bıçağını andıran bir aletin kulak tırmalayıcı mekanik vızıltısını ve ardından da yan odadan gelen dehşet dolu bir erkek çığlığını duydu.

Oyun bitmişti. Gizlilik buraya kadardı.

Hunter kapıyı açtı ve silahı önde, içeri adımını attı. Bu oda öncekinden daha büyüktü, yaklaşık on metrekareydi. Odayı aydınlatan soluk ışık, arka duvarın yaklaşık bir metre önüne bir buçuk metre aralıkla yerleştirilmiş, pille çalışan iki tane ayaklı lambadan geliyordu. Lambaların arasında hastane tarzı bir metal sandalye vardı. Üstünde oturan çıplak kişi el ve ayak bileklerinden sandalyeye bağlanmıştı. Ellilerinin başlarında bir adamdı. Yanakları tombul, çenesi sivriydi ve saçları çoktan ağarmıştı. Başını kaldırınca üzgün, yalvaran gözleri Hunter'ınkilerle buluştu.

Hunter onu hemen tanıdı. Daha önce en az bir kez karşılaşmışlardı. Hunter bunun etkinlikte bir yerde, muhtemelen geçen yıl LAPD'nin Mor Kalp Ödül Töreni'nde olduğuna emindi. Adı Scott Bradley'ydi ve kendisi Los Angeles Bölge Savcısı Dwayne

Bradley'nin kardeşiydi. Ama daha da kötüsü, Hunter sandalyenin arkasında duran ve elinde elektrikli et bıçağı tutan kişiyi de tanıyordu.

Tüm şüphelerine rağmen Hunter gözlerine inanamıyordu.

Yüz On İki

Yüzbaşı Fallon ve yeni çaylak Neil Grimshaw, SWAT Gamma ekibiydi. Görevleri, evin ana yatak odasına açılan verandadaki geniş Fransız kapılarından içeri girmekti. Perdeler kapalı olduğu için odanın boş olup olmadığını, dolu ise içeride kaç kişi olduğunu ya da silahlı olup olmadıklarını bilmeleri mümkün değildi. Sürpriz unsuru ve hız onların kozlarıydı.

Grimshaw pompalı tüfekle tek atışta kapının kilidini havaya uçurdu ve etrafa cam kırıkları ile odun parçaları yağdı. Camlar yere düşmeden kapıları tekmeleyerek açıp eve giren Fallon eğitimli gözleriyle bütün odayı hemen taradı. Solda gömme gardırop, yerde, tam önündeki duvara dayanmış çift kişilik yatak, sağda büfenin üstünde küçük portatif televizyon ve yine yerde, üzerinde sadece kokain olabilecek onlarca beyaz çizgi bulunan büyük bir ayna vardı. Yatakta gür atkuyruklu çıplak bir adam vardı. Sırtı Fallon'a dönüktü. Bacaklarını adama dolamış olan minyon, kısa saçlı sarışın kızın zevk iniltileri hızla korkulu çığlıklara dönüştü. Kız on sekiz yaşından büyük olamazdı.

Adam arkasına dönmedi bile. Kızın bacakları hâlâ beline dolanmış haldeyken sola doğru yuvarlandı ve duvara dayalı duran hafif makineli Uzi'ye uzandı.

Ama ulaşamadı.

Fallon MP5'inin tetiğine bastı ve silah bir kez sessizce patladı. Parmakları Uzi'den sadece birkaç santim uzaktayken mermi

adamının elinin üstüne isabet etti. Darbenin etkisiyle kemikleri parçalandı ve tendonları koptu, havaya fışkıran kanlar kızın yüzünü kırmızıya boyadı.

Adam yaralı bir hayvanın kükremesini andıran acı dolu bir çığlık attı. Göğsüne doğru çektiği kolundan kızın vücuduna ve yatağa daha fazla kan fışkırdı.

"Hareket etmek iyi bir fikir olmayabilir," dedi Fallon kırmızı lazer ışınını adamın kafasının arkasına sabitleyerek.

Grimshaw da odaya girmişti ve lazerinin ışını kızın göğsünü kırmızı bir noktayla boyuyordu. O kadar konsantre olmuştu ki arkasındaki ebeveyn banyosunun kapısının açıldığını fark etmedi.

Patlayan tüfeğin çıkardığı ses kulakları sağır ediciydi ve silah doğrudan Grimshaw'un sırtına doğrultulmuştu. Darbenin şiddetiyle MP5'i elinden fırlayan genç ajan öne doğru sendeleyip yere yığıldı.

Tehlikeyi sezen Fallon ateş edilmeden önce dönmeye başlamış fakat zamanında yetişememişti. Ağır çekimde on iki kalibrelik tüfekten çıkan dumanı ve Grimshaw'un sırtından vurulduğunu gördü. Diğer her şey kendiliğinden oldu. Fallon, Los Angeles SWAT'taki en iyi yakın mesafe nişancıydı. Binlerce simülasyonda ve tıpkı bunun gibi yüzlerce gerçek hayat senaryosunda görev almıştı.

Tüfeğin namlusunun yeniden hareket etmeye başladığını ve kendisine yöneldiğini gördü. Saldırganla bir anlık göz göze geldi, gördüklerine rağmen hiç tereddüt etmedi. Tetiği çekti ve bu kez silah iki kez patladı. İki mermi de hedefi alnının tam ortasından vurup arkadan çıktı ve küçük bir elma büyüklüğünde delik açarak duvara gri madde, kan ve kemik parçaları savurdu.

Tüfeği tutan kız, atkuyruklu adamın altında yatan kızdan da genç görünüyordu. Yüzü yanaklarında gamzeleri ve çilleri olan masum bir liseliyi andırıyordu. Dizlerinin üzerine çöktüğünde hüzünlü, neredeyse ağlamaklı gözlerinde artık yaşam kalmamıştı

fakat genç kız öne doğru düşüp yere yığılana kadar o gözler Fallon'dan bir an olsun ayrılmadı.

Yataktaki adam bu durumdan istifade ederek ikinci kez Uzi'sine uzandı fakat sol elini kullanamadı. Bunun üzerine vücudunu döndürüp sağ eliyle uzanmaya çalıştı. Silahı kavradı fakat bulunduğu pozisyon iyi değildi. Fallon'ı hedef alabilmesi için vücudunu diğer tarafa çevirmesi gerekiyordu. Bunun yeterince hızlı olması mümkün değildi. Vücudunu çevirmeye başladığı gibi Fallon tekrar ona nişan almıştı.

"Bırak silahı," diye bağırdı Fallon ama kana susamış adam vücudunu döndürürken öfkeyle haykırıyordu.

Fallon tetiğe bir kez daha basarak iki mermi daha sıktı. Mermiler atkuyruklu adamın sağ omzuna isabet etti ve köprücük kemiği ile kürek kemiğini parçaladı. Uzi tabancasını kaldıramadan kolu cansız bir şekilde yana düştü.

Adamın altındaki kız şimdi onun kanıyla kaplanmıştı, banyodan gelen kız yere düştüğünden beri boğazında biriken korku dolu çığlığı bıraktı, ardından çılgına döndü.

Atkuyruklu adam silahı bırakıp sarışın kızın üzerine yığıldı. Tekmelemeye ve tepinmeye başlayan kız, adamı üzerinden atmaya çalıştı.

Fallon silahını adamdan ve yataktaki kızdan ayırmadan genç kızın cansız bedeninin üzerinden geçerek ebeveyn banyosuna doğru kararlı adımlarla ilerledi. Banyo temizdi.

"Adamımız vuruldu," diye bağırdı kaskının mikrofonuna.

İki saniye sonra yatak odasının kapısı pat diye açıldı. Alfa ekibi ve hemen arkasından da Beta ekibi içeri girdi, her birinin silahı odanın farklı bir bölümüne çevrildi.

"Oda temiz," dedi Fallon.

"Bütün ev temiz," dedi Toro kapıdan.

Operasyon otuz üç saniye sürmüştü ve maalesef çok kan akmıştı.

Robinson ve Toro yataktakilere nişan alırken Fallon dikkatini yerde yatan Grimshaw'a çevirdi.

"Grimshaw," diye seslendi genç adamın yanında çömelerek.

Cevap yoktu. Boynu tamamen kanla kaplanmıştı.

"Lanet olsun," dedi Grimshaw'un kanlı başını ellerinin arasına alarak. "Neden banyoya bakmadın? Oda kontrolüm altındaydı zaten, evlat."

Fallon, Grimshaw'un nabzını ölçtü.

Nabız yoktu.

On iki kalibrelik pompalı tüfek kurşun saçmalar fırlatır, bunlar da namludan çıktıktan sonra etrafa yayılırdı. Bu da ateşleme gücünün saçmalar arasında bölündüğü ve mesafe katettikçe güç kaybettikleri anlamına gelirdi. Uzaktan pompalı tüfekler pek kullanışlı değildi ancak etrafa yayılan çok sayıda saçma onu yakın mesafe çarpışmaları için ideal silah haline getirirdi. Tesadüfen, pompalı tüfekli kız yukarı nişan almıştı. Saçmaların çoğu Grimshaw'un kurşungeçirmez yeleğini ıskalayıp boynunun arkasına isabet etmişti. Deriyi, kasları, atardamarları ve damarları parçalamışlardı. Boynundan açık bir musluk gibi kan akıyordu.

"Doktora ihtiyacımız var," diye bağırdı Fallon mikrofonuna, Grimshaw'un kalbine masaj yapmaya başlayıp zaten bildiği şeye inanmayı reddederek. Hiçbirinin yapabileceği bir şey yoktu.

"Kahretsin," diye bağırdı Fallon, Grimshaw'un cansız bedenini tutmaya devam ederek. Gözleri hâlâ açıktı.

Beta ekibi sarışın kızın hâlâ çığlıklar attığı yatağa doğru ilerlemişti. Robinson kızın üzerine yığılmış kanlar içindeki adama bir kez baktı.

Aradıkları adamı bulmuşlardı.

Yüz On Üç

"Silahını bırak, dedektif," dedi Heykeltıraş, Hunter'ın gözlerinin içine bakıp et bıçağını Scott Bradley'nin boğazına dayayarak.

Hunter kımıldamadı. Silahını tutmaya devam etti.

"Bu oyunu oynamak istediğine emin misin, Robert? Çünkü ben hazırım." Çalıştırılan güçlü et bıçağının vızıltısı ortamda binlerce diş matkabı gibi yankılandı.

Scott o kadar dehşete düşmüştü ki dudaklarından cılız bir inilti çıktı sadece. Altını ıslattı.

Hunter hâlâ kımıldamıyordu.

"Sen bilirsin." Heykeltıraş çok hızlı bir hareketle Scott'ın sağ elini kavradı ve bıçağı işaret parmağına doğru savurdu. Bıçaklar deriyi ve kemiği muazzam bir kolaylıkla kesti. Parmak ölü bir kurtçuk gibi yere düştü. Her yere kanlar sıçradı.

Scott gırtlaktan bir çığlık attı ve elini çekmeye çalıştı fakat artık çok geçti. Parmak çoktan kanlar içinde kalmıştı. Bayılmak üzere gibiydi.

"Tamam," diye bağırdı Hunter teslim olmak için sol elini kaldırarak. "Tamam, sen kazandın." Emniyetini açıp tabancayı yere koydu.

Heykeltıraş bıçağı kapattı. "Bu tarafa doğru gönder. Olabildiğince uzağa."

Hunter denileni yaptı ve tabancayı Heykeltıraş'a doğru tekmeledi. Silah duvara çarpana kadar beton zeminde kaydı.

"Yedeğini de at."

"Yedeğim yok."

"Sahi mi?" Bıçak tekrar çalıştı.

"Haaayıııırr!" Scott çığlık attı.

"Gerçekten yok," diye bağırdı Hunter gürültüyü bastırmaya çalışarak. "Yedek silah taşımıyorum."

"Tamam o zaman. Soyun... yavaşça. Giysilerini çıkar ve kenara at. İç çamaşırın kalabilir."

Hunter denileni yaptı.

"Şimdi yüzüstü yere yat, bacaklarını ve kollarını aç, yıldız pozisyonu al."

Hunter itaat etmek zorunda olduğunu biliyordu. Kendisi ve Scott için zaman tükeniyordu.

"Bir şey diyeyim mi?" dedi Heykeltıraş, Scott'ın eline gazlı bez sararken. "Her şeyi çözeceğinden hiç şüphem yoktu. Bütün parçaları bir araya getirmeyi, heykellerin, gölgelerin ardındaki gerçek manayı görmeyi başarıp sana anlatmaya çalıştıklarımı anlayacağını biliyordum. Sadece bunu bu kadar çabuk yapacağını düşünmemiştim. En azından işimi bitirene kadar yani. Daha son parçayı tamamlamamıştım neticede. Nasıl yaptın? Nasıl anladın?"

Hunter çenesini beton zemine dayayıp doğrudan kadının gözlerinin içine baktı.

Derek Nicholson'ın büyük kızı Olivia sonunda metal sandalyenin arkasından çıkmıştı. Simsiyah giyinmiş, boynuna kadar fermuarlı, su geçirmez malzemeden yapılmış bir tulum giymişti. Tulumun başlığını geriye doğru atınca Hunter onun siyah, silikon bir havuz bonesi taktığını gördü. Ayakkabıları ayaklarına birkaç numara büyük geliyordu. Hunter adli tıp başuzmanının ikinci suç mahalli olan Nashorn'un teknesinde bulunan ayakkabı izleri hakkında söylediklerini hatırladı: Adımlardaki ağırlık dağılımı eşit görünmüyor demişti adam. Bu da katilin ya topallayarak

yürüdüğünü ya da kasıtlı olarak yanlış numara ayakkabı giydiğini gösteriyordu. Olivia et bıçağını hâlâ elinde tutuyordu.

"Beni gerçekten inandırmıştın," dedi Hunter onu babasının evinde gördüğü ilk günü anımsayarak. "Davranışların... gözyaşların... dizginleyemediğin titremelerin... sesindeki çaresizlik... hepsine kandım."

Olivia kılını bile kıpırdatmadı. "Peki nasıl yaptın?" diye sordu tekrar.

Hunter yutkundu. Kazanabildiği kadar zaman kazanmak istiyordu. "Annenin bir arkadaşı sayesinde," dedi ve bu sözlerin Olivia'ya bir kırbaç gibi çarptığını gördü.

Gözlerinin içinde öfke ve hüzün birbirine karışan Olivia durakladı. Kendini toparlamak için bir an bekledi. "Hangi arkadaşı?"

"Onun tanıdığı biri. Gerçek adını bilmiyorum. Kendine Jude diyordu."

"Sana ne anlattı?"

Hunter öksürdü. "Pek bir şey anlatmadı."

Olivia bekledi ama Hunter başka bir şey söylemedi. "Konuşmaya devam etsen iyi olur yoksa kesmeye başlayacağım."

"Kurbanlar hakkında konuşmak için bize geldi. Senin kurbanların hakkında."

"Ne olmuş onlara?"

"Onlar tarafından dövülmüş. Tıpkı annen gibi."

Olivia'nın yüzü öfkeden kızarmıştı. Ateşler saçan gözlerini, dikkatle dinleyen ama yine de korkmuş ve büyük acı içinde görünen Scott'a dikti.

"Gölge imgelerini çözdük," diye hızla ekledi Hunter, Olivia'nın dikkatini tekrar kendine çekmeye çalışarak. "Ama yanlış yorumladık... kısmen."

İşe yaramıştı. Olivia tekrar Hunter'a dönüp baktı.

"Biraz zaman aldı fakat çakal ile kuzgunun ardındaki anlamı çözdük. Bize babanın bir yalancı olduğunu söylüyordun."

"O benim babam değildi," dedi tiksintiyle söylenerek.

"Pekâlâ," dedi Hunter. "Özür dilerim. Bize Derek Nicholson'ın bir hain, bir yalancı olduğunu söylüyordun," diye düzeltti.

"Öyleydi." Sesi öfkeden titriyordu. "Annem öldüğünde üç yaşındaydım. Yirmi sekiz yıl boyunca bana yalan söylendi. Bir yalana inandırılmak için küçük bir köpek gibi kandırıldım."

"Bunun için çok üzgünüm," dedi Hunter ve bir an durakladı. Gergin boynu ağrımaya başlamıştı. "Ama bize bir kukla tiyatrosundaki gibi sahne sahne bir hikâye anlattığını kavramamız çok uzun sürdü."

Scott şaşkın görünüyordu.

Olivia bir şey söylemedi.

"Ama ikinci heykelini ve gölge imgesini yanlış yorumladık," diye devam etti Hunter. "Onlarca yorumun içinden sonunda bize bir kavga sahnesi gösterdiğine ikna oldum. Eskiden birlikte takılıp sarhoş olan ve kafayı bulan bir grup arkadaş. Bir gün bir kavgaya karışmışlar, işler kontrolden çıkmış ve biri ölmüş. Ayrıca bize Andrew Nashorn'un grubun lideri olduğunu söylediğin sonucunu da çıkardık."

"O herif pisliğin tekiydi," dedi Olivia.

"Ama bize gösterdiğin aslında bir kavga sahnesi değildi, öyle değil mi?" dedi Hunter. "Bize iki kişi yerde kavga ederken diğer iki kişinin de onları izlediğini anlatmaya çalışmıyordun. Bize diğerlerinin izlediği bir tecavüz sahnesini gösteriyordun."

"İzlemekle kalmadılar. Sırayla tecavüz ettiler." Gözlerinde kopmadan önce güç toplayan fırtına gibi yanan bir parıltı vardı.

"Kadın bir sokak fahişesiydi." Scott sonunda iki kelam edecek gücü bulmuştu. "Andy onu Sunset Şeridi'nde karanlık bir köşeden aldı. Kadın aranıyordu. Yaptığı şey buydu zaten. Geçimini sağlamak için başkalarıyla yatıyordu. Bunun neresi tecavüz?"

Olivia o kadar hızlı döndü ki neredeyse bir karaltıya dönüştü ve yumruğunu Scott'ın çenesine indirerek alt dudağını patlattı, odanın her tarafına kan sıçradı.

"Ben izin vermeden konuşamazsın, seni bok torbası."

Hunter yerde kımıldandı.

"Sen de ben söyleyene kadar kıpırdamasan iyi edersin."

"Hiçbir yere gitmiyorum."

Ortam gerilmişti.

"Dinliyorum," dedi Olivia. "Tecavüz sahnesi olduğunu nasıl anladın?"

"Jude da eskiden sokaklarda çalışıyormuş. Bizimle iletişim kurduğunda bir gece Nashorn'la arabaya bindiğini ve Nashorn'un onu grubun geri kalanının beklediği bir yere götürdüğünü anlattı. Ona hep birlikte saldırmışlar, dövmüşler ve tecavüz etmişler." Hunter tekrar boğazını temizledi. "Sonra bize tanıştığı Roxy adındaki kadından bahsetti." Tepkisini ölçmek için Olivia'ya baktı. Olayı anladığı yüzünden belli oluyordu fakat tek kelime etmedi. Hunter devam etti. "Roxy, Jude'a hayat kadını olmadığını söylemiş. Daha önce bu işi hiç yapmamış ama çaresiz kalmış. Hasta çocuğu varmış ve ilacını alacak parası yokmuş. Aklındaki fikir, sokaklarda sadece bir gece çalışıp yeterli parayı kazanmakmış. Çocuğu için kendini feda ediyormuş." Hunter, Scott'a baktı. "Yani hayır, o bir fahişe değildi, aranmıyordu ve geçimini sağlamak için başkalarıyla yatmıyordu. Çaresiz kalmıştı, seçenekleri tükenmişti ve çocuğunun sağlığı için endişeleniyordu."

Olivia'nın gözlerinde yaşlar birikti. "Eskiden astımım vardı. Küçük bir çocukken korkunç nöbetler geçirdiğimi hatırlıyorum. Büyüdükçe hepsi geçti."

"Jude bize Roxy'nin bir gece Nashorn'la arabaya bindiğini gördüğünü söyledi. Onu durdurmaya çalışmış ama geç kalmış. Roxy'yi bir daha hiç görmemiş."

"Adı Sandra'ydı," dedi Olivia. "Sandra Ellwood. Benim adım da Olivia Ellwood." Tekrar Scott'ın sandalyesinin arkasına geçti.

Hunter, Olivia'nın ne yaptığını göremiyordu.

"Anlat ona," dedi Scott'a sıkılı dişlerinin arasından, bıçağı gözlerinin önünde gezdirerek. "Nasıl olduğunu anlat ona." Öfkeden titriyordu.

Gözleri şaşkınlıktan fal taşı gibi açılan Scott kararsız bir şekilde ona bakıyordu.

Olivia yıldırım hızında bir hareketle Scott'ın serçe parmağını kavradı ve geriye doğru çekerek kırdı. Kemiğin kırılma sesi Hunter'ın odanın öbür ucundan duyabileceği kadar yüksekti. Scott acıdan bağırırken Olivia suratına bir tokat attı. "Anlat ona, yoksa seni kesmeye başlamadan önce vücudundaki bütün kemikleri teker teker kırarım."

Yüz On Dört

Scott Bradley'nin korku dolu ve şaşkın bakışları önce Olivia'dan Hunter'a, sonra tekrar Olivia'ya kaydı. "Lütfen," dedi. "Benim bir ailem var. Karım ve iki kızım var."

Olivia suratına bir tokat daha attı. "Benim de annem vardı."

Scott onun gözlerinde daha önce hiç kimsede görmediği bir şey gördü. Onu hiçbir şeyin korkutmadığı kadar korkutan bir şey. Kesik dudağı şişmeye başlamıştı. Bir ağız dolusu tükürükle kan yuttu ve kusma isteğini bastırdıktan sonra tekrar konuştu.

"Birbirimizi Batı Hollywood'daki barlardan ve kulüplerden tanıyorduk," dedi. "Bilirsiniz, o zamanlar sürekli dışarıdaydık. Her yerde birbirimize rastlıyorduk. Çok geçmeden birlikte takılmaya başladık. Bu fikri ilk ortaya atan kişi Andy'ydi. Bir sokak fahişesi bulup onu ıssız bir yere götürüyordu. Geri kalanımız saklanıp onu bekliyorduk..." Başını çevirdi.

"Konuşmaya devam et," diye buyurdu Olivia.

"Andy LAPD'de görev yapıyordu, polis okulundan yeni mezun olmuştu. Devriye bölgesi Batı Hollywood'du. Pezevengi ya da koruması olmayan kadınları biliyordu."

Hunter gözlerini kapatıp derin bir nefes verdi. Bir pezevengin koruması olmadan işler çirkinleşirse grup için pek fazla etkisi olmazdı.

"Bir gece Andy yanında sıska bir kalta..." Scott kelimeyi tamamlamadan kendini durdurdu. "Sıska bir kadın getirdi. Güzel

bir kadındı. Andy adının Roxy olduğunu söyledi. O..." Hatırlayınca başını iki yana salladı. "Hepimizi görünce çok korktu." Gözlerini kaçırarak yere baktı.

"Ve bu hepinizin hoşuna gitti, değil mi?" diye sordu Olivia. "Ne kadar korktuklarını belli ettiklerinde bu hepinizin hoşuna gidiyordu."

Scott cevap vermedi.

Hunter'ın gözleri Olivia'yı takip ediyordu. Hâlâ Scott'ın sandalyesinin arkasındaydı. Yerden Hunter'ın silahını almıştı, Hunter onun emniyeti kapattığını gördü. Zamanları tükeniyordu.

"O gece işler ters gitti... epey ters gitti," diye devam etti Scott. "Hepimiz işimizi... işimizi görmüştük. Derek, Derek Nicholson hariç. O yapmak istemedi. Belki evlenmek üzere olduğu için, belki de Roxy denen hatun ona zarar vermememiz için bize yalvarıp durduğundan..."

Hunter, Roxy'nin yalvarışlarının hepsinin içindeki sadist ateşini besleyeceğini biliyordu. O ne kadar korkarsa onlar da o kadar heyecanlanıyordu.

"... Bize hasta bir kızı olduğunu söyleyip durdu." Scott konuşmayı bıraktı ve bir an için büyük odayı sessizlik kapladı. Ve bir an için her biri düşünceleriyle baş başa kaldı.

"Ona işlerin ne kadar ters gittiğini anlat." Olivia sessizliği bozdu.

"Hepimizin kafası güzeldi ve sarhoştuk. Nathan kadına epey sert davranmıştı. Olan olduğunda fark etmemiştik ama artık nefes almıyordu."

"Onu dövdünüz mü?"

"Derek ve ben bir şey yapmadık. Andy ve Nathan dövdüler ama."

Olivia'nın gözleri Scott'ın eline kaydı. Bir parmak daha kırmaya hazırdı.

"Onu dövdüler, evet ama fazla şiddet uygulamadılar. Bu onlar için ekstra heyecan kaynağıydı sadece. Derek ve ben sadece izledik, yemin ederim. Biz vurmadık. Biz dövme kısmından hoşlanmazdık. Bizim için bir anlam ifade etmiyordu."

Derek Nicholson da Olivia'ya itiraf ederken aynı sözleri sarf etmişti.

"Belki kafasını falan çarpmıştır," diye devam etti Scott. "Sadece birkaç tokatla ölmüş olamaz."

Olivia, Hunter'a baktıktan sonra dikkatini Scott'a çevirdi. "Devam et."

Scott ağız dolusu kan tükürdü. "Öldüğünü anladığımızda panikledik. Ne yapacağımızı bilemedik. Kimse sağlıklı düşünemiyordu. Çok fazla içki ve uyuşturucunun etkisi. Ben onu orada öylece bırakıp kaçmayı önerdim ama Andy bunun iyi bir fikir olmadığını söyledi. Polislerin o odada ve cesedin üzerinde bulacakları kanıtlar hepimizi sonsuza dek içeri tıkardı. Temizlemeyi deneyebilirdik ama bunun garantisi yoktu. Derken Andy bir plan yaptı."

Hunter midesinin sıkıştığını hissetti. Bu planın ne olduğunu biliyordu.

"Andy dışarı çıkıp birkaç kalın plastik levha, satır, uzun, kalın bir zincir, asma kilit ve kare biçiminde büyük bir metal kutu getirdi. Kutu büyüktü ama cesedin sığacağı kadar büyük değildi." Scott duraklayıp başını çevirdi.

"Durmasana," dedi Olivia ortamın yatışmasına izin vermeyerek. "Ne yaptığınızı anlat ona."

"Ben bir şey yapmadım," dedi yalvararak.

Olivia suratına bir tokat attı. Alt dudağındaki kesik biraz daha büyürken odaya yine kanlar saçıldı.

Titreyen Scott vücudunu sakinleştirmek için hızlı hızlı nefes alıp verdi.

"Anlat."

"Nathan kasap dükkânında yarı zamanlı çalışmıştı. Satırla arası iyiydi," dedi Scott.

Olivia istifini bozmadı. Bütün hikâyeyi daha önce duymuştu.

"Derek ve ben izleyemedik. Andy ve Nathan işlerini hallederken biz dışarı çıktık. Derek berbat durumdaydı. Kalta... kadının kızı için endişeleniyor, ona ne olacağını düşünüyordu. Bizim başımıza geleceklerden çok o kızı düşünüyordu. Annesini çok küçükken kaybetmiş olmasıyla ilgili bir şey. Polise gitmek istiyordu fakat giderse hepimizin uzun süre hapiste kalacağını biliyordu. Hukuk fakültesinin son yılındaydı. Nişanlıydı ve bir ay sonra evlenecekti. Hayatını çöpe atmak istemiyordu. Kaldı ki polise gitseydi Andy onu öldürürdü. Hepimizi öldürürdü. Bize öyle demişti." Soluklanmak için durdu. "Andy ve Nathan işlerini bitirdiklerinde ortada sadece zincirli ve asma kilitli bir alet kutusu kalmıştı. Babamın teknesi vardı, anahtarları da bendeydi. Bu yüzden o kutuyu kıyıdan olabildiğince uzak bir yere atma işi bana kaldı. Diğerleri evlerine giderken Andy benimle geldi. Kutu çok ağırdı. Asla yüzeye çıkmazdı."

Son kurban, diye düşündü Hunter. *Cesedi ortadan kaldıran kişi.*

"Kadının çantasını ve belgelerini ortadan kaldırma görevi Derek'e kaldı." Scott'ın bakışları Olivia'ya döndü. "Sanırım seni de böyle buldu. Çantayı hiç atmamış. Eşyaları saklamış."

Olivia bir şey söylemedi.

"O geceden sonra daha az görüştük, ta ki birbirimizden iyice kopana kadar. Hepimiz hayatlarımıza devam ettik. Ama sırrımızı hepimiz sakladık."

"Hepiniz saklamadınız," dedi Olivia, Hunter'ın silahının kabzasıyla Scott'ın kafasının arkasına vurup onu bayıltarak.

Yüz On Beş

Hunter yerde tekrar kıpırdanınca Olivia silahı kafasına doğrulttu. "Sakın yapma, dedektif. İnan bana, ateş etmeyi biliyorum. Ve bu mesafeden ıskalamam. Babam..." boğazını öfkeyle temizledi, "... Derek'in bana öğrettiği bir şey varsa o da ateş etmekti."

"Boynum ağrıyor. Onu esnetiyordum sadece."

"Esnetme."

"Tamam. Esnetmem."

Olivia odanın sol tarafına doğru ilerledi. "Sen hâlâ bana nasıl ulaştığını söylemedin. Gölge kuklalarımla sana anlatmaya çalıştığım şeyi çözdüğünü biliyorum da ben olduğumu nasıl anladın?"

"Jude'un başına gelenlerle ilgili anlattığı hikâyeyi dinledikten sonra kafamda çarklar dönmeye başladı. İkinci gölge imgesini yanlış yorumladığımdan kuşkulanıyordum. Bu bir kavga değil, toplu tecavüzdü. Roxy'nin annen olduğunu bilmiyordum ama Jude ve Roxy'ye yaptıklarını başkalarına da yapmış olabileceklerini düşündüm. Roxy gibi çocuğu olan başkalarına da. Ve o çocuk her şeyi öğrenmiş olabilirdi. Bize bıraktığın ilk gölge imgesinden, o çocuğun bunu öğrenmesinin tek yolunun Derek Nicholson olduğuna emindim. Ölüm döşeğinde gelen itiraf."

Olivia öfkeyle kıkırdadı. "O vicdan azabıyla yaşayabildi ama ölmeyi beceremedi. Ne kadar ironik, değil mi?"

Hunter insanların hayatları boyunca itiraf edemedikleri vicdan azabıyla yaşamlarını sürdürmelerinin yaygın olduğunu fakat onu mezara götürmeye çok az kişinin hazır olduğunu biliyordu.

"Derek Nicholson'ın her şeyi ortaya çıkarmak için o çocuğu evine çağırabilmesi," diye devam etti Hunter. "Bu, o çocuğu bir şekilde yakından izlediği anlamına geliyordu. Dün gece kafamda olasılıkları değerlendirirken Jude beni tekrar aradı. Roxy'nin çocuğunun adını hatırlamıştı: Levy."

Olivia olduğu yerde kıpırdandı.

"İlk başta bunun bir soyadı ya da belki bir erkek ismi olduğunu düşündüm. Belli belirsiz tanıdık geliyordu fakat kız kardeşinin bana verdiği Nicholson ve karısının fotoğrafına bakınca bu ismi daha önce nerede duyduğumu hatırladım. Bu bir lakaptı. Allison o gün senin evinde seni bu isimle çağırmıştı. Olivia için yaygın bir lakap değildi ama senin lakabındı."

Olivia, Hunter'a melankolik bir edayla gülümsedi. "Annem bana hep Levy derdi; hiç Liv, Ollie ya da başka bir şey demedi. Benim de hoşuma giderdi. Farklıydı. Bana böyle seslenen diğer tek kişi Allison'dı."

"Önce geçmişini kontrol ettim. Tıp fakültesine gitmişsin."

Olivia omuz silkti. "UCLA'e gittim ama sonunda bunu yapmak istemediğime karar verdim. Yine de öğrendiğim bilgiler işime yaradı."

Olivia başka bir şey söylemeyince Hunter sözlerini sürdürdü.

"Kaliforniya Sosyal Hizmetler Müdürlüğü'nün veri tabanına erişebilecek bir tanıdığımı aradım. Nicholson'ın evliliğinin ilk yılında seni evlat edindiğini öğrendim. Bilinen bir çocuk sahibi olma sorunu olmayan genç bir çift için garip bir seçim. Hatta Nicholson seni karısının kızları Allison'a hamile kaldığı yıl evlat edinmiş."

"Yani yaptıklarından dolayı duyduğu suçluluk duygusuyla beni evlat edindiğini biliyorsun." Olivia'nın sesindeki öfke geri

gelmişti. "Anneme tecavüz edip öldüren hayvan grubunun bir parçası olmaktan duyduğu suçluluk. Bunun olmasına izin verdiği için duyduğu suçluluk. Polise söylemediği için duyduğu suçluluk."

Hunter cevap vermedi.

"Tüm bunları bilerek nasıl yaşayabilirdim, Robert, söylesene? Çünkü bununla çok mücadele ettim. Beni ölüm döşeğine çağırdı ve bana tüm hayatımın bir yalandan ibaret olduğunu söyledi. Benimle sevgi ve ilgisini paylaşmak isteyen bir aile tarafından değil, vicdan azabını hafifletmek isteyen bir aile tarafından evlat edinilmişim."

"Derek'in karısının olanlardan haberi olduğunu sanmıyorum," dedi Hunter.

"*Bunun bir önemi yok!*" Olivia kelimeleri resmen kusar gibi sarf etmişti. "Karısını beni almaya ikna etmiş. Ona annemin uyuşturucu bağımlısı olduğunu ve beni terk ettiğini söylemiş. Ona istenmeyen, sevilmeyen zavallı bir çocuk olduğumu söylemiş. Oysa annem beni hem seviyor hem de istiyordu, ta ki onlar onu benden alana kadar. Beni istemeyen asıl Derek'in kendisiydi. Onun tek istediği, içini kemiren suçluluk duygusunu hafifletmekti. Ben onun günlük rahatlama hapıydım. Suçluluk duygusunu bastırma ilacıydım. Tek yapması gereken, bana bakmaktı ve o hasta kalbinde huzur buluverecekti. Kendine her şeyin yolunda olduğunu çünkü zavallı fahişenin çocuğuna daha iyi bir hayat sunduğunu söyleyecekti. Bak ne diyeceğim, ben bu daha iyi hayatı hiçbir zaman istemedim. Ben mutluydum. Annemi seviyordum. Ama o beni annemin beni istemediğine inandırdı. Onun kaçtığına. Ve ben yirmi sekiz yıl boyunca beni terk ettiği için ondan nefret ettim."

Hunter şimdi Olivia'nın inanılmaz vahşetinin nereden geldiğini anlıyordu. Öfkesini yanlış yere yönlendirmişti. Yapmadığı bir şey için yirmi sekiz yıl boyunca annesinden nefret etmişti. Gerçeği ve hayatı boyunca kendisine yalan söylendiğini öğrendiğinde bu

öfke uyanmış, yepyeni bir yoğunluk ve amaç kazanmıştı. Yirmi sekiz yıl öfkeyi bastırmak için uzun bir süreydi.

Olivia'nın yanağından aşağıya bir damla gözyaşı süzüldü ve bir an için sesi kısıldı.

"Onu, annemi hâlâ hatırlıyorum. Ne kadar güzel olduğunu. Her gece yatağa girdiğimde gölge kuklalarıyla oynardık, hâlâ hatırlıyorum. O kuklaları yaratmada çok başarılıydı. Her şeyi yapabiliyordu: hayvan, insan, melek... her şey. Fazla parası yoktu, bu yüzden hiç gerçek oyuncağım olmadı. Gölge kuklası tiyatromuz benim oyuncağımdı. Saatlerce oturup kendi hikâyelerimizi uydururduk. Duvarda aptalca oyunlar sergilerdik. Tek ihtiyacımız olan, mum ışığı ve ellerimizdi. Mutluyduk."

Hunter bir an için gözlerini kapattı. Bu yüzden kurbanlarının vücut parçalarından gölge kuklaları oluşturmuştu demek... Annesine bir nevi saygı duruşuydu. Öfkesini dışa atmanın başka bir yoluydu.

"Derek benimle hiç oynamadı, biliyor musun?" dedi Olivia başını iki yana sallayarak. "Ben çocukken benimle parkta ya da başka bir yerde hiç oynamadı. Bana hiç masal okumadı, beni omuzlarına almadı, diğer babalar gibi benimle çay partisi yapmadı. Ben hep kendi kendime gölge oyunu oynadım."

Hunter cevap veremedi.

"Bana gerçeği söyledikten sonra eve gidip üç gün boyunca ağladım. Yaşamaya nasıl devam edebileceğime dair hiçbir fikrim yoktu. Hayatım bir yalandan ibaretti, sırf babam geceleri rahat uyuyabilsin diye yapılan bir iyiliktim. Annemin hayatta olduğu zamanlar dışında hiçbir zaman bir çocuğun sevilmesi gerektiği gibi sevilmemiştim. Ve şimdi, annemin bedenini parçalayan ve gereksiz bir çöp gibi onu okyanusa atan dört kişinin, kendi ailelerini kurup kariyerlerinde ilerlemiş olduklarını ve yaptıklarından zerre kadar pişmanlık duymadan yaşamaya devam ettiklerini

öğrenmiştim. Ve en kötüsü de yaptıklarının cezasını çekmemiş olmalarıydı."

Hunter, Olivia'nın yüzleştiği gerçekle yüzleşip de dağılmayacak çok az zihin olduğunu biliyordu. Ve dağılmayan o çok az sayıdaki zihin de kesinlikle sonsuza dek kalacak bir yara alırdı.

"Bu bilgilerle o insanlara hak ettikleri cezayı aldırmak için yapabileceğim hiçbir şey olmadığını sen de benim kadar iyi biliyorsun. Olay yirmi sekiz yıl önce olmuştu. Ölmek üzere olan bir adamın sözleri dışında elimde hiçbir kanıt yoktu. Polis, savcı, eyalet ya da başka biri hiçbir işlem yapmazdı. Kimse bana inanmazdı. Son yirmi sekiz yıldır yaşadığım gibi yaşamaya devam etmek zorunda kalırdım." Başını iki yana salladı. "Ben bunu yapamazdım, sen yapabilir miydin?"

Hunter babasının Bank of America'nın o şubesinde vurulduğu zamanı düşündü. O zamanlar polis değildi. Ama hissettiği öfkeyi hatırlıyordu. Hâlâ içinde bir yerlerde uykudaydı o öfke. Polis olsun ya da olmasın, babasını vuranlarla yüz yüze gelse hiç tereddüt etmeden onları öldürürdü.

"Kendimi öldürmeme ramak kalmıştı." Olivia, Hunter'ı düşüncelerinden kopardı. "Derken bir şeyi fark ettim. Kendimi öldürebiliyorsam başkasını da öldürebilirdim. Nokta. Ve ne olursa olsun, kendi adaletimi sağlamaya karar verdim. Annem için. O, adaleti hak ediyor."

Bir an için bakışları odanın içinde gezindi.

"Birden aklıma bir fikir geldi. Sanki annem oradaymış gibi, elimden tutup bana ne yapmam gerektiğini söylemişti. Bab..." Olivia'nın yüzünde öfke yeniden belirmişti. "Derek Nicholson mitolojiyi çok severdi. Sürekli kitap okur, pasajlardan alıntılar yapardı. Onu mitolojik bir sembole dönüştürmek adil olurdu." Geri çekildi ve Hunter'ın tabancasının sürgüsünü çekerek mermi yatağına mermi koydu.

Son perdenin zamanı gelmişti.

Yüz On Altı

Hunter tekrar Olivia'ya baktı. Olivia onu görüp vurmadan yanına yaklaşmasına imkân yoktu. Oda çok büyüktü ve Olivia ona zorluk çıkaramayacağı kadar uzaktaydı. Kaldı ki yerde yıldız pozisyonunda çok uzun süre kalmıştı. Kasları hemen tepki vermezdi, en azından yeterince çevik olmazdı.

"Son heykeli görmek ister misin?" dedi Olivia. "Son gölge kuklasını? *Adalet* oyunumun son perdesini?"

Hunter çenesini tekrar yere koydu ve önce ona, sonra da hâlâ baygın yatan Scott'a baktı. "Olivia, hayır. Bunu yapmak zorunda değilsin."

"*Evet, zorundayım!* Derek Nicholson yirmi sekiz yıl boyunca o zavallı fahişenin kızına acıyarak vicdanını rahatlattı. O pislikler yirmi sekiz yıl boyunca yaptıklarının cezasını çekmeden yaşadılar. Hâlâ bir kalbim varken ruhumu yatıştırma sırası bende. Ayağa kalk," diye buyurdu.

Hunter tereddüt etti.

"Kalk dedim." Silahı ona doğrulttu.

Tüm kasları ve eklemleri ağrıyan Hunter yavaşça yerden kalktı.

"Oraya doğru yürü." Odanın sol tarafını, ayaklı ışıkların hemen yanını işaret etti. "Sırtını duvara daya."

Hunter denileni yaptı.

"Sağında, yerde duran el fenerini görüyor musun?"

Hunter yere bakıp başını salladı.

"Al onu."

Aldı.

"Göğüs hizanda tutup aç."

Hunter duraklayıp neler olduğunu anlamaya çalıştı.

"Doğaçlama yapmak zorunda kaldım," dedi Olivia. "Aklımda çok daha korkunç ve acı verici bir şey vardı –büyük finalim– ama şartlar göz önüne alındığında, bununla idare edeceğiz. Umarım beğenirsin. Feneri aç," dedi tekrar.

Hunter feneri göğsüne götürüp açtı.

Olivia kenara çekildi. Arkasında, hâlâ sandalyede baygın yatan Scott'ın başı arkaya düşmüş, boynu ortaya çıkmıştı. Ağzı sanki o pozisyonda uyuyakalmış da horlamak üzereymiş gibi açıktı. Hunter onun birkaç adım ötesinde, yüzü yere dönükken Olivia'nın yerden yaklaşık yüz otuz santim yükseklikteki ikinci ayaklı lambaya ince ama sağlam bir tel parçası bağladığını fark etmemişti. Yaklaşık altmış santim uzunluğundaki tel yatay olarak uzanıyordu. Ucuna da Scott'ın kopmuş işaret parmağı takılmıştı.

Hunter'ın kafası bir an için karıştı, sonra uzaktaki duvara yansıyan gölge görüntüsünü gördü. Ağzı çığlık atıyormuş gibi açık olan Scott'ın kafasının silüeti görünüyordu. Ondan birkaç adım ötedeki tele takılan parmak, belli bir açıyla yerleştirilmiş eğri büğrü silindirik bir tüpe benzeyen bir gölge oluşturuyordu. Algılanabilir derinlik olmadığından bir gölge diğerinin hemen önündeymiş gibi görünüyordu. Silindirik tüp, Scott'ın baş gölgesine, yani doğrudan açık ağzına bakıyordu.

Tam o anda, uzaktaki sirenlerin sesi onlara ulaştı. Hunter depoya girmeden önce destek çağırmıştı fakat sese bakılırsa daha en az üç beş dakika mesafedeydiler. Çok uzun bir süreydi bu.

Olivia, Hunter'a baktı. Yüzünde güven verici bir sakinlik vardı. "Geleceklerini biliyordum," dedi tabancayı Hunter'a doğrultarak. "Ama buraya geldiklerinde senin hayatta olman, bu son parçayı ne kadar hızlı çözebileceğine bağlı."

Hunter gözlerini silahtan ayırmadı.

"Bana bakma. Gölgeye bak."

Hunter konsantre oldu. İlk izlenimine göre, görüntü bir tür sıvı dağıtıcısının altında ağzı açık, ondan bir şey içmeye hazır bekleyen birine benziyordu. Olivia boğazından aşağı bir şey mi dökecekti? Onu bu şekilde mi öldürecekti? Bu onun şimdiye kadarki yönteminden tamamen farklıydı. Hunter'ın kafası çok karışıktı.

Olivia'nın elindeki silahtan çıkan kurşun, nükleer patlama gibi ses çıkardı. Kurşun Hunter'ın kafasından birkaç santim öteye çarptı ve Hunter gayriihtiyari irkilince el fenerini düşürdü.

"Hadi ama Robert," dedi Olivia. "Sen zeki olansın. Tecrübeli olan polissin. Baskı altında çalışamıyor musun?"

Sirenler yaklaşıyordu.

"Gölgeler," dedi Olivia. "Gölgelere bak. Oku onları. Çünkü zamanın dolmak üzere."

Hunter el fenerini yerden aldı. Bakıyor ama göremiyordu. Bütün bunlar ne anlama geliyordu?

Güm!

İkinci kurşun Hunter'ın solundaki duvara isabet etti. Bu sefer yüzüne daha yakındı. Beton parçaları sağa sola uçuştu. Hunter'ın yanağını sıyıran bazıları derisini yakıp parçaladı. Yüzünden aşağı sıcak kanın süzülmeye başladığını hissettiyse de el fenerini bırakmadı. Gözleri hâlâ gölgelerin üzerindeydi.

"Yemin ederim, dedektif, bir sonraki kurşun kafana isabet edecek." Ona bir adım yaklaştı.

Hunter'ın beyni bir yandan ölme tehdidiyle başa çıkmaya çalışırken bir yandan da ihtimalleri değerlendiriyordu.

Göz ucuyla Olivia'nın silahı tekrar doğrulttuğunu gördü.

Hunter düşünemiyordu.

Derken gördü.

Yüz On Yedi

"Kayıt," dedi Hunter, Olivia'nın parmağı tetiği çekmek üzereyken. Görüntüde Scott'ın ağzını işaret eden şey sıvı dağıtıcı değil, mikrofondu. "Kaydettin. O, hikâyeyi anlatırken her şeyi kaydettin. İtirafı kaydettin."

Olivia silahı indirdi. Dudaklarında neredeyse bir tebessüm belirdi. Sol elini kaldırarak Hunter'a mini dijital kayıt cihazını gösterdi. "Hepsini kaydettim. Her seferinde neler olduğunu anlattırdım. Hikâyelerin hepsi aynı. Hepsinin sesi burada; sırayla annemi dövüp tecavüz ettiklerini, ardından onu parçaladıklarını, parçalanmış bedenini bir kutuya tıktıktan sonra da okyanusa attıklarını anlatıyorlar. Andrew Nashorn hariç hepsi. Onun çenesi kırılmıştı. O konuşamadı. Ama artık hiçbirinin bir önemi yok."

Hunter ne diyeceğini bilemiyordu.

Scott anlaşılmaz bir şeyler mırıldandı ve gözleri yavaşça açıldı.

"Yakala," dedi Olivia ve kayıt cihazını Hunter'a fırlattı.

Hunter cihazı havada yakaladı. Bir an şüpheyle baktıktan sonra Olivia'ya döndü.

"Sende kalabilir," dedi Olivia.

"İşe yarayabilir ama sana yalan söylemeyeceğim," dedi Hunter. "Mükemmellikten uzak adalet sistemimizde pek fark yaratmayacaktır, Olivia."

"Biliyorum. Ben zaten istediğim farkı yarattım. İntikamımı aldım." Hunter'ın elindeki kayıt cihazını işaret etti. "Bunu basına

gönderip gerçeği ifşa etmeyi düşünüyordum. Kendim için değil, annem için; ben başıma gelecekleri biliyorum." Olivia gözünden akan bir damla yaşı yanağından aşağı süzülmeden önce sildi. "Annem adaleti hak ediyordu. Cihazla istediğini yapabilirsin." Hunter'ın silahını yere koyup ona doğru tekmeledi.

"Tutukla şu kaltağı," diye bağırdı Scott oturduğu yerden. "Ve beni buradan çıkar, seni geri zekâlı." Sandalyesinde debelenmeye başladı. "Şu sürtük parmağımı kesti, görmedin mi? Elektrikli sandalyede idam edilmen için elimden geleni yapacağım, beni duydun mu, seni annesiz kaltak? Kardeşim seni mahkemede paramparça edecek."

Hunter bu kez Olivia'dan daha hızlı davrandı. Attığı güçlü yumruk Scott'ın şakağına isabet etti. Scott bir tarafa yığıldı ve ikinci kez bayıldı.

"Çok konuşuyor," dedi Hunter, Olivia'ya dönüp omuz silkerek. "Seni tutuklamak zorundayım. Dedektif olarak görevim bu. Ama seni kelepçelemeyeceğim."

Bu kez şaşkınlık Olivia'nın suratına damga vurmuştu.

"Buradan çıkıp gideceğiz, sen de başını dik tutabilirsin." Hunter, Scott Bradley'ye baktı. "Ama bu aşağılık herifi kelepçeleyeceğim."

Olivia'nın gözlerindeki öfke kaybolmuştu. "Sen iyi bir adamsın, Robert ve iyi de bir polissin. Ama bu işi en başından beri kafamda planlamıştım. Hikâyemin tek bir sonu olacaktı. Yönetmenin kurgusu. Ve bu kurguda tutuklama yok."

Hunter, Olivia'nın ağzına beş sentlik bozuk para büyüklüğünde bir şey attığını, çenesinin gerildiğini ve dişleriyle ezip yutmadan önce çıkan çıtırtıyı duydu. Ona doğru koştu fakat Olivia çoktan yere yığılmıştı. Öldürücü dozun elli katı siyanür almıştı.

LAPD depoya vardığında kalbi çoktan durmuştu.

Yüz On Sekiz

Hunter doksan dakika boyunca Garcia, Başkomiser Blake ve Alice'e dün geceden beri olan her şeyi anlattı.

"İtiraf etmeliyim," dedi Alice, Hunter'a. "Beni arayıp Kaliforniya Sosyal Hizmetler Müdürlüğü'nün veri tabanına girmemi ve Olivia'nın evlat edinme dosyalarını araştırmamı istediğinde bunun oldukça garip bir istek olduğunu düşünmüştüm ama Olivia'nın şüpheli olabileceği aklımın ucundan bile geçmemişti. Orada tuhaf bulduğum tek şey sürecin ne kadar hızlı ilerlediğiydi. Kaliforniya evlat edinme yasaları çok esnektir," diye açıkladı Alice. "Tek gerçek ön koşul, evlat edinilecek kişinin evlat edinenden en az on yaş küçük olmasıdır. Derek Nicholson hukuk fakültesinden yeni mezun olmuştu. Yargı sisteminde pek çok dost edinmişti ve pek çok kişiyi tanıyordu."

"Yargıçları da unutmayalım," dedi Garcia.

"Onlar da var tabii. Bağlantıları ve hukuk bilgisi sayesinde her şeyi hızlıca halledebilmişti. Kaliforniya'da sıradan bir evlat edinme süreci altı aydan bir yıla kadar sürebiliyor. Derek Nicholson tüm belgeleri ve gerekli her şeyi doksan günden daha kısa bir zamanda onaylatmış, hiçbir soru sorulmamış, her şey yasal görünüyormuş."

"Yasaları atlatacaksan onları bileceksin," dedi Hunter.

"Doğru," dedi Alice. "Ve güçlü dostlarla da her şey mümkün."

"Tamam da Olivia'nın bu gece bir sonraki kurbanının peşine düşeceğini nereden biliyordun?" diye sordu Garcia.

"Bilmiyordum. Sadece şüphelerim vardı, ben de kumar oynadım." Hunter parmaklarının ucunu sol yanağındaki iki kesiğe dokundurdu. Sargı yapılmasını reddetmişti.

"Kumar mı oynadın?" dedi Başkomiser Blake.

"Bu sabah, elimde yeni bilgiler olduğunu ve ona birkaç soru sormak istediğimi bahane ederek Olivia'nın evine haber vermeden uğradım. Garcia ve ben dün akşam Olivia ve kız kardeşiyle konuştuğumuzda onlardan babalarının gençlik fotoğrafını istemiştim. Allison'da oturma odasındaki büfede duran eski bir düğün fotoğrafı vardı. Fotoğrafı bana *Olivia* uzattı. Çerçeveyi tutup bakarken gözlerinde bir şey gördüm. Keder olduğunu düşündüğüm güçlü bir duygu. Bu sabah evine uğrayıp fotoğrafı ona uzattığımda gözleri yine alev alevdi. Keder değildi ama bu. Çok daha derin, çok daha acı verici bir şeydi." Hunter bir an gözlerini ovuşturdu. "İşte o zaman ona babasının onunla ya da kız kardeşiyle çocukken hiç gölge oyunu oynayıp oynamadığını sordum."

"Ona heykellerin ardındaki gerçek anlamı bildiğimizi söylüyordun," dedi Alice.

Hunter başını salladı. "Ama Olivia çok soğukkanlı davrandı. Bu tuhaf soru karşısında şaşırmış gibi yaptıysa da başka bir şey belli etmedi. Sonra ona annesinin onunla gölge oyunu oynayıp oynamadığını sorduğumda ise soğukkanlılığı bir an için dağılıverdi. Gözleri boşluğa odaklandı, kısa bir süreliğine ifadesi yumuşadıktan sonra daha önce hiç görmediğim bir şekilde sertleşti. İşte o zaman kumarımı oynamaya karar verdim. Olivia'ya gece yeni bir gelişme yaşandığını söyledim. Artık katilin listesinde sadece bir isim olduğuna eminiz dedim. Kurbanın ismini de yirmi dört saat içinde öğreneceğiz dedim. Ve öğrendiğimizde de onu sürekli gözetim altında tutacağız dedim."

Garcia gülümsedi. "Diğer bir deyişle, eğer haklıysan ve o Heykeltıraş katilse, ona bir sonraki kurbana bizden önce ulaşmak

istiyorsa önümüzdeki yirmi dört saat içinde harekete geçmesi gerektiğini söyledin. Onu acele etmeye zorladın."

Hunter yine başını salladı. "Ama Emniyet Genel Müdürlüğü binasına gelip izleme ekibi için talepte bulunacak vaktim yoktu. Bu talebi haklı gösterecek hiçbir gerekçem de yoktu. Elimde sadece şüphelerim ve bir lakap vardı."

"Yani yine protokolü çiğneyip izleme ekibinin görevini kendin yapmaya karar verdin," dedi Başkomiser Blake ama sesinde sitem yoktu.

"Yirmi dört saatliğine," dedi Hunter.

"Peki Olivia ne yaptı?" dedi Alice.

"Günün büyük bölümünde evden çıkmadı."

"Muhtemelen yeniden plan yapıyordu," dedi Başkomiser Blake.

"Evden çıktığında doğruca Woodland Hills'e gitti ve bir otoparkta Scott Bradley'yle buluştu. Bradley arabasını bırakıp Olivia'nın arabasına bindi."

Herkes kaşlarını çattı.

"Tahminime göre," dedi Hunter, "Olivia son birkaç gün içinde Scott'la zaten temas kurmuştu. Adam evli ama güzel kadınlara, özellikle de itaatkâr olduğunu söyleyenlere karşı zaafı var. Olivia onu nasıl baştan çıkaracağını biliyordu. Eminim günlerdir onu ayartmaya çalışıyordu."

"Bu da yöntemindeki değişikliği açıklıyor," dedi Garcia. "Daha önceki tüm cinayet mahalleri kurbanın kendini rahat ve güvende hissettiği yerlerdi: Nicholson'ın evi, Nashorn'un teknesi ve Littlewood'un ofisi. Scott Bradley'nin karısı ve iki kızı olduğundan evini kullanması zordu. Özel bir ofisi de yoktu. Kendisi borsacıydı, onlarca başka insanla birlikte geniş bir açık plan katta çalışıyordu."

Hunter başını sallayarak onayladı.

"Yani Olivia'nın tek yapması gereken onu arayıp bu gece buluşmak istediğini söylemekti," dedi Alice. "O akşam için planladığı her şeyi bir kenara bırakırdı, buna adım gibi eminim."

"Bu işin sonunda hayatta kalma planı yoktu, değil mi? Yakalanmamış olsaydı bile," dedi Başkomiser Blake. "Hapse girmeyeceğini biliyordu. Yaşamaya devam edemeyeceğini de biliyordu."

Hunter bir şey söylemedi.

"Derek Nicholson ona gerçeği söylediğinde," dedi Alice, "ona başa çıkabileceğinden çok daha fazlasını vererek onu psikolojik olarak mahvetti. Birdenbire sana hayatın boyunca yalan söylendiği, annenin vahşice öldürüldüğü, parçalara ayrıldığı ve lüzumsuz bir çöp gibi bir yerlere atıldığı söylenseydi, sorumluların isimlerini öğrenseydin ama hiçbir zaman cezalandırılmadıklarını ve asla da cezalandırılmayacaklarını bilseydin ne yapardın? Bu bilgi kafanın içinde bir ileri bir geri sallanırken tekrar nasıl normal bir hayat sürebilirdin? Onun için, hapiste olsun ya da olmasın, yaşamaya devam etmek bir işkence olurdu."

"Olivia sırf annesi için adalet yerine gelsin diye kendi hayatını feda etti," dedi Hunter. "Sistemimizin ikisine de asla vermeyeceği adalet için. En nihayetinde o adamlar bir anneyi *ve* kızını öldürdüler."

Havayı dikenli bir sessizlik kapladı.

"Bizden bekleneni yaptığımızın farkındayım," dedi Başkomiser Blake başını iki yana sallayarak. "Ama belki de biraz daha yavaş hareket etmeliydik. Eğer Olivia Nicholson dört kurbanı da öldürmeyi başarsaydı buna aldırmazdım. Hem de hiç. Scott Bradley denen adi herif sadece bir parmağını kaybederek bu işten sıyrıldı. Daha kötüsünü hak ediyor. Ayrıca senin kendisini bayılttığını söylüyor."

Hunter sessiz kaldı.

"Bana kalırsa," diye devam etti başkomiser, "çok büyük stres altındaydı. Bu şartlar altında gerçekler kolayca çarpıtılabilir. Bence

senin ona vurduğunu sandı o." Duraklayıp gözlerini odanın içinde gezdirdi. "Evet, bence harika bir cevap oldu bu."

Garcia daha sonra Hunter'a Pomona'da olanları anlattı. Ken Sands tutuklanmıştı. Garcia şimdi Tito'nun cinayetiyle ilgili soruşturmayı yürüten Dedektif Ricky Corbí'yle temasa geçecekti. Sands başşüpheliydi.

Ayışığı Kitaplığı

Yüz On Dokuz

Hunter gece yarısı tüm evrak işlerini bitirdi. Aşağı indi ve ertesi sabaha hazır olması için her şeyi Başkomiser Blake'in masasına bıraktı.

Cebindeki telefon çaldı, uzanıp açtı.

"Dedektif Hunter."

"Robert, ben Alice."

Hunter rapor doldurmakla o kadar meşguldü ki Alice'in eşyalarını toplayıp saatler önce çıktığını görmemişti.

"Seni tekrar görmek güzeldi demek için aradım," dedi Alice. "Ayrıca çok da keyifli bir deneyimdi."

"Evet, seni tekrar görmek de harikaydı."

"Beni hiç hatırlamadın gerçi ama olsun."

Hunter birkaç saniye sessiz kaldı. "Arada görüşeceğiz, değil mi? Hâlâ Los Angeles Savcılığı'nda çalışıyorsundur?"

"Evet, hâlâ savcılıkta çalışıyorum."

Tuhaf bir sessizlik oldu.

Hunter saatine baktı. "İşin var mı? Bir şeyler içmek ister misin?"

"Şimdi mi?" Alice'in sesindeki şaşkınlık saatin geç olmasından kaynaklanmıyordu.

"Evet. Burada işim bitmek üzere. Ve gerçekten bir içkiye ihtiyacım var."

Tereddüt.

"Ve yanımda birine," diye ekledi Hunter.

"Evet, bir içki içmeyi çok isterim."

Hunter gülümsedi. "2. Cadde ile Main'in kesiştiği Higgins binasındaki Edison'da buluşmaya ne dersin?"

"Evet, orayı biliyorum. Bana yarım saat verir misin?"

"Orada görüşürüz." Hunter telefonu kapadı.

Emniyet Genel Müdürlüğü binasının önünde, Güney Broadway ile Batı 1. Cadde'nin köşesinde Hunter duraklayıp bir süre trafiği izledi. Yanağındaki yaralara dokunduktan sonra elindeki zarfa baktı. *LA Times*'ın başeditörü Michelle Howard adınaydı. Birkaç yıl önce, genç bir kızken toplu tecavüz kurbanı olduğunu açıkladığında kendisi de haberlere çıkmıştı. Suçlular hiçbir zaman yakalanamamıştı.

Hunter, Olivia'nın kendisine verdiği kayıt cihazından Garcia'ya, Başkomiser Blake'e, Alice'e ya da başka birine bahsetmemişti. Cihazı cebinden çıkarıp uzun süre baktıktan sonra zarfın içine koydu, ağzını kapattı ve önünde durduğu posta kutusuna attı.

Artık görevi tamamlanmıştı.

2. Cadde ile Main'e doğru yürümeye başladı.

Ayışığı Kitaplığı

Ayışığı Kitaplığı

@AYISIGIKITAP